

MẬP ĐẸP ĐÉO DỄ THƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương

Người dịch: Thương Quỳnh

Mập Đẹp, Béo Dẽ Thương

Mở đầu

Chương 1: Bé bự và Hot boy

Chương 2: Công chúa và Thị vệ

Chương 4: Mập và Ốm

Chương 6: Ghen ghét và Phớt lờ

Chương 7: Nhã nhặn và Lạnh nhạt

Chương 8: Ái mộ và Nguyên do

Chương 10: Theo hầu và tự lập

Chương 11: Phu quân và Huỳnh trưởng

Chương 12: Hư cấu và Sự thật

Chương 13: Cực đẹp và cực xấu

Chương 14: Tôn quý và Bình thường

Chương 15: Ngu đần và Trung thành

Chương 16: Bảo vệ và Gây họa

Chương 17: Thức ăn và Giảm cân

Chương 18: Nhịn ăn và Vận động

Chương 19: Thịt mềm và Cơ bắp

Chương 20: Uống say và Trong sạch

Chương 21: Tỉ mỉ và Giả vờ

Chương 22: Nguy hiểm và Sợ hãi

Chương 23: Phục tùng và Bình đẳng

Chương 24: Tình và Nhà

Chương 25: Chung thủy và Lãng lơ

Chương 26: Thời gian biểu và Ngôn ngữ mới

Chương 27: Tai nạn và Ứng biến

Chương 28: Khiêu khích và thị uy

Chương 29: Ghen tuông và trốn tránh

Chương 30: Anh em và tình nhân

Chương 31: Trò chuyện và uy hiếp

[Chương 32: Bản năng sinh lý và mười năm như một](#)

[Chương 33: Tôn ti và thân phận](#)

[Chương 34: Thi cuối kỳ và tiệc chia tay](#)

[Chương 35: Giao thừa và hòa nhập](#)

[Chương 36: Ôm và hôn](#)

[Chương 37: Thấu hiểu và Trốn tránh](#)

[Chương 38: Nguyên tắc và Ăn ý](#)

[Chương 40: Bị thương và Tìm kiếm](#)

[Chương 41: Giải cứu và Bày tỏ](#)

[Chương 42: Do dự và Tình địch](#)

[Chương 43: Yêu nhau và Bên nhau](#)

[Chương 44: Áo bơi và Tập bơi](#)

[Chương 45: Hoán đổi và Quay về](#)

[Ngoại truyện Lý Viện Viện](#)

[Ngoại truyện Những câu chuyện ngọt ngào](#)

[Bắt trộm](#)

[Say rượu](#)

[Đăng ký kết hôn](#)

[Ngoại truyện Cổ tích](#)

[Lời kết truyện](#)

Mở đầu

Đầu xuân, gió đêm vẫn cứ lạnh như cắt.

Lý Viện Viện chạy điên cuồng, hơi thở biến thành sương trắng lượn lờ dưới ánh trăng, nàng loạng choạng vấp ngã trong tiếng thúc giục liên tiếp: “Công chúa nhanh đi.”

Đường thì quá gập ghềnh, còn chiếc áo trên người thì thật sự quá đổi phức tạp, kim quán trên đầu méo xệch, giày thêu dưới chân không biết đã rơi ở đâu từ lúc nào. Nhưng tốc độ chạy của nàng vẫn chậm hơn người khác rất nhiều.

Đội hộ vệ bảo vệ nàng cũng không thể không chậm lại theo.

Lý Viện Viện nhìn thấy ánh lửa lấp loáng trong rừng cây càng lúc càng gần, bèn dứt khoát chop kim quán trên đầu ném sang một bên, giật thắt lưng xuống, vừa chạy vừa trút bỏ chiếc áo khoác phức tạp.

Người nàng trở nên nhẹ hơn rất nhiều, trong lúc Lý Viện Viện tưởng mình nhất định có thể chạy nhanh như bay, chân lại bị chiếc áo vừa cởi ra quăn lấy, thảm hại vấp ngã sóng soài.

Nàng cảm phần quay đầu xé y phục dưới chân, nhưng cánh tay gầy ốm lại chẳng kéo nổi chất liệu vải dày chắc, nếu nàng không gầy ốm thế này thì tốt rồi, Lý Viện Viện nghĩ, nếu nàng có thể khỏe mạnh hơn chút nữa... khỏe mạnh thêm hơn chút nữa thì tốt rồi...

Trong lúc hoảng loạn, hàn quang chợt lóe sáng, phụng bào đáp lại bằng một tiếng rách, Lý Viện Viện ngã đầu, thấy Yến Tư Thành đứng trước mặt nàng, nắm tay nàng kéo lên: “Điện hạ, tình thế cấp bách, xin thứ cho thuộc hạ...”

“Cõng ta!” Không chờ chàng nói hết, Lý Viện Viện đã không hề do dự mượn sức trèo lên vai chàng: “Đi!”

Khải giáp kiên cố khiến Lý Viện Viện cực kỳ khó chịu, nhưng tốc độ đi đường hiển nhiên nhanh hơn lúc này rất nhiều.

Bỗng nhiên phía trước bùng lên mấy ngọn lửa, chỉ nhiều chứ không ít hơn số người đang đuổi đến phía sau.

Yến Tư Thành nhíu chặt mày, đổi sang hướng khác tiếp tục chạy trốn, nhưng trước mắt lại là vách núi cheo leo.

Không còn đường thoát, chỉ đành tử chiến.

Trên vách núi trắng treo lạnh lẽo, Lý Viện Viện nhìn thấy vô số ánh đao bóng kiếm tung bay trước mắt mình, nàng không nhớ nàng bị hất xuống vách núi thế nào, nàng chỉ nhớ Yến Tư Thành dùng cánh tay bị thương liều mình kéo nàng lại, máu tươi đặc quánh từ nơi hai cánh tay đang níu lấy nhau của hai người ngoằn ngoèo chảy xuống cánh tay nàng, vẽ thành một vết máu uốn lượn đáng sợ.

Ánh trắng lạnh lẽo tôn lên gương mặt tái nhợt như xác chết của Yến Tư Thành.

Nhưng chàng vẫn bảo vệ nàng như tất cả những lúc nàng gặp nguy hiểm trước đây.

Chàng nói, “Điện hạ đừng sợ.”

Lý Viện Viện nhìn thấy trên vách núi có một kẻ nào đó, vừa cười gian ác vừa đập lên bờ vai bị thương của Yến Tư Thành.

Võ công của Yến Tư Thành rất giỏi, nếu chỉ có một mình chàng chắc chắn có thể trốn thoát rất dễ dàng. Lý Viện Viện nghĩ vậy, nhưng nàng chưa kịp

buông tay, bàn tay đẫm máu bỗng vuột ra đồng tử Yến Tư Thành co rút lại, đau đớn trong mắt chàng vào khoảnh khắc đó dường như còn hơn cả lúc bị kẻ địch chà đạp dưới chân.

Lý Viện Viện chưa bao giờ cảm thấy cơ thể nhẹ đến vậy.

Nàng rơi xuống vách núi, tất cả hình ảnh đều trở nên dần xa, nhưng có một bóng người lại từ trên vách núi nhảy xuống, không màng sống chết bay về phía nàng, che lấp ánh trăng thê lương, chặn lại gió lạnh thấu xương.

Ôm nàng trong lồng ngực ấm áp, dùng sinh mạng để bảo vệ nàng...

“Tư Thành ngu trung...” Nàng nghe thấy mình nói vậy.

“Nếu Điện hạ chết, Tư Thành cũng không thiết sống nữa.”

Không ... thiết sống nữa sao ...

“Ầm” một tiếng cực lớn, Lý Viện Viện cảm thấy toàn thân đau đớn rã rời, đầu óc nàng hơi váng vất, trong lúc mơ màng, nàng cảm thấy sau lưng là mặt đất lạnh lẽo, trước mắt là ánh sáng vàng chói chang chao đảo, còn có tiếng người huyên náo nói những ngôn ngữ nàng nghe không hiểu...

“Mọe, Lý Viện Viện, cậu bị ngu à, diễn nhảy xuống vực thì cậu phải nhảy vào tấm nệm đạo cụ chứ!”

“Mọe! Còn ngây ra đó làm gì, cô ả té ngã bất động luôn rồi! Kêu thầy đi!”

“Mọe! Thầy cũng không khiêng nổi cô ấy hả? Gọi xe cứu thương của trường tới đi!”

Trước khi hôn mê, Lý Viện Viện chỉ ngây người suy nghĩ...

Rốt cuộc “Mọe” là cái gì...

Chương 1: Bé bự và Hot boy

Lý Viện Viện đóng kịch nhưng mãi không nhập vai, bởi vậy bị Hội trưởng câu lạc bộ Kịch nói mắng té tát, nhất thời nghĩ quẩn, trong lúc diễn tập đã nhảy từ bục đạo cụ xuống nền nhà.

Người thì không sao, nhưng nền nhà thủng một lỗ.

Đây là nội dung Lý Viện Viện nghe bạn cùng phòng kể lại sau khi nàng tỉnh dậy trong bệnh viện của trường.

Vô dụng.

Một cô gái cùng phòng buộc tóc đuôi gà ngồi bên cạnh mắng nàng. Lý Viện Viện cũng cảm thấy mình rất vô dụng. Có nhảy cũng nên nhảy lên người Hội trưởng kia cho thủng một lỗ mới đúng. Nhưng hiện giờ hình như không phải là lúc nàng nên suy nghĩ chuyện này.

Lý Viện Viện nhìn cô gái bên cạnh vừa mắng nàng vô dụng vừa mắng Hội trưởng bệnh hoạn điên cuồng, nàng nhận thức rõ ràng rằng mình không quen cô nàng, nhưng trong đầu lại hiện ra một cái tên tương ứng – Châu Tình.

Suy nghĩ của Lý Viện Viện bất giác bay đi.

Nàng nhớ mình bị rơi xuống vách núi mà!

Cùng rơi xuống với Thị vệ trưởng của nàng, nhưng hiện giờ...

Nàng tỉnh lại ở một nơi lạ lẫm, trong đầu hình như còn tồn tại một phần ký ức không thuộc về nàng. Cơ thể này rất khác với nàng trước đây, nhưng chuyện kỳ dị hơn là ...

Chủ nhân vốn có của cơ thể này cũng tên Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện ngập tràn thắc mắc, nhưng cô nghĩ thế nào cũng không hiểu được tại sao lại như thế này.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bệnh lại một lần nữa bị mở ra, một cậu con trai bị vác vào, hình như cậu ta bị thương ở trán, cứ mãi chống huyết thái dương, dường như vô cùng đau đớn, nhưng cũng giống như đang cật lực suy nghĩ chuyện gì đó.

“Yến Tư Thành, mà đừng dọa ông nha, mẹ nó chứ có ba bậc thang thôi mà cũng té ra nông nổi này hả?”

Cậu con trai vác Yến Tư Thành trông có vẻ rất căng thẳng, vừa đặt Yến Tư Thành xuống giường, bỗng nghe cô gái trên giường bên cạnh nhẹ giọng gọi: “Tư Thành?” Giọng nói có chút nghi hoặc, chút bất an, nhưng nhiều hơn hết là thăm dò.

Nghe thấy tiếng nói lạ lẫm nhưng giọng điệu lại rất đỗi quen thuộc gọi mình, Yến Tư Thành bừng mở mắt, giây phút đó, trong mắt tựa như phát sáng. Chàng quay đầu, tiếp xúc với ánh mắt của cô gái trên giường bên cạnh.

Sau đó hai người đều ngậy ra.

Lý Viện Viện quan sát cách ăn mặc của Yến Tư Thành từ trên xuống dưới. Tóc hất ngược lên trên, tựa như dùng mỡ heo định hình, có lắc thế nào cũng không rối. Chiếc áo đỏ tươi lộ ra hơn nửa bắp tay, trên ngực viết ký hiệu gì đó nàng không hiểu, quần xanh nhạt, ống quần xắn lên, chân mang một đôi giày vàng tươi chói đến muốn mù mắt, giữa quần và giày lộ ra hơn nửa cổ chân, trước cổ chân còn có mấy sợi lông tơ nói thô không thô, nói mảnh không mảnh.

“Tư ... Thành?” Lý Viện Viện không dám chắc chắn, gọi thêm một tiếng nữa.

Yến Tư Thành không đáp, nhưng nguyên nhân chàng ngậy ra là vì cậu con trai bên cạnh chàng nghĩ sao nói vậy kêu lên: “Bé bự này là ai?”

Châu Tình ngồi bên cạnh Lý Viện Viện tính tình nóng nảy, lập tức đập giường đứng dậy: “Cậu ăn nói kiểu gì vậy!”

Cậu con trai không chịu yếu thế: “Hơ! Mập mà không cho người ta nói à!”

Mày Châu Tình dựng ngược: “Cậu có biết tôn trọng người khác không vậy!” Hai người lườm liếc nhau, mỗi người một câu cãi âm lên.

Trong âm thanh nền vang dội như vậy, câu “Công chúa Điện hạ” của Yến Tư Thành hiển nhiên gần như chẳng lọt lỗ tai người nào, nhưng Lý Viện Viện vẫn nghe thấy, vậy là nàng gật đầu: “Là ta, Thiên Ninh.”

Thiên Ninh là tên tự của Lý Viện Viện, người biết chỉ có thể đếm trên năm đầu ngón tay. Yến Tư Thành là một trong số đó.

Yến Tư Thành nghe vậy càng im lặng, đặc biệt là trong tình huống hai người bên cạnh đỏ mặt tía tai cãi nhau âm trời, sự im lặng của hai người càng trở nên rất quái dị.

Không ngờ... chàng vốn tưởng người ngựa nhốn nháo rơi xuống vách núi chỉ có cái chết, kết quả hiện giờ họ sống lại và gặp nhau trong cảnh chó sủa gà kêu thế này... Cuộc đời quả là khó lường...

Yến Tư Thành bỗng lui về phía sau, cậu con trai dìu chàng bên cạnh đang cãi hăng máu, nhất thời không chú ý, đến khi quay đầu nhìn lại thì Yến Tư Thành đã quỳ hai gối dưới đất, phủ phục khấu đầu: “Thuộc hạ bảo vệ bất lực, xin Điện hạ trách phạt.”

Hai người đang cãi nhau bên cạnh lập tức ngậy ra, há miệng ngơ ngác nhìn chàng.

Giọng chàng rất yếu, hai người đều không nghe rõ lời chàng vừa nói, nhưng động tác của chàng đã đủ khiến họ kinh ngạc đơ người.

Châu Tình lùi lại một bước: “Làm... làm gì vậy, báỉ thần à!”

Cậu con trai bên cạnh Yến Tư Thành cũng giật mình, vội khom xuống dìu chàng lên: “Yến Tư Thành mày dọa tao đó à ! Mày té hư não rồi hả?”

Yến Tư Thành vẫn quỳ dưới đất, không hề động đậy. Chỉ có Lý Viện Viện ngồi trên giường tựa như đã lấy làm quen, hờ hững nói: “Đứng dậy đi.” Châu Tình kinh hãi nhìn Lý Viện Viện, lòng không ngừng lăm bằm, con nhỏ này trở nên bình tĩnh từ lúc nào vậy... Đột nhiên có một thằng con trai quỳ trước mặt mình mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh kêu người ta ...

Đứng dậy đi?

Làm mà làm mè gì vậy ...

Nhưng kinh hãi nhất là, Yến Tư Thành nghe vậy liền thật sự đứng dậy, cúi đầu yên lặng đứng đó không nói thêm một lời, chàng tựa như không hề cảm giác được vết thương vẫn còn chảy máu trên đầu, chả buồn chùi lấy dù chỉ một lần.

Hai người ngoài cuộc nhất thời kinh hãi đến mức không biết nên nói gì.

Cửa phòng bị đẩy ra, bác sĩ của bệnh viện trường lười nhác bước vào: “Trò này, tránh ra nào, băng vết thương lại đi chứ.”

Đầu Yến Tư Thành được quấn băng xong, bác sĩ của bệnh viện trường lại lười nhác đi ra. Cậu con trai không yên tâm nhìn Yến Tư Thành mấy lần, rồi lại nhìn di động: “Ê, chiều nay tao còn có lớp, đi trước đây, mày không có vấn đề gì thật chứ?”

Yến Tư Thành gật đầu. Lúc này cậu con trai mới vừa đi vừa ngoái đầu bước ra khỏi phòng bệnh, chẳng bao lâu, trong giỏ Châu Tình có thứ gì đó kêu lên, cô cầm một khối màu đen, nói một tràng vào trong, cuối cùng hét lớn: “Mịa, lão yêu bà lại điếm danh rồi!”.

Châu Tình vội vàng cầm di động rồi xách túi lên, vỗ vào chân Lý Viện Viện, “Mình đi học trước đây, cậu chờ mình tan học tới đón cậu nha!”

Lý Viện Viện cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Chờ khi trong phòng yên tĩnh lại, chỉ còn hai người bọn họ. Yến Tư Thành lại đứng dậy, cung kính đứng bên giường Lý Viện Viện, sau khi Lý Viện Viện suy tư một hồi bèn hỏi: “Tư Thành có biết đây là nơi nào không?”

Yến Tư Thành lắc đầu: “Thuộc hạ không biết.”

Lý Viện Viện im lặng một hồi: “Tư Thành, lấy một tấm gương đồng tới cho ta.”

Yến Tư Thành ngần ra, tuy còn nghi hoặc, nhưng lại vô thức vùi lấp nghi hoặc trong lòng chấp hành mệnh lệnh. Chàng tìm được trên giường bên cạnh một tấm gương tròn, nhìn rõ bóng người bên trong, Yến Tư Thành hơi ngây người, một là vì dung mạo hiện giờ của mình, hai là vì tấm gương này... quả thật quá rõ, khiến chàng bất giác cầm trong tay soi thêm mấy lần. Nhưng nghĩ đến Lý Viện Viện còn đang chờ, chàng lập tức chùi chút bụi bên trên, nghiêm túc trình lên trước mặt Lý Viện Viện.

“Điện hạ, vật này không phải gương đồng, nhưng còn rõ hơn gương đồng nữa.”

Lý Viện Viện đón lấy chiếc gương, nhìn người bên trong, liếc bên trái, ngó bên phải, sau đó bóp bóp chiếc cằm đôi mồm mĩm của mình, kéo kéo đuôi mắt thon dài, rồi lại chọc chọc vào cái miệng nhỏ nhưng được thit nặn thành hình, cuối cùng cười thỏa mãn.

Đây quả là một nhan sắc khuynh quốc khuynh thành!

Chờ sau này nàng vẽ đôi mày rậm này thành mày tròn, thoa son lên, đầu cài một đóa mầu đơn đỏ thật to, nhất định sẽ đẹp đến mức khiến người ta không dời mắt.

Lý Viện Viện nghĩ, cho dù trước đây nàng gặp phải cảnh ngộ gì, sau này sẽ gặp phải cảnh ngộ ra sao, cho dù hiện giờ nàng đã đến nơi nào, sau này phải đi về đâu, nhưng hiện giờ nàng có được một cơ thể đầy đặn nở nang xinh đẹp này, thật sự đã không còn gì tiếc nuối.

Trời xanh nhân từ, ban cho nàng được chuyển thế làm người, còn thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu nay của nàng, Lý Viện Viện không thể không vui mừng.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện nói, “Rơi xuống vách núi cũng tốt lắm.”

Yến Tư Thành ngẩn ra: “Điện hạ?”

Nàng nhìn mình trong gương, khi cười lên đôi mắt bị thịt dờn thành hình trăng lưỡi liềm, lòng vui như hoa nở: “Huynh biết đó, ta quanh năm gầy ốm nên không được phụ vương yêu thích, bởi vậy mới bị liên hôn với Vương tộc Bắc Nhung, rồi sau đó trên đường hòa thân bị thổ phỉ chặn giết, ta càng hận mình ốm yếu mà liên lụy các người. Bây giờ tốt rồi, ta không những không phải sầu não vì bị gả đến biên thùy xa xôi, mà còn có một cơ thể khỏe mạnh mà mình hằng yêu thích.”

Yến Tư Thành im lặng.

“Trên vách núi đó chắc ta đã chết một lần rồi, còn chủ nhân của cơ thể này hình như cũng ... Bởi vậy có thể sống lại coi như là ân phước trời ban, ta muốn tiếp tục sống ở đây cho thật tốt, thay thế chủ nhân vốn có của cơ thể này, vứt bỏ phong hiệu Công chúa Tĩnh An phụ vương phong cho ta, chỉ làm một người bình thường và sống thật tốt vì chính bản thân mình. Bởi

vậy không thể để người khác phát hiện thân phận của chúng ta. Tuy không biết đây là nơi nào, nhưng cũng may ta vẫn nhớ được tên của những người ở đây, chắc tạm thời không bị phát hiện đâu, Tư Thành thì sao?”

Nghe Lý Viện Viện hỏi, Yến Tư Thành bèn đè nén tất cả cảm xúc: “Hình như cũng giống Điện hạ, tuy không biết những sự vật nhìn thấy, nhưng nếu gặp ai vẫn biết được họ tên người đó. Thuộc hạ sẽ cố gắng ước đoán tính cách của họ để không bị ai phát giác có điều khác thường.”

“Không.” Lý Viện Viện nói “Ta muốn hỏi Tư Thành nghĩ thế nào về nơi này?”

Yến Tư Thành thoáng im lặng, tiếp đó quỳ xuống hành lễ. “Thuộc hạ là người của phủ Công chúa, Điện hạ ở đâu đương nhiên Tư Thành cũng ở đó.” Thái độ muôn phần cung kính, vô cùng vâng lời.

Lý Viện Viện bỗng nhớ lại câu nói bên tai dưới vách núi trong gió lạnh.

“Nếu Điện hạ không còn, Tư Thành cũng không thiết sống nữa.”

Vì hai người đã trải qua một thời gian tiếp xúc với nhau rất dài, bởi vậy Lý Viện Viện biết, đó là lần duy nhất trong mười ba năm bầu bạn cùng trưởng thành, Yến Tư Thành dùng giọng điệu chứa chan tình cảm nói với nàng như vậy. So với sự cung kính lúc này, khoảnh khắc đó chàng mới thật sự bộc lộ cảm xúc của mình, nhưng có lẽ đó chỉ là sự kích động lúc hai người cùng nhau đứng giữa ranh giới sinh tử mà thôi...

Ranh giới sinh tử...

Lý Viện Viện nhìn Thị vệ trưởng đang phủ phục dưới đất, đột nhiên cảm thấy so với lời nói của Yến Tư Thành lúc đó, có lẽ hành động của chàng phải khiến người ta kinh ngạc và cảm động hơn mới đúng, nhưng lúc đó sao nàng lại cứ cảm thấy...

Chàng làm vậy là lẽ đương nhiên nhỉ?

Lý viện Viện suy nghĩ một lúc, nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi lại liền bảo Yến Tư Thành đứng dậy. Nàng đảo mắt nhìn mình trong gương, lại bắt đầu soi kỹ gương mặt mình, chỉ một giây sau bèn vứt hết tất cả vấn đề vừa suy nghĩ ra sau đầu.

Chương 2: Công chúa và Thị vệ

Châu Tình tan học tới đón Lý Viện Viện, vừa đi vừa nhìn về phía sau, cuối cùng không nhịn được, kéo Lý Viện Viện thì thầm: “Người này cứ đi theo bọn mình làm gì, cậu làm gì người ta trong bệnh viện trường rồi?”

Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yến Tư Thành, thấy ánh mắt chàng không ngừng lướt qua những người bên cạnh nàng, hiện giờ tuy chàng không có bội đao, nhưng tay vẫn đặt bên eo theo thói quen cũ, như ngày Thất tịch hằng năm, chàng theo sau cùng nàng đi dạo phố chợ.

Lý Viện Viện quay đầu lại: “Rất bình thường.” Nàng vỗ tay Châu Tình an ủi: “Không cần hoảng hốt.”

Châu Tình ngây ra: “Học theo người cổ đại nói chuyện làm gì vậy, mình nghe mà nổi da gà hết rồi đây, rốt cuộc hôm nay cậu bị làm sao vậy hả?”

Lý Viện Viện không đáp, bước theo Châu Tình vào một tòa lầu, đang định rẽ lên cầu thang, bỗng một dì sau lưng la lên: “Này, trò nam kia, không được vào Ký túc xá con gái!”

Tiếng la này khiến ba người đều sửng sốt.

Lý Viện Viện quay đầu lại, nhìn thấy Yến Tư Thành bị một bà dì chặn ở cửa. Châu Tình cơ hồ dùng ánh mắt không thể tin lờm chàng: “Cậu ta bị điên à, còn định theo chúng ta về Ký túc xá nữa?”

Dì kia liên tục đuổi Yến Tư Thành, nhưng Yến Tư Thành lại chẳng hề để ý tới bà dì đó, chỉ bình thản nhìn Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện hiểu ánh mắt chàng, chàng đang nói: Nếu như cần thiết, thuộc hạ sẽ hạ thủ bà ta ngay.

Lý Viện Viện lắc đầu, tiếp đó hỏi Châu Tình: “Tối nay mình phải ở... ở, Ký túc xá hả? Mọi người đều ở Ký túc xá à?”

Châu Tình ngó ra, thu lại ánh mắt quan sát Yến Tư Thành, ngơ ngác nhìn Lý Viện Viện, hỏi lại: “Không thì ở đâu nữa?”

Lý Viện Viện gật đầu, nói với Yến Tư Thành: “Tối nay ta ở đây. Huynh cũng ở Ký túc xá của mình đi.”

Ánh mắt Yến Tư Thành khẽ động, mấp máy miệng như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu, cung kính lui ra khỏi Ký túc xá nữ. Châu Tình dụi mắt, có phần ngưỡng mộ nhìn Lý Viện Viện: “Hơ, các cậu đang diễn kịch đó à, sao cậu ta nghe lời cậu quá vậy? Đã quen được bao lâu đâu?”

“Quen cũng lâu rồi.” Châu Tình lấy làm lạ nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện lập tức nói lại: “Có cảm giác vừa gặp đã quen... Anh ấy trông giống một người anh họ xa của mình.”

Thật ra nếu tính cho đúng, Yến Tư Thành thật sự cũng là thân thích xa của Lý Viện Viện, nhưng vì cách quá xa, xa đến mức có thể bỏ qua không tính. Giữa họ thì quan hệ chủ tớ, Công chúa và Thị vệ trưởng mới là liên kết quan trọng nhất.

Nếu không có liên kết này, cả đời chàng e cũng không gặp được Công chúa một lần.

Yến Tư Thành lặng lẽ đứng ngoài Ký túc xá nữ, giống như kiếp trước Lý Viện Viện vào cung, chàng chờ bên ngoài cung, chờ nàng trở về, bảo vệ nàng bình an...

Lý Viện Viện lên lầu mới nhớ ra, không có ai dẫn đường cho Yến Tư Thành, làm sao chàng tìm được Ký túc xá của mình. Nàng đứng ngoài ban công nhìn xuống, phát hiện quả nhiên Yến Tư Thành vẫn đứng dưới lầu. Nàng vừa định đi xuống thì một cô gái khác mở cửa phòng quay về.

Lý Viện Viện mỉm cười: “Tỉnh Ninh, chào cậu.”

Trương Tỉnh Ninh sững sốt: “À, chào.” Cô nàng đặt túi xuống, lấy nước trên bàn uống một hớp rồi cười hỏi, “Lý Viện Viện, sao hôm nay cậu khách sáo quá vậy, hôm nay bị té sinh bệnh rồi à?”

“Không ...” Lý Viện Viện thầm ghi nhớ, nói chuyện với những người này không nên khách sáo mới đúng.

Châu Tình bên cạnh xen vào: “Này, mình nói rồi mà, cậu tập diễn kịch làm gì, cậu thích tay Trương Nam kia đến vậy à?”

“Hả?” Lý Viện Viện ngớ ra.

Trương Nam là ai? Trong đầu... không có thông tin này...

Trương Tỉnh Ninh tiếp lời: “Phải đó, cậu ta ăn hiếp cậu quá mức rồi, cậu đừng diễn nữa, cho bọn này biết tối nay các cậu tập ở đâu, để các chị tới dạy dỗ cậu ta một trận!”

Nàng ... không biết tập ở đâu ...

“Thôi đi, Lâm Hiếu Mộng cũng ở đó, cậu đi không chừng sẽ cãi nhau với cô ta trước đó.”

Lâm Hiếu Mộng là ai nữa vậy hả?

“Hừ, con bitch* đó, sớm muộn cũng có ngày mình cắt lưỡi cô ta.”

* Bitch: con đĩ, con chó (tiếng chửi thề)

Bitch là con vật gì nhỉ?

Lý Viện Viện cảm thấy trán mình đang toát mồ hôi, thật sự còn căng thẳng hơn lúc bị Phụ hoàng giáo huấn. Nghe hai cô gái chí chóa trò chuyện, ngày

càng xuất hiện nhiều từ ngữ mà nàng không hiểu và nhân vật mà nàng cũng chẳng biết, Lý Viện Viện len lén đứng lên, mở cửa âm thầm chuồn ra ngoài.

Xuống đến dưới lầu nàng vội vã bước nhanh về phía Yến Tư Thành.

Thấy dáng vẻ Lý Viện Viện vội vã, lòng Yến Tư Thành thắt lại, bước sang nghênh đón. Nghe Lý Viện Viện nói: “Nơi này không tiện ở lâu.”

Sắc mặt chàng nghiêm lại: “Có ai muốn hãm hại Công chúa à?”

Vẻ mặt Lý Viện Viện nặng nề: “Ta sẽ để lộ tẩy.”

Yến Tư Thành thoáng im lặng.

Lý Viện Viện đi về phía trước, mới được mấy bước lại dừng. Đi, đi đâu được đây? Ngoài nơi này hình như nàng không còn nơi nào khác có thể tạm nương thân.

Trong lúc chần chừ, bỗng nghe phía trước có tiếng gọi: “Yến Tư Thành.” Là cậu con trai diu chàng đến bệnh viện trường hôm nay. “Mày tưởng mày về rồi chứ, sao lại quay lại khu Ký túc xá?” Vừa dứt lời, cậu ta nhìn sang bên cạnh: “Bé bự?”

Lý Viện Viện cảm thấy đây là một lời khen thẳng thắn, nàng vén tóc ra sau tai, tươi cười đón nhận lời khen này: “Cảm ơn.”

Khóe miệng cậu con trai giật giật, nhìn nàng một cách kỳ quái, tiếp đó phớt lờ nàng, quay sang vỗ vỗ cánh tay Yến Tư Thành: “Mày không sao chứ, vừa khéo tao đang giúp bạn gái tao dọn đồ, nào, giúp một tay.” Cậu ta kéo Yến Tư Thành, nhưng chỉ cảm thấy như đang kéo một cục sắt, nặng đến nỗi không cách nào dịch chuyển.

“Lục Thành Vũ.” Yến Tư Thành nói với cậu ta, “Mày vừa nói tao về à? Tao không ở Ký túc xá hả?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước chẳng phải mày thuê phòng dọn ra khỏi trường rồi sao?” Lục Thành Vũ lấy làm lạ nhìn chàng, “Mày té ngu người thật rồi à?”

Nghe cậu ta nhắc lại, một tia manh mối hiện lên trong đầu Yến Tư Thành, nhưng không mấy rõ ràng. Yến Tư Thành thăm dò: “Tao nhớ là nhà số ba, lầu hai, tòa nhà số một trong Học Phủ viên phải không?”

Lục Thành Vũ càng cảm thấy kỳ quặc: “Không phải, là nhà số một, lầu hai, tòa nhà số ba à?” Cậu ta hơi nheo lờ, “Mày có cần đi bệnh viện khám không vậy?”

Yến Tư Thành thăm nhớ địa điểm, chàng học theo dáng vẻ cậu con trai đỡ bạn gái bên cạnh, xoa đầu Lục Thành Vũ: “Tao giỡn với mày thôi.” Nói xong còn điềm nhiên nháy mắt trái, “Đi trước nha.”

Chàng đưa Lý Viện Viện bước nhanh đi xa, để lại một mình Lục Thành Vũ chờ người tại chỗ, sờn gai ốc: “Mọe, còn nháy mắt nữa! Mọe! Bà nó chứ mày có biết mình đang làm gì không vậy! Mọe! Ông nổi da gà rồi đây!”

Lý Viện Viện quay đầu nhìn lại: “Tư Thành, hình như người đó đang mắng huynh.”

Yến Tư Thành gật đầu: “Thuộc hạ phải nghiền ngẫm ngôn ngữ cơ thể của người ở đây rồi mới sử dụng được.” Công chúa muốn sống ở đây, vậy chàng phải nhanh chóng lần ra quy tắc ở đây, chàng phải quen thuộc với thế giới này, thâm nhập vào thế giới này nhanh hơn Lý Viện Viện, vì chỉ có như vậy chàng mới có thể bảo vệ nàng thật tốt. Yến Tư Thành cung kính nói: “Để Điện hạ phải sợ hãi, xin Điện hạ thứ tội.”

“Không sao.”

Cuối cùng cũng tìm được căn phòng thuê ngoài trường, Yến Tư Thành vừa mở cửa lập tức xanh mặt.

Ở cửa giày vút bừa bãi, nền nhà trong phòng đầy vết bẩn đen sì. Lý Viện Viện dè dặt bước vào phòng, cánh tay to hơn trước kia nhiều vô tình vướng vào giá áo bên cạnh, giá áo không ngã, nhưng bên trên có một mảnh vải rơi xuống, vắt lên đầu Lý Viện Viện, Lý Viện Viện gỡ xuống xem, một... chiếc quần hình tam giác.

Cho dù chưa từng nhìn thấy vật này, nhưng Lý Viện Viện cũng liên tưởng được là mặc ở đâu.

Mặt nàng vừa tái vừa đỏ, cầm chiếc quần ném đi cũng không được mà xách lên cũng không nổi. Cuối cùng vẫn là Yến Tư Thành đành mặt kéo chiếc quần ra ném vào nhà vệ sinh cách cửa không xa.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn chàng: “Tư Thành... Sao huynh lại có thói quen... treo y phục mặc bên trong ở ngoài vậy? Làm vậy không hay đâu...”

Yến Tư Thành đen mặt bóp trán: “Điện hạ, đó không phải của thuộc hạ đâu...”

Lý Viện Viện vỗ vỗ đầu, sao nàng lại quên mất đây là phòng của Yến Tư Thành trước kia nhỉ.

Nàng vào phòng, chỉ có một gian, nhìn sơ qua là thấy hết, dưới đất quần áo vút bừa bãi, bàn học lộn xộn, thứ gì trên bàn cũng bừa bộn, chỉ có một khối vuông đen sì đặt ở giữa giống như bài vị để thờ, những đồ vật tạp nham khác không đụng vào nó. Một cái nệm lớn để ngồi, một bàn trà vuông vức, trên tường cũng treo một khối vuông đen sì, có điều to hơn khối trên bàn rất nhiều, cuối cùng...

Một chiếc giường.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đồng loạt nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng. Lý Viện Viện nhìn trái nhìn phải, căn phòng này nhỏ, chỉ có một

gian vậy thôi, ngoài ra là bếp và nhà vệ sinh. Nàng suy tư: “Phải làm sao đây?”

Yến Tư Thành quay người đi xuống bếp, nhìn quanh một vòng: “Điện hạ, thuộc hạ có thể nghỉ ngơi ở đây.”

Lý Viện Viện thò đầu nhìn xuống bếp, chau mày: “Chật hẹp vậy sao?”

“Cũng đủ để nghỉ ngơi.”

Lý Viện Viện chỉ vào tấm nệm to: “Hay là huỳnh...”

Còn chưa dứt lời, Yến Tư Thành đã quỳ xuống: “Tư Thành vạn lần không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo này!”

“Vậy... được rồi.”

Lý Viện Viện ngồi lên tấm nệm, không biết đụng phải vật gì, bỗng nhiên vật đen sì treo trên tường sáng lên, một người đàn ông trung niên đầu trọc xuất hiện bên trong: “... Triều đại mà chúng ta nói đến hôm nay có thể nói là triều đại phồn vinh nhất trong lịch sử...”

Lý Viện Viện giật thót, Yến Tư Thành tức tốc chắn trước mặt Lý Viện Viện.

Yến Tư Thành nhìn người đàn ông trung niên kia như hổ rình mồi rất lâu, nhưng ông ta cũng không có phản ứng gì, tựa như đang tự nói một mình. Lý Viện Viện tiện tay nhặt một chiếc áo vò lại ném lên mặt vật đó.

Người đàn ông kia vẫn tiếp tục nói.

Yến Tư Thành chau mày gõ lên khối vuông đó.

“Là cái gì vậy?” Lý Viện Viện hỏi.

“Hình như là một thứ giống như đèn chiếu, chắc vô hại.” Yến Tư Thành nhìn người đàn ông trong hình, thấy miệng ông ta mấp máy nói, bỗng có một câu chui vào tai chàng.

“Vương triều Đại Đường cách hiện tại đã có hơn ngàn năm lịch sử.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đều ngậy người tại chỗ.

Chương 3 : Đại Đường và Hiện đại

Lý Viện Viện ngồi ngay ngắn dưới đất, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe người trong tivi nói, Yến Tư Thành dọn dẹp phòng ốc xong lúc nào nàng cũng không hay.

Yến Tư Thành lặng lẽ ngồi ở cửa, giống như trước đây chàng canh giữ ngoài sân viện của Công chúa. Nhưng khác là ánh mắt chàng cũng sáng rực dán vào tivi.

Tivi chiếu xong cảnh người đàn ông trung niên lại bắt đầu chiếu quảng cáo, chiếu hết quảng cáo bắt đầu vào thời gian chiếu phim, Lý Viện Viện xem không rời mắt. Trước khi bắt đầu phim, ánh mắt nàng vẫn luôn tĩnh lặng nhưng sắc bén như lúc trò chuyện với các phi tử trong Hậu cung, nín thở tập trung, âm thầm quan sát mỗi một chi tiết, tuy khóe môi không cong, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ ôn hòa, che lấp tất cả cảm xúc trong nội tâm.

Mãi đến khi phim bắt đầu, Lý Viện Viện chỉ xem chừng mười phút, nhưng hoàn toàn bị tình tiết của phim thu hút, nàng chăm chú theo dõi câu chuyện, lắng nghe lời thoại khôi hài trong phim mà khanh khách cười theo.

Yến Tư Thành quay đầu nhìn nàng, nhưng Lý Viện Viện không hề phát giác, vẫn trôi theo cảm xúc của nhân vật chính trong phim. Ánh mắt Yến Tư Thành khẽ dụ, nàng sẽ thích nơi này, chàng nghĩ vậy, bởi vậy chàng phải nhanh chóng hiểu rõ nơi này hơn nữa.

Nhìn chiếc tivi vẫn đang chiếu phim, Yến Tư Thành nhẹ giọng nói: “Điện hạ, thuộc hạ muốn thám thính tình hình xung quanh trước.”

“Ừ ừ ừ, đi đi.” Nàng dán mắt vào tivi, miệng còn nở nụ cười, giọng vội vàng như có đôi chút thúc giục Yến Tư Thành mau đi.

Yến Tư Thành biết lúc nàng tập trung vào chuyện gì sẽ không thích bị quấy rầy, lập tức lấy chìa khóa âm thầm ra khỏi cửa.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, Lý Viện Viện ngồi xem tivi rất lâu, thế ngồi ngay ngắn khiến đầu gối nàng tê rần, hai chân mỏi nhừ. Lý Viện Viện nghĩ hiện giờ không còn ở Đại Đường, nơi này cũng không phải Phủ Công chúa, nàng nhìn cách ngồi tùy tiện của người trong phim, bèn dứt khoát duỗi thẳng chân không ngồi quỳ nữa. Ngồi một lúc nàng cảm thấy lưng cũng rất thoải mái, nhìn ra sau lưng, chẳng phải chỗ dựa của chiếc nệm đang ở phía sau đó sao! Nàng thuận thế ngã ra, hai tay tự nhiên đặt trên chiếc bụng mũm mĩm.

Nằm được một hồi nàng phát hiện tư thế này không ổn lắm, quy tắc gò bó quanh năm đã trói buộc hành vi của nàng, nhưng chưa ngồi bao lâu, nàng cảm thấy nằm vẫn thoải mái hơn.

Dù sao Yến Tư Thành không có ở đây, cũng đâu có ai nhìn...

Lý Viện Viện đảo mắt rồi lại nằm xuống, tiếp đó thoải mái khen: “Ôi ... mềm quá.”

Lý Viện Viện nằm thượt trên nệm, nàng phát hiện bên tay trái chính là ly nước, tay phải còn có thể thò xuống giường, mò được một túi ni lông màu trắng, dùng sức kéo miệng túi ra, bên trong đựng đồ ăn vặt tivi vừa chiếu ban nãy!

Mặt Lý Viện Viện sáng lên, thò tay lấy một gói ra, dẫn đo một chút rồi lại đặt trở về. Nhưng chẳng bao lâu, trong tivi lại bắt đầu chiếu quảng cáo đồ

ăn vặt, mắt Lý Viện Viện chăm chăm nhìn miệng túi.

Nàng chỉ ăn một gói thôi, chắc không sao đâu nhỉ?

Xé gói đồ ăn vặt ra, rác trong tay phải ném đi, vừa khéo nàng nghiêng đầu nhìn thấy giữa giường và nệm ngồi có một thùng rác, nàng nhẹ đưa tay ném rác vào đó.

Thì ra chủ nhân cũ đã bố trí căn phòng này tuyệt diệu như vậy! Chỉ cần dùng tư thế thoải mái nhất nằm xuống, đưa tay lên là có thể làm được bất kỳ chuyện gì.

Trước đây sức khỏe Lý Viện Viện không tốt, ăn uống phải kiêng kị đủ điều, hiện giờ đổi thành cơ thể này, nàng không nhịn được mà ăn một lúc mấy gói. Nhưng ăn nhiều lại thấy hơi khát, tay trái bưng nước lên, uống xong lại đặt ly nước lên bụng cho tiện, độ cao nệm thịt của bụng cũng khéo vừa vặn.

Lý Viện Viện lại thoải mái khen thầm.

Ngày tháng thế này thật tốt quá.

Lúc Yến Tư Thành xách túi đồ ăn quay về, thấy Lý Viện Viện đang nằm trên nệm, vắt chéo hai chân, tay trái đặt ly nước trên bụng, tay phải lấy đồ ăn vặt bên cạnh, vừa nhai rôm rốp vừa nhìn tivi cười.

Yến Tư Thành ngẩn ra, nhất thời quên gọi nàng.

Khi Yến Tư Thành đóng cửa, Lý Viện Viện nghe được một tiếng “cạch” , nàng mới lơ đãng dời mắt nhìn ra. Thấy Yến Tư Thành đang ngây người đứng ở đó, ban đầu còn chưa cảm thấy có gì không ổn, nhưng mấy giây sau, cơ thể nàng run lên, ly nước lắc một cái đổ ụp xuống ngực nàng, cảm giác mát lạnh khiến Lý Viện Viện vội vàng bò dậy, liên tiếp vỗ ngực mấy cái.

Nàng không nhớ hiện giờ mình đã mập hơn trước kia nhiều, chỉ vỗ một cái mà ngực bèn rung lên không kìm lại được, vết nước thấm vào áo thành một mảng tối màu, Lý Viện Viện lại vội vàng giặt giấy vệ sinh trên bàn trà để chùi.

Yến Tư Thành khom người hành lễ với Lý Viện Viện, hoàn toàn coi như mình không nhìn thấy gì cả, quay người đi vào nhà bếp.

Bất bình thường đến mức ngay cả một câu hỏi cũng không thốt ra được.

Nhưng Lý Viện Viện lúc này cũng không có tâm trạng truy cứu những chi tiết nhỏ nhặt đó.

Lúc Yến Tư Thành cắt trái cây bưng lên thì Lý Viện Viện đã ngồi nghiêm chỉnh trước bàn trà, nàng vẫn coi tivi, vẻ mặt không khác gì bình thường.

“Điện hạ.” Yến Tư Thành cũng không có phản ứng gì khác, nhẹ giọng hỏi báo như thường ngày, “Thuộc hạ đã nắm rõ tình hình xung quanh nơi này, đây là trái cây thuộc hạ mua được trong một ngôi chợ nhỏ cách đây 2 con đường, thuộc hạ đã nếm qua, vẫn còn tươi ngon.”

Ánh mắt Lý Viện Viện nhìn trái cây đã cắt trên bàn: “Tư Thành mua à? Làm sao mua được?”

Yến Tư Thành lấy trong quần ra một chiếc ví da màu gạo, cung kính trình lên cho Lý Viện Viện xem: “Trong vật này có không ít tiền, theo chi tiêu của hôm nay, chỗ tiền này đủ để Điện hạ và thuộc hạ sống hơn một tháng.”

Lý Viện Viện xưa nay không có khái niệm về tiền bạc, chỉ gật đầu: “Huynh cứ cất đi.”

Yến Tư Thành nhận lệnh, đứng dậy xuống bếp.

Hiện giờ không có đầu bếp, Yến Tư Thành đành tự mình nấu thức ăn. Đối với dụng cụ nhóm lửa ở đây, Yến Tư Thành vẫn chưa học được cách sử dụng, bèn tạm kết hợp mấy món sống đơn giản cùng với thức ăn nóng mua bên ngoài để làm thành bữa tối.

Chàng nếm qua một lượt, suy đoán khẩu vị của Lý Viện Viện để áng chừng nàng thích ăn gì, sau đó để lại mấy món ăn trong bếp, còn lại đều bưng lên bàn trà trình tới trước mặt Lý Viện Viện.

Lúc này ở bên ngoài đã chập tối, Yến Tư Thành cảm thấy vô cùng áy náy: “Điện hạ thứ tội, hôm nay thời gian cấp bách, chỉ có ba món này ...”

“Không sao.” Ánh mắt Lý Viện Viện vẫn dừng ở tivi, Yến Tư Thành dọn chén đĩa xong, đang định lui ra đứng bên cạnh, Lý Viện Viện bỗng nói, “Hôm nay Tư Thành bận rộn suốt ngày chắc cũng vừa mệt vừa đói rồi, cùng dùng bữa đi. Nơi này chỉ có hai người chúng ta, không cần câu nệ.”

Yến Tư Thành ngây người.

Sau khi gia thế sa sút, từ nhỏ chàng đã bị bán vào phủ Công chúa làm nô lệ, cho dù cuối cùng trở thành Thị vệ trưởng, nhưng chàng vẫn là một nô lệ, không được người ngoài coi trọng mấy. Nhưng Lý Viện Viện luôn đối xử với chàng rất thân thiết, thân thiết đến mức đôi lúc chàng cảm thấy mình không chỉ là một nô lệ mà giống như một huynh trưởng cùng nàng trưởng thành, là người thân của nàng.

Nhưng sao chàng có thể là người thân của Công chúa được, Yến Tư Thành vẫn luôn hiểu rõ thân phận của mình, không dám vượt giới hạn.

“Điện hạ, chút nữa Tư Thành sẽ ăn sau.”

“Ăn luôn bây giờ đi.” Lý Viện Viện cười nhẹ, “Tư Thành, bụng kêu rồi kìa.”

Yến Tư Thành ngây người, mặt ửng đỏ, nhận lệnh xuống bếp dùng bữa.

Chả trách lại đói, nghĩ kỹ thì suốt ngày hôm nay chàng chưa ăn gì.

Lúc rửa chén Yến Tư Thành tìm hiểu được cách lấy nước nóng ở đây, rồi từ một suy ra ba, học luôn cách tắm rửa. Hôm nay mệt mỏi suốt ngày, cả người Lý Viện Viện đầy mồ hôi. Trong nhà vệ sinh, Yến Tư Thành chỉ cho Lý Viện Viện biết cách sử dụng máy nước nóng mà chàng ngâm ra được.

Tuy chiều nay Lý Viện Viện đã nhìn thấy trên tivi, nhưng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Kéo ra là có nước nóng à?” Tựa như nàng rất hứng thú, đưa tay kéo thử, nào ngờ một dòng nước lạnh ào ào xối lên đầu Lý Viện Viện, chuyện xảy ra đột ngột khiến cả người Lý Viện Viện ướt đẫm, toàn thân run rẩy vội nhảy sang bên cạnh: “Nước lạnh!” Nàng uất ức, trợn mắt nhìn Yến Tư Thành.

Tóc tai nhỏ nước khiến Lý Viện Viện trông hơi nhếch nhác.

Yến Tư Thành bỗng thấy buồn cười, nhưng thấy ngực nàng ướt đẫm, áo dán vào người khiến nội y bên trong càng hiện rõ nét, Yến Tư Thành lập tức cảm thấy cả người cứng đờ, vội vã cúi đầu, gõi vô thức cong xuống: “Điện hạ thứ tội...”

Lý Viện Viện vội diu chàng: “Nền nhà ướt đó.”

Trong lúc này, nước đã dần dần bắt đầu nóng, hơi nước bốc lên. Lý Viện Viện sửng sốt một lúc, tâm trí lại bị thu hút, thốt lên: “Nóng thật rồi.”

“Mời Điện hạ dùng.” Yến Tư Thành vội vã lui ra như được cứu. Dù lui ra ngoài nhưng Yến Tư Thành vẫn nghe được tiếng nước chảy ào ào bên trong, chàng vội vàng mở cửa ra ngoài đứng hóng gió lạnh.

Cũng chẳng biết hóng gió được bao lâu thì Lý Viện Viện mở cửa ra, đầu tóc ướt đẫm gọi Yến Tư Thành vào.

Nàng đã thay một bộ quần áo trong tủ của Yến Tư Thành, tuy không rộng lắm, nhưng quần cứ kéo lê dưới đất. Lý Viện Viện cũng không để ý, lại tới trước bàn trà bắt đầu xem tivi.

Lần này chưa xem được bao lâu thì mí mắt Lý Viện Viện bắt đầu đánh nhau, Yến Tư Thành nhắc nàng đi ngủ, nàng quấy luyến không nỡ bò lên giường, vẫn cố chống mắt xem tivi. Yến Tư Thành đang định tắt tivi, lại nghe Lý Viện Viện nói: “Tư Thành, cứ mở đi, để ta vừa nghe vừa ngủ.”

“Dạ.”

Nàng chớp chớp mắt, trông như giây sau sẽ ngủ ngay: “Tư Thành. Chúng ta tới một ngàn năm sau rồi.”

“Dạ.” Trong quá trình ra ngoài tuần tra lúc chiều, Yến Tư Thành cũng cố ý tìm hiểu thế giới này, chàng phát hiện so với Đại Đường, nơi đây đã biến hóa long trời lở đất, đời sống con người cũng trở nên tiện lợi đến mức không tưởng.

“Nơi đây sáng ở Trường An nhưng chiều có thể đến được các vùng đất phương Nam. Không cần ra ngoài cũng có thể du ngoạn cảnh sắc khắp thiên hạ, nhìn ngắm nhật nguyệt tinh tú.” Lý Viện Viện thấp giọng lầm bầm, “Triều đại này hùng mạnh hơn Đại Đường của ta nhiều.”

Yến Tư Thành không nói gì, là người sống ở Đại Đường hai mươi năm, Yến Tư Thành không thể không thừa nhận, nhìn thấy thời thế thịnh vượng như hiện nay, lòng chàng có cảm giác thương cảm không nói nên lời.

Lý Viện Viện đã nhắm mắt: “Ở đây có phố chợ lớn hơn Đại Đường, có thể nếm được thức ăn ngon khắp mọi nơi, còn có rất nhiều sự vật mới mẻ...” Gương mặt tròn trịa của Lý Viện Viện đỏ bừng, nàng mơ màng nói: “Đây ... đúng là một thời đại tốt...”

Chỉ một buổi chiều mà Công chúa đã phản quốc rồi sao ...

Yến Tư Thành nhìn gương mặt say ngủ của Lý Viện Viện, bật cười bất lực.

Chàng tắt đèn trong phòng, bỗng nhiên không biết trong góc nào truyền đến một tràng âm thanh khiến Lý Viện Viện giật mình tỉnh giấc. Mà Yến Tư Thành dựng ngược, ánh mắt sắc bén quét đến góc phát ra âm thanh đó, nhưng trước khi chàng hành động, Lý Viện Viện đã thò tay lấy vật trên đầu giường xuống: “Ta biết đây là gì.” Mắt Lý Viện Viện sáng rực, trông rất vui vẻ, “Đây là di động, người trong tivi dùng cái này nói chuyện với bằng hữu ở xa!”

Yến Tư Thành lập tức im lặng.

Lý Viện Viện cầm chiếc di động vẫn đang kêu không ngừng, nhìn một lúc, bên trên có hai chữ “Trương Nam” không ngừng nhấp nháy, Lý Viện Viện thử vạch lên đó một cái, bên trong lập tức truyền ra một giọng nam: “Alô?”

Mắt Lý Viện Viện sáng rỡ, dè nén kích động nói: “...Alô?” Một chữ truyền ra ba thanh điệu, có hơi thấp thỏm bất an, có hơi kích động, còn có ... căng thẳng khi làm chuyện xấu ...

“Lý Viện Viện.” Giọng nam bên trong rất không lành, “Cô định nghỉ diễn để đội kịch khó xử à?”

Lý Viện Viện chờ người.

“Phòng tập giảng đường số năm, tới ngay bây giờ đi.”

“Bây giờ à?” Lý Viện Viện nhìn sắc trời bên ngoài, “Trễ lắm rồi, tôi muốn ngủ ...” Còn chưa dứt lời, bên kia đã mắng cho nàng một trận té tát: “Mới có tám rưỡi thôi mà! Ngủ cái gì mà ngủ! Tới ngay cho tôi!”

Giọng cậu ta to đến mức Yến Tư Thành đứng bên cạnh cũng nghe thấy, Yến Tư Thành chau mày, Lý Viện Viện cũng hơi bài xích yêu cầu cứng rắn

này. Ngoài Phụ hoàng ra, đâu ai có thể ra lệnh cho nàng như vậy, huống hồ còn dùng giọng điệu không mấy nhã nhặn này.

Vẻ mặt nàng vẫn còn ôn hòa, nhưng từ ngữ lại trở nên cứng rắn: “Xin lỗi, hôm nay tôi không khỏe, đang rất mệt mỏi, bất kể anh có chuyện gì cũng để hôm khác nói. Tạm biệt.”

“Cô...”

Không nghe người đó nói nữa. Lý Viện Viện học theo người trong tivi đập máy.

Nhưng di động lại lập tức kêu lên, Yến Tư Thành thấy Lý Viện Viện chau mày bèn chủ động tiến tới: “Điện hạ?”

“Tư Thành, đừng để nó kêu nữa.”

“Dạ.” Yến Tư Thành đón lấy di động nằm trong lòng bàn tay, đang định dùng sức bóp nát thì di động đã tự ngừng, chẳng bao lâu, di động rung nhẹ, màn hình sáng lên, Yến Tư Thành liếc mắt, nhìn thấy một dòng chữ:

Trương Nam: Cô ngang bướng làm lỡ việc tập luyện của mọi người khiến tôi rất thất vọng. Còn một tuần nữa là công diễn, hiện giờ vấn đề của cô là lớn nhất, ngày mai ở phòng tập giảng đường số năm, tôi không hi vọng cô làm mọi người chậm trễ nữa.”

Yến Tư Thành đặt di động xuống dưới nệm, sau đó ngồi đè lên nó.

Chương 4: Mập và Ốm

Lý Viện Viện đang say ngủ trên giường, buổi tối nàng ngủ rất ngoan, không đạp chân cũng không ngáy, chỉ nằm yên trên giường, cũng rất ít trở mình.

Yến Tư Thành thu dọn bàn trà, sau đó tìm giấy bút trên bàn học đặt lên bàn trà, chàng ngồi nghiêm chỉnh dưới đất, chỉnh âm thanh của tivi xuống mức nhỏ nhất.

Công chúa đang ngủ, theo lý thì chàng ngồi bên cạnh như vậy thật sự không hợp lẽ, nhưng chàng phải nhanh chóng nắm rõ quy tắc của thế giới này, bởi vậy phải vận dụng mỗi một phút một giây. Yến Tư Thành nghiêm nghị nhìn tivi, cho dù tiết mục có buồn cười đến mức nào chàng cũng chỉ chau mày, tập trung vào tất cả các tình tiết trên màn hình, tựa như đang lắng nghe quân tình quan trọng, khi có chỗ nào tạm thời không hiểu, chàng còn nghiêm túc ghi lại.

Đồng hồ treo tường không ngừng chạy tích tắc theo tiếng thờ của Lý Viện Viện, chàng ngồi thẳng như cán bút trước tivi suốt đêm. Mãi đến khi bên ngoài tờ mờ sáng chàng mới buông bút, suốt một đêm, chàng mượn ánh sáng của tivi ghi hết năm trang giấy.

Dụi đôi mắt cay xè, Yến Tư Thành nhìn sang bên cạnh, Lý Viện Viện vẫn giữ tư thế đó ngủ rất say, môi nhẹ cử động, không biết trong mơ ăn được thứ gì ngon mà vẻ mặt thư thái trông như rất vui vẻ.

Yến Tư Thành vẫn nhớ lúc còn nhỏ, lần đầu tiên chàng nhìn thấy Công chúa là bên bờ hồ của phủ Công chúa, nàng khóc rất tội nghiệp, lúc đó Yến Tư Thành vẫn chưa biết nàng là ai, ban đêm cũng không thấy rõ y phục, chàng nhất thời hiếu kỳ bèn tới hỏi mấy câu, Lý Viện Viện chỉ khóc thê thảm, âm ờ kêu gào: “Không có bánh Phù dung, không được ăn bánh Phù dung...”

Thì ra chỉ vì một miếng bánh Phù dung...

Yến Tư Thành nhất thời im lặng, sau đó móc ra hai miếng kẹo gừng đưa cho nàng: “Tôi không có bánh Phù dung.” Chàng nói, “Nhưng kẹo gừng cũng ngọt lắm. Lấy không?”

Cô bé nhìn kẹo gừng trong tay chàng, đôi mắt to bỗng lóe lên, tựa như bên trong có ánh sáng tỏa ra, nàng ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành rồi lại nhìn kẹo gừng, cuối cùng chỉ lấy một miếng. Sau khi bỏ vào miệng, nàng trợn to mắt chớp mấy cái, lệ vẫn còn vương trên mắt lăn xuống như hạt châu, vị ngọt như gió xuân thổi bay tâm trạng không vui của nàng.

“Ngon lắm.” Miệng nàng còn ngậm kẹo gừng nên nói không rõ: “Ngon lắm.”

Yến Tư Thành đưa miếng kẹo còn lại tới trước mặt nàng. Lý Viện Viện lại đẩy tay chàng về: “Cái này ngon lắm, đại ca ca ăn đi.”

Kẹo gừng đâu ngon đến mức đó... Yến Tư Thành thâm biết, nhưng cũng ăn miếng kẹo gừng theo ý nàng. Nhìn đôi mắt to của cô bé, Yến Tư Thành bỗng có cảm giác đúng là ăn rất ngon.

“Ngon hơn bình thường.” Chàng nói, miếng kẹo gừng đổi được nụ cười của Lý Viện Viện.

Sau đó chàng vì miếng kẹo gừng này mà bị mắng một trận, vì Công chúa sức khỏe yếu ớt không thể ăn bừa. Nhưng Yến Tư Thành không cảm thấy uất ức lắm, chàng vĩnh viễn nhớ mãi vẻ mặt của cô bé lúc đó vui biết dường nào, tựa như trong giấc mộng của nàng hiện giờ.

Vừa bình yên vừa hạnh phúc.

Chàng hi vọng cả đời Lý Viện Viện đều bình yên hạnh phúc như vậy.

Dù bắt chàng dùng sinh mạng bảo vệ cũng không sao, chàng bằng lòng đem hết tất cả những gì của mình ra để bảo vệ nàng.

Lý Viện Viện bị mùi cháo thơm đánh thức.

Yến Tư Thành bày thức ăn lên bàn trà, cung kính nói: “Điện hạ, bữa sáng đã chuẩn bị xong, sau khi Điện hạ rửa mặt là có thể dùng bữa.”

Lý Viện Viện ngậy người, một chén cháo vẫn còn bốc khói, mấy đĩa thức ăn xinh xắn.

“Tư Thành dậy sớm nấu à?”

“Dạ.”

Lý Viện Viện không nói nữa, đóng cửa rửa mặt trong nhà vệ sinh.

Lý Viện Viện nhìn mình trong gương, thầm nghĩ hiện giờ tuy nàng trở nên xinh đẹp, nhưng vẻ ngoài của Yến Tư Thành lại chẳng được nâng cao, hơn nữa cách ăn mặt của chàng trông có vẻ không có chiều sâu. Từ điểm này, Lý Viện Viện đột nhiên có cảm giác Yến Tư Thành chịu thiệt thòi.

Mặt khác, khi đến đây, Yến Tư Thành không chỉ phụ trách công việc bảo vệ nàng mà ngay cả ăn uống quét dọn cũng kiêm luôn, nhưng nàng lại chẳng hề trả tiền cho chàng, tính ra hiện giờ nàng còn xài tiền của Yến Tư Thành nữa!

Vậy Yến Tư Thành càng lỗ nặng rồi.

Công chúa hơi rầu rĩ, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách bù đắp cho Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện ngồi xuống, nhìn thức ăn trên bàn rồi lại quay đầu nhìn Yến Tư Thành đang đứng bên cạnh mình, ánh mắt Yến Tư Thành lập tức quay lại: “Điện hạ?”

“Tư Thành không ăn à?”

“Chút nữa thuộc hạ sẽ ăn sau.”

“Cùng ăn đi.” Lý Viện Viện buột miệng nói, “Huynh nhìn đi, người ở đây đều ăn cùng nhau hết.” Nàng chỉ tivi suốt đêm không tắt, trong đó đang chiếu quảng cáo công ích, cả gia đình ngồi ăn cơm rất vui vẻ đầm ấm.

Yến Tư Thành không quay lại, quỳ một gối lẳng lẳng cúi đầu: “Thuộc hạ không dám vượt giới hạn.”

Lý Viện Viện khẽ bảo: “Đứng lên đi.”

Nàng cũng không biết phải khuyên thế nào. Nhìn Yến Tư Thành chờ nàng ăn sáng xong, bận rộn tới lui dọn bàn, Lý Viện Viện càng cảm thấy Yến Tư Thành thiệt thòi.

Nàng ngồi trên nệm, nhìn Yến Tư Thành rửa chén dưới bếp. Lý Viện Viện nghiêm túc suy nghĩ hiện giờ mình phải làm cách nào bù đắp cho Yến Tư Thành, bỗng dưới nệm rung rung, có âm thanh cực nhỏ phát ra, nàng sờ xuống dưới, kéo di động của mình ra, tiếng chuông lập tức to lên.

Hai chữ Trương Nam nhảy nhót trên màn hình, nhớ lại thái độ mất lịch sự của người này hôm qua, Lý Viện Viện khẽ chau mày, nhưng vẫn nhận cuộc gọi: “Xin chào?”

Bên kia dường như hơi sững sốt trước lời mở đầu lịch sự của Lý Viện Viện, một lúc sau mới nói: “Chín giờ sáng nay ở phòng tập giảng đường số năm, đừng quên đó.”

Lý Viện Viện suy nghĩ một lúc, tuy nàng không hiểu rốt cuộc phải đi tập tành cái gì, nhưng hình như đó là chuyện “Lý Viện Viện” trước đây vẫn làm, theo như Châu Tình nói hôm qua, “Lý Viện Viện” hình như cũng kiên trì với chuyện này lắm.

Nàng muốn hòa nhập vào thế giới này, muốn mượn cơ thể của “Lý Viện Viện”, vậy nàng cần phải làm tất cả mọi chuyện của Lý Viện Viện, nàng gật đầu: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Ngắt điện thoại, lúc này Lý Viện Viện mới nhớ ra, nàng quên hỏi chín giờ sáng rốt cuộc là canh mấy...

Để không đến trễ, Lý Viện Viện thay quần áo ra ngoài từ sớm, dọc đường hỏi đường người ta để tìm đến phòng tập giảng đường số năm, Yến Tư Thành vẫn theo sau ba bước như bình thường.

Thời gian trông cũng còn sớm, trong tòa nhà giảng đường chỉ có lác đác mấy người đi qua, đường đến phòng tập vô cùng yên tĩnh, trên hành lang chỉ vang vọng tiếng bước chân của Lý Viện Viện và Yến Tư Thành. Nhưng vừa rẽ qua một góc, nàng bèn nghe thấy mấy âm thanh đing đing đang đang giòn giã uyển chuyển, chẳng bao lâu, âm tiết đơn điệu dần dần trở nên liên mạch, sau đó ngày càng nhanh, tao nhã hợp thành một bài hát Lý Viện Viện chưa từng nghe bao giờ.

Lý Viện Viện cảm thấy bài hát này thật sự rất hay, bước chân nàng nhanh thêm, đi về đại sảnh đang mở cửa, nàng đứng bên ngoài không vào, nhưng ánh mắt thoáng chốc đã tìm được bóng một cậu con trai trên sân khấu.

Cậu ta mặc áo tay ngắn màu xám nhạt và quần jean, mái tóc ngắn và đôi tay thon dài, ngón tay đang đẹp đẽ nhảy nhót trên phím đàn đen trắng như cá tung mình, tấu lên một bài hát khiến Lý Viện Viện say mê, đường nét trên mặt cậu ta tròn trịa sạch sẽ, bờ vai dày rộng, bụng hơi có thịt nhô ra.

Lý Viện Viện lập tức cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Một chàng trai thật... thật đẹp.

Lý Viện Viện bước vào phòng tập, chăm chú nhìn cậu con trai kia, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Yến Tư Thành.

Nàng càng đến gần lại càng nhìn rõ gương mặt của cậu con trai, mắt phụng, môi mỏng, Lý Viện Viện cơ hồ nghe thấy tim mình đập như sấm.

Đột nhiên có người xuất hiện, cậu con trai giật mình, tiếng đàn ngưng bật, Lý Viện Viện chớp mắt, hoảng hốt giải thích: “Xin ... xin lỗi, tôi không cố ý cắt ngang, chỉ là tôi nghe thấy khúc nhạc rất hay ...”

Cậu con trai bỗng thở phào: “Thì ra là Lý Viện Viện.”

Nghe thấy cậu ta gọi tên mình, trong đầu Lý Viện Viện bỗng lóe lên một xưng hô tương ứng – Tiểu Bàn *.

(*) Bàn : Mập

Khoan đã... Đâu có đúng, cậu ta tên... Tiểu Bàn à?

Nhưng Lý Viện Viện không hề cảm thấy cậu ta mập, trong mắt Lý Viện Viện, hình thể của cậu ta ở mức “thích hợp” , hay đúng hơn là vừa vặn...

Vừa vặn với mẫu nàng thích.

“Tôi còn tưởng là ai đi luyện tập tới kiếm chuyện với tôi nữa chứ.” Tiểu Bàn từ sân khấu nhảy xuống đất, thịch trên bụng cậu ta cũng lắc theo mấy cái, “Hôm nay sao cậu tới sớm vậy? Chẳng phải hôm qua bị té sao, không nghỉ thêm à? Hôm nay là thứ Bảy phải tập cả ngày đó.”

Lý Viện Viện vén tóc ra sau tai, mặt ửng đỏ: “Tôi không sao. Bị té không đụng phải chỗ nào. Cảm ơn cậu quan tâm.”

“Cậu không cần khách sáo. Thật ra chuyện hôm qua bọn tôi cũng cảm thấy Trương Nam ăn nói quá đáng, nhưng anh ta là người có yêu cầu hoàn hảo, cậu cũng biết mà, sao lại bỗng bột nhảy xuống vậy, cũng chỉ có cậu bị té thôi.”

Thật là một chàng trai chu đáo.

Mặt Lý Viện Viện bất giác đỏ lên, hai người trò chuyện, thời gian bất tri bất giác lặng lẽ trôi như nước chảy, phòng tập dần dần đông người, có người gọi Tiểu Bàn, cậu ta bèn chạy tới cùng với mấy người khác khiêng cây đàn piano trên sân khấu đi.

Ánh mắt Lý Viện Viện vẫn luôn bám theo cậu ta, nàng cảm thấy mình không thể dời mắt được nữa.

“Lý Viện Viện.” Bỗng nhiên ở đâu có một giọng nam xen vào, “Tới đây.”

Lý Viện Viện quay đầu, một cậu con trai cao cao ốm ốm đi vào, trên tay cậu ta còn cầm mấy quyển vở trắng.

Trương Nam.

Lý Viện Viện tò mò quan sát cậu ta từ trên xuống dưới, cảm thấy sở thích của “Lý Viện Viện” trước đây thật sự quá kỳ quặc, kiểu con trai ốm nhom thế này rất cuộc đẹp chỗ nào, tại sao lại thích cậu ta, cậu ta lại còn hung dữ với người khác, đâu dịu dàng thân thiết như Tiểu Bàn.

Con trai hung dữ với người ngoài cũng được, nhưng trước mặt con gái phải giống như một con mèo.

Nàng thầm nghĩ vậy, nhưng vẫn đi về phía Trương Nam.

“Kịch bản mới của cô.” Trương Nam nhét một cuốn vào tay nàng. “Mấy chỗ cô diễn không tốt tôi đã cố gắng sửa cho cô rồi.” Cậu ta không nói thừa, cũng không hề nhắc tới chuyện hôm qua mà đi vào chủ đề ngay, nhưng cậu ta cứ nhịu mà, trông có vẻ như nói chuyện với Lý Viện Viện khiến cậu ta hơi nhức đầu, “Cô coi trước đi, chú ý nghiên ngẫm tính cách của vai này, cô thử nghĩ về thân phận của nhân vật đi, cô ta là Công chúa Đại Đường, con cưng của vua, lúc ăn hiếp người khác thì phải kiêu căng hống hách ...”

Lý Viện Viện hơi sững sốt, không nghe thấy những lời phía sau, chỉ hỏi về đoạn giữa: “Tôi diễn cái gì?”

Khóe miệng Trương Nam giật giật: “Cô đừng nói là đến giờ cô vẫn không biết mình diễn ai nhé? Luyện tập bao nhiêu ngày rồi mà, đầu óc cô đem đi bắt bướm hết rồi à?”

Lý Viện Viện tiện tay lật giở kịch bản, lập tức mỉm cười : “Tôi biết rồi.”
Nàng cười híp mắt, “Tôi diễn Công chúa Đại Đường.”

Công chúa Đại Đường đó...

Chương 5 : Con hát và Công chúa

Phòng tập rất yên tĩnh, Lý Viện Viện ngồi dưới sân khấu lẳng lặng đọc kịch bản.

Đây là vở Công chúa cướp Trạng nguyên, chia rẽ Trạng nguyên và thanh mai trúc mã, sau khi Trạng nguyên trở thành phò mã thì bắt đầu dần dần thôn tính thế lực của Công chúa, sau đó ép Công chúa nhảy xuống vực, cuối cùng tìm lại thanh mai trúc mã yêu thương nhau sống hết nửa đời còn lại.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại hai ba lần, cuối cùng cũng hiểu câu chuyện này, sau đó nàng chau mày.

Trạng nguyên xuất thân nghèo hèn, đường đường một Công chúa bị chỉ hôn cho một Trạng nguyên còn chưa được ban quan chức đã đủ mất mặt lắm rồi, lại còn để Phò mã xuất thân hàn vi làm mưa làm gió ở hậu viện, lật tung cả phủ Công chúa, ép Công chúa phải chết?

Cuối cùng con người bỉ ổi này còn tìm lại thanh mai trúc mã ở bên cô ta đến bạc đầu?

Lý Viện Viện cảm thấy Công chúa này đáng phải mất mặt đến tận kiếp sau ...

Nhưng càng khiến nàng hoang mang hơn là vở kịch này viết như vậy mà mọi người còn gọi là hài kịch?

Lý Viện Viện cảm thấy mình bị tổn thương...

Nam nữ chính trên sân khấu đang diễn cảnh thứ nhất, thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp, sau khi nam chính lên Kinh dự thi, nữ chính ở quê mòn mỏi chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được nam chính đỗ đạt về quê. Nhưng hẫng lại từ biệt nữ chính, hai người khóc lóc đòi sống đòi chết, cuối cùng nam chính bày vẻ mặt bi tráng nói với nữ chính: “Chờ ta.” Sau đó bèn đến Kinh thành.

Trương Nam là người cầu toàn, trong cảnh thứ nhất, nam chính tên Tôn Tú, nghe nói do át chủ bài của câu lạc bộ Kịch nói trong trường là Lưu Thư Dương đảm nhận, còn nữ chính Lâm Chi trong kịch thì do Lâm Hiểu Mộng, người mà bạn cùng phòng của Lý Viện Viện ghét cay ghét đắng đảm nhận. Hai người này đều biểu hiện rất đạt, nhưng vẫn bị Trương Nam hô dừng mấy lần, bắt họ diễn đi diễn lại, ngay cả giọng nói to nhỏ, mức độ cường điệu của biểu hiện cũng phải chính xác.

Cảnh đầu tiên tập rất lâu, Lý Viện Viện nghiên cứu xong kịch bản, không có chuyện gì làm bèn nghiên cứu Trương Nam, đây cơ hồ là hành vi vô thức của nàng, giống như lúc ở Hậu cung, lẳng lặng quan sát tính cách, sở thích, cách thức xử sự của mỗi người, sau đó ghi nhớ trong lòng.

Nhưng nàng càng nghiên cứu càng lấy làm lạ, một người nghiêm túc cố chấp ăn nói khó nghe lại còn không đẹp, rốt cuộc có điểm nào thu hút “Lý Viện Viện” trước đây chứ? Hơn nữa lạ lùng là nàng quan sát được trong đội kịch này còn có mấy cô gái khác cũng thích Trương Nam, lẽ nào người của thời đại này đều có sở thích lạ lùng như vậy?

“Được rồi, cảnh thứ nhất tốt lắm, tiếp theo chuẩn bị cảnh thứ hai.” Trương Nam vỗ tay, kêu người đang diễn tập trên sân khấu chuẩn bị.

Mở đầu cảnh thứ hai là nữ chính Lâm Chi lén theo Tôn Tú đến Kinh thành, nhưng bị Công chúa bắt được, si nhục cô ta một trận trước mặt Tôn Tú.

Vừa lên sân khấu đã phải si nhục người ta, Lý Viện Viện hưng phấn làm nóng người.

Lý Viện Viện chưa từng làm con hát bao giờ, hay nói đúng hơn là ngoài làm Công chúa, trong mười tám năm cuộc đời của nàng trước đây vốn không hề làm bất kỳ việc gì, thậm chí một số việc Công chúa làm được, nhưng vì nàng yếu ớt nên bị hạn chế không thể làm.

Bởi vậy đối với bất kỳ trải nghiệm mới mẻ nào nàng cũng đều rất kỳ vọng và nhiệt tình.

Nhưng khi nàng lên sân khấu thử ước đoán cảm xúc, nhìn Lâm Hiểu Mộng đối diện, còn chưa nói được một lời thì Trương Nam dưới sân khấu bỗng chen vào: “Chú ý ước đoán tính cách và tâm lý nhân vật!”

Giọng nói hơi sốt ruột, giống như đã hết kiên nhẫn với Lý Viện Viện, vốn không chờ nàng bắt đầu diễn đã chen vào: “Đừng có bảo đầu làm đó, cô phải kiêu căng hống hách lên! Ánh mắt phải ác độc, giọng nói phải lớn. Phải thể hiện khí thế của Công chúa!”

Phòng tập hơi yên ắng, Lý Viện Viện quay đầu nhìn xuống Trương Nam đang ngồi vị trí chính giữa dưới sân khấu. Cậu ta nhíu mày, thể hiện sự bức bối, Lý Viện Viện cũng chau mày, bày tỏ thái độ không vui của nàng: “Giọng nói lớn là có khí thế à? Phụ nữ chanh chua chọt búa làm sao xưng bá thiên hạ được?”

Câu không mặn không nhạt của nàng khiến tất cả mọi người trong phòng tập đều sững sốt, thời gian rồi chưa hề thấy Lý Viện Viện nói nặng với ai

câu nào, cho dù hôm qua bị Trương Nam mắng mỏ đến mức chịu không nổi cũng chỉ im lặng nhảy từ trên bục đạo cụ xuống.

Câu nói bất ngờ này nghe rất có lý, cũng là một phản bác rất có khí thế, mọi người nhất thời không phản ứng kịp.

“Bắt đầu đi”.

Không chờ mọi người sức tỉnh, Lý Viện Viện đã quay đầu dịu dàng ra lệnh cho Lâm Hiểu Mộng, Lâm Hiểu Mộng ngơ ngác đáp một câu: “Ờ, được ...” Sau đó theo kịch bản quỳ dưới đất, nhưng vừa quỳ gối xuống, Lâm Hiểu Mộng đột nhiên sức tỉnh chớp chớp mắt.

Khoan đã... Cảm giác bị “ra lệnh” này là thế nào?

Nhưng cô ta quỳ xuống đồng nghĩa với việc màn kịch đã bắt đầu.

Nam chính Lưu Thư Dương bên này cũng nhanh chóng nhập vai, vẻ mặt lấy lòng chặn trước mặt Lâm Chi, thấp giọng khuyên: “Công chúa, Chi nhi là hàng xóm của ta ở quê, lần này vào Kinh không biết phải đi đâu mới tới nương nhờ ta.”

“Buông ra.” Lý Viện Viện lạnh lùng nói, ánh mắt nhẹ lướt qua mặt Tôn Tú, sau đó dừng trên mặt Lâm Chi, nàng bước tới mấy bước, nâng cằm Lâm Chi lên. Trước đây Lý Viện Viện đã từng thấy nhiều người làm động tác này, nhưng nàng chưa bao giờ thực hiện, vì nàng là Công chúa không được phụ vương yêu thích, bởi vậy nàng rất biết điều mà thu lại vẻ xấc xược, giao hảo với tất cả mọi người, không đắc tội với ai.

Nhưng hiện giờ đang diễn kịch mà.

Trước đây Lý Viện Viện cũng từng nghĩ, nếu Phụ hoàng chịu ủng hộ nàng thì nàng cũng muốn xấc xược, nhưng nói đến cùng thế gian này lại chẳng

hề có nếu như. Bởi vậy nàng chỉ đành thỏa mãn nguyện vọng chưa thành của mình trước kia vào lúc này.

Ngón tay nâng cằm Lâm Chi lên, nàng cong môi cười: “Đúng là một gương mặt xinh đẹp.”

Nụ cười của Lý Viện Viện khiến người dưới sân khấu bỗng ớn lạnh.

Lâm Hiểu Mộng đang nhìn thẳng vào nàng cũng thầm run lên một cái, bỗng đứng hơi khiếp sợ, cô ta nhìn vào mắt Lý Viện Viện, cảm thấy trong mắt nàng tựa như một giây sau sẽ thật sự có rắn độc chui ra cắn vào cổ mình, Lâm Hiểu Mộng nín thở, vùng ra phía sau, thoát khỏi phạm vi bàn tay Lý Viện Viện có thể chạm tới.

“Trốn cái gì? Cô sợ ta à?” Lý Viện Viện khựng lại, độ cong trên môi càng cong hơn, “Cũng phải, cô nên sợ ta. Cô lên Kinh tìm cố nhân, ta không cho phép thì cô sẽ khó bước vào Kinh thành một bước. Cô là hàng xóm cũ của chàng, ta không cho phép thì một tổ nhà cô cũng phải dời đi. Cô xinh đẹp, ta không cho phép thì hiện giờ có thể chém đầu cô ngay.” Lý Viện Viện nói xong một tràng này bèn im lặng.

Thời gian quá ngắn, Lý Viện Viện không kịp học thuộc nhiều nên chỉ nhớ mấy câu đầu, tay kia nàng vẫn cầm kịch bản, định chờ Tôn Tú đứng ra bảo vệ Lâm Chi sẽ xem kịch bản diễn với cậu ta. Nhưng Lý Viện Viện chờ một lúc cũng không thấy Tôn Tú đứng ra, nàng bất giác tạm rời vai, quay đầu nhìn Lưu Thư Dương.

Thấy Lưu Thư Dương ngây người nhìn nàng, miệng há ra như một kẻ ngốc.

Lý Viện Viện chớp mắt, quay đầu nhìn Lâm Hiểu Mộng, nhưng thấy cô ta cũng há miệng ngây ngốc như Lưu Thư Dương.

Nàng lại quay đầu, đảo mắt qua phòng tập im lặng như tờ, cuối cùng ánh mắt cũng dừng trên người Trương Nam, phát hiện tất cả mọi người đều

ngây ngốc.

Lý Viện Viện lấy làm lạ chau mày hỏi: “Có tiếp tục nữa không?”

Câu nói này thức tỉnh tất cả mọi người, phòng tập lúc này mới bắt đầu ồn ào. Người hai bên sân khấu đều đang thì thầm thảo luận gì đó, về mặt Trương Nam phức tạp nhìn Lý Viện Viện, chỉ có Tiểu Bàn một mình đứng trong góc vỗ tay cổ vũ cho Lý Viện Viện, tiếng “bốp bốp bốp” trở nên chói tai trong phòng tập.

Ánh mắt Lý Viện Viện dừng trên người Tiểu Bàn, thấy cậu ta nhiệt tình khen ngợi mình, lập tức hai má đỏ bừng.

Đúng là một chàng trai thẳng thắn... Ngày càng thấy hợp khẩu vị của nàng.

“Lý Viện Viện, cậu thay nào rồi à?” Lưu Thư Dương bên cạnh kinh ngạc nói, “Sao đột nhiên cứ như biến thành người khác vậy?”

Lý Viện Viện im lặng, bỗng cảm thấy không ổn, đang định suy nghĩ nên đáp thế nào thì Lâm Hiểu Mộng ngã ngối dưới đất cũng lên tiếng, tựa như chưa hoàn hồn: “Phải đó, làm tôi giật cả mình.” Cô ta cường điệu vỗ ngực, “Tôi còn tưởng mình đắc tội gì với cậu nên cậu sắp cắn tôi nữa chứ... Hôm qua cậu lĩnh ngộ được bí kíp võ công gì nên kỹ năng diễn xuất tiến bộ vượt bậc à?”

Lý Viện Viện cười hòa nhã, che giấu tất cả cảm xúc trong mắt: “Hình như hôm qua bị té nên đột nhiên có cảm giác.”

Lưu Thư Dương cũng cười: “Vậy tôi cũng nháy một cú, có được cảm giác này tương lai tôi nhất định sẽ trở thành ngôi sao quốc tế.”

“Được rồi.” Trương Nam dưới sân khấu bỗng cắt ngang đối thoại của mấy người bên trên, cậu ta cúi đầu nhìn kịch bản, về mặt vẫn nghiêm nghị: “Tiếp tục.”

Không khen cũng không xin lỗi một câu, Lý Viện Viện hơi bất mãn, nàng suy nghĩ đến hoàn cảnh mình hiện giờ, cân nhắc trước sau, cảm thấy mình không cần làm lành với cậu ta, vậy là nàng nói: “Đạo diễn, tôi có cần phải kiêu căng hống hách nói lớn tiếng nữa không?”

Trương Nam ngấn người, xóa bỏ mấy chữ trên kịch bản, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng: “Không cần đâu, cô làm tốt lắm.”

Lý Viện Viện khẽ nhướng mày, thầm nói người này có vẻ không cố chấp như nàng tưởng tượng.

Diễn tập suốt buổi chiều, tuy Lý Viện Viện phải cầm kịch bản xem lời thoại, nhưng diễn xuất của nàng thật sự không ai có thể bắt bẻ, đất diễn của nàng không nhiều, cảnh thứ hai sĩ nhục Lâm Chi, cảnh thứ ba nói mấy câu, cảnh cuối cùng bị ép nhảy xuống vách núi chết, kết thúc.

Lý Viện Viện diễn rất hứng chí, lúc nhảy xuống vực là cao trào của vở kịch này, nàng trèo lên thang đạo cụ, nói hết một tràng lời thoại, cảm thấy mình diễn rất có thần, nhưng không ngờ đến đây, Trương Nam vẫn luôn im lặng nhìn nàng diễn lại nhúu mày.

“Cảm xúc không đúng.” Trương Nam nói, “Cô không có cảm giác giãy giụa tuyệt vọng, nản lòng thoái chí trước khi chết.”

Lý Viện Viện ngấn người.

“Cảnh này dùng cách diễn của cô hôm qua lại chuẩn hơn.” Trương Nam nói, “Làm lại lần nữa.”

Hôm qua nàng đã dùng cách diễn nào vậy...

Lý Viện Viện đứng lên thang đạo cụ, khẽ suy ngẫm một lúc, sau đó diễn lại một lần. Trương Nam vẫn nhúu mày: “Vẫn không đúng.” Cậu ta mở miệng định phê bình, nhưng hình như nhớ ra điều gì, cậu ta lại khép miệng, một

lúc sau mới thu lại cảm xúc, giọng điệu dịu đi một chút, “Cô xuống đây đã.”

Sợ nàng lại nhảy xuống nữa sao...

Lý Viện Viện thật thà bước xuống.

“Cảm xúc của cô mấy cảnh trước rất thích hợp, có điều lời thoại phải nhuần nhuyễn hơn, cảnh cuối cùng này cô nghiên ngẫm lại đi.” Trương Nam nói xong bèn nhìn thời gian, “Được rồi, sáng nay chúng ta tập tới đây thôi, mọi người đi ăn cơm trước đi, hai giờ chiều nay vẫn ở đây.”

Lý Viện Viện cầm kịch bản, nhìn về phía Tiểu Bàn, cậu ta đã cùng mấy cậu con trai khác tụ thành nhóm chuẩn bị đi ăn cơm, thấy Lý Viện Viện nhìn mình, Tiểu Bàn cười vẫy tay với nàng: “Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn tuyệt lắm!”

Lý Viện Viện cúi đầu cười nhẹ, lòng hơi chán nản, vì cảnh cuối cùng diễn không tốt... Không khiến cho đạo diễn coi thường người khác này kinh ngạc từ đầu đến cuối, Lý Viện Viện cảm thấy hơi tiếc nuối.

Quay người bỏ đi, Lý Viện Viện vừa ngẩng đầu liền thấy Yến Tư Thành đang chờ ở cửa.

Từ đầu chàng đã không bước vào phòng tập, vẫn luôn lặng lẽ chờ ngoài cửa. Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tựa như hoàn toàn không nhìn thấy người xung quanh.

Mãi đến khi tiếp xúc với ánh mắt Lý Viện Viện, mắt Yến Tư Thành mới tựa như có thêm hơi ấm, chàng cúi đầu tỏ ý hành lễ.

Tiệc nuối trong lòng Lý Viện Viện bỗng dưng nhạt đi nhiều, nàng chậm chậm đi về phía chàng, giống như lúc ra khỏi Hoàng cung sau khi vấn an, là

Thị vệ trưởng, Yến Tư Thành vẫn luôn đứng ở vị trí đầu tiên nghênh đón nàng.

Nhưng lúc nàng đi bước cuối cùng để ra khỏi phòng tập, Yến Tư Thành khẽ há miệng, chữ “Điện” còn chưa thốt ra, một cô gái bỗng từ phía sau xông tới, hất Lý Viện Viện một cái, thân hình Lý Viện Viện to khỏe nên không bị hất đi, còn cô gái kia lại nghiêng người, nhưng điều này không ngăn cản cô ta nhào tới trước mặt Yến Tư Thành, kéo cánh tay Yến Tư Thành.

“Ha ha, Yến Tư Thành, anh tới xem em tập phải không?”

Nhìn Lâm Hiểu Mộng với vẻ mặt hạnh phúc kéo tay Yến Tư Thành, Lý Viện Viện thoáng ngây người.

Đây lại là... tình huống gì nữa?

Chương 6: Ghen ghét và Phốt lờ

Thấy cô gái đột nhiên nhào tới chộp lấy cánh tay mình, Yến Tư Thành dùng nghị lực và lý trí cực độ mới nén được thôi thúc muốn quật ngã cô ta.

Nơi này người qua kẻ lại, cô gái này còn mặc váy ngắn, nếu ngã chổng vó dưới đất cảnh tượng chắc không đẹp mắt lắm, chàng âm thầm hất tay cô gái ra, lùi lại một bước: “Lâm Hiểu Mộng, chào cô.” Thái độ rất xa cách khách sáo.

Lâm Hiểu Mộng hơi sững sốt: “Làm cái quái gì đây, sao hôm nay anh lại khách sáo với em quá vậy?”

Lý Viện Viện ở bên cạnh nghe thấy lời cô ta bèn thầm hạ quyết tâm, nhất định phải dành thời gian nghiên cứu tiếng địa phương ở đây, ví dụ như là “mọe” , “con bitch” và “làm cái quái gì...” này, nàng phải hiểu hàm ý của những lời này, để khỏi trở thành trò cười cho người ta mà vẫn không biết.

Đối diện với Yến Tư Thành xa cách khách sáo nhưng Lâm Hiểu Mộng vẫn không hề lùi bước, cô ta càng thêm nhiệt tình bước tới: “Yến Tư Thành, hôm nay cùng đi ăn nha.”

Yến Tư Thành lại lùi một bước: “Xin lỗi.”

Lần này Lâm Hiểu Mộng hơi hiểu ra: “Không phải anh tới tìm em à?” Cô ta nhú mày, rõ ràng rất không vui, “Anh lại chấm em nào trong câu lạc bộ Kịch nói của em rồi hả?”

Lúc cô ta nói lời này, vừa khéo Lý Viện Viện bước chân đến cửa, nghe thấy chữ “lại” ý nghĩa sâu sắc này, Lý Viện Viện ngược lên nhìn Yến Tư Thành, Yến Tư Thành lập tức đón lấy ánh mắt của Lý Viện Viện. Chàng bước tới, vừa định gọi một tiếng “Điện hạ” , Lâm Hiểu Mộng bên cạnh bỗng nói: “Anh tới tìm Lý Viện Viện? Anh tìm cậu ta làm gì...”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô ta: “Không liên quan đến cô.”

Lý Viện Viện quay lại cười nhả nhặn với Lâm Hiểu Mộng rồi cũng quay đi.

Lâm Hiểu Mộng chớp mắt nhìn hai người đi xa, cô ta gãi đầu, tại sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô ta cảm giác Yến Tư Thành cũng như Lý Viện Viện diễn kịch ban nãy, trở nên...

“Có phải cậu ta trở nên bất thường không?”

Đúng, rất bất thường.

Một giọng nam vang lên sau lưng Lâm Hiểu Mộng, cô ta giật mình: “Lưu Thư Dương, cậu muốn hù chết tôi à.”

Lưu Thư Dương cười cười: “Sao, nhìn theo bóng nam thần nhà cậu đến mức không động não được nữa à? Cậu ta lại từ chối cậu, bỏ rơi cậu rồi à? Lần này có phải lại đau lòng òa khóc không?”

“Việc quái gì đến cậu.” Lâm Hiểu Mộng bực bội nói, “Hôm nay Yến Tư Thành ra về quái gỡ là vì muốn làm mặt lạnh từ chối tôi, sau này chờ tôi chưa đỗ được anh ấy sẽ hành hạ lại gấp bội!” Lâm Hiểu Mộng nghiến răng: “Tôi không dễ dàng từ bỏ vậy đâu.”

Lưu Thư Dương im lặng một lúc mới cười nói: “Thôi đi, người ta thà đi với Lý Viện Viện cũng đâu thèm đi ăn với cậu.”

Lâm Hiểu Mộng hừ lạnh: “Anh ấy mà thích Lý Viện Viện? Cứ cho họ đi đi, có đi mười lần cũng không nở được đóa hoa nào đâu.”

Lý Viện Viện đã đi xa đương nhiên không nghe được họ tranh cãi sau lưng, nàng chỉ hỏi Tư Thành một câu: “Trong đầu có ký ức về Lâm Hiểu Mộng không?”

“Lờ mờ có đôi chút, hình như là người theo đuổi chủ nhân vốn có của cơ thể này.”

Yến Tư Thành đáp rất chùng mực, nhưng Lý Viện Viện lại cười híp mắt: “Tư Thành, hôm nay huynh hại ta khổ rồi đó.”

Yến Tư Thành ngẩn ra: “Điện hạ?”

Lý Viện Viện sờ mặt mình: “Buổi tập chiều nay chắc sẽ có người gây sự với ta.” Nàng cười nhẹ, không hề phiền não vì chuyện này mà dường như còn rất vui, “Đôi lúc xinh đẹp cũng là tội lỗi.”

Nghe được ý cười nhẹ nhàng thoải mái trong lời nàng, Yến Tư Thành cũng nở nụ cười hiếm có, nhẹ gật đầu :” Điện hạ nói phải.”

Đi được một lúc, Lý Viện Viện khựng lại, nàng bỗng nhớ ra mình lại phạm sai lầm như ban sáng, quên hỏi hai giờ chiều rốt cuộc là canh mấy ...

Sau một thoáng suy tư, nàng bèn quyết định: “Tư Thành, chút nữa ta muốn tới phòng tập trước để ôn lại kịch bản, hôm nay chúng ta dùng bữa ở gần đây nhé?”

Yến Tư Thành gật đầu: “Thuộc hạ đã thám thính rồi, ngôi trường này có bốn nhà ăn, đi chừng mười trượng nữa là có thể thấy nhà ăn gần nhất.” Sau khi Lý Viện Viện vào phòng tập, Yến Tư Thành đã thám thính rõ ràng hoàn cảnh tổng thể của ngôi trường này, thấy Lý Viện Viện hứng chí bưng bưng diễn kịch trên sân khấu, sau khi chàng tuần tra một vòng quanh phòng tập, xác định không có nguy hiểm, lại nhanh chóng tuần tra quanh trường học một vòng.

Trường X rất lớn, Yến Tư Thành cũng đi rất nhanh, có nơi thậm chí phải chạy mới xem hết, suốt buổi sáng chàng đã cố hết khả năng ghi nhớ tất cả kiến trúc và một số đường quan trọng, Quay về phòng tập, nghe nói họ còn có buổi tập chiều, Yến Tư Thành định chiều nay tìm xa một chút, xem xét

hoàn cảnh bên ngoài trường, dù sao Công chúa cũng ở đây, chàng phải nắm rõ hoàn cảnh trong phạm vi mười dặm.

Xưa nay Lý Viện Viện rất tán thưởng năng lực làm việc của Yến Tư Thành, cũng vì chàng luôn tỉ mỉ chu đáo như vậy nên Lý Viện Viện cũng đã lấy làm quen, nài gật đầu: “Đi thôi.”

Trong nhà ăn số một người qua kẻ lại, Yến Tư Thành tìm một vị trí tương đối yên tĩnh trong góc cho Lý Viện Viện ngồi đó, vì xung quanh ồn ào, chàng không thể không cúi đầu kê sát tai Lý Viện Viện nói: “Điện hạ ở đây chờ một chút, Tư Thành sẽ đi lấy thức ăn.”

Lý Viện Viện gật đầu đồng ý.

Sau khi Yến Tư Thành đi, đối diện Lý Viện Viện có một cậu con trai tóc ngắn ngồi xuống, áo tay ngắn màu đen, đeo tai nghe, cậu ta đặt mâm cơm xuống, kể từ lúc ngồi xuống ghế cậu ta đã bắt đầu rung chân, vừa chăm chú rung chân vừa tập trung ăn, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

Chiếc bàn này là bàn của nhà ăn bình thường, bốn chỗ ngồi dính liền nhau, cậu ta rung chân khiến ghế của Lý Viện Viện bắt đầu lắc theo.

Lý Viện Viện vẫn luôn dùng ánh mắt hòa nhã nhìn cậu ta, nhưng cậu con trai ăn quá tập trung nên hoàn toàn không để ý tới Lý Viện Viện.

Lúc đầu nhìn cậu ta, Lý Viện Viện có ý để cậu ta biết điều dừng hành động vô ý thức này lại, nhưng cứ nhìn, nhìn mãi, đối phương chẳng có phản ứng gì, nàng lại bỗng dưng cảm thấy thú vị. Trong phủ Công chúa xưa nay nàng đều dùng bữa một mình, đừng nói có người rung chân trước mặt nàng, ngay cả lớn tiếng nói một câu cũng không ai dám. Nàng nhìn cậu con trai sống động này, nàng bắt đầu từng chút từng chút rung theo nhịp chân của cậu ta, giống như gà con mổ thóc.

Ba mâm cơm đặt xuống, hầu như chiếm hết tất cả chỗ trống trên bàn, lúc này Lý Viện Viện như bị kéo ra khỏi tần suất rung chân, ngẩng đầu nhìn lên, Yến Tư Thành đang sầm mặt nhìn cậu con trai rung chân không biết từ đâu chui ra kia.

Có lẽ sát khí quá nặng, có lẽ vì ba mâm cơm đột ngột chiếm chỗ, sự chú ý của cậu con trai rung chân cuối cùng cũng dịch khỏi mâm cơm, ngẩng đầu nhìn Yến Tư thành, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Lý Viện Viện cảm nhận rõ ràng bàn ăn rung lên một cái, sau đó không có chấn động truyền tới nữa.

Tiếp đó cậu con trai rung chân bưng mâm cơm chưa ăn hết lẳng lặng bỏ đi.

Lý Viện Viện nhìn theo cậu ta, lòng có chút quyến luyến.

Nàng vừa định nói Yến Tư Thành mấy câu, nhưng trong mắt Yến Tư Thành đang cúi đầu chẳng còn chút hung dữ nào của ban nãy nữa, chàng nhìn Lý Viện Viện, dịu dàng nhẹ giọng nói: “Điện hạ, thức ăn đã chuẩn bị ổn thỏa. Mời dùng.”

Mùi thức ăn truyền vào hốc mũi khiêu khích con sâu đói trong bụng, Lý Viện Viện chẳng còn lưu luyến gì cậu con trai rung chân đã bỏ đi kia nữa.

Suốt bữa trưa, Lý Viện Viện ăn trong yên tĩnh khác thường giữa nhà ăn ồn ào.

Vì hầu như không ai đến ngồi chung bàn với nàng, Yến Tư Thành đứng chấp tay sau lưng tựa như ngăn một bức tường trong góc này, dùng ánh mắt vạch rõ ranh giới giữa Lý Viện Viện và các sinh viên khác.

Chắc đã quen với đái ngộ này, Lý Viện Viện không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng lúc bước ra khỏi nhà ăn, Lý Viện Viện quay đầu nhìn các sinh viên tụm năm tụm bảy cười đùa, lòng bỗng dậy lên một gợn sóng.

Tại sao không thể giống bọn họ?

Lý Viện Viện nhìn Yến Tư Thành cung kính bước theo sau lưng, nàng đột ngột lui nửa bước, đứng cùng vị trí với Yến Tư Thành. Yến Tư Thành hầu như cũng lập tức lùi nửa bước, không nhiều không ít, vẫn giữ khoảng cách ban nãy.

Yến Tư Thành hơi khó hiểu trước động tác của Lý Viện Viện: “Điện hạ?”

Lý Viện Viện cười cười, nhưng không giải thích gì.

Buổi trưa Lý Viện Viện ngồi trong phòng tập không một bóng người ôn lại kịch bản, Yến Tư Thành cũng đứng ở cửa như lúc sáng, có điều hiện giờ trong phòng tập chỉ có một Lý Viện Viện, bởi vậy chàng không đi nơi khác.

Trí nhớ Lý Viện Viện rất tốt, chỉ cần hiểu được ngữ cảnh, nàng đọc hai ba lần đã thuộc được những lời nói của Công chúa, hơn nữa đất diễn của nàng không nhiều, nên chỉ chừng nửa tiếng nàng đã ghi nhớ được toàn bộ lời thoại.

Nhìn đại sảnh vẫn trống không, Lý Viện Viện biết chắc còn một thời gian nữa mới tới “hai giờ”.

Vậy là nàng lại lấy đoạn cuối bị Trương Nam chê bai ra xem.

Công chúa trong kịch cuối cùng cũng biết Phò mã mình yêu lén giờ âm mưu quỷ kế sau lưng mình, nàng ta đứng trên vách núi nhìn vầng trăng độc thoại, Phò mã mang theo binh mã đuổi đến, Công chúa nản lòng thoái chí, cuối cùng nhảy xuống vách núi.

Lý Viện Viện đọc đi đọc lại những chữ này mấy lần, cuối cùng thở dài:
“Không hiểu.”

Yến Tư Thành ở cửa nghe được tiếng thở dài của nàng, ánh mắt liếc về phía Lý Viện Viện.

“Tư Thành.” Tựa như biết chàng đang nhìn lên, người bên trong lập tức gọi chàng. Yến Tư Thành mặt không đổi sắc bước vào: “Điện hạ.”

Lý Viện Viện cầm kịch bản trong tay, suy tư hỏi chàng: “Hôm đó chúng ta rơi xuống vách núi, Tư Thành có cảm giác đau đớn tuyệt vọng, nản lòng thoái chí không?”

Yến Tư Thành ngần ra, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng tay Lý Viện Viện trượt khỏi lòng bàn tay chàng, rơi xuống vực sâu không đáy. Chàng im lặng không đáp, Lý Viện Viện sờ cằm nói một mình: “Rốt cuộc phải làm sao mới đủ tuyệt vọng nản lòng đây? Ta cũng từng bị rơi xuống vách núi một lần rồi, nhưng là bị đẩy xuống, ta chỉ nhớ ý nghĩ lúc rơi xuống là phải tóm lấy kẻ đẩy ta để lót lưng, nhưng không ngờ lại bị Tư Thành tóm được. Ta thật sự không lý giải nổi cảm giác tuyệt vọng nản lòng của Công chúa này...”

Yến Tư Thành cup mắt: “Thuộc hạ chỉ mong đời này Điện hạ không cần lý giải mùi vị đó.”

Lý Viện Viện không nghe được cảm xúc ẩn giấu trong lời Yến Tư Thành, chỉ nói: “Hình như đúng là ta không thể lĩnh hội được, xem vở kịch này ta cứ nghĩ, tại sao không bắt tên Phò mã chết ở đoạn này, tại sao không bắt tên Phò mã chết ở đoạn kia? Rõ ràng Công chúa trong kịch luôn có cơ hội để xử kẻ đại nghịch bất đạo này, nhưng lúc nào cũng ngu xuẩn tha cho Phò mã, đến tận lúc cuối cùng. Nếu ta là Công chúa ta cũng tuyệt đối không nhảy xuống vách núi, đường đường là lá ngọc cành vàng, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi thiêu chết tên phụ bạc này?”

Nói hết một tràng, Lý Viện Viện thư thái hơn nhiều, nàng quay đầu nhìn Yến Tư Thành, bổ sung thêm một câu: “Hơn nữa thị vệ của phủ Công chúa ăn chay hết sao, há lại nhân nhượng cho Công chúa bị lãng nhục đến mức này!”

Yến Tư Thành lẳng lặng cúi đầu cười thầm.

Phải, nếu Lý Viện Viện có Phò mã, nhưng lại bị Phò mã lãng nhục đến mức này, Yến Tư Thành cảm thấy cho dù mình có liều mạng cũng phải chết chung với tên Phò mã kia, không để hãnh làm tổn thương Công chúa thêm nữa.

“Xem ra diễn đoạn tung hoành thiên hạ ăn hiếp người khác phía trước thoải mái hơn.” Lý Viện Viện cười hỏi Yến Tư Thành, “Tư Thành có nhìn thấy dáng vẻ ngang ngược hung dữ của ta lúc sáng không?”

Yến Tư Thành ngậy ra: “Điện hạ thứ tội...”

“Buổi chiều còn tập nữa, Tư Thành ngồi đó xem đi.” Lý Viện Viện vỗ vỗ vào vị trí bên tay trái chàng, “Hiếm khi ta mới ngang ngược một lần mà.”

“...Dạ.” Tất cả sắp xếp của chàng đều không quan trọng bằng một lời của Lý Viện Viện.

Lúc tập buổi chiều bắt đầu, Yến Tư Thành bèn ngồi ở vị trí Lý Viện Viện kê chàng ngồi. Trong thời gian đó vì có người muốn ngồi chung một hàng ghế với bạn mình, nên muốn Yến Tư Thành đổi chỗ cho họ, nhưng cuối cùng ai nấy cũng đều âm thầm bỏ đi trước ánh mắt lạnh lùng của Yến Tư Thành.

Chàng không nhường đâu.

Yến Tư Thành nghĩ, đây là vị trí Công chúa chỉ định cho chàng.

Chàng sẽ ngồi mãi ở đây, không động đậy.

Chương 7: Nhã nhận và Lạnh nhạt

Lý Viện Viện ăn hiếp người ta.

Nhìn vẻ mặt khinh bỉ ngang ngược của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành dưới sân khấu lại không tìm được cong khóe môi cười, nhưng bỗng nhiên chàng lại cảm thấy chua xót cho nàng, nơi mềm mại nhất trong tim như bị ai đó bóp chặt, vừa chua xót vừa đau đớn.

Yến Tư Thành nghĩ, nếu thật sự là ở Đại Đường thì tốt biết mấy, nếu trước đây Công chúa cũng như vậy thì tốt biết mấy.

Nhưng ngược lại, Lý Viện Viện lúc đó phải nhẫn nhịn mỗi giờ, phải khiêm nhường mỗi khắc, phải cẩn trọng lời nói hành động mỗi ngày, sống dè dặt cẩn thận cân nhắc trước sau. Chàng thật mong Công chúa lúc đó có thể sống tự do hơn một chút, nhưng đó là nguyện vọng mà Yến Tư Thành có làm cách nào cũng không thể đạt được.

Bởi vậy chàng hi vọng Công chúa đi hòa thân, ít ra ở biên thùy, thân phận của Công chúa được coi trọng hơn ở Đại Đường nhiều, nàng cũng có thể ngang ngược tùy ý hơn nhiều. Dù cuối cùng họ không thể tới được biên thùy, nhưng có thể vô tình ngẫu nhiên tới được nơi đây cũng tốt.

Theo tình hình trước mắt, có khi Lý Viện Viện ở đây sẽ sống tốt hơn ở biên thùy rất nhiều, ít ra ...

Chàng tạm thời có thể bảo đảm như vậy.

Yến Tư Thành vừa suy nghĩ mông lung vừa quan sát biểu diễn trên sân khấu.

Cứ xem, xem mãi, Yến Tư Thành cũng nghĩ như Lý Viện Viện. Tên Phò mã âm mưu tạo phản này thật sự chẳng ra gì.

Cho dù Công chúa thật sự mù mắt không nhìn thấu lòng người, nhưng nếu có chàng bên cạnh, Yến Tư Thành bảo đảm ở đoạn này chàng có thể ám sát Phò mã mười lần, ở đoạn kia có thể hạ độc chết Phò mã mười lần, cho dù Phò mã là thần tiên giáng thế có thân bất tử, nhưng đến khoảnh khắc Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, Phò mã cũng thương tích đầy mình rồi.

Nếu hẳn ta vẫn còn có thể lê thân tàn ép chết Công chúa, vậy coi như cũng là một trang hảo hán.

Nhìn Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, vẻ mặt bi ai đọc lời thoại, cho dù biết là giả, nhưng lòng Yến Tư Thành vẫn thấy không thoải mái, ngay cả lúc nhìn Lưu Thư Dương diễn Phò mã đã hết vai đứng bên cạnh cũng thấy ngứa mắt.

Lúc Yến Tư Thành đang không vui trong lòng, Trương Nam ngồi chính giữa trước chàng mấy hàng bỗng hét lên: “Dừng!”

Trương Nam nhíu mày nhìn Lý Viện Viện: “Sáng nay chẳng phải đã nói với cô rồi sao, kêu cô tìm lại cảm giác trước đó mà.” Thấy cuối cùng Lý Viện Viện vẫn diễn không đạt cảnh này, Trương Nam hơi sốt ruột, “Tôi tưởng cô đã tìm được cảm giác rồi chứ! Sao cuối cùng vẫn sai sót, cô xem đi, cô là cô gái bị người mình yêu thương nhất phản bội! Cô không còn là Công chúa nữa! Cô phải tuyệt vọng, phải bi thương, chứ không phải như hiện giờ, ánh mắt cô cứ như đang nói, được rồi, ta không đấu với người nữa đâu, ta chết là được rồi chứ gì, cô không thể dứt khoát như vậy!”

Lý Viện Viện trên sân khấu không có biểu hiện gì, dường như đã quen với thái độ của Trương Nam.

Nhưng Yến Tư Thành ngồi phía sau lại sa sầm mặt.

Lý Viện Viện lấy kịch bản ra xem đi xem lại mấy lần, Trương Nam nói: “Làm lại.”

Vậy là Lý Viện Viện diễn lại một lần.

Trương Nam càng nhú chặt mày hơn: “Cô không biết bị thương à? Cô chưa từng thất tình sao? Chưa từng tuyệt vọng vì chuyện gì sao? Nản lòng thoái chí thì sao? Cô thử nghĩ tới cảm giác đó đi!”

Lý Viện Viện nghiêm túc suy nghĩ, hình như ... thật sự chưa từng có.

Thật ra nếu nói tới bị thương, Lý Viện Viện cũng từng bị thương, sự hụt hẫng khi biết mình không được phụ vương sủng ái, nỗ lực lương khi phải hòa thân đến biên thù, nghĩ tới những điều này, Lý Viện Viện cũng có đôi chút bị thương, nhưng nếu nói đến tuyệt vọng, nàng thật sự không biết đó là mùi vị gì.

Vì cho dù thế nào đi nữa, chẳng phải nàng đã sống lại rồi sao?

Cho dù rơi xuống vực nàng cũng sống lại mà.

Nàng nặng vía như vậy, được ông trời thương xót như vậy, tại sao phải tuyệt vọng chứ?

Lý Viện Viện không lĩnh hội được. Vậy là nàng lắc đầu: “Không tưởng tượng được, hay là đạo diễn làm thử xem.”

Logic của Lý Viện Viện rất đơn giản, anh nói tôi làm không được, vậy anh làm thử xem. Nhưng câu này của nàng nói ra giữa chốn đông người khiến người nghe lại có cảm giác khiêu khích.

Mặt Trương Nam sa sầm, ném kịch bản trong tay lên ghế bên cạnh: “Cô không diễn được thì xuống ngay cho tôi!”

Vừa dứt lời, có người từ bên cạnh bước nhanh ra, lướt ra phía trước cậu ta, mang theo một luồng gió. Người đó bước dài lên sân khấu, bước chân nặng nề, giống như giẫm đạp lòng người bước lên sân khấu.

“Điện...” Yến Tư Thành nhớ đến thông tin tìm hiểu được hôm qua và hôm nay, biết hiện giờ gọi Lý Viện Viện là Điện hạ e có điều không ổn, lập tức đối xưng hô, “Thiên Ninh, chúng ta đi thôi.”

Lý Viện Viện đứng trên thang đạo cụ, sững sốt nhìn Yến Tư Thành đang chìa hai tay phía dưới.

Thuở nhỏ khi bên cạnh không có ai, Yến Tư Thành thỉnh thoảng vẫn gọi nàng là Thiên Ninh, thân mật như một ca ca thật sự. Nhưng khi lớn tuổi hơn, Yến Tư Thành ngày càng kiêng dè thân phận, bất kể lúc nào, trong tình huống gì, Yến Tư Thành vĩnh viễn đều gọi nàng là Điện hạ, lời nói cứ chỉ cung kính chẳng bao giờ vượt giới hạn.

Bởi vậy hiện giờ nghe thấy xưng hô này, Lý Viện Viện hơi thất thần, những hình ảnh khi xưa tựa như chiếc lồng đèn kéo quân không ngừng xoay vòng trong đầu nàng, này là hình ảnh thiếu niên đưa kẹo gừng cho nàng ăn, này là hình ảnh thiếu niên giúp nàng bắt đom đóm, này là hình ảnh thiếu niên bện châu châu cỏ cho nàng...

Thiếu niên này vẫn luôn ở bên cạnh nàng, cùng nàng trưởng thành, cách tiếp xúc giữa hai người đã thay đổi rất nhiều, nhưng điều duy nhất không hề thay đổi dường như chính là chàng không thể nhẫn nhịn khi nàng bị ăn hiếp.

Không thể nhẫn nhịn dù chỉ một chút xíu xiu thôi ...

Sau đó Lý Viện Viện cười gật đầu: “Được”. Nàng nắm lấy đôi tay Yến Tư Thành, nhảy xuống khỏi thang đạo cụ.

Thấy Lý Viện Viện vững vàng đáp xuống, không ít người thầm kinh ngạc trước sức mạnh cánh tay của Yến Tư Thành...

Nhưng kinh ngạc nhất vẫn là Lâm Hiểu Mộng đang đứng chờ diễn bên cạnh. Cô ta nhìn đến xanh mắt. Lập tức không nén được cảm xúc, hét lên:

“Làm gì vậy, còn đang luyện tập mà! Cậu định đi thật à?”

Yến Tư Thành quay đầu, lạnh lùng nhìn Lâm Hiếu Mộng.

Giống như bị băng đâm trúng, Lâm Hiếu Mộng rụt về phía sau, nhưng vẫn cố giữ thể diện: “Sao hả? Rõ ràng là đạo lý này mà, diễn không tốt cũng không cho người ta nói à? Còn một tuần nữa là công diễn rồi, đạo diễn chỉ trích vài câu đã bỏ đi, làm phách quá nhỉ?”

Ánh mắt Yến Tư Thành lạnh lẽo, nhưng Lý Viện Viện lại cười, vốn chẳng hề đếm xỉa tới cô ta, nắm tay Yến Tư Thành xuống sân khấu, đi tới trước mặt Trương Nam, nàng mỉm cười nhã nhặn: “Xin lỗi, cảnh cuối cùng này tôi thật sự diễn không được.”

Thái độ nhã nhặn này lại khiến Trương Nam sững sốt, vô thức “Ồ” một tiếng, sau đó lại thêm một câu, “Không sao, tập...” Tập thêm đi. Ba chữ này còn chưa thốt ra, Lý Viện Viện lại tiếp tục cười nói: “Không sao thì tốt, tôi thấy tôi cũng thích diễn kịch lắm, nhưng đoạn này thật sự không diễn được, bởi vậy anh sửa lại kịch bản đi nhé.” Nàng nói rất đơn giản nhẹ nhàng, “Sửa làm sao cho tôi diễn được ấy. Vậy nhé, mai tôi tới xem.”

Nói xong nàng kéo tay Yến Tư Thành rời khỏi phòng tập.

Trương Nam ngẩn ra.

Mọi người trong phòng tập cũng ngơ ngác.

Đến khi sự tĩnh lại, Lý Viện Viện đã kéo Yến Tư Thành đi mất từ lâu.

Lâm Hiếu Mộng nghiêng đến nát răng, Lưu Thư Dương bên cạnh nhìn cô ta, giọng điệu có vẻ hả hê: “Ái chà, xem ra hai người này hình như nở hoa gì đó rồi ...” cậu ta sờ cằm suy tư, “Ôi ... nhưng mà khẩu vị của tay Yến Tư Thành này sao đổi nhanh quá vậy, lúc trước chẳng phải nghe nói cậu ta thích con gái khoa Nghệ thuật sao?”

“Không thể nào.” Lâm Hiểu Mộng cảm hận nghiêng rặng, “Sao Yến Tư Thành có thể thích cậu ta được!”

Lưu Thư Dương bĩu môi: “Ít ra thì trông có vẻ là vậy”.

Lâm Hiểu Mộng cảm hận một lúc rồi nhú mày: “Cậu có chú ý vừa rồi Yến Tư Thành gọi Lý Viện Viện là gì không?”

“Cái gì?”

“Anh ấy không gọi là Lý Viện Viện.”

“Đó là xưng hô thân mật của người ta mà, cậu lo nhiều vậy làm gì.”

Lâm Hiểu Mộng yên lặng, không nói thêm lời nào.

Nhưng trong phòng tập ngày càng có nhiều tiếng ồn vang lên, trọng tâm thảo luận chỉ có tin tức chấn động rằng: “Lý Viện Viện vậy mà lại có bạn trai rồi.”

Bước ra khỏi tòa nhà giảng đường, tâm trạng Lý Viện Viện rất tốt, chìm đắm trong suy nghĩ “Vừa rồi hình như mình rất bá đạo ...”, nàng mãi nắm tay Yến Tư Thành quên buông ra luôn. Còn Yến Tư Thành đương nhiên không dám chủ động lấy tay ra, chàng vẫn dùng tốc độ chậm hơn nửa bước lặng lẽ theo sau Lý Viện Viện.

Cứ đi, đi mãi, mặt Yến Tư Thành âm thầm nóng lên.

Bàn tay mũm mĩm của Lý Viện Viện rất ấm áp, ấm đến mức khiến lòng bàn tay của Yến Tư Thành toát mồ hôi, chàng nhìn đôi tay đang nắm lấy nhau, lại nhìn nụ cười trên môi Lý Viện Viện. Phong cảnh bên cạnh hình như đều trở thành hào quang hư ảo, chỉ có Lý Viện Viện mới là tồn tại chân thực nhất.

“Tư Thành.” Bước chân Lý Viện Viện bỗng khựng lại.

Yến Tư Thành đang thất thần không dừng kịp, thoáng chốc đâm sầm vào lưng Lý Viện Viện, Yến Tư Thành tỉnh ra ngay, ra vẻ muốn quỳ xuống: “Điện hạ thứ tội.”

Lý Viện Viện không để tâm, kéo Yến Tư Thành lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chàng: “Huynh có nghe họ nói gì không?”

Yến Tư Thành ngẩn ra, vừa nãy thấy có hai cô gái đi lướt qua họ, chí chóc thảo luận chân gà kho quán này ngon hay cánh gà nướng quán kia ngon hơn. Yến Tư Thành quay đầu: “Điện hạ muốn ăn gì hả?”

“Không phải, vừa rồi họ nói phía ngoài trường có một con đường rất dài rất dài.” Mắt Lý Viện Viện sáng rực, “Toàn là đồ ăn!”

Yến Tư Thành thoáng im lặng, sau đó gật đầu: “Thuộc hạ đi tìm.”

Đường Học Phú Nam là phố ăn vặt lớn nhất trường X, vừa đi đến đầu đường Lý Viện Viện đã sắp không chịu nổi. Hai tay nàng siết chặt cánh tay Yến Tư Thành: “Tư Thành! Cái này!”

Yến Tư Thành mua một cái bánh trứng cho nàng, sau đó Lý Viện Viện không tóm lấy chàng nữa, hai tay cầm chiếc bánh trứng nóng hổi, vừa ăn vừa nhìn hàng quán xung quanh. Yến Tư Thành nhìn cánh tay không còn gánh nặng, lại nhìn bánh trứng trong tay Lý Viện Viện, cuối cùng vẫn lặng im.

Dọc đường, những thứ mà Lý Viện Viện ưng ý thì Yến Tư Thành đều mua hết cho nàng, đi đến giữa đường, Lý Viện Viện muốn ăn cánh gà nướng, ăn một lượt ba xiên, lúc cầm xiên thứ tư, ngay cả ông chủ cũng lên nói với Yến Tư Thành: “Ái chà, cậu trai này, kêu bạn gái ăn ít thôi.”

Lý Viện Viện nghe được, lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Không sao, tôi còn ăn được.”

Ông chủ thoáng im lặng: “Tôi không nói cô không ăn được ... Nhìn cô là biết ăn rất được ... Nhưng mà cô bé à, cô nên ăn ít thôi ...”

Lúc ông ta nói lời này, Lý Viện Viện đã cầm xiên cánh gà nướng thứ tư, dặt Yến Tư Thành đi mất.

Ăn hết con phố, ăn từ đầu đến cuối, Lý Viện Viện sờ bụng cảm thán: “Đời này của ta chỉ có lúc này mới biết mùi no.” Lời này Lý Viện Viện không hề cường điệu, mà sự thật đúng là vậy.

Trước đây sức khỏe nàng yếu ớt, người hầu nghiêm khắc khống chế số lượng thức ăn của nàng, mỗi lần chỉ cho ăn no bảy phần. Kiêng dầu, kiêng ngọt, kiêng cay, ngay cả muối trong thức ăn cũng bị giới hạn, thức ăn mỗi ngày đều rất thanh đạm, nhưng Lý Viện Viện lại thích cay, thích ngọt. Lúc nhỏ còn ăn vụng được, sau khi trưởng thành cứ làm vậy là lại bị người bên dưới nói không biết kỷ luật, nhiều lần như vậy ngay cả Phụ hoàng cũng trách mắng nàng.

Bởi vậy sau khi Lý Viện Viện hiểu chuyện thì không được ăn ngon nữa, thật sự chưa từng mở thắt lưng ăn cho thỏa bụng như hôm nay.

Yến tư Thành nghe thấy câu cảm thán của Lý Viện Viện lại có mấy phần chua xót, nhưng vẫn nhắc nhở theo thói quen: “Điện hạ, ăn nhiều không có lợi cho sức khỏe.”

Lý Viện Viện quay đầu sang bên cạnh, hít hít mũi, sau đó mắt lại sáng lên quay sang Yến Tư Thành: “Chúng ta ăn thêm một xiên mực nướng nữa nhé!”

“...Được.”

Vừa ăn xiên mực nướng vừa hân hoan ra khỏi phố ăn vặt. Lý Viện Viện vui đến mức sắp cất tiếng hát to, đúng lúc này, một chàng trai phát tờ rơi phía

trước đưa một tờ rơi sặc sỡ tới trước mặt Lý Viện Viện: “Tập yoga giảm cân.”

Lý Viện Viện sững sốt, Yến Tư Thành bên cạnh đang định ngăn cản, nhưng Lý Viện Viện đã vô thức đón lấy tờ rơi.

Một cô gái chỉ mặt một chiếc yếm đen kỳ quái đang bày ra một tư thế yếu điệu trên tờ giấy, cô gái rất ốm, trên chiếc bụng láng mượt không hề có chút thịt nào.

Chàng trai phát tờ rơi nói: “Đến phòng tập thể hình của chúng tôi đi, yoga, bơi lội, thể hình đều có, còn có huấn luyện viên hướng dẫn nữa, bảo đảm ốm! Chỉ cần cô chịu tập, nửa năm sau nhất định sẽ ốm như cô ấy.” Anh ta chỉ cô gái trong bức hình.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn anh ta, rất lấy làm khó hiểu: “Tại sao phải ốm?”

“Đẹp mà! Cô xem, mặt mũi cô nhìn rất xinh xắn, vừa nhìn đã biết là cỡ phiêu tiềm năng, nếu ốm lại nhất định là một mỹ nữ.”

Yến Tư Thành nghe người này tùy tiện bàn luận dung mạo của Công chúa như vậy, lập tức nổi giận: “Hỗn xược!”

Chàng trai phát truyền đơn rùng mình, bị khí thế của chàng hù dọa: “Hỗn ... hỗn gì?”

So với sự lạnh lùng của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện lại nhã nhặn hơn nhiều: “Hiện giờ tôi đã là một mỹ nữ rồi mà.” Nàng ung dung thản nhiên cười nói: “Tôi rất vừa ý với cơ thể mình.”

Chàng trai phát tờ rơi ngơ ngác nhìn hai người đi xa: “Mẹ kiếp, lần đầu tiên gặp một cô bé bự nói mình đẹp trơn tru thế này ... Tự tin ở đâu ra vậy trời?”

Về đến nhà, Lý Viện Viện đặt tờ rơi lên bàn trà, ngồi nghiêm chỉnh nghiên cứu cô gái trên giấy. Sau đó chau mày: “Tư Thành, cô gái này có đẹp không?”

Yến Tư Thành đứng bên cạnh nhìn thoáng qua: “Không bằng một phần vạn của Điện hạ.”

Lý Viện Viện lại nhìn cô ta mấy lần: “Không hề có vẻ đầy đặn phú quý, mặt ốm eo thon, là tướng nghèo khổ, không đáng phải nhìn.” Nàng vò tờ giấy ném vào thùng rác. Sau đó mở tivi, ngồi xem không nói một lời.

Nhìn trai gái trong tivi, trong đầu Lý Viện Viện nhớ lại những chuyện gặp phải và những lời nghe được mấy hôm nay.

Nàng thầm hiểu ra.

Thế giới này không phải Đại Đường, nên lâu nay không còn coi mặt là chuẩn mực của cái đẹp nữa.

Chương 8: Ái mộ và Nguyên do

Thật ra sau khi biết đây không phải là thế giới coi mập là tiêu chuẩn của cái đẹp, Lý Viện Viện cũng không buồn lắm, vì trong lòng nàng tự tin rằng mình có thể lật đổ quan niệm thẩm mỹ của thế giới này. Tự tin đó xuất phát từ niềm kiêu hãnh của Công chúa Đại Đường.

Cảm thấy mập không đẹp?

Không sao, nàng sẽ cho họ nhìn thấy cái gì là mập mới đẹp.

Cảm thấy ốm mới là chân lý của thế gian?

Cũng không sao, nàng sẽ cho họ nhận ra rằng quan niệm thẩm mỹ này hạn hẹp dường nào.

Bởi vậy tối đó Lý Viện Viện không cảm thấy đau lòng lắm, nàng đi ngủ từ sớm.

Còn Yến Tư Thành càng không coi chuyện này ra gì, trong mắt chàng, Lý Viện Viện biến thành thế nào cũng không sao, chỉ cần nàng vẫn là người chàng thề tận trung, vậy Yến Tư Thành sẽ không tiếc sức lực mà bảo vệ nàng.

Nhưng đêm nay lòng Yến Tư Thành cũng có chuyện sâu nào.

Nhìn ví tiền trên bàn, Yến Tư Thành chìm vào suy tư sâu sắc. Tuy chàng rất không muốn nghĩ vậy, nhưng sự thật bày ra trước mắt, sức ăn của Công chúa Điện hạ đúng là ... đã tăng vọt ...

Trước đó chàng đã quá lạc quan về kế hoạch chi tiêu. Nếu không có nguồn kinh tế nhất định, cứ miệng ăn núi lở như vậy không quá hai tuần Lý Viện

Viện sẽ bị đổi. Đây thật sự là chuyện Yến Tư Thành không thể tưởng tượng nổi.

Chàng đen mặt đóng ví tiền lại, ánh mắt bỗng tập trung trên mấy chiếc thẻ trong ví.

Theo suy đoán, trong ví tiền thì ắt đựng tiền, vậy số thẻ đó chắc cũng có chút liên quan tới tiền bạc, chàng rút một trong số đó ra, nhìn mấy chữ “Ngân hàng XX” thật to ở đầu, phía dưới khắc “iPass-Thẻ vàng.”

Thẻ vàng? Quả nhiên là có liên quan đến tiền.

Yến Tư Thành nhét thẻ vào lại, định ngày mai tìm thời gian ra ngoài thăm dò xem chiếc thẻ này đáng giá bao nhiêu tiền.

Ngoài ra ...

Yến Tư Thành cầm bút, viết chi tiêu của hôm nay vào trang cuối cùng trong vở, chàng nghĩ, hiện giờ họ đến được nơi này, nói không chừng ngày nào đó trong tương lai có thể rời khỏi đây, bởi vậy hiện giờ chàng phải ghi lại số nợ, chờ sau này kiếm được tiền, chàng sẽ trả số tiền sử dụng hiện giờ cho chủ nhân cũ, cho dù chủ nhân cũ có quay lại hay không, tiền mượn của người ta vẫn phải trả.

Cũng trong buổi tối này, Yến Tư Thành ghi nhớ mấy chữ số ngoằn ngoèo. Chàng đã bắt đầu lần ra được cách ghi chép của thế giới này.

Hôm sau, Lý Viện Viện cũng dậy từ sớm, cùng Yến Tư Thành tới phòng tập như hôm qua. Cũng như hôm qua, còn chưa đi tới phòng tập đã nghe tiếng đàn piano êm tai truyền đến, môi Lý Viện Viện bất giác nở nụ cười.

“Tư Thành, có nghe thấy tiếng nhạc này giống như âm thanh của thiên nhiên không.”

Yến Tư Thành nghiêng tai nghe một lúc: “Thuộc hạ cho rằng không thể nào đàn hay hơn được nữa.”

Lý Viện Viện không đáp. Đi tới cửa phòng tập mới nhẹ nhàng để lại một câu: “Tư Thành chờ ở đây đi.”

Yến Tư Thành ngẩn ra, đến khi nhìn thấy cậu con trai ngồi đàn trên sân khấu phòng tập, liên tưởng với cảnh tượng sáng qua, lúc này Yến Tư Thành mới hiểu ra, Công chúa đã ...

Rung động rồi.

Yến Tư Thành ngây người một lúc, nhìn Lý Viện Viện đi về phía Tiểu Bàn, không biết tại sao chàng quên cả chớp mắt, nhìn đến khi vành mắt hơi khô rát, lúc này chàng mới chớp mấy cái, quay đầu đi đứng sang bên cửa, canh chừng ở cửa như trước đây, không hề nhìn vào trong giảng đường.

Đúng là Công chúa cũng tới tuổi thành thân rồi, thân phận lúc trước khiến nàng không thể lựa chọn, nếu hiện giờ có thể tìm được người mà nàng thật lòng ái mộ...

Cũng... tốt lắm.

Yến Tư Thành không biết mình đã đứng ở cửa bao lâu, người đi vào giảng đường đông dần, bỗng có bóng người đứng trước mặt Yến Tư Thành.

“Ê, gần đây rốt cuộc anh giờ trò gì vậy?”

Là Lâm Hiểu Mộng, Yến Tư Thành không quay đầu, chỉ liếc mắt nhìn cô ta, sau đó nhìn vào trong phòng tập, Trương Nam đang bàn chuyện kịch bản với Lý Viện Viện, Tiểu Bàn đang cùng mấy cậu con trai bên kia không biết nói tới chủ đề gì mà cười rất vui vẻ.

Yến Tư Thành thoáng suy tư: “Người đó là ai?” Chàng chỉ Tiểu Bàn hỏi Lâm Hiểu Mộng.

Lâm Hiểu Mộng rất bực bội với việc Yến Tư Thành không đáp câu hỏi của mình, nhưng vẫn nhúu mày nhìn sang bên kia: “Giang Tiểu Bàn? Cậu ta thuộc tổ Đạo cụ.”

“Họ tên là gì, nhà ở nơi... nhà ở đâu? Đối nhân xử thế ra sao?”

“Họ Giang, tên Giang Đông Bân. Học khoa Thanh nhạc, nghe nói nhà cũng giàu có, tính tình cũng tốt, sao hả...” Lâm Hiểu Mộng thoáng im lặng, sau đó giật mình, “Không phải chứ Yến Tư Thành! Thích người mập thì thôi đi, anh còn ưng con trai nữa á? Khẩu vị của anh làm sao vậy?” Ánh mắt của người đi đường lập tức tụ lại.

Yến Tư Thành cũng im lặng một lúc. Thấy Lý Viện Viện đã bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu kịch bản, chàng cũng bỏ đi không nói một lời. Mặc kệ Lâm Hiểu Mộng sau lưng nổi cáu kêu gào.

Lý Viện Viện diễn một lần theo kịch bản Trương Nam chỉnh sửa, hiệu quả cũng tốt, Trương Nam không bắt bẻ được gì. Tập suốt buổi sáng, ngoài việc Lâm Hiểu Mộng thỉnh thoảng bỗng dưng liếc xéo Lý Viện Viện, nàng cảm thấy sáng nay thật ra cũng vui.

Nhưng khi Lý Viện Viện rời khỏi phòng tập, bất ngờ lại không nhìn thấy Yến Tư Thành, nàng cũng không vội, ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ một lúc, nhưng rốt cuộc cũng không chờ được.

Người trong phòng tập đều sắp đi hết, xung quanh trống trải đến đáng sợ, Yến Tư Thành hiếm khi vô cớ bỏ nàng đi lâu như vậy, Lý Viện Viện lo lắng chau mày.

Cửa phòng tập nhẹ nhàng mở ra, Trương Nam từ bên trong đi ra, thấy Lý Viện Viện vẫn đứng ở cửa, cậu ta khó hiểu: “Sao không đi ăn cơm?”

“Tôi chờ một người.”

“Yến Tư Thành à?”

“Ừa?” Lý Viện Viện sững sốt, “Hai người quen nhau à?”

Trương Nam gật đầu: “Cậu ta và tôi cùng chuyên ngành, coi như là đàn em của tôi, rất nổi tiếng trong lứa sinh viên mới, tôi có nghe nói tới. Bởi vậy hôm qua thấy cậu ta ở đây tôi cũng hơi ngạc nhiên.” Trương Nam quan sát Lý Viện Viện, “Cô cứ chờ vậy à? Sao không gọi điện thoại?”

Lý Viện Viện như bừng hiểu ra: “Đúng rồi! Tôi có thể gọi điện thoại.” Đầu nàng tức tốc nhớ lại quy trình gọi điện thoại trong tivi, sau đó chau mày: “Tôi không có số của anh ấy.”

Trương Nam cũng rất ngạc nhiên: “Không có à?” Thấy Lý Viện Viện bất lực vô tội thờ dài, Trương Nam cũng không hỏi nhiều, lập tức móc di động ra, “Tôi hỏi giúp cô.”

Trương Nam gọi mấy cuộc điện thoại, chẳng bao lâu cậu ta nhanh chóng bấm di động một cái, Lý Viện Viện cảm thấy túi quần rung lên, nàng móc di động ra, nhìn thấy một mẫu tin nhắn.

“Đây là số điện thoại của cậu ta.” Trương Nam nói, “Cô hỏi thử xem. Tôi ăn cơm xong còn phải họp với Hội học sinh khoa tôi nữa, đi trước nhé.”

Lý Viện Viện gật đầu.

Nàng cầm di động nghiên cứu rất lâu, cuối cùng mới bấm số gọi.

Bên kia đổ chuông một lúc mới có người bắt máy: “Xin chào?”

“Tư Thành.” Gọi điện thoại được, hiển nhiên Lý Viện Viện rất vui, khoe môi bất giác vênh lên. Tuy lần trước đã từng nói điện thoại với Trương Nam

một lần, nhưng lần đó không phải do Lý Viện Viện gọi, hơn nữa nội dung cũng không vui vẻ mấy, bởi vậy đã bớt đi ít nhiều cảm giác vui sướng.

Một người trước nay chỉ có gặp mặt mới có thể nói chuyện được, hiện giờ đột nhiên nghe thấy giọng đối phương trong một khối vuông, điều này đối với Lý Viện Viện là một trải nghiệm mới lạ. Bởi vậy cho dù đã chờ rất lâu, giọng điệu Lý Viện Viện vẫn vọt lên cao vút, “Ta tập xong rồi, huynh đang ở đâu?”

“Điện hạ.” Bên kia ngậy người một lúc, “Điện hạ thứ tội, hiện giờ thuộc hạ đang ở ngân hàng ngoài trường, sẽ về ngay.”

“Không vội.” Lý Viện Viện vẫn còn rất vui, “Hiện giờ ta cũng không đói.” Hai tay nàng ôm di động đặt bên tai, “Tư Thành, huynh nói với ta thêm mấy câu đi.”

Bên kia dường như gặp phải khó khăn gì đó, nặn một lúc mới ra được một câu: “Điện hạ, thuộc hạ sẽ về ngay ...”

Lý Viện Viện bật cười, vì Yến Tư Thành quá nghiêm túc nên thường ngày rất ít nói, lúc này bắt chàng nói không có chủ đề như vậy chắc đã làm khó cho chàng. Vậy là Lý Viện Viện chu đáo mở lời: “Tư Thành, ta ưng ý một người trong đội kịch, chút nữa về huynh tham mưu cho ta với nhé.”

Điện thoại im lặng rất lâu, cuối cùng Lý Viện Viện chỉ nghe được chữ “Dạ” như một lời hứa.

“Còn nữa, Tư Thành có vừa mắt cô gái nào không? Nếu sau này chúng ta phải sống lâu dài ở đây, chắc chắn Tư Thành cũng phải thành gia lập nghiệp mà.”

“Đa tạ Điện hạ quan tâm, Tư Thành tạm thời không có dự định này.”

“Nói ra thì lúc ở Đại Đường, huynh cũng trì hoãn chưa thành gia, có nguyên nhân gì chẳng?”

“...”

“Ừa? Không nghe thấy sao? Tư Thành?”

“Thuộc hạ đây.” Bên kia im lặng một lúc mới nói, “Điện hạ, thuộc hạ sắp tới rồi.”

“Được, ta chờ ở cửa giảng đường số năm.”

Yến Tư Thành cúp máy, nhìn tòa nhà giảng đường phía trước, trong đầu nhớ lại câu hỏi của Lý Viện Viện.

Nguyên nhân à? Hình như chàng cũng không biết, chỉ cảm thấy... phải ở mãi bên cạnh Lý Viện Viện, bảo vệ nàng là chuyện quan trọng nhất, đâu còn tâm tư suy nghĩ nguyên do gì nữa.

Chương 9 : Anh ngữ và Ứng vũ

Tập xong phần buổi chiều, hôm nay Trương Nam không chỉ trích Lý Viện Viện nữa, có điều cuối cùng khi thu dọn đồ đạc rời đi cậu ta nói một câu: “Tuy còn thiếu chút thương cảm, nhưng tiến bộ rất nhiều. Tỉ mỉ thêm một chút là cuối tuần sau lên sân khấu chắc không thành vấn đề.”

Lý Viện Viện rất vui nên cũng khen Trương Nam một câu: “Anh sửa kịch bản khá lắm.”

Trương Nam sừng sốt, dở khóc dở cười: “Sao giọng điệu cô cứ như lãnh đạo vậy? Diễn viên diễn không đạt bắt đạo diễn phải sửa kịch bản, vậy mà cô có vẻ kiêu hãnh quá nhỉ?”

Lý Viện Viện kiêu hãnh gật đầu rồi quay đầu đi, ánh mắt đuổi theo bóng Tiểu Bàn, mặc kệ Trương Nam có nói thêm gì không, nàng chạy tới bên

cạnh Tiểu Bàn cười với cậu ta.

Tiểu Bàn cũng vui vẻ cười ha ha: “Lý Viện Viện, hôm nay cậu diễn hay lắm, tập luyện bao lâu nay cuối cùng cũng có ngày không thấy Trương Nam mắng mỏ trong phòng tập rồi.”

Được khen, Lý Viện Viện rất vui: “Phải cảm ơn cậu đã khích lệ.”

“Đâu liên quan tới tôi. Tôi thấy là công lao cú ngã của cậu đó, cứ như thay da đổi thịt ấy.”

Lý Viện Viện cười cười không tiếp tục chủ đề này nữa: “Tối nay cậu có...” Chưa dứt lời, phía sau có mấy cậu con trai bước tới vỗ vai Tiểu Bàn: “Ê, ăn cơm.” Trên mặt họ là nụ cười trêu chọc, Tiểu Bàn đỏ mặt, lập tức vẫy tay với Lý Viện Viện, “Tôi đi trước đây.”

Lý Viện Viện nhã nhặn cười đáp: “Được, mai gặp.”

Mấy cậu con trai đưa Tiểu Bàn đi, người kẹp nách, người vỗ lưng cậu ta cười đùa. Người nào đụng vào Tiểu Bàn xong cũng quay đầu nhìn Lý Viện Viện, sau đó đều cười mờ ám. Lờ mờ truyền tới tiếng cười nói: “Bạn trai cô ta đẹp trai như vậy mà lại đi thích cậu...”

Lý Viện Viện không giận, thoải mái để mặc họ nhìn, lúc mấy cậu con trai ra khỏi phòng tập, bất ngờ thấy họ té ập xuống, ai nấy đều bò dậy với vẻ mặt kỳ lạ.

Chỉ có Lý Viện Viện nhìn thấy Yến Tư Thành đứng ở cửa. Chờ mấy cậu con trai đi xa, Lý Viện Viện mới chậm rãi bước tới, nhẹ giọng than thở: “Nam nhân ở đây sao thích khoa môi múa mép như nữ nhân vậy nhỉ.”

Yến Tư Thành khẽ cúi đầu: ‘Điện hạ, có cần thuộc hạ...’

“Thôi đi. Dù sao ở đây cũng không phải Đại Đường. nói ra thì...” Mắt Lý Viện Viện rực sáng nhìn Yến Tư Thành, “Tư Thành, hôm nay huynh có quan sát Tiểu Bàn kĩ càng không?”

“...Có.”

Quan sát tỉ mỉ đến từng chi tiết.

“Có phải cậu ấy rất đáng yêu không?”

Yến Tư Thành im lặng.

“Từ góc độ của Tư Thành, rốt cuộc ta phải theo đuổi thế nào mới lấy lòng Tiểu Bàn được?”

Tuy Lý Viện Viện là công chúa, nhưng lúc ở Đại Đường nàng phải luôn luôn cẩn thận, không dám lén nuôi nam sủng như các Hoàng tử được sủng ái, trong quan hệ nam nữ, nàng vẫn luôn nghiêm ngặt tuân thủ giới hạn, không dám vượt mức. Bởi vậy trước khi hòa thân, nàng rất hiếm có cơ hội tiếp xúc với phái nam, càng không biết làm sao mới lấy được lòng người đó.

Về mặt này, Lý Viện Viện cảm thấy mình nên nhờ Yến Tư Thành chỉ bảo.

Dù sao sở thích của con trai đối với con gái chắc cũng như nhau thôi ...

Yến Tư Thành nghe câu hỏi của Lý Viện Viện, chàng im lặng một lúc. Thật ra chàng rất muốn nói chàng cũng không có kinh nghiệm theo đuổi con trai, nhưng cuối cùng nghĩ lại, cách lấy lòng con trai chắc cũng như cách lấy lòng con gái thôi.

Cả đời Yến Tư Thành chỉ chuyên tâm làm một việc, đó chính là bảo vệ Lý Viện Viện. Trong lúc làm chuyện này có phát sinh một số nhiệm vụ ngoài lề, một trong số đó chính là đỡ cho Lý Viện Viện vui.

Vậy là Yến Tư Thành tự nhiên coi chuyện “Làm thế nào theo đuổi con trai” và “Đỡ cho Lý Viện Viện vui” là như nhau.

Chàng tổng kết kinh nghiệm, tóm tắt lời lẽ đúc kết thành chân lý: “Cho đồ ăn.”

Lý Viện Viện nghĩ kĩ, cảm thấy đúng thật là vậy! Nàng lập tức thay đổi cái nhìn về Thị vệ trưởng thường ngày lạnh lùng nghiêm túc của mình: “Còn có bí quyết khác không?”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện: “Chiều ý người đó.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Còn nữa không?”

“Tất cả đều chiều theo ý người đó...”

Lý Viện Viện gật đầu, nghiền ngẫm ý nghĩa của mấy chữ này đến lúc ngủ.

Thấy Lý Viện Viện yên ổn thiếp đi, Yến Tư Thành tắt đèn, tắt tiếng tivi, chàng lại bắt đầu học. Có điều, đêm nay Yến Tư Thành hơi lơ đãng.

Theo quan sát của chàng chiều nay, con người Giang Đông Bân tuy rất ôn hòa nhưng lại thiếu quyết đoán, tính cách chần chừ do dự, sau này gặp chuyện e sẽ không gánh vác nổi, nhưng mà ...

Công chúa thích.

Yến Tư Thành chau mày.

Nhớ lại nụ cười của Lý Viện Viện khi nói Giang Đông Bân đáng yêu, Yến Tư Thành chỉ thở dài nhan sắc dù đẹp nhưng cuối cùng rồi cũng sẽ mục ruỗng, hai người bên nhau suốt đời dù sao cũng phải xem tính cách đôi bên, trong việc tuyển chọn phu tể, Công chúa đã có phần tùy tiện. Nhưng mà ...

Công chúa thích.

Yến Tư Thành luôn lấy việc “Công chúa thích” làm nguyên tắc hành sự tối cao, nhưng hiện giờ tâm lý và nguyên tắc của chàng nảy sinh mâu thuẫn, ngoài việc vừa giúp Lý Viện Viện theo đuổi Giang Đông Bân vừa thờ dài, Yến Tư Thành cũng không còn cách nào khác...

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện đem cháo Yến Tư Thành nấu đi, nói muốn cho Tiểu Bàn ăn.

Yến Tư Thành nhìn chiếc bình thủy đựng đầy cháo mà Lý Viện Viện không ăn bao nhiêu, chàng mấp máy môi, cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Nhưng đi tới phòng tập lại không thấy Tiểu Bàn, chờ một lúc thì có một bạn gái mà Lý Viện Viện chưa gặp bao giờ tới trước. Lý Viện Viện hỏi thăm mới biết, hôm nay là thứ hai, câu lạc bộ Kịch nói không luyện tập, phòng tập có lớp học.

Lúc này Lý Viện Viện mới nhớ ra, hôm qua trước khi về, hình như Trương Nam nói tám giờ tối mai tập tiếp.

Buổi tối kia à...

Lý Viện Viện nhìn cháo trong tay, Yến Tư Thành nhìn nàng, chàng sợ nhìn thấy sự hụt hẫng trong mắt nàng dù chỉ một chút. Nào ngờ, Lý Viện Viện ngẩng đầu, môi bị liếm sáng lấp lánh, nàng đã rất đói: “Tư Thành, hay là chúng ta đổi cách khác lấy lòng Tiểu Bàn đi, cách cho ăn này hành hạ ta quá.”

Yến Tư Thành đương nhiên vui mừng không sao tả xiết.

Buổi sáng không tập, hai người cũng trở về phòng, Lý Viện Viện ngồi coi tivi, Yến Tư Thành hầu bên cạnh.

Mãi đến chiều, di động của Lý Viện Viện đổ chuông: “Châu Tình?”

“Lý Viện Viện, cậu muốn chết à, lớp của Lão yêu bà mà cậu cũng dám chuồn! Mau đi học ngay!”

Lý Viện Viện sững sốt: “Mình cũng phải... đi học hả?”

“Chứ không thì sao? Cậu muốn bị rớt à?”

Nghe ra “bị rớt” quả là một chuyện vô cùng đáng sợ. Lại nghe Châu Tình dặn dò một tràng, Lý Viện Viện mới cúp máy, sau đó chau mày: “Tư Thành, làm thế nào để học lớp Ưng vũ* ?”

(*) Ưng vũ đồng âm với Anh ngữ.

Yến Tư Thành ngây người, bỗng nhiên cảm thấy những điều tivi dạy cho chàng quá ít, quả nhiên chàng vẫn phải thực hành những sinh hoạt của cuộc sống hiện thực.

Sau khi suy nghĩ một hồi, hai người đem hai chiếc dù ** tới giảng đường số bốn đi học.

(**) Vũ là mưa nên Lý Viện Viện và Yến Tư Thành nghĩ có liên quan đến mưa, phải đem dù đi học.

Đến cửa giảng đường, bên trong đã bắt đầu lên lớp, Lý Viện Viện nhớ Châu Tình dặn dò trong điện thoại, nói đã giữ chỗ cho nàng ở cửa sau, kêu nàng lén vào từ cửa sau, nhưng Lý Viện Viện nhìn trái nhìn phải, thật sự không phân được đâu mới là cửa sau.

Không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này, Lý Viện Viện đưa tay đẩy cửa bước vào.

Một phụ nữ trung niên mặc quần dài màu đen đang đứng trên bục giảng quay đầu lại, đẩy kính: “Lại tới trễ à? Tên gì?” Lý Viện Viện ngước mắt,

thấy Châu Tình ngồi phía sau đang vò đầu bứt tóc, nàng thật thà đáp: “Lý Viện Viện.”

Cô giáo nghiêm mặt ghi vào một cuốn sổ: “Vào đi, tới trễ thêm hai lần thì không cần thi môn này nữa.”

Lý Viện Viện gật đầu đi về phía Châu Tình. Vừa đi được mấy bước, bỗng nghe cô giáo lại hỏi: “Trò này đâu phải thuộc chuyên ngành chúng ta, đi học với bạn gái hay tới dự thính vậy?” Cô giáo đang hỏi Yến Tư Thành bước vào theo.

Yến Tư Thành thoáng suy nghĩ: “Em tới dự thính.”

Cô giáo vô cảm nhìn chàng: “Vớ vẩn, chuyên ngành nào cũng có lớp tiếng Anh mà, cậu tới lớp tôi dự thính làm gì, đi học với bạn gái thì nói thẳng đi.”

Cả lớp cười ầm.

Cô giáo tiếng Anh này nổi danh nghiêm khắc ghê gớm lại độc miệng ở khoa Văn, những sinh viên bị cô giáo này trêu chọc nhiều không kể xiết, được tặng danh hiệu là Lão yêu bà. Nhưng mỗi lần nghe cô giáo vừa độc miệng vừa giảng bài cũng rất thú vị. Bởi vậy cũng có không ít sinh viên chọn lớp này.

Thấy Yến Tư Thành bị trêu chọc giữa chốn đông người, Lý Viện Viện chau mày, tuy nàng là Công chúa không được sủng ái, nhưng xưa nay luôn đứng trên cao ra lệnh, trước đây từng có phu tử đến phủ Công chúa dạy học, nhưng tất cả đều cung kính, chưa từng buông lời trêu chọc như vậy.

Lý Viện Viện lập tức bất mãn với cô giáo này. Nàng là một Công chúa luôn bao che thuộc hạ của mình, cho dù trong tình trạng bị chèn ép, Lý Viện Viện cũng cố gắng hết sức cho người trong phủ mình được tôn trọng nhiều hơn. Huống hồ Yến Tư Thành là Thị vệ trưởng của nàng, lúc ở bên nàng,

trừ khi ngay cả nàng cũng bị sỉ nhục không thể phản kháng, nếu không cho dù thế nào nàng cũng bảo vệ chàng.

Lý Viện Viện siết tay định đứng lên, nhưng cô giáo lại nói: “Được rồi, đừng làm lỡ thời gian của mọi người, vào đi. Trong giờ học không được thể hiện tình cảm, tôi thấy đôi nào là tôi chia rẽ đôi đó ngay.”

Cả lớp lại cười ầm lên.

Yến Tư Thành đi tới ngồi bên cạnh Lý Viện Viện, âm thầm kéo tay áo Lý Viện Viện.

“Điện hạ, chỉ đùa thôi, không hại đến đại thể.” Giọng chàng rất nhẹ, chỉ có Lý Viện Viện mới nghe thấy.

Lý Viện Viện thấy cô giáo thật sự quay người đi bắt đầu giảng bài, nàng thở dài, vỗ vỗ tay Yến Tư Thành như an ủi, Yến Tư Thành nhìn mu bàn tay Lý Viện Viện, ánh mắt hóa dịu dàng.

“Ê ê ... Không phải chứ, hai người ...” Bỗng bên cạnh truyền tới một giọng nữ, “Hai người yêu nhau rồi à? Mới có mấy ngày cuối tuần thôi mà!” Là Châu Tình bên cạnh kinh ngạc tròn mắt nói.

“Tư Thành là bà con xa của mình.”

Ánh mắt Châu Tình đảo đi đảo lại giữa hai người, cuối cùng vỗ vỗ vai Lý Viện Viện: “Cậu được lắm Lý Viện Viện, cao thâm khó lường quá nhé.”

Lý Viện Viện biết có giải thích cũng vô ích, bèn im lặng, để mặc Châu Tình nghĩ sao thì nghĩ.

Nàng nhìn lên bảng đen, định nghiêm túc nghe giảng để bổ sung hiểu biết về thế giới này, nhưng khi nàng nhìn kĩ bảng đen, cả người Lý Viện Viện đờ ra.

“As China citizens attaching great importance to the rapidly...”

Chữ ...

Đây là chữ gì vậy hả...

Lý Viện Viện đờ người quay đầu nhìn, trong mắt Yến Tư Thành cũng ngập
ngờ ngàng kinh hãi như mình.

Chương 10: Theo hầu và tự lập

"Nếu ... rớt lớp tiếng Anh này phải làm sao?"

"Thì học lại."

"Học lại cũng không qua thì sao?"

"Thì học lại nữa. Tóm lại trước khi tốt nghiệp nhất định phải qua, rớt những lớp bắt buộc chắc chắn sẽ không đủ học phần, không đủ học phần thì không thể tốt nghiệp. Không thể tốt nghiệp thì cậu phải đóng tiền học lại một năm. Không qua thì cứ phải học lại, không được nhận bằng tốt nghiệp, coi như phí công học đại học."

Chu Tình vừa dũa móng tay vừa nói nhẹ nhàng đơn giản: "Mà này Lý Viện Viện, sinh viên giỏi chết tiệt như cậu còn hỏi mấy chuyện này làm gì, cậu mà rớt, thì người cả khoa cũng khỏi thi luôn." Cô thối bệt từ móng tay rơi ra, vỗ vai Lý Viện Viện, đứng lên đi về phía nhà vệ sinh: "Cậu yên tâm đi."

Sau đó trái tim Lý Viện Viện bị treo lên không cách nào kéo xuống được.

Nghe Châu Tình nói, chủ nhân của cơ thể này trước đây học giỏi lắm thì phải? Nhưng nàng chẳng nhận được chút tri thức nào của "sinh viên giỏi" để lại trong đầu! Nhìn con giun trên bảng đen, Lý Viện Viện nhú chặt mày.

"Tư Thành."

"Dạ."

"Huynh nghĩ thế nào?"

Yến Tư Thành suy tư một lúc: "Hôm trước thuộc hạ thấy trong trường có một nơi tên là Thư viện, ở đó lưu trữ rất nhiều sách, có khi sẽ có cách giải quyết khó khăn này."

Lý Viện Viện nghiêm túc gật đầu: “Mấy hôm nay coi ti vi khiến ta quên mất cách thu thập tri thức từ sách.” Nàng nhìn lên bảng đen, “Những điều người ở đây học tập thường ngày chúng ta vẫn còn nhiều thứ chưa biết lắm.”

“Điện hạ nói phải.”

Năm giờ bốn mươi phút chiều tan học, Lý Viện Viện cố ý nhớ thời gian này, nàng muốn dần dần thích ứng với cách tính giờ của thế giới này, để tránh lại phạm sai lầm.

Tám giờ tối phải luyện tập, không kịp tới phố ăn vặt, Yến Tư Thành hầu Lý Viện Viện dùng bữa trong nhà ăn, vẫn như trước đó, Yến Tư Thành yên trước ngựa sau sắp đặt hết tất cả, Lý Viện Viện chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trong góc cầm đũa ăn cơm.

Ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung lại, có tiếng xì xào lọt vào tai, Lý Viện Viện ngẩng đầu lướt nhìn họ, rồi lại nhìn Yến Tư Thành đang đứng, khoảnh khắc Lý Viện Viện dời mắt, ánh mắt Yến Tư Thành cũng dừng trên người nàng: “Điện hạ có gì cần dặn?”

“Tư Thành cũng ngồi dùng bữa đi.”

Vừa dứt lời, Yến Tư Thành lập tức chau mày: “Điện Hạ, nơi này tuy không phải là Đại Đường, nhưng Tư Thành vạn lần không thể phá quy tắc lễ nghi.” Tai Yến Tư Thành nhạy bén hơn Lý Viện Viện, những lời nói vu vơ xung quanh chàng đã nghe được từ lâu, nhưng người khác nói gì tuyệt đối không ảnh hưởng đến quyết định của bản thân Yến Tư Thành. Lý Viện Viện là chủ, chàng là tớ, cho dù ở đâu chàng cũng không quên mối quan hệ này.

Chàng nhẹ giọng an ủi: “Điện Hạ đừng để những lời nói vu vơ quấy nhiễu tâm trí.”

Không phải do những lời của người ta quấy nhiễu tâm trí.” Lý Viện Viện buông đũa, “Dùng bữa xong chúng ta sẽ đến Thư viện, tiếp đó còn phải đi tập kịch, nếu hiện giờ huynh không ăn chút gì, lát nữa sẽ đói đó.”

Yến Tư Thành ngậy người.

“Ngồi xuống đi, coi như là mệnh lệnh.”

“... Dạ.”

Yến Tư Thành rút đũa, ngồi xuống bên góc khác của bàn ăn, Lý Viện Viện chia cơm và thức ăn từ ba chiếc mâm trước mặt ra, bưng một mâm đưa cho Yến Tư Thành: “Nè.”

Yến Tư Thành nhìn vẻ thỏa mãn của Lý Viện Viện sau khi chia thức ăn, chàng cũng bất giác cong môi, ánh mắt xưa nay lạnh lùng cũng bất giác trở nên dịu dàng. Chàng gắp một đũa cơm bỏ vào miệng, nhưng chưa kịp nhai, bỗng có tiếng gió vù vù truyền đến, Yến Tư Thành nghiêm mặt, không hề quay đầu, đưa tay tóm lấy một cánh tay hươu đến, lòng bàn tay siết chặt, người phía sau oai oái kêu đau: “Đau đau đau!”

Nghe thấy giọng nói này, Yến Tư Thành chau mày buông tay: “Lục Thành Vũ.” Chàng quay đầu nhìn cậu ta.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay, không khách sáo ngồi bên cạnh Yến Tư Thành: “Mia, gắp ma thật rồi, mày có mắt phía sau à?”

Sự xuất hiện của cậu ta khiến Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đều ngừng ăn cơm, bốn con mắt chăm chăm nhìn cậu ta.

Lục Thành Vũ xoa cổ tay xong cũng không giả vờ kêu đau nữa, ngang nhiên gác chân lên bàn ăn phía dưới: “Yến Tư Thành, đại gia như mày mà cũng ăn cơm nhà ăn hả?” Cậu ta cũng không cảm thấy mình là người ngoài,

giật đũa của Yến Tư Thành gấp thức ăn trong mâm cơm của Yến Tư Thành, vừa ăn vừa hỏi, “Gần đây mày đổi khẩu vị à, yêu bé bự này rồi hả?”

Yến Tư Thành chau mày, suýt chút buộc miệng nói “Đó là thức ăn Công chúa ban cho ta.”

Lý Viện Viện cũng cau mày, suýt chút nói “Ăn không nói ngủ không ngáy.”

Nhưng giữa chốn đông người, cuối cùng hai người đều nén lại cảm xúc. Yến Tư Thành đưa tay giật đũa lại nói: “Tìm tao có việc gì không?”

Lục Thành Vũ sững sốt: “Tình cờ thôi mà, tao thì có việc gì...” Cậu ta khựng lại, “À đúng rồi, nói đến việc thì có đây, sao mày không tới tham gia hoạt động của câu lạc bộ cuối tuần rồi?” Cậu ta hí mắt chỉ Lý Viện Viện, “Ăn chơi với bé bự này hả?”

Yến Tư Thành còn đang ngơ ngác với câu trước của cậu ta, thắc mắc rằng không ngờ mình cũng có tham gia câu lạc bộ gì đó, nhưng câu sau lập tức khiến chàng lạnh mặt, cất tiếng nạt: “Hỗn xược!”

Tiếng hét khiến Lục Thành Vũ giật mình toàn thân chấn động, sững sốt nhìn chàng: “Mày bị khùng hả?”

Vẻ mặt Yến Tư Thành càng lạnh hơn, Lý Viện Viện bên cạnh lại cười nói: “Tư Thành có hoạt động gì vậy?”

Lục Thành Vũ nghe Lý Viện Viện hỏi, vẫn còn chưa hết hoảng hồn nhìn Yến Tư Thành mấy lần rồi mới đáp: “Hoạt động của câu lạc bộ Taekwondo đó... Tháng sau trường mình có thi đấu giữa sinh viên mới với các trường khác.” Nói xong cậu ta quay đầu nhìn Yến Tư Thành, “Mọi người đều giành thời gian cuối tuần và buổi tối để tập huấn, biết mày ghê gớm rồi, nhưng tốt xấu gì mỗi ngày mày cũng phải tới hoạt động gân cốt chứ, sau này thi đấu bị thương thì mấy thằng cha trong câu lạc bộ nhất định sẽ cười vào mặt mày.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành nhìn nhau.

Yến Tư Thành lạnh giọng nói: “Tao không đi.”

Lý Viện Viện đồng thời hỏi: “Máy giờ bắt đầu huấn luyện?”

Ánh mắt Lục Thành Vũ đảo qua đảo lại giữa hai người, cuối cùng trả lời Lý Viện Viện: “Tám giờ, ở Cung thể thao.”

Sau đó ba người đều im lặng, Lục Thành Vũ ngồi một lúc, cảm thấy vô vị bèn vỗ vai Yến Tư Thành bỏ đi: “Tối nhớ đến đó nha!”

“Tư Thành, tám giờ tối nay huynh tới Cung thể thao đi.”

Yến Tư Thành đoán được nàng sẽ nói vậy, liền bất lực kêu: “Điện hạ...”

“Tư Thành, ở thế giới này ta đã không còn là Công chúa, không có nhiều kẻ ám sát hành thích và âm mưu quỷ kế vậy đâu, huynh không cần bảo vệ ta mọi lúc. Hôm nay trong lớp tiếng Anh huynh cũng thấy rồi đó, thời khóa biểu của chúng ta khác nhau, ta phải đi học lớp của mình, đương nhiên huynh cũng phải đi học lớp của huynh, thời gian của câu lạc bộ bất đồng, huynh theo ta được một lần, lẽ nào sau này lần nào cũng theo ta sao? Sau này chỉ e thời gian hoạt động của mỗi người sẽ nhiều hơn chứ không ít đi. Hai cơ thể này dù sao cũng khác với thân phận trước đó của chúng ta.” Lý Viện Viện khẽ thốt, “Chúng ta đều phải thích ứng mới được.”

Yến Tư Thành cup mắt. Che giấu sự hụt hẫng như bị bỏ rơi.

“Bắt đầu từ hôm nay đi.” Lý Viện Viện nói, “Sau khi rời khỏi Thư viện, huynh tới Cung thể thao, ta tới phòng tập.”

Yến Tư Thành im lặng hồi lâu: “Điện hạ, nếu trời tối thì hãy chờ thuộc hạ tới đón...”

Lý Viện Viện xoa tay: “Không sao, ta nhớ đường rồi, ta tự về cũng được. Nơi này không có giới nghiêm như Đại Đường, đêm khuya cũng đông người lắm, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tối đó, ngoài việc kinh ngạc chờ người trước Thư viện đồ sộ, đúng là Lý Viện Viện và Yến Tư Thành cũng bình an vô sự.

Lúc Lý Viện Viện một mình về nhà, Yến Tư Thành cũng vừa về chưa bao lâu, nhưng Lý Viện Viện biết, trong mấy phút nàng chưa về tới, trong đầu Yến Tư Thành cơ hồ đã dự tính đến tất cả khả năng xấu nhất, chàng bị tưởng tượng dọa đến tái mặt, chỉ e Lý Viện Viện về trễ thêm một chút nữa thôi, Yến Tư Thành sẽ ra ngoài đi tìm.

Giây phút nghe thấy tiếng gõ cửa, Yến Tư Thành đột nhiên yên lòng, che giấu tất cả cảm xúc, mở cửa đón Công chúa trở về, vẻ mặt trầm tĩnh như thường: “Điện hạ.”

Lý Viện Viện gật đầu thay cho chào hỏi: “Tối nay Tư Thành tập huấn thế nào?”

“Tất cả vẫn ổn. Điện hạ có ổn không?”

“Tập luyện không còn vấn đề gì nữa, có điều hình như Tiểu Bàn nghe được một số lời nói vu vơ nên cố ý tránh ta. Nhưng không sao, ta định sau khi biểu diễn vở kịch này sẽ bày tỏ tâm ý của mình với cậu ấy, để tiện sau này theo dõi.” Nàng nói rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng Yến Tư Thành lại hơi sụp mắt.

Cũng may Lý Viện Viện không dừng ở chủ đề này lâu, nàng tới ngồi bên bàn trà, lấy ra hai cuốn “Thượng hạ năm ngàn năm” dày cộm mượn được ở Thư viện hôm nay: “Lúc luyện tập nghe nói có mấy thứ mới mẻ như là Weibo Wechat gì đó, sau này rảnh rồi chúng ta cũng tìm hiểu xem, tối nay đọc sách trước đã.” Nói xong nàng đưa cho Yến Tư Thành một quyển.

Hai người ngồi bên bàn trà đọc một lúc, đọc đến thời Nam Tống, mắt Lý Viện Viện đã bắt đầu sụp xuống. Yến Tư Thành thức liên tục mấy đêm nên cũng chịu không nổi, dứt khoát đóng sách tắm rửa chia nhau đi ngủ.

Hôm sau điện thoại của Yến Tư Thành đổ chuông trước, là Lục Thành Vũ gọi chàng đi học, đại ý cũng giống như hôm qua Châu Tình gọi Lý Viện Viện, đều cấp bách vì “tiếp tục không đi sẽ bị rớt.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện vẫn đang say ngủ vì thức khuya, thật ra chàng không muốn rời khỏi Lý Viện Viện một mình hành động. Công chúa lưu lạc đến nơi này, bên cạnh chỉ có mình chàng hầu hạ vốn dĩ đã cực kỳ thiệt thòi, hiện giờ nếu ngay cả chàng cũng không có mặt, lẽ nào bắt Công chúa phải tự chuẩn bị cơm nước, ra ngoài tìm đường phải hỏi người ta sao? Yến Tư Thành chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy mình rất thất trách.

Nhưng hôm qua Lý Viện Viện nói cũng rất có lý, thế giới này rất khác Đại Đường, chắc chàng không thể ở bên cạnh Công chúa mọi lúc như trước kia. Công chúa Điện hạ muốn học cách sống một mình, nhưng chàng vẫn chưa chuẩn bị buông tay để Công chúa sống một mình...

Yến Tư Thành thở dài.

Tựa như có cảm giác phiền muộn khi sắp gả con gái, chàng tìm một tờ giấy viết tỉ mỉ một tràng, sau đó lấy ví tiền đê lên giấy.

Hôm trước chàng đã đổi mật mã thẻ ngân hàng ở ngân hàng ngoài trường, tiền trong đó nhiều đến bất ngờ, cho dù hiện giờ Lý Viện Viện ăn được hơn lúc trước rất nhiều, nhưng chắc cũng không ăn hết số tiền này. Tuy vấn đề kế sinh nhai không cấp bách, nhưng Yến Tư Thành vẫn muốn sớm tìm được nguồn thu nhập, hôm qua lúc ở câu lạc bộ chàng đã có vài ý, sau này sẽ nghiên cứu thêm.

Chàng vừa suy nghĩ những chuyện này vừa rời khỏi phòng.

Lúc Lý Viện Viện tỉnh lại đã là chín giờ sáng, nàng ngồi dậy, nhìn căn phòng trống không, vô thức gọi một tiếng: “Tư Thành?”

Không ai đáp lời nàng.

Lý Viện Viện xuống giường, đọc tờ giấy, nhìn ví tiền, sau đó rửa mặt, đang định tự đi mua đồ ăn sáng, tiếng chuông di động bỗng vang lên, là Châu Tình gọi tới: “Lý Viện Viện!” Giọng bên kia hiển nhiên rất vui, “Lớp chuyên ngành chiều nay thầy cho tự học! Rảnh được một ngày! Chúng ta đi dạo trung tâm thành phố đi! Shopping! Shopping!”

Lý Viện Viện cảm thấy hình như mình vẫn chưa tỉnh táo nên đầu óc còn mù mờ, bất giác hỏi: “San bằng cái gì?”

“San bằng* ngực cậu ấy! Chúng ta gặp nhau ở công trường nha!”

(*) San bằng đồng âm với shopping

Châu Tình dắt Lý Viện Viện đi tàu điện ngầm tới trung tâm thành phố.

Lý Viện Viện trợn to mắt, sau khi thích ứng với hoàn cảnh trong toa xe nàng bắt đầu quan sát đủ mọi loại người tới lui.

Lý Viện Viện biết nơi này ăn mặc khác với Đại Đường, nhưng sau khi rời khỏi khu vực trường học nàng mới biết, thì ra phong cách ăn mặc của mỗi người cũng khác biệt rất nhiều.

Trang sức trên tóc không nhiều như Đại Đường, nhưng màu tóc lại nhiều hơn Đại Đường rất nhiều rất nhiều. Trước đây nàng tưởng các cô gái trong trường có đuôi tóc vàng là vì sức khỏe không tốt, hiện giờ xem ra hình như không phải là vậy...

Còn trang điểm trên mặt, Lý Viện Viện nhìn một cô gái, cô gái cụp mắt, lông mi trông dài đến mức không tưởng, viền mắt đen kéo dài đến đuôi mắt

khiến mặt cô trông rất dài, cô gái ngược mắt xuống xe, Lý Viện Viện bị màu mắt làm giật mình.

“Màu xám...”

“Cái gì?” Châu Tình đang lướt weibo, vô thức đáp Lý Viện Viện một câu. Sau đó bắt đầu ha ha cười lớn, “Cậu nhìn đồ ngực xít này đi!”

Châu Tình đưa di động cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện nhìn thử, một người tên “Tình thiêu chết tình yêu khác giới” viết một đoạn nói: “Trước đây cảm thấy hai đứa ngực xít cùng phòng chọn lớp rất ngu xún*, nhưng sau khi đi học mới phát hiện, thì ra mình mới là đứa ngu xún! Mình cũng muốn tự học! Mình cũng muốn đi dạo phố! Hai kẻ khốn kiếp kia, quay về đây ngay!” Hình đi kèm là một người gõ lật bàn.

(*) Ngu xuẩn

Lý Viện Viện lờ mờ hiểu ra: “Đây là Trương Tĩnh Ninh à?”

“Phải đó, cậu đã add Weibo cô ấy rồi mà.” Ngón tay Châu Tình vừa tức tốc gõ lên màn hình điện thoại, vừa hỏi Lý Viện Viện một câu, buông điện thoại xuống, Châu Tình bỗng quay đầu nhìn Lý Viện Viện: “Đúng rồi, trước đó quên hỏi cậu, tối qua cậu ngủ ở đâu vậy? Cuối tuần ngủ ở đâu? Có phải cậu và Yến Tư Thành kia thật sự yêu nhau rồi không? Mình nghe Trương Tĩnh Ninh nói kẻ thù không đội trời chung của cô ấy là Lâm Hiểu Mộng thích Yến Tư Thành lắm, vẫn đang theo đuổi cậu ta đó.”

Hiện giờ Lý Viện Viện thật sự đang ở chung với Yến Tư Thành, nàng biết cho dù mình giải thích thế nào cũng bị hiểu lầm nên dứt khoát thay đổi chủ đề đánh lạc hướng: “Tại sao Tĩnh Ninh lại không thích Lâm Hiểu Mộng?”

“Cậu không biết à?” Máu bà tám của Châu Tình lập tức nổi lên: “Họ là bạn học trung học, thời trung học họ đều thuộc loại con nhà người ta, xinh đẹp học giỏi, kỳ thi nào hai người cũng giành hạng nhất, đâu phải cậu không

biết Tĩnh Ninh, tính cách cô ấy mạnh mẽ, dần dần trở nên căm ghét Lâm Hiếu Mộng, Lâm Hiếu Mộng cũng đâu phải tốt tính, tính cách hai người xung đột, thấy nhau là chướng mắt.”

“Tại sao?”

“Hôm qua mình mới biết, Lâm Hiếu Mộng theo đuổi Yến Tư Thành kia lâu lắm rồi, từ lúc nhập học đã bắt đầu, nhưng Yến Tư Thành kia không ưa cô ta. Người ta đẹp trai con nhà giàu mà, gia đình là đại gia đó! Sao có thể tùy tiện...” Châu Tình khựng lại, sáp tới gần Lý Viện Viện, “Nói tới thì cậu có thể cho mình biết sao Yến Tư Thành lại chấm cậu không?”

Lý Viện Viện cười nhẹ, hỏi một đấng nhưng trả lời một néo: “Thật ra mình thích người khác, cậu ấy tên Tiểu Bàn.”

Châu Tình nhìn Lý Viện Viện một hồi, vẻ mặt ghen ngào: “Người qua đường A này ở đâu ra vậy?”

Chương 11: Phu quân và Huynh trưởng

Về chuyện Yến Tư Thành đẹp trai con nhà giàu trong mắt Châu Tình sao lại chằm Lý Viện Viện bé bự ngốc nghếch trong mắt Châu Tình, trên đường đi tàu điện ngầm từ trường đến trung tâm thành phố, Châu Tình đã hỏi chuyện này hết năm lần, cuối cùng đều bị Lý Viện Viện thản nhiên chuyển chủ đề. Tuy không có được đáp án mình muốn, nhưng Châu Tình vẫn cảm thấy trò chuyện với Lý Viện Viện rất vui.

Khi họ dạo phố được một lúc, Châu Tình bỗng hiểu ra, dọc đường cô bô lô nói bla bla một tràng, nhưng cô vốn không phải là người dẫn dắt chủ đề.

Nhưng hiện tại nhận biết này đã không còn quan trọng, vì Châu Tình nhìn thấy quần áo, giày và túi xách.

Thích đẹp là bản tính của con gái, bất kể là con gái thời đại nào.

Ánh mắt của Lý Viện Viện cũng bất giác bị số quần áo đếm không hết thu hút. Lý Viện Viện nhìn Châu Tình lúc thì lấy ra một chiếc áo thử lên người mình, lúc lại tìm một chiếc quần đo trên chân mình, nàng cũng bắt chước Châu Tình lựa một chiếc thử lên người.

Quần áo ở đây đều không cần cắt vải đem may, toàn bộ đều là hàng có sẵn sao?

Nhưng như vậy có vừa không... Chiều rộng vai cũng tương đương, nhưng ngực quá nhỏ, chiều dài cũng tương đương, nhưng bụng phải cắt bớt một miếng thịt lớn mới chui lọt...

Châu Tình nhìn nàng: “Cậu thích cái này à, kiểu này cũng được, mình tìm giúp cậu xem có size lớn không nha.” Ngón tay cô tức tốc chui vào giá áo, “Không có, chỉ có size L là lớn nhất.” Cô lấy ra một chiếc thử lên người Lý Viện Viện, “Không được, nhìn vẫn thấy hơi nhỏ.”

Lý Viện Viện kéo áo: “Ở đây không đo may được sao?”

Châu Tình lườm nàng: “Cậu nói xem có được không... Cậu coi thử mình mặc cái này có đen quá không?”

Lý Viện Viện trả lời rồi quay đầu thử thêm mấy chiếc áo, cuối cùng tuyệt vọng hiểu ra, quần áo ở đây đều rất nhỏ, nàng mặc không vừa...

Nhưng hoa văn này thật sự rất đẹp, nếu là lúc trước nhất định nàng sẽ mặc vừa...

Lý Viện Viện lắc đầu, nhìn vào chiếc gương khổng lồ trước mặt, áo sơ mi tay ngắn quần jean, quần áo rất giản dị, nhưng thân hình này cực kì xinh đẹp mà, bụng là điểm cao nhất của cơ thể khi nằm, có thể vẽ nên một đường cong hoàn hảo từ cổ họng đến mắt cá chân. Tuy người ở đây luôn nhấn mạnh rằng tròn trịa không đẹp, nhưng theo thẩm mỹ truyền thống của Lý Viện Viện, nàng vẫn cảm thấy hiện giờ không có chỗ nào mình không đẹp cả.

Nàng nghĩ mình vì cuộc sống mà hòa theo tập quán của thời đại này, nhưng không cần thiết phải vì ánh mắt của người khác mà a đua theo thẩm mỹ của họ.

Cơ thể khỏe mạnh, mặt mũi phú quý, đây là thứ lúc trước nàng luôn mơ ước. Bởi vậy ông trời đã ban cho nàng thì nàng phải quý trọng, con người không thể thay lòng đổi dạ, đòi hỏi quá nhiều được.

Châu Tình mua hai chiếc áo, nhưng máu mua sắm không giảm lại còn tăng, kéo Lý Viện Viện đi mua thêm một chiếc quần và một đôi giày, Châu Tình xách không hết bèn nhét cho Lý Viện Viện hai chiếc túi nhờ nàng xách giúp.

Lý Viện Viện chớp mắt mấy lần mới đón lấy chiếc túi trong tay Châu Tình.

Đây là... lần đầu tiên nàng xách đồ giùm người ta.

Châu Tình đi mệt rên rỉ đau chân, sau khi ngồi xuống một cửa hàng thức ăn nhanh bèn xua tay nói: “Viện Viện mua giùm mình một ly Coke, mình không xong rồi, chân mình sắp gãy rồi.” Lý Viện Viện lại ngơ ngác nhìn Châu Tình một hồi mới cầm ví tiền đi mua Coke.

Giúp người ta chạy việc mua đồ, đây... cũng là lần đầu tiên...

Lúc xếp hàng bị người phía sau không ngừng đẩy tới phía trước, lúc sắp tới lượt lại có một người ở đâu chui ra chen vào hàng, trả tiền mua đồ uống xong còn phải tự bưng về, những điều này... đều là lần đầu tiên.

Về đến bàn, Châu Tình vừa lướt weibo vừa vui vẻ bưng coke uống.

Lý Viện Viện hơi ngây người, Châu Tình liếc nhìn nàng: “Cậu làm sao vậy?”

“Có cảm giác...” Lý Viện Viện chùi giọt Coke ngoài miệng ly của Châu Tình, “Có cảm giác hôm nay cuộc sống mới bắt đầu.”

Châu Tình không buồn ngược mắt: “Cậu lại u sầu vì nhìn thấy ánh nắng chói chang rồi à? Đại tài nữ của khoa Văn chúng ta có cần làm một bài thơ ngay bây giờ không?”

Thật ra hiện giờ Lý Viện Viện cũng rất muốn làm thơ, nhưng nhìn cửa hàng thức ăn nhanh vẫn ồn ào như cũ, nàng uống một hớp Coke, để mùi vị kích thích ngập tràn trong miệng: “Không làm đâu.”

Cuộc sống này hình như chẳng thích hợp ngâm thơ vịnh phú, nàng vẫn nên hòa nhập vào cuộc sống này thì hơn.

Tính đến hiện giờ đã là ngày thứ năm tới thế giới này, cuối cùng Lý Viện Viện cũng hơi có cảm giác chân thực rằng mình đang sống trong một thế

giới khác. Có lẽ vì không có Tư Thành, không có ai chiều theo thói quen trước đây của nàng, đối đãi với nàng như trước đây.

Di động của Lý Viện Viện đột nhiên rung lên, nàng lấy ra xem, là điện thoại của Yến Tư Thành gọi đến: “Tư Thành.”

Châu Tình ở đối diện mắt sáng rực, chăm chăm nhìn Lý Viện Viện.

“Điện hạ, chiều nay thuộc hạ tan học rồi...” Giọng Yến Tư Thành nghe hơi yếu ớt, chắc đi học rất mệt, “Điện hạ có muốn ăn gì không, thuộc hạ đem về.”

“Ta...” Vừa mở lời bỗng bên cạnh có một đứa bé òa khóc, âm ỉ đòi ăn cánh gà. Lý Viện Viện khẽ nghiêng người, cố tránh tạp âm, “Hôm nay ta và Châu Tình đang dạo phố ở ngoài. Ta có để một tờ giấy trên bàn.”

Nói xong, một lúc sau cũng không thấy bên kia có phản ứng.

Lý Viện Viện cầm di động xem thử, màn hình đen sì, nàng có ấn thế nào cũng không sáng lên được.

Châu Tình nhìn sang, trông còn hệt hẳng hơn cả Lý Viện Viện: “Hết pin rồi à?”

Hết... pin?

“Hình như là vậy.”

“Mịa, cậu ra ngoài sao không sạc di động? Mình còn muốn hóng chuyện nữa mà!” Châu Tình cắn ống hút, rầu rĩ nói, “Nói chứ, cậu và Yến Tư Thành thật sự yêu nhau à?”

Lần thứ sáu rồi...

Lý Viện Viện im lặng không đáp, Châu Tình tiếp tục hỏi: “Vậy mấy hôm nay cậu ngủ ở đâu, không phải ở chung với Tiểu Bàn gì đó chứ, tên cậu ta nghe chẳng có cảm giác tồn tại gì hết. Cho một cái tên chính thức được không?”

“Mình nhớ cậu ấy họ Giang.”

“Tên cũng không biết à? Những chuyện khác thì sao, như là chuyên ngành nào, năm thứ mấy gì đó ? Tính cách ra sao, sở thích là gì, có bạn gái chưa?”

Lý Viện Viện chờ người trước một hệ thống các câu hỏi: “Không biết.” Lý Viện Viện thật sự chưa từng tìm hiểu tên thật của Tiểu Bàn, những chuyện khác càng không biết nhiều.

Châu Tình dựa vào ghế: “Vậy cậu thích cậu ta chỗ nào?”

“Chắc là... vừa gặp đã thích.”

Châu Tình bĩu môi: “Tuy không biết Tiểu Bàn của cậu trông làm sao, nhưng nghe cái tên này, nếu là con người chắc xác suất vừa gặp đã thích Yến Tư Thành lớn hơn nhiều.”

Lý Viện Viện uống Coke, cuối cùng cũng trả lời thẳng vào câu hỏi: “Mình và Tư Thành không có khả năng đâu.”

Châu Tình lấy làm lạ: “Tại sao? Cậu sợ Yến Tư Thành không thích cậu à? Hay cậu không thích Yến Tư Thành?”

“Không liên quan tới những chuyện đó, có điều...”

Có điều... thế nào?

Lý Viện Viện cũng không nói được.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, trong hoàn cảnh sống của Lý Viện Viện, không hề có ai cho nàng biết nàng và Yến Tư Thành có khả năng trở thành phu phụ. Dù nàng không được sủng ái nhưng cũng là Công chúa, vì thân phận này nên đối tượng hôn nhân của nàng chỉ có thể là Vương tôn quý tộc hoặc Hoàng thất của quốc gia khác. Nếu có người cả gan nghị luận hôn sự của Công chúa bừa bãi, còn nói rằng nàng có gian tình với Thị vệ trưởng, đó là tội chém đầu, nói không chừng còn liên lụy Yến Tư Thành bị phạt nặng lưu đày biên cương.

Đối với nàng, Yến Tư Thành đúng là không giống những người hầu khác, vì chàng và nàng cùng nhau trưởng thành từ nhỏ, chàng lại lớn hơn nàng năm tuổi, đa phần nàng đều dùng thái độ đối với huynh trưởng để đối đãi với chàng. Yến Tư Thành là người nhà, nhưng Lý Viện Viện chưa bao giờ nghĩ chàng sẽ trở thành phu quân cùng mình cử án tề mi*.

(*) Cử án tề mi: Nâng khay ngang mày, dùng để ví về người vợ tôn trọng chồng, hoặc vợ chồng cùng tôn trọng và thương yêu lẫn nhau.

Có lẽ Yến Tư Thành cũng chưa từng có ý nghĩ này.

Lý Viện Viện nói: “Tóm lại là không có khả năng đâu.”

Châu Tình cắn ống hút, hực hắng: “Vây Tĩnh Ninh phải thất vọng tràn trề rồi. Các cậu yêu nhau tốt biết bao nhiêu, cứ như chuyện Hoàng tử và cô bé Lộ Lem ấy.”

Hoàng tử... và cô bé Lộ Lem à...

Lý Viện Viện cười cười nhưng không đáp.

Dạo phố tới ba giờ chiều, Lý Viện Viện và Châu Tình vào cửa hàng mỹ phẩm, Châu Tình đi mua kem dưỡng da, Lý Viện Viện nhìn phấn má hồng trong quầy trưng bày, trong phấn má hồng màu đỏ nhạt có bột vàng lấp lánh, Lý Viện Viện nhìn nó không dời bước nổi.

Trước đây nàng bệnh tật, sắc mặt luôn tái nhợt, phấn đồ luôn là thứ nàng thích nhất, nàng tự phụ rằng đã từng dùng tất cả loại phấn tốt nhất của Đại Đường, nhưng chưa bao giờ thấy loại lấp lánh thế này. Nàng không cần thử đã quay người hỏi: “Gói cái này lại giúp tôi.”

Nhân viên cửa hàng viết một tấm phiếu cho nàng.

Lý Viện Viện ngơ ngác một lúc mới hiểu ra quy trình mua sắm ở đây.

Đi dạo cả buổi, trong tay cuối cùng cũng xách được món đồ thuộc về mình, Lý Viện Viện rất vui. Hôm nay ném trái được quá nhiều lần đầu tiên trong đời khiến Lý Viện Viện cảm thấy rất mới mẻ.

Nhưng nhìn ví tiền của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện cũng suy ngẫm, nàng không thể để Tư Thành nuôi mãi, tốt xấu gì thì lúc trước trong phủ Công chúa nàng chính là người phát lương cho người hầu, nàng nuôi họ nên mới yên tâm thoải mái được hầu hạ, hiện giờ ngược lại là không được.

Nàng phải tìm một cách kiếm tiền.

Bên kia Châu Tình mua kem dưỡng da quay lại, thấy nhãn hiệu túi giấy Lý Viện Viện cầm trong tay, rõ ràng hơi sững sốt: “Mọe, cậu giàu xổi rồi à?”

Lý Viện Viện lờ mờ hiểu ra món đồ hôm nay đã vượt quá mức chi tiêu của “Lý Viện Viện” trước kia. Lúc ở Đại Đường nàng không có khái niệm tiền bạc, hiện giờ đổi thành thời đại dùng “giấy” mua đồ nàng lại càng không có khái niệm, nhưng sau khi nghe Châu Tình nói, Lý Viện Viện thầm ghi nhớ mức giá này trong lòng, món này đắt quá, bởi vậy sau này không được mua những thứ có mức giá này nữa.

Chưa chờ Châu Tình phát biểu cảm nghĩ xong, di động cô đổ chuông, Châu Tình đẩy đồng hồ trong tay vào lòng Lý Viện Viện, luống cuống nghe điện thoại: “Trương Tĩnh Ninh, không phải con ranh nhà cậu đang đi học sao?”

“Trời ơi, Châu Tình, Lý Viện Viện có bên cạnh cậu không?”

Châu Tình ngẩn ra: “Có đây.”

“Yến Tư Thành nhà cô ấy đi tìm đến phát điên rồi kìa, thằng cha đó còn lôi mình ra khỏi giảng đường ngay trong giờ học nữa! Giờ thầy ghét mình lắm đây nè! Cậu mau kêu Lý Viện Viện nghe điện thoại đi! Ê, cậu đừng vội, đừng có giật điện thoại của tôi chứ...” Còn chưa dứt lời, điện thoại bên kia đã đổi chủ: “Alô?”

Giọng nam trầm thấp truyền đến, Châu Tình nhìn Lý Viện Viện tròn vo trước mặt còn chưa phản ứng kịp.

Giọng nói vội vã bên kia cuống cuống truyền tới: “Thiên Ninh? Cô đang ở đâu? Tôi tới đón cô.”

Châu Tình chớp mắt nhìn Lý Viện Viện trước mặt mình, vì đang ôm đồ nên càng tròn trịa hơn, nhất thời còn hơi ngỡ ngàng: “Cô ấy đang ở bên cạnh tôi, cậu chờ chút.” Châu Tình lại luống cuống ôm đồ trong lòng Lý Viện Viện về, sau đó đưa điện thoại cho nàng: “Mọi, cậu còn nói hai người không có gian tình nữa thì có ma cũng không tin.”

Lý Viện Viện không đáp một lời, thật thà nghe điện thoại: “Alô?”

“Thiên Ninh!” Tiếng gọi này tựa như ánh nắng xua tan mây đen vạn dặm, giọng Yến Tư Thành hòa với tiếng mắng mỏ của Trương Tĩnh Ninh trong điện thoại truyền vào tai Lý Viện Viện, “Cô đang ở đâu? Có gặp nguy hiểm không, tôi tới đón cô.”

“Tư Thành.” Lý Viện Viện né ánh nhìn soi mói của Châu Tình, bước sang một bên, “Tôi chỉ ra ngoài đi dạo thôi, không sao đâu, lúc này điện thoại hết pin nên không nói tiếp với anh được, nhưng lúc sáng khi ra ngoài tôi có để một tờ giấy trên bàn rồi mà, anh có thấy không?”

Yến Tư Thành bên kia im lặng, đương nhiên chàng không nhìn thấy.

Yến Tư Thành vừa tan học liền gọi điện cho Lý Viện Viện, nhưng nghe chỗ Lý Viện Viện truyền tới một tiếng khóc òa rồi cúp máy, tiếp đó chàng có gọi thế nào cũng không được, lòng Yến Tư Thành nóng như lửa đốt, nào còn thời gian về nhà đọc tờ giấy Lý Viện Viện để lại. Không dễ gì mới trăm đăng ngàn cay tìm được Trương Tĩnh Ninh, lúc này mới có tin của Lý Viện Viện.

“Cô bình yên vô sự là được rồi.”

Trương Tĩnh Ninh vẫn đang nói phía sau: “Xác nhận rồi chứ gì! Yên tâm rồi chứ gì! Chỉ là đi chơi thôi, không sao rồi chứ gì! Mới có bao lâu đâu, cậu có cần làm quá vậy không? Mau trả điện thoại cho tôi, tôi phải quay lại lớp nữa! Cậu có thấy mặt thầy giáo lúc cậu lôi tôi ra không? Thầy mà cho tôi rớt môn này, cậu có tin tôi bắt cóc Lý Viện Viện nhà cậu đem bán ngay và luôn không?”

Cúp máy, Lý Viện Viện đón ánh mắt quan sát của Châu Tình bước sang kia.

“Hà hà.” Châu Tình cười nhẹ, “Tối nay về phòng một chuyến đi, chúng ta phải bàn luận cuộc đời một chút.”

Chương 12: Hư cấu và Sự thật

Lý Viện Viện cảm thấy mình thật sự phải về phòng một chuyến.

Nàng nghĩ trước khi nàng và Yến Tư Thành nhập vào hai cơ thể của thế giới này, hai người họ chắc là hai cá thể độc lập. Giống như nàng có di động, Yến Tư Thành cũng có, nàng có câu lạc bộ của mình, Yến Tư Thành cũng vậy. Yến Tư Thành có ví tiền, nàng cũng nên có ví tiền, Lý Viện Viện trước đây chắc chắn là sống tự lập.

Lý Viện Viện về trường, Yến Tư Thành đã chờ ở trạm xe từ sớm.

Nhìn mấy chiếc túi Lý Viện Viện xách trong tay, chàng vô thức giúp nàng đón lấy: “Điện...” Yến Tư Thành nhìn Châu Tình bên cạnh ánh mắt nóng bỏng có thần nhìn mình, lập tức sửa lời, “Hôm nay Thiên Ninh đi dạo lẽ ra phải kêu tôi. Bất luận thế nào tôi cũng nên đi theo cô, dù sao...”

Đó là đường lạ mà. Làm sao chàng có thể yên tâm để Công chúa đi một mình được.

Lý Viện Viện còn chưa lên tiếng, Châu Tình bên cạnh đã cướp lời: “Thiên Ninh là ai?”

Lý Viện Viện đáp: “Là tên cúng cơm của mình.” Nàng lấy lại mấy món đồ Yến Tư Thành xách giùm, chỉ để Yến Tư Thành xách hộp phấn mình mua, “Tư Thành, tôi và Châu Tình phải về phòng một chuyến.”

Yến Tư Thành sửng sốt: “Lại phải đi... bao lâu nữa?”

Vẻ mặt của chàng khiến Châu Tình rất buồn cười: “Ồi chà, sắp sinh ly tử biệt hay làm sao vậy, bọn tôi có ăn thịt Lý Viện Viện đâu, có cần nâng niu tới mức đó không, yên tâm đi yên tâm đi, chút nữa sẽ mang trả lại cho cậu, một cọng lông cũng không thiếu.”

Nói xong cô kéo Lý Viện Viện đi, miệng còn lẩm bẩm: “Cậu ta là bảo mẫu của cậu hay sao mà cứ làm như bảo vệ gà con vậy.”

Lý Viện Viện lại một lần nữa bước vào Ký túc xá.

Lần đầu tiên đến đây nàng chưa nhìn kĩ đã sợ hãi chạy mất, mấy hôm nay đã có thêm kinh nghiệm tiếp xúc với người ở đây nên điềm tĩnh hơn lần đầu rất nhiều.

Vì sắp xếp theo khoa nên phòng bốn người chỉ có ba người họ ở. Chiếc giường trống còn lại dùng để đồ. Lý Viện Viện tìm thấy ví tiền của mình trong hộc bàn. Mở ra đếm, tổng cộng có bốn trăm hai mươi tệ, so với ví tiền dày cộm của Yến Tư Thành thật sự kém quá xa.

Sắp xếp quần áo trong tủ mình, hầu như chỉ có áo tay ngắn và quần jean đơn giản, có điều hoa in trên mỗi chiếc đều khác nhau mà thôi.

Lý Viện Viện có vẻ hiểu được tình trạng này. Vì quần áo đẹp đều không có size của nàng.

Nàng thu dọn đồ đạc bỏ vào ba lô, Châu Tình cũng ngồi xổm xuống: “Sao, vừa về phòng đã dọn đồ bỏ chạy rồi à? Cậu thật sự sống chung với Yến Tư Thành hả?”

“Phải... Nhưng tình hình không như cậu tưởng tượng đâu...”

Còn chưa dứt lời, cửa bỗng bị đẩy mạnh ra, Trương Tĩnh Ninh bước vào, thấy Lý Viện Viện bèn ha ha cười lớn mấy tiếng, tiếp đó vỗ mạnh lên vai nàng: “Lý Viện Viện! Làm đẹp lắm!”

Lý Viện Viện bị vỗ đến ngây người.

Trương Tĩnh Ninh ngồi lên ghế, chân vắt chéo: “Bao nhiêu năm rồi mới được sáng khoái hả lòng hả dạ như vậy! Tuy hôm nay mình bị thầy mắng,

nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ, các cậu không thấy bộ mặt của Lâm Hiểu Mộng hôm nay đâu, chắc chắn, đúng là sắc sỡ muôn màu muôn vẻ.”

Châu Tình bắt chuyện: “Liên quan gì tới Lâm Hiểu Mộng?”

“Mình đâu có quen với Yến Tư Thành, nghe nói hôm nay Yến Tư Thành tìm Lâm Hiểu Mộng trước, sau đó xách tay Lâm Hiểu Mộng ép cô ta đi tìm mình. Yến Tư Thành xông vào giảng đường lôi mình ra ngoài tuy hơi đáng sợ, nhưng rất có tác phong của phim thần tượng, lúc ra khỏi giảng đường, cho dù đang trong tình huống hỗn loạn mình cũng không quên để mắt tới Lâm Hiểu Mộng.”

Trương Tĩnh Ninh vui vẻ rung chân, lắc đầu cười: “Chắc, đã thật.”

Lý Viện Viện tưởng tượng tình cảnh đó, hơi lo lắng chau mày: “Làm vậy chẳng phải gây chú ý quá mức rồi sao?”

“Chắc chắn phải gây chú ý rồi.” Trương Tĩnh Ninh cười nói, “Không quá hai ngày, Lý Viện Viện cậu nhất định sẽ nổi tiếng khắp khoa ta. Mình biết trước đó Yến Tư Thành kia cũng nổi tiếng ở khoa Tài chính lắm, lần này đôi các cậu nhất định sẽ trở thành sự chú ý của tất cả mọi người. Cậu nghĩ xem, ngược lại...”

Lý Viện Viện im lặng.

Tình trạng của nàng và Yến Tư Thành khác thường như vậy, nếu bị người quen phát giác, nói không chừng sẽ bị coi là yêu quái, bắt lên giàn hỏa thiêu, đến lúc đó phải làm sao...

“Mình nói này, Lý Viện Viện, cậu được lắm, không nói tiếng nào đã cặp với Yến Tư Thành rồi.”

“Mình và anh ấy... thật sự không phải như vậy đâu.” Nàng uể oải giải thích.

Nhưng Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh đã bắt đầu tám chuyện phần mình, nào là gia cảnh của Yến Tư Thành, nào là dáng vẻ cuống quýt của Yến Tư Thành lúc bắt người trong giảng đường ra tra hỏi, còn có vẻ mặt ghen ghét của Lâm Hiểu Mộng. Lý Viện Viện bên cạnh lắng nghe, nàng cảm thấy cho dù không cần mình tham gia, họ cũng có thể miêu tả được một chuyện tình hoàn chỉnh, có nữ chính bình thường không xinh đẹp, có nam chính vừa đẹp trai vừa si tình, còn có một nữ phụ nhỏ nhen.

Tiêu chuẩn của một câu chuyện tình yêu kinh điển...

Nhưng sự thật...

Thật sự đâu phải như vậy...

Đeo ba lô quay về căn phòng nhỏ của Yến Tư Thành, nàng còn chưa gõ cửa, Yến Tư Thành đã cung kính mở cửa chờ bên trong: “Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, Điện hạ.”

Dùng bữa như bình thường xong, Lý Viện Viện do dự một lúc, cuối cùng nói: “Tư Thành, dù sao hiện giờ chúng ta cũng không giống những người khác, hành sự kín tiếng mới giữ được cuộc sống yên ổn như hiện nay, sau này đừng tìm ta giống như hôm nay nữa.”

Yến Tư Thành im lặng hồi lâu: “Dạ.”

Chàng đáp rất bình tĩnh, nhưng trong lòng như dời sông lấp biển, chức trách của chàng là bảo vệ Công chúa, nhưng hiện giờ Công chúa lại nói lúc không thấy nàng không cần phải vội tìm nàng. Ý là... Công chúa đã không còn cần chàng nữa rồi sao...

Yến Tư Thành siết chặt quyền, từ nhỏ chàng đã được bảo rằng: chàng là kiếm và khiên bảo vệ Công chúa. Bảo vệ nàng là ý nghĩa quan trọng nhất trong đời chàng. Nhưng hiện giờ Công chúa muốn gạt kiếm nhọn và khiên dày đi, muốn bước vào chốn hoang vu một mình đối diện với gai góc...

Yến Tư Thành bỗng chẳng biết nếu có ngày nào đó Công chúa thật sự có thể một mình sống vui vẻ bình an, vậy người bị vớt lại chốn cũ như chàng nên làm gì đây...

Sau mấy ngày thích ứng ban đầu, cuộc sống bắt đầu có quy luật nhất định, thời gian cũng trôi nhanh hơn.

Chớp mắt đã tới cuối tuần, đến ngày Lý Viện Viện diễn kịch.

Thời gian biểu diễn là tám giờ tối.

Bắt đầu từ lúc ba giờ chiều, người của đội kịch đã đến sân diễn, nhóm nghệ thuật phụ trách dựng cảnh, các diễn viên bắt đầu tổng duyệt.

Từ sau khi “quan hệ” giữa Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đồn ra, mỗi lần diễn chung với Lý Viện Viện, oán hận trong mắt Lâm Hiểu Mộng cứ như một con rắn không gì cản nổi, kêu gào muốn nhảy ra cắn chết Lý Viện Viện. Huống hồ trong vở kịch luôn là Lý Viện Viện ăn hiếp cô ta. Lâm Hiểu Mộng thật sự căm hận đến đỏ mắt.

Trương Nam tỏ ra rất bất lực với chuyện này: “Nếu hiện giờ còn thời gian, tôi nhất định sẽ sửa kịch bản cho cô, nhưng tối nay phải diễn rồi, cô làm ơn giả vờ ngây thơ vô tội giùm tôi, ok?”

Lâm Hiểu Mộng chỉ đành tiếp tục nghiền răng nhịn.

Nhưng lúc diễn tập lần thứ hai, đang diễn tới cảnh thứ hai, Lý Viện Viện vừa nâng cằm Lâm Hiểu Mộng lên nói: “Đúng là một gương mặt xinh đẹp.” Bỗng nghe trên đầu vang lên tiếng “rắc rắc”, vẻ mặt Lâm Hiểu Mộng lập tức biến đổi, cô ta đứng bật dậy, nhóm nghệ thuật đang sửa đèn bên trên hét lớn: “Mau tránh ra!”

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn lên, đang định chạy sang bên cạnh, bỗng cảm thấy chân bị ai ngáng lại, nàng nghiêng người đổ ập xuống đất, còn Lâm

Hiếu Mộng đã chạy ra.

Đèn trên đầu “âm” một tiếng đập lên vai Lý Viện Viện, vừa nặng vừa mạnh. Cú đập khiến vai Lý Viện Viện tê rần một lúc lâu mới cảm thấy đau, sau đó đau đến mức không đứng dậy nổi.

Đầu óc Lý Viện Viện trở nên mơ hồ, trong khoảnh khắc đó, nàng tựa như hồn lìa khỏi xác, nhìn thấy đường phố Đại Đường nàng rất đổi quen thuộc, còn có phụ nhân bưng nước đổ xuống con hào ở cửa.

Nhưng cảnh tượng này chỉ kéo dài trong một thoáng.

Giây sau Lý Viện Viện nhìn thấy Lưu Thư Dương bên cạnh hỏi nàng: “Cậu không sao chứ?”

Người của đội kịch đang vây quanh, Trương Nam từ phía trước nhảy thẳng lên sân khấu, nhìn Lý Viện Viện dưới đất rồi lại nhìn nhóm nghệ thuật bên cạnh: “Làm ăn kiểu gì vậy!”

“Cái đèn đó bị lỏng, vừa đụng vào giá đỡ bên cạnh là rơi xuống ngay...”

Là tai nạn nên Trương Nam cũng không tiện nói gì thêm, chỉ khom xuống hỏi Lý Viện Viện: “Đập vào đâu?”

Lý Viện Viện ôm vai ngồi dậy, nàng nhin đau vắn người, vì trước đây nàng thường bệnh tật nên cũng hiểu biết đôi chút về Đông y, nàng thử cảm nhận: “Xương cốt không sao, da thịt hơi đau thôi.” Nàng nhìn sang bên cạnh, tiếp xúc với ánh mắt tránh né của Lâm Hiếu Mộng, “Vớ lại mắt cá chân hơi khó chịu.”

Trương Nam lấy làm lạ: “Sao lại đau mắt cá chân?”

Lâm Hiếu Mộng bên cạnh nghiêng răng, Lý Viện Viện cup mắt nói: “Không biết, lúc này vừa định chạy thì tẹo chân.”

Lâm Hiếu Mộng ngây người, thoáng sửng sốt nhìn nàng.

Trương Nam nhíu mày: “Còn diễn được không?”

“Tôi nghỉ một lúc đã.”

Nàng còn diễn được đương nhiên là sự việc không có vấn đề gì lớn, có điều lúc người khác diễn tập nàng phải ở dưới nghỉ ngơi lấy sức.

Thu dọn sân khấu xong, mọi người tiếp tục diễn tập, Lý Viện Viện ngồi phía dưới xoa vai, lúc nghỉ ngơi, Lưu Thư Dương đi tới bên cạnh đưa cho nàng một bình nước đá: “Chườm một lúc đi.”

Lý Viện Viện đón lấy: “Cảm ơn.”

“Tính tình Hiếu Mộng hơi kiêu căng buông thả, nhưng lúc này không phải cố ý ngáng chân cậu đâu, con người cô ấy không xấu.”

“Tôi biết.” Lý Viện Viện cầm bình nước đá đặt lên vai, “Nếu cô ấy giở trò sẽ không có vẻ mặt đó. Chắc lúc chạy giậm chân mượn lực vô tình ngáng phải tôi thôi.”

Lưu Thư Dương chớp mắt ngây người một lúc: “Cậu...” Có lẽ cậu ta không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ nói một câu, “Cậu cũng thông minh lắm.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Ừm, tôi nói nhỏ cậu nghe nhé, hiện giờ là lúc thích hợp nhất để theo dõi Lâm Hiếu Mộng đó, sau khi trái tim bị tổn thương, càng kích động ngược lại sẽ càng yếu đuối, cũng càng dễ để người khác len vào, cậu nắm bắt cơ hội đi.”

Lưu Thư Dươngờ người. Sau đó mặt không kìm được đỏ lên: “Sao cậu... biết...” Cậu ta chưa bao giờ có biểu hiện gì mà...

Lý Viện Viện cười cười, chỉ lên sân khấu: “Tới cảnh của cậu rồi kìa, mau lên biểu diễn đi.”

Lưu Thư Dương vừa chưa hết kinh ngạc vừa xấu hổ nhìn LýViện Viện, sau đó vội vàng chạy lên sân khấu.

Đương nhiên LýViện Viện biết, ánh mắt người trong trường đều rất đơn thuần, vừa nhìn đã biết họ đang nghĩ gì, muốn làm gì, giống như Lâm Hiểu Mộng, Lưu Thư Dương, còn có...

Lý Viện Viện nhìn sang bên cạnh, Tiểu Bàn đang bận rộn cùng với người của nhóm nghệ thuật trong góc, thỉnh thoảng cậu ta quay đầu nhìn Lý Viện Viện đang cô đơn lẻ loi ngồi ở góc này, sau đó lại vội vàng quay đầu đi.

Tiểu Bàn, cậu ấy là một chàng trai lòng dạ lương thiện, nhưng chắc vì bị những cậu con trai xung quanh trêu chọc nên sợ, bởi vậy thời gian này vẫn luôn trốn tránh nàng, không nói với nàng câu nào.

Lý Viện Viện thở dài. Đột nhiên cảm thấy mình ngồi ở đây hơi cô độc. Nàng nhìn sang bên cạnh, không có Yến Tư Thành, bên ngoài sảnh diễn cũng không có Yến Tư Thành. Hôm nay là cuối tuần, ba tuần sau chàng phải tham gia hoạt động rất quan trọng của câu lạc bộ, chàng đang bận lo cho hoạt động của mình.

Lý Viện Viện cầm bình nước đá vô thức lăn trên vai.

Thật ra không có Yến Tư Thành cũng tốt, nếu để chàng nhìn thấy cảnh vừa rồi, cho dù Lâm Hiểu Mộng không cố ý chàng cũng sẽ nổi giận, LýViện Viện cũng đừng mong diễn vở kịch tối nay nữa. Tuy chuyện gì Yến Tư Thành cũng nghe theo nàng, nhưng đối với vấn đề sức khỏe nàng, chàng hầu như không nhượng bộ.

Nhưng mà...

Nếu có Yến Tư Thành, chắc vừa rồi nàng sẽ không bị thương đâu nhỉ.

Tư Thành... hiện giờ đang làm gì?

Chương 13: Cực đẹp và cực xấu

Yến Tư Thành đang đánh người.

Một cước đá ngang vào ngực đối thủ, đối thủ liên tiếp lui mấy bước, chân nhũn ra, ngã ngồi dưới đất. Cậu ta xoa ngực, tức tối gỡ nón bảo hộ trên đầu xuống ném sang bên cạnh, cúi kính hét lên: “Yến Tư Thành! Đây là huấn luyện! Cậu có cần tích cực vậy không?”

“Xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cậu...” Người đó tức đến đau ngực, huấn luyện viên trưởng bên cạnh hét lên: “Được rồi, cậu là đàn anh mà lại bị người ta đá ngã đã đủ mất mặt lắm rồi, im đi.”

Yến Tư Thành cúi chào lui ra khỏi sân, Lục Thành Vũ bên cạnh đưa cho chàng một bình nước: “Mày nhìn sắc mặt của mấy thằng cha kia đi.” Yến Tư Thành nhìn sang bên cạnh, một tiền bối lớn hơn chàng một khóa dường như rất bất mãn với chàng, ánh mắt cũng đang lạnh lùng nhìn chàng. Yến Tư Thành không hề để ý, “Bọn họ không đủ uy hiếp.”

“Đừng khinh địch chứ, sau này coi chừng bọn họ đánh hội đồng mày đó. Mày có ghê gớm cỡ nào cũng đâu địch nổi nhiều người như vậy, tao thấy mày nên xuống nước đi, lần sau huấn luyện cứ nhường bọn họ thì hơn...”

Yến Tư Thành rất bất lực: “Tao đã nhường rồi.” Chàng cầm bình nước đi vào phòng thay đồ.

Lục Thành Vũ ngơ ngác đuổi theo phía sau: “Vậy là đi à? Mới có năm giờ thôi mà, chúng ta phải tập thêm bốn mươi phút nữa đó.”

“Ngày mai tập bù.”

Nói xong chàng chui vào phòng thay đồ, chẳng bao lâu đã thay quần áo xong, vội vã rời khỏi sân tập.

Lục Thành Vũ nhìn theo bóng chàng líu lười: “Nếu mình kể chuyện cậu ta thích một cô bé bự cho Yến Tư Thành của một tuần trước, chắc cậu ta cũng tự cười vào mặt mình thôi, thế sự khó lường, quả là thế sự khó lường.”

Lúc Yến Tư Thành tới sảnh diễn, các diễn viên đã hóa trang và thay quần áo xong. Nhìn y phục tương tự như của Đại Đường nhưng lại không mấy hợp lẽ chế, Yến Tư Thành khẽ ngậy người.

Chàng tìm quanh hậu trường chật chội nhưng không thấy Lý Viện Viện đâu, đang nghi hoặc thì Lâm Hiểu Mộng bước tới bên cạnh chàng: “Lý Viện Viện vào nhà vệ sinh hóa trang rồi. Cô ta nói trang điểm kiểu bọn này không đẹp.”

Yến Tư Thành nghe vậy mới quan sát kĩ Lâm Hiểu Mộng, trang điểm trên mặt cô ta không khác gì với thường ngày, có điều mắt trông to hơn một chút, búi tóc trên đầu ít đến tội nghiệp, bên trên cắm ba cây châm xấu xí, nhìn chất liệu hình như là đồ giả.

Yến Tư Thành gật đầu, lòng rất hiểu suy nghĩ của Công chúa.

Lâm Hiểu Mộng thấy chàng thật sự gật đầu thừa nhận mình không đẹp, lòng lập tức hơi bất mãn, nhưng chưa nói gì đã thấy Lý Viện Viện hóa trang xong bước ra khỏi con đường dẫn đến hậu trường. Lâm Hiểu Mộng thoáng sửng sốt, quên cả cười nhạo: “Trời ơi, Lý Viện Viện, cậu đang tự bôi nhọ mình à?”

Yến Tư Thành nhìn theo ánh mắt Lâm Hiểu Mộng, thấy Lý Viện Viện đã búi mái tóc đen, bộ dao kim phụng phun châu thông trước trán, trâm phụng cắm bên búi tóc, chênh chếch cài một đóa mẫu đơn đỏ rực, mắt Yến Tư Thành sáng lên. Công chúa không hổ là Công chúa, những món đồ chất liệu kém cõi này cài lên đầu nàng tựa như nhuộm lên vẻ phú quý của Hoàng gia,

vô cùng văn nhã phóng khoáng. Nàng dùng phấn đỏ lấp lánh bột vàng thoa trợn bầu má, mày vẽ tròn, môi đỏ chu sa, không biết nàng học được kĩ xảo từ đâu, dùng một đường màu đen vẽ mắt thật dài, trông mắt càng thon gọn có thần.

Ánh mắt Yến Tư Thành liền trở nên dịu dàng.

Nhưng những nơi Lý Viện Viện đi qua đều im lặng như tờ.

Ánh mắt Lý Viện Viện điềm nhiên lướt qua đầu mọi người, sau đó nhìn thấy Yến Tư Thành cao hơn người thường nửa cái đầu, mắt nàng sáng lên, bước chân xoay về phía Yến Tư Thành, Yến Tư Thành cũng tới nghênh đón, khi hai người còn cách nhau chừng ba bước, một bóng người bỗng chen vào giữa.

Trương Nam nhìn mặt Lý Viện Viện, khóe miệng giật giật, sau đó bắt đầu thô bạo mắng mỏ: “Mẹ nó chứ ai hóa trang cho cô vậy? Chê chưa đủ loạn à?”

Bạn phụ trách hóa trang rất uất ức: “Cô ấy không cho tôi vẽ giúp, một mình chạy vào nhà vệ sinh làm đó. Sao tôi biết được cô ấy lại vẽ...” Bạn kia nhìn Lý Viện Viện mấy lần, quay đầu xoa xoa mi tâm như không nỡ nhìn thẳng, “... Đặc biệt như vậy.”

Lý Viện Viện khẽ chau mày: “Tôi cho rằng trang điểm thế này rất đẹp.”

Thái độ nghiêm túc của nàng khiến người xung quanh đều cảm thấy người có vấn đề về thẩm mỹ hình như chính là mình. Chỉ có Trương Nam siết chặt nắm đấm nổi căm: “Đẹp? Hai má cô làm sao vậy, bị ai đánh sưng à? Lông mày lại làm sao nữa? Chó lap xường à? Cô vẽ miệng như vậy là học của Nhật...”

Cậu ta còn chưa dứt lời đã bị người phía sau chen tới, ngẩng đầu lên, Yến Tư Thành đã chắn trước mặt cậu ta và Lý Viện Viện.

Ánh mắt Trương Nam tiếp xúc với Yến Tư Thành, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong không khí hình như có...

Sát khí?

Trương Nam từng tham gia rất nhiều câu lạc bộ, về kịch nói cũng có trình độ hơn các bạn khác, thường cùng đi diễn với các đoàn kịch chuyên nghiệp. Cậu ta tự thấy mình từng gặp không ít người, nhưng không ai có ánh mắt như Yến Tư Thành hiện giờ, chỉ nhìn mình thôi cũng khiến cậu ta ớn lạnh, cứ như hiện giờ nếu đưa Yến Tư Thành một thanh đao, chàng cũng dám cắt cổ cậu ta luôn...

Trương Nam uất ức, chẳng qua chỉ là... chê bai Lý Viện Viện mấy câu thôi mà...

Yến Tư Thành không nói một lời, khiến không khí vô cùng nặng nề, các bạn xung quanh nhìn nhau, không ai dám ra giải vây, ngay cả Lâm Hiểu Mộng cũng hơi ngơ ngác. Lúc này sau lưng Yến Tư Thành có một cái đầu thò ra, vẻ mặt Lý Viện Viện không hề bị Yến Tư Thành ảnh hưởng, nàng lại hỏi: “Trang điểm như vậy không thích hợp sao?”

Bị Yến Tư Thành nhìn, Trương Nam cảm thấy như có kim cắm vào da thịt, nhưng nghĩ cho vở diễn tối nay, cậu ta vẫn nén giận, gật đầu: “Không thích hợp, phải đổi đi.” Cậu ta chống chọi với áp lực, “Trang sức tóc giữ nguyên, gỡ hoa mẫu đơn đi, mặt... rửa sạch.”

Trước khi Yến Tư Thành nổi giận, Lý Viện Viện vỗ vỗ cánh tay chàng. Yến Tư Thành lập tức đè nén lửa giận quay đầu nhìn nàng, Lý Viện Viện nhẹ lắc đầu với chàng: “Tư Thành, ra ngoài chờ xem kịch đi.”

Yến Tư Thành im lặng nhìn Lý Viện Viện hồi lâu, sau đó cụp mắt, khó nhọc nhưng quả quyết đáp một tiếng: “Được.”

Chàng rất giận, nhưng nếu Công chúa muốn chàng nhin, cho dù là máu chàng cũng nuốt vào. Chàng chỉ sợ... Công chúa thấy tủ nhục trong lòng.

Lý Viện Viện cười nhẹ: “Xem ta diễn người xấu nhé.”

Nàng vừa cười lên thì Yến Tư Thành liền cảm thấy không còn gì để nói nữa, chàng gật đầu, không nói một lời liền rời khỏi hậu trường.

Lý Viện Viện lại tới hậu trường gỡ hoa mẫu đơn đi, thay đổi cách trang điểm dưới sự giúp đỡ của một bạn hóa trang, mặc quần áo vào. Nàng chỉ cảm thấy hơi đáng tiếc, trong mắt Lý Viện Viện, đối với dáng vẻ con gái ở thời đại này trong ti vi, nàng nhìn quen dần rồi cũng thấy đẹp, bởi vậy nàng tưởng rằng thậm mỹ có thể là một vấn đề nằm ở thói quen, nếu để họ nhìn thấy cách trang điểm của Đại Đường, nhìn quen mắt thì phải chăng họ cũng sẽ cảm thấy đẹp?

Nàng ôm kỳ vọng tốt đẹp đi trang điểm, nhưng cuối cùng hình như đã chuốc phiền phức cho mọi người, trong lòng Lý Viện Viện không thấy tủ nhục, chỉ thấy hơi áy náy, có điều...

Trương Nam đang xem nhóm nghệ thuật phối cảnh, hiếm khi được rảnh rỗi ở hậu trường, Lý Viện Viện tìm tới cậu ta: “Tôi biết vừa nãy anh muốn nói gì, anh muốn nói tôi học người Nhật Bản vẽ môi anh đào, không phải đâu, mấy hôm trước tôi đọc trong sách, vào thời Đường, Nhật Bản được gọi là Đông Doanh, kiểu trang điểm này từ Đại Đường chúng ta truyền tới đó, anh lẫn lộn đầu đuôi rồi.”

Trương Nam không thể tin nhìn nàng: “Sắp bắt đầu vở diễn rồi mà cô còn tìm tôi nói chuyện này à?”

Lý Viện Viện gật đầu: “Chuyện này rất quan trọng.”

Trương Nam thoáng im lặng: “Cô học thuộc lời thoại đi, chuyện này quan trọng hơn.”

Nhìn Trương Nam đi xa, Lý Viện Viện nhẹ thở dài.

Sảnh diễn nhanh chóng đầy người, Lý Viện Viện từ hậu trường lén kéo màn nhìn ra phía trước, một rừng đầu người đen sì, mấy bạn diễn đội kịch bên cạnh nàng hơi căng thẳng: “Đông người quá.” Lâm Hiểu Mộng cũng sáp tới phía trước xem, sau đó chùi mồ hôi trong lòng bàn tay lên quần áo, dù sao cũng là lần đầu tiên diễn xuất trước nhiều người, cô ta cũng sợ sai sót.

Lý Viện Viện nhìn cô ta: “Không cần căng thẳng, bình thường cậu diễn rất tốt, hiện giờ cứ coi như bên dưới không có ai là được.”

Lâm Hiểu Mộng không ngờ nàng lên tiếng an ủi, cô ta chờ ra một hồi: “Được... được rồi, cậu cũng đừng căng thẳng.”

Lý Viện Viện cười đón nhận lời an ủi của cô ta: “Ừ.”

Lâm Hiểu Mộng nhìn nàng mấy lần: “Thôi, coi như tôi chưa nói, đáng vẻ cậu có thấy căng thẳng chút nào đâu...” Cô ta nhìn Lý Viện Viện cười cười không đáp lời mình, ánh mắt lại đảo lên vai Lý Viện Viện, hơi áy náy, “Vai cậu không sao chứ? Cái đèn ban nãy nặng thật...”

Lý Viện Viện cử động vai, hơi đau, nhưng diễn xuất chắc không có vấn đề gì: “Đây là nguyên nhân tôi thích có nhiều thịt.” Nàng thấp giọng bùi ngùi, Lâm Hiểu Mộng lại không nghe rõ, chỉ nói tiếp phần mình: “Chút nữa cậu còn phải nhảy trên thang đạo cụ xuống nữa đó, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Lý Viện Viện chăm chăm nhìn Lâm Hiểu Mộng một lúc.

Nàng nhớ lại rất lâu trước đây, trong buổi lễ tế, nàng và các Hoàng huynh Hoàng tỷ theo sau Phụ hoàng, dưới ánh nhìn của bá quan, bước lên tế đài cao cao, ai nấy đều cẩn thận dè dặt, cử chỉ không dám trái lễ chế.

Lúc đó nàng còn nhỏ, trang phục trên người quá dày, trang sức trên đầu quá nặng, lúc nàng bước lên bậc thang bèn loạng choạng suýt té ngã, khoảnh khắc đó, Hoàng tử bên cạnh chỉ thờ ơ tránh sang, không hề dịu dàng, cũng may nàng lập tức đứng vững trở lại, không té ngã làm hỏng buổi lễ tế.

Lần đó nàng thật sự rất căng thẳng.

Nhưng nàng ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng tử còn không buồn nhìn nàng lấy một lần, tựa như không hề biết vừa rồi nàng suýt té, cũng chẳng hề né người đi.

Lúc đó Lý Viện Viện biết, những người có quan hệ huyết thống xung quanh nàng, sẽ không một ai, không có bất kỳ ai dìu nàng khi nàng té ngã, huống gì là an ủi, càng đừng nói đến lo lắng...

Lý Viện Viện cười: “Cảm ơn, không sao đâu.”

Lâm Hiếu Mộng hơi sững sốt trước nụ cười của nàng, có lẽ ánh đèn trên sân khấu chiếu rọi khiến ánh sáng ngược ở hậu trường hơi hư ảo, cô ta cảm thấy nụ cười của Lý Viện Viện hết như Bồ Tát trong miếu, là nụ cười từ bi của người đã quen đứng trên cao nhìn xuống...

Cô ta rùng mình, thầm nói: “Mọe, gặp ma rồi.” Sau đó mượn cớ sắp lên sân khấu vội vàng chạy về phía Lưu Thư Dương.

Tám giờ tối, vở kịch chính thức mở màn.

Phối hợp với khói và ánh đèn, hiệu quả của cả vở kịch tốt hơn Trương Nam tưởng tượng. Đến cuối cùng, khi Lý Viện Viện đứng trên sân khấu, vẻ mặt cao ngạo nói hết lời thoại cuối cùng, dưới sân khấu có người mắng: “Mọe, tên Phò mã cặn bã!”

“Công chúa tuy hơi mập nhưng dù sao cũng là kẻ si tình! Chỉ tiếc gặp phải người xấu, tầm nhìn quá tệ!”

“Bi kịch! Bi kịch! Phải cho loại đàn ông cận bã này không được chết yên, cô độc tới già!”

Lưu Thư Dương đứng cùng nàng trên thang đạo cụ cũng nghe thấy tiếng mắng liên tục không ngừng bên dưới, vẻ mặt lập tức trở nên phức tạp. Nhưng hiện giờ cậu ta đang nghiêng mặt, lại có hóa trang và ánh đèn che giấu, người bên dưới vốn không hề nhìn ra, chỉ có Lý Viện Viện đứng gần nhất mới nhìn thấy.

Lý Viện Viện thiếu đạo đức nghề nghiệp cảm thấy buồn cười, nhưng lúc này nàng đang quay mặt về phía khán giả, lại đang ở tình tiết cao trào, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng, nàng không thể phì cười phá hoại cả vở kịch được. Nàng vội quay người vào trong, nhảy xuống nệm đạo cụ một cách hoành tráng.

Nhưng khoảnh khắc chân rời khỏi thang đạo cụ, Lý Viện Viện đột nhiên nhớ ra, lúc này nàng bị chiếc đèn đập vào vai phải, hiện giờ dùng tư thế này té xuống cũng là vai phải, nàng...

Không chờ nàng nghĩ xong, xương bả vai truyền tới cảm giác đau đớn mãnh liệt.

Lý Viện Viện thậm chí không hay, ánh đèn xung quanh nàng bỗng tối đi theo cú ngã của nàng, theo sắp xếp, lúc này nàng phải nhanh chóng bò dậy lui vào hậu trường bên trái, nhưng nàng lại không nhìn thấy đèn dẫn đường chôn dưới sân khấu. Trong đôi mắt hoa lên lại nhìn thấy Ngân hà và tinh tú lấp lánh, là bầu trời đêm sáng ngời không thể nhìn thấy ở thế giới này, đó là...

Đêm của Đại Đường?

“Lý Viện Viện?” Có người đang cuống cuồng gọi tên nàng, tuy giọng rất nhỏ nhưng tần suất dày đặc.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến mất, nàng nhìn thấy Lưu Thư Dương sốt ruột mặt đầy mồ hôi trong bóng tối. Cậu ta kéo cánh tay không bị thương của nàng, muốn vác nàng xuống sân khấu, nhưng chỉ đỡ được nửa người nàng, Lưu Thư Dương đã nhũn chân khụy xuống.

Lý Viện Viện cũng muốn chống người đứng dậy, nhưng không biết tại sao, rõ ràng nàng ngã đụng vào vai, nhưng hiện giờ lại cảm thấy cả người đều mềm nhũn mất sức.

Trương Nam và người của nhóm nghệ thuật bên dưới thấy vậy lập tức cuống quýt bất chấp tất cả, vội chạy lên sân khấu. Tiêu Bàn to con nhất, vội công Lý Viện Viện, Trương Nam bên cạnh và một cậu con trai khác đỡ hai bên Lý Viện Viện, vừa lôi vừa kéo đưa nàng xuống sân khấu.

Cũng may sau khi Công chúa nhảy xuống vách núi, rèm sân khấu bị kéo lại, người bên dưới không nhìn rõ tình hình bên trên, chỉ có thể nghe thấy tiếng chân người chạy rầm rập, khán giả tưởng rằng đang đổi đạo cụ, ngoài cảm giác rằng thời gian phối cảnh quá dài thì cũng không chú ý đến điều gì khác.

Chỉ có Yến Tư Thành ngồi giữa một đám con gái đang chí chóc thảo luận tình tiết vở kịch, mà chau lại.

Chương 14: Tôn quý và Bình thường

Lúc vở kịch đang tiến hành, những người không phận sự đều không được vào hậu trường, Yến Tư Thành chờ mãi bên ngoài rèm ở hậu trường đến khi người trên sân khấu ra chào, chàng đảo mắt, không thấy bóng dáng Lý Viện Viện, lập tức thêm chắc chắn rằng Lý Viện Viện đã xảy ra chuyện.

Không chờ diễn viên xuống sân khấu, Yến Tư Thành đã không nén nổi bất an trong lòng, xông thẳng vào hậu trường.

Thật ra đa phần người của đội kịch đều biết chàng, hiện giờ vở kịch cũng đã xong, bởi vậy không ai ngăn cản chàng, có người còn chỉ đường cho chàng: “Lý Viện Viện đang ngồi trong phòng nghỉ phía sau đó.”

Yến Tư Thành bước dài tới cửa phòng nghỉ, vừa định đẩy cửa bước vào, bỗng nghe giọng nói dịu dàng của Lý Viện Viện: “Tiểu Bàn, cảm ơn cậu vừa rồi đã cứu tôi trong lúc nguy cấp.”

Tay Yến Tư Thành khựng lại, nhìn vào khe cửa, Giang Đông Bân đang đưa một bình nước suối cho Lý Viện Viện, Lý Viện Viện dùng tay trái đón lấy, trên mặt là nụ cười quyến luyến.

“Gì mà cứu với không cứu nghiêm trọng quá vậy.” Giang Đông Bân gãi đầu, tránh ánh mắt của Lý Viện Viện, “Cậu cũng bất cẩn quá, trên vai vốn đã có vết thương, sao còn ngã xuống kiểu đó? Cũng may không xảy ra chuyện gì.”

Vừa nghe Lý Viện Viện bị thương, ánh mắt Yến Tư Thành dừng trên vai phải của Lý Viện Viện, thấy tư thế thông tay của nàng hơi gượng gạo, chàng lập tức sốt ruột định đẩy cửa vào, nhưng lại nghe Lý Viện Viện nói: “Tiểu Bàn, cậu lo lắng cho tôi, tôi thấy rất vui.” Nàng mỉm cười, “Thật ra thời gian qua tin rằng cậu cũng nhìn ra được tâm tư của tôi rồi.”

Công chúa muốn...

Bày tỏ tình cảm sao?

Yến Tư Thành chăm chăm nhìn mặt Lý Viện Viện, chàng hiểu được thần sắc trong mắt nàng.

Nàng đang nghiêm túc.

Yến Tư Thành lặng lẽ kéo cửa lại, không phát ra tiếng động nào, chàng xoay lưng đứng chờ ở cửa, những lúc như vậy, chàng biết Lý Viện Viện không muốn bất cứ ai vào quấy rầy, cho dù đó là chàng.

Nhưng đối thoại của hai người trong cửa vẫn chuyển vào tai Yến Tư Thành rất rõ ràng.

“Không phải cậu... và Yến Tư Thành...”

“Đúng là Yến Tư Thành rất quan trọng với tôi, nhưng không phải như mọi người nghĩ đâu, tôi và anh ấy chỉ có tình anh em, giống như người thân chứ không phải tình yêu nam nữ.”

Phải rồi, không phải là tình yêu nam nữ.

“Vỡ kịch của chúng ta diễn xong rồi, sau này không biết phải gặp cậu ở đâu, bởi vậy tôi muốn thẳng thắn bày tỏ tình cảm với cậu, Tiểu Bàn, cậu có bằng lòng nắm tay tôi cùng tôi đi hết quãng đời còn lại không?”

“... Ý là sao?”

“Ý là tôi hỏi cậu sau này cậu có bằng lòng thành hôn với tôi không.”

“Thành... thành hôn?”

Giọng Giang Đông Bân lạc đi: “Đây... đây là tiến triển kiểu gì... Không được, tuyệt đối không được đâu!”

Cậu ta từ chối quá lớn tiếng, giọng điệu quá quả quyết, khiến Yến Tư Thành vốn đã có sắc mặt không tốt càng thêm chau mày chặt hơn, Lý Viện Viện bên trong vội giải thích: “Không, không phải thành hôn ngay bây giờ, tôi biết thời gian chúng ta tiếp xúc còn ngắn, đôi bên vẫn chưa hiểu nhau, chúng ta có thể tiếp xúc một thời gian nữa rồi mới...”

“Nhưng mà... nhưng mà tôi đâu có thích cậu.”

Lý Viện Viện thoáng im lặng: “Tôi rất cảm mến cậu, kể từ lúc nghe cậu đàn piano, kể từ lúc cậu đứng dưới sân khấu vỗ tay cổ vũ lúc tôi diễn kịch thì tôi đã cảm mến cậu rồi, tôi nghĩ... tôi có thể tiếp tục ở bên cậu.”

“Nhưng tôi đâu định tiếp tục ở bên cậu!” Giọng Tiểu Bàn quả quyết.

Lý Viện Viện im lặng.

“Nói thật với cậu nhé, thật ra tôi thích con gái ốm một chút, tôi không hề có ý gì với cậu hết. Trước đây chúng ta vốn không thân, tôi không biết sao đột nhiên cậu lại có ý với tôi, tôi... trước đây tôi giao lưu với cậu cũng chỉ ở mức bạn bè bình thường thôi, tôi vỗ tay cổ vũ cho cậu, hôm nay tôi công cậu xuống sân khấu, chuyện trước là vì lễ độ, chuyện sau là vì chúng ta chung một đội, tôi cũng không muốn làm hỏng vở kịch, cậu không cần phải cảm mến tôi vì những chuyện này đâu...”

Người bên trong vừa nói vừa đẩy cửa đi về phía này. “Bởi vậy sau này cậu đừng nói với tôi những chuyện đó nữa... Tự dừng khiến tôi cũng phiền phức theo.”

Cửa bị kéo ra, ánh mắt Yến Tư Thành lướt qua mặt Giang Đông Bân, sau đó nhìn thấy Lý Viện Viện đang ngồi bên trong, tay trái đã rời nắm bình nước.

Lý Viện Viện ngồi đó, vẻ mặt không chút chán chường, tựa như vẫn điềm nhiên như thường ngày. Nhưng sống lưng nàng khẽ cong xuống, ttrong mắt Yến Tư Thành, độ cong cón con này cứ như một lưỡi đao mỏng, vạch một đường ngoằn nghèo trong tim chàng.

Trước khi kịp suy nghĩ, Yến Tư Thành đã nắm áo Giang Đông Bân, “âm” một tiếng ấn Giang Đông Bân lên cửa, ánh mắt Yến Tư Thành như một con dao.

Lý Viện Viện tựa như bị hành động của chàng thức tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Giang Đông Bân sợ đến tái mặt: “Làm gì đây? Cậu muốn làm gì đây?”

“Tư Thành.” Lý Viện Viện lên tiếng, “Tới đây đi.”

Yến Tư Thành vẫn không cam lòng, “Điện... Thiên Ninh, người này buông lời khiếm nhã...”

“Tới đây.”

Yến Tư Thành nghiêng chặt răng, Giang Đông Bân cách chàng rất gần cơ hồ có thể nghe thấy hơi thở nặng nề từ mũi chàng, Giang Đông Bân kinh hãi nhìn chàng, không dám nói một lời, một lúc lâu sau Yến Tư Thành mới buông tay.

Giang Đông Bân vội nghiêng người chạy ra ngoài cửa mấy bước, thấy Yến Tư Thành chậm rãi đi về phía Lý Viện Viện, cậu ta lẩm bẩm: “Rõ ràng là thích nhau mà, hai người yêu nhau tốt biết bao nhiêu, việc gì phải kéo người ta vào.” Nói xong, không chờ ánh mắt Yến Tư Thành nhìn đến cậu ta đã vội vàng chạy mất.

Yến Tư Thành nhìn theo bóng cậu ta, ánh mắt sa sầm.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện gọi chàng, chàng quay đầu, thấy Lý Viện Viện đưa bình nước suối tới trước mặt chàng, không hề chỉ trích hành động lỗ mãng của chàng, cũng không tỏ vẻ uất ức phần nộ sau khi bị từ chối, chỉ nhẹ giọng nói, “Ta không mở được. Tư Thành vịn nắp bình giúp ta đi.” Nàng nhẹ nhàng chuyển chủ đề, tựa như vốn không hề để bụng những lời Giang Đông Bàn nói với nàng vừa nãy.

Yến Tư Thành biết hiện giờ Lý Viện Viện không muốn nói với chàng những chuyện liên quan tới Giang Đông Bàn, chàng âm thầm đón lấy bình nước khoáng, mở nắp đưa lại cho Lý Viện Viện, thấy nàng dùng tay trái uống nước mới lo lắng chau mày hỏi: “Vai Điện hạ bị thương có nặng không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Không nặng, chỉ hơi đau thôi.”

Lòng Yến Tư Thành thắt lại, ánh mắt nặng nề đau đớn, lập tức quỳ sụp xuống, cúi đầu bái: “Điện hạ, để Điện hạ bị thương là thuộc hạ thất trách, xin Điện hạ trách phạt.”

Tại chàng sơ suất, tưởng rằng thế giới này không có hành thích, không có ám sát, Công chúa cũng luôn khỏe mạnh, bởi vậy nàng sẽ không bị thương, nhưng hôm nay vai nàng đã bị thương, lòng chàng cũng không biết buồn bã đến dường nào...

Nghĩ vậy, Yến Tư Thành càng cảm thấy ghen lòng. Ở thế giới này chỉ có một mình chàng hầu hạ Công chúa, người Công chúa dựa dẫm cũng chỉ có chàng, nàng vô cùng tin tưởng chàng, nhưng chàng lại không làm tốt...

“Ngọc thể Công chúa tổn hại, thuộc hạ tội đáng muôn chết.” Chàng khấu đầu thật mạnh, nhưng trán đập vào một bàn tay mềm mại, chàng giật mình, vội ngẩng đầu lên, thấy Lý Viện Viện đã khom xuống, tay trái đặt dưới đất, vừa rời chàng vừa mới khấu đầu lên lòng bàn tay nàng.

Yến Tư Thành ngậy người.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện rút tay lại, “Ở thế giới này, ta đã không còn là Công chúa, sau này huynh không cần gọi ta là Điện hạ nữa, càng đừng nên quỳ với ta.”

Tiểu Bàn từ chối không khiến Lý Viện Viện đau lòng lắm, có điều ý nghĩa hành động từ chối của cậu ta đã khiến Lý Viện Viện nảy sinh nghi ngờ về bản thân.

Trong thời gian từ khi Tiểu Bàn từ chối nàng đến khi cậu ta bỏ đi, trong đầu Lý Viện Viện thoáng qua vô số ý nghĩ, nhưng trong số đó, điều khiến nàng xúc động nhất không gì khác rằng: Trong thế giới này, bất kỳ ai cũng có thể quả quyết không hề sợ hãi mà từ chối tất cả yêu cầu của nàng.

Những chuyện này nàng tuyệt đối không bao giờ gặp phải ở Đại Đường, bá tánh bình dân có ai dám từ chối bàn tay Công chúa đưa ra? Cho dù nàng là một Công chúa không được sủng ái đi chăng nữa.

Nhưng ở đây thì có thể.

Nhưng điều càng đả kích Lý Viện Viện hơn là, nàng hoàn toàn không hề phòng bị trước lời từ chối như vậy, càng không hề biết phải dùng cách gì mới có thể ép buộc Tiểu Bàn tiếp nhận yêu cầu của nàng.

Nàng không có đội thị vệ, không thể bắt giữ cậu ta. Nàng không có phủ Công chúa, không thể giam cầm cậu ta. Nàng thậm chí không có tiền tài và nhan sắc, không thể dụ dỗ cậu ta.

Sống ở đây bao nhiêu lâu nay, tuy biết hoàn cảnh hiện giờ rất khác trước, nàng phải tự xách đồ, phải học cách nói chuyện như người ở đây, phải rời khỏi Yến Tư Thành một mình đi học, tới nhà ăn. Nhưng về mặt tâm lý, Lý Viện Viện vẫn cảm thấy mình khác mọi người, nàng cảm thấy thích nơi này, bởi vậy nàng cam tâm tình nguyện hạ mình ở đây.

Nhưng không ngờ trong mắt người khác, nàng vốn chẳng phải đang “hạ mình” , nàng cũng giống như mọi người. Là một...

Cô gái mập hết sức bình thường.

Lần đầu tiên Lý Viện Viện lĩnh hội sâu sắc rằng nàng bình thường đến vậy.

Ai cũng có thể từ chối nàng, không ai coi chuyện chấp hành mệnh lệnh của nàng là đương nhiên.

Bao gồm cả... Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện dìu Yến Tư Thành lên: “Chúng ta về thôi.”

Dọc đường, Lý Viện Viện tiêu hóa đá kích mình gặp phải hôm nay và đạo lý học được từ đá kích. Nàng im lặng suốt dọc đường, Yến Tư Thành cũng im lặng theo sau nàng suốt dọc đường.

Đi đến công trường, lúc này đã là chín giờ tối, theo cách tính của Đại Đường, hiện giờ là giờ Hợi, là lúc “nửa đêm” , phải yên giấc nghỉ ngơi. Nhưng đường phố ở đây vẫn náo nhiệt như cũ, trên đường xe cộ tới lui không ngớt, đèn neon trong cửa hàng trên đường đối diện vẫn nhấp nháy rục rịch, trước công trường, sinh viên vẫn đi ra đi vào, mỗi người có một vẻ mặt khác nhau, nhưng ai nấy đều tinh thần phấn chấn.

“Thời đại khác rồi.” Lý Viện Viện bùi ngùi. Yến Tư Thành vẫn chưa nghe rõ, bỗng cảm thấy cổ tay bị siết lại, chàng bị kéo tới phía trước nửa bước, đứng ở vị trí ngang bằng với Lý Viện Viện, Yến Tư Thành bất giác định lui về phía sau, nhưng tay bị Lý Viện Viện nắm chặt, không thể động đậy, sau đó... Yến Tư Thành đỏ mặt...

“Điện... Điện hạ...”

Trước đây Yến Tư Thành cũng từng nắm tay Lý Viện Viện trong lúc nguy cấp, đôi tay mảnh khảnh yếu ớt cứ như chỉ cần chàng dùng sức thêm một chút nữa là có thể bóp nát xương nàng. Hiện giờ đôi tay này tuy thô hơn trước rất nhiều, mềm hơn trước rất nhiều, nhưng đối với Yến Tư Thành, đôi tay này vẫn yếu ớt như xưa.

Chàng không dám dùng sức vùng ra, cũng sẽ... không dùng sức vùng ra.

“Tư Thành, ta nghĩ nếu chúng ta tiếp tục sống trong thế giới này thì phải sửa nhiều thói quen lúc trước.” Lý Viện Viện nói rất nghiêm túc, “Bắt đầu từ việc đi đứng nhé.”

“Phải sửa sao?” Yến Tư Thành khó hiểu.

“Đúng, phải sửa. Tất cả các thói quen, xưng hô, lời nói, cử chỉ, còn có suy nghĩ nữa, tất cả đều phải sửa, một ngày hai ngày sửa không hết thì dùng một năm hai năm để sửa.” Lý Viện Viện nói, “Muốn sống ở đây thì phải thích ứng với nơi này.”

“Điện hạ?”

Yến Tư Thành không hiểu, tại sao kể từ sau chuyện hôm nay tâm tư của Lý Viện Viện lại vòng vèo đến nỗi muốn sửa đổi bản thân để thích ứng với xã hội.

Nhưng thấy Lý Viện Viện không vì vậy mà sa sút tinh thần, chàng cũng thăm yên tâm.

“Tư Thành, chúng ta cùng sửa nhé.” Nàng đứng như một Tướng quân sắp xuất chinh, lời nói hùng hồn.

Yến Tư Thành nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, bất giác cười nhẹ: “Dạ, xin tuân lệnh Điện hạ.”

“Không đúng, câu này phải sửa.”

“Được.” Yến Tư Thành nghiêng tai lắng nghe, bên cạnh có một cậu con trai vẻ mặt bất lực đang nói chuyện với bạn gái: “Được rồi, được rồi, nghe theo em hết.” Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện nhẹ giọng nói: “Được, nghe theo em hết.”

Lý Viện Viện bật cười.

Sau đó cậu con trai bên cạnh bèn bị bạn gái đánh: “Anh xem bạn trai người ta dịu dàng ghê chưa.”

“Mọi, sao em không xem thử bạn gái người ta yên lặng dường nào!”

P/s: Từ chương này mình sẽ thay đổi cách xưng hô nha các bạn, vì Lý Viện Viện và Yến Tư Thành phải hòa nhập với cuộc sống hiện đại.

Chương 15: Ngu dần và Trung thành

Lý Viện Viện tới hiệu thuốc mua một bình dầu hoa hồng, hôm nay sau khi bị đèn đập vào vai, Trương Nam có nhắc tới, cậu ta nhờ người khác đi mua giùm cô, cậu ta bận việc khác, nhưng người được Trương Nam nhờ cũng quá bận, lại nhờ một người khác nữa, người kia cũng quá bận... Xoay tới xoay lui, cuối cùng chẳng ai làm việc này. Đến bây giờ Lý Viện Viện mới thật sự cầm được dầu hoa hồng trong tay, không khỏi bùi ngùi: “Rốt cuộc bản thân vẫn đáng tin nhất.”

Nói xong, Lý Viện Viện đột nhiên cảm giác bên cạnh có một ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình, Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yến Tư Thành, cười nói: “À không, còn có Tư Thành cũng cực kỳ đáng tin.”

Nếu lúc đó có Yến Tư Thành, bình dầu hoa hồng này chắc chắn sẽ được đặt vào tay cô ngay giờ phút đầu tiên. Thật ra nếu chuyện này xảy ra vào một tuần trước, Lý Viện Viện chỉ cảm thấy bình thường trước hành động này của Yến Tư Thành, nhưng hiện giờ cô vở vai Yến Tư Thành, cảm thấy vô cùng may mắn: “ Có Tư Thành cùng em đến thế giới này đúng là may mắn.”

Nhìn bàn tay Lý Viện Viện đặt trên vai mình, Yến Tư Thành thoáng im lặng, anh nghĩ, có thể cùng Lý Viện Viện đến thế giới này mới là may mắn của anh. Nếu lúc đó ở Đại Đường, anh và Lý Viện Viện cùng rơi xuống vách núi, cuối cùng người tỉnh lại chỉ có mình anh... Yến Tư Thành không dám tưởng tượng mình sẽ thế nào.

Từ một góc độ khác, nếu Lý Viện Viện một mình đối diện với thế giới mịt mù không rõ này, chỉ nghĩ thôi anh cũng cảm thấy cảnh tượng đó khiến mình ngạt thở.

Về đến nhà, Yến Tư Thành thu dọn phòng ốc, trải giường cho Lý Viện Viện, lấy quần áo sạch của Lý Viện Viện ra, áo ngủ quần ngủ quần lót đều xếp ngay ngắn đặt trên tay: “Điện hạ...” Nhớ lại chuyện hứa với Lý Viện Viện hôm nay, anh trầm ngâm một lúc rồi sửa lời: “Viện Viện, đi tắm được rồi.”

Lúc này Lý Viện Viện đang mở hộp dầu hoa hồng, nghe thấy câu này, cô lập tức ngẩn ra. Phim truyền hình trên ti vi đang chiếu đoạn nam chính lau đầu tóc ướt đẫm, từ trong phòng tắm bước ra nhẹ giọng gọi: “Bà xã, đi tắm được rồi.”

Lý Viện Viện bỗng dưng có cảm giác rằng cô là người của thế giới này, có cuộc sống thường nhật giống hệt người của thế giới này.

Rõ ràng... chỉ thay đổi xưng hô thôi mà.

“Được.” Trong lòng Lý Viện Viện muôn vàn ý nghĩ biến đổi, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, cô để bình dầu hoa hồng trên bàn trà, “Tư Thành, anh coi giùm em thử cái này dùng làm sao.” Cô vừa nói vừa đón lấy quần áo Yến Tư Thành đã chuẩn bị sẵn, bước vào phòng tắm.”

Lý Viện Viện cởi hết quần áo đứng trước gương, ngoẹo cổ nhìn vết thương trên vai mình, mãi đến lúc này cô mới biết, lưng mình bị té bầm một mảng lớn. Cô muốn đưa tay xoa vết thương, nhưng muốn dùng tay trái chạm tới vai phải rất tốn sức, tình trạng này cô chưa từng gặp khi còn ốm như lúc trước, cựa quậy sờ mấy lần cô đã bắt đầu thở dốc, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Dùng một tay tắm tốn nhiều thời gian hơn bình thường, sau khi Lý Viện Viện tắm xong nhìn lại vết thương trên lưng, phát hiện nó còn xấu xí hơn ban nãy, ngay cả bản thân cô cũng không muốn nhìn.

Cô thay đồ ngủ ra khỏi phòng tắm, Yến Tư Thành đã nghiên cứu cách dùng của dầu hoa hồng xong từ sớm: “Viện Viện thuốc này bôi bên ngoài là được. Xoa bóp thêm thì hiệu quả càng tốt hơn.”

Lý Viện Viện gật đầu, đón lấy bình thuốc, Yến Tư Thành bèn lui vào phòng tắm.

Yến Tư Thành cố ý ở lại trong phòng tắm thêm một lúc, anh nghĩ Lý Viện Viện muốn thoa thuốc, anh nhất định phải tránh đi. Ấng chừng thời gian anh nghĩ chắc cũng thoa sắp xong nên mở cửa nhà tắm đi ra, nào ngờ đập vào mắt vẫn là nửa bờ vai trần của Lý Viện Viện.

Yến Tư Thành lập tức hoảng loạn, luống cuống trốn vào nhà tắm, giống như có người cầm kiếm chọc mù mắt anh. Nhưng lúc đóng cửa lại, Yến Tư Thành mới nhìn kĩ vai Lý Viện Viện.

Vết thương tím xanh trải khắp da thịt vốn trắng trẻo mềm mại, Yến Tư Thành sững sốt, nơi mềm yếu nhất trong tim như một đóa hoa mắc cỡ bị chạm vào, co lại thành một cụm, co mạnh đến mức khiến anh đau đớn.

Dù sao Lý Viện Viện cũng mập hơn lúc trước, tay trái cô phải dùng sức rất mạnh mới bơi được chỗ xương vai phải, cô thở dốc, trông rất mệt nhọc, nhưng ngón giữa dài nhất vẫn không chạm được tới chỗ bị thương nặng nhất.

Anh nghe thấy Lý Viện Viện thở dài chán nản.

Nếu có bất kì người nào bên cạnh, Lý Viện Viện sẽ không bao giờ thở dài.

Mệt mỏi, bất lực, còn có cả tự mỉa mai.

Yến Tư Thành lui vào cửa phòng tắm. Chờ một lúc lâu mới nghe Lý Viện Viện bên ngoài gọi: “Tư Thành, anh tắm xong chưa, ra bôi thuốc giúp em đi. Em không với tới.” Giọng nói vẫn nhã nhặn như thường ngày, chẳng còn chút gì chán nản của ban nãy.

Yến Tư Thành đáp lời.

Lòng bàn tay chà sát sau vai Lý Viện Viện, lúc mới tiếp xúc, Yến Tư Thành không khống chế được sức mạnh nên làm Lý Viện Viện bị đau, sống lưng cô đỡ ra, tuy không kêu lên thành tiếng, nhưng Yến Tư Thành đã rầu rĩ ân hận đến mức suýt khấu đầu tạ tội. Lý Viện Viện liên tiếp nói mình không sao, lúc này Yến Tư Thành mới vừa thôi lên vai cô vừa chú ý khống chế sức mạnh thoa thuốc cho cô, không còn tâm trí nghĩ ngợi lung tung.

Lý Viện Viện như bị khơi gợi kỷ niệm gì đó, chớp mắt nói: “Tư Thành có nhớ năm em mười một tuổi không? Hoàng tử trêu chọc em, cầm một cây kim trong móng ngựa của em, lúc ngựa đi chậm thì không sao, đến khi chạy bỗng như phát điên, hất em trên lưng xuống.”

Đó vốn chẳng phải là trêu chọc, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đều ngầm hiểu, nhưng không ai bắt bẻ chữ nghĩa. Vì sau đó lúc Phụ hoàng trách mắng Hoàng tử đã nói: “Thủ túc với nhau sao có thể không biết chừng mực mà trêu chọc nhau như vậy!”

Phụ hoàng nói là trêu chọc, cho dù ý của Hoàng tử vốn chẳng phải là trêu chọc, nhưng cũng chỉ có thể định nghĩa là trêu chọc mà thôi.

“Chuyện năm đó Tư Thành còn nhớ không?”

Đương nhiên Yến Tư Thành nhớ chuyện năm đó.

Năm đó Lý Viện Viện suýt chết ...

Lần đó Lý Viện Viện té không nặng lắm, nhưng sức khỏe yếu đuối đã lâu lại bị sợ hãi đến đổ bệnh, sốt hết mấy ngày. Ngự y có thuốc nhưng không dám cho cô uống, vì thuốc mạnh có độc.

Công chúa bệnh chết, không cứu được, đó là ông trời muốn lấy mạng cô, không liên quan tới Ngự y, nhưng nếu uống thuốc mà chết, vậy thì sẽ khác.

Các Ngự y không kê đúng thuốc cho Lý Viện Viện, thấy sắp không gượng nổi, Yến Tư Thành lúc đó là thị vệ bên cạnh Công chúa, liều chết bắt giữ Ngự y, uy hiếp sẽ chặt đôi tay ông ta, lúc đó ông ta mới cho Yến Tư Thành biết phương thuốc.

Yến Tư Thành bất chấp ngăn cản của Thị vệ trưởng, tự mình đi bốc thuốc, tự mình đi nấu thuốc, tự mình bưng đến bên miệng Lý Viện Viện, cô không uống được thuốc từ chiếc muỗng, Yến Tư Thành bèn dùng miệng đút cho cô hết ngụm này tới ngụm khác.

Đương nhiên, chuyện dùng miệng mớm thuốc đến giờ cũng chỉ có Yến Tư Thành biết, chuyện liên quan đến thanh danh của Lý Viện Viện nên ngay cả Lý Viện Viện anh cũng không kể.

“Lúc đó em bệnh mơ màng, đến giờ cũng chỉ nhớ được đôi chút, trong đó nhiều nhất vẫn là gương mặt Tư Thành.” Lý Viện Viện cười nhẹ, “Anh ở bên giường thổi thuốc cho em, vừa thổi vừa dỗ em, Thiên Ninh uống thuốc, Thiên Ninh uống thuốc. Hết lần này đến lần khác, thật sự thương em như em gái mình.”

Yến Tư Thành im lặng, năm đó anh mười sáu mười bảy tuổi, Công chúa cũng chưa tới tuổi cập kê, lúc đó anh vẫn chưa hiểu rõ rằng, thân phận và tôn ti rốt cuộc có sức mạnh to tát dường nào, cho dù lòng người có kiên cường đến đâu cũng sẽ bị xé tan.

“Sau đó tỉnh lại em mới biết, đó là phương thuốc Tư Thành dùng mạng lấy cho em, chính Tư Thành đã kéo sinh mạng em từ Quỷ môn quan trở về.”

Anh dùng thân phận một thị vệ uy hiếp một Ngự y có quan chức, dùng thân phận thuộc hạ đối chọi với thượng cấp, dùng tính mạng để cá cược, đổi lại một liều thuốc mạnh cho cô, cướp sinh mạng cô từ tay Diêm vương trở về.

Lý Viện Viện cười cười: “Em vẫn còn nhớ, hôm đó khi em hoàn toàn tỉnh lại, anh mừng rỡ nên bất cẩn nhỏ mấy giọt thuốc lên mặt em, khiến mặt em

bông đỏ, anh cũng giống như lúc này, vừa áy náy vừa thối vết thương cho em.” Lý Viện Viện khựng lại, bùi ngùi nói: “Bao nhiêu năm rồi, chỉ có Tư Thành vẫn đối xử tốt với em như xưa.”

“Tư Thành ngu đần.” Lòng bàn tay anh nhẹ xoa bóp xương bả vai Lý Viện Viện, hơi ấm do ma sát tựa như nóng đến tận tim anh: “Đời này chỉ trung thành với một người là đủ.”

Sáng sớm hôm sau Lý Viện Viện nhận được điện thoại, Trương Nam nói lần này diễn kịch rất thành công, thành viên đội kịch phải ăn mừng, mời cô tối nay tham gia bữa tiệc.

Lý Viện Viện đồng ý.

Trước khi cúp máy, Trương Nam còn thoải mái thêm một câu: “Có thể đưa người nhà theo nữa.”

Lý Viện Viện đang nhìn Yến Tư Thành đang xếp chăn bên cạnh: “Tư Thành, tối nay cùng tham gia tiệc mừng công của đội kịch nhé.” Đối với Lý Viện Viện, Yến Tư Thành thật sự là người nhà.

“Được.”

Đi học cả ngày. Sáu giờ tối, mọi người tập trung ở cổng Tây của trường, hôm nay đã diễn xong, cảm xúc của mọi người đều rất thoải mái, ngay cả Trương Nam xưa nay nghiêm túc lúc nói chuyện cũng nở nụ cười.

Lý Viện Viện đến cổng, mọi người đều hỏi chuyện vết thương của cô, Lâm Hiểu Mộng cũng quan tâm mấy câu, chỉ có Tiểu Bàn là đứng thật xa, Lý Viện Viện không muốn cậu ta khó xử nên cũng không nhìn cậu ta nhiều. Nhìn quanh quất không thấy Yến Tư Thành, Lý Viện Viện gọi điện hỏi mới biết Yến Tư Thành đã tới chỗ ăn.

“Anh đã tra xét kỹ chỗ ăn rồi, không có nguy hiểm.”

Ở Đại Đường, mỗi lần Lý Viện Viện ra ngoài chơi Yến Tư Thành luôn tuần tra lộ trình trước, đến nơi vui chơi quan sát kỹ càng, sau khi xác nhận không có gì sai sót mới yên tâm để Lý Viện Viện tới đó. Lý Viện Viện lúc trước đã quen với sự sắp xếp này, nhưng hôm nay nhìn các bạn cười đùa bên cạnh, Lý Viện Viện chỉ nói: “Tư Thành, phải sửa.”

Yến Tư Thành trong điện thoại ngắt ra: “Chuyện này cũng phải sửa sao? Nhưng chuyện này liên quan tới an nguy của Điện... của em, không thể lơ là.”

“Phải sửa.”

“... Được.”

Tới quán ăn, Yến Tư Thành trốn đi trước, chờ mọi người vào chỗ anh mới bước ra như vừa đến, tới đứng bên cạnh Lý Viện Viện. Người ngồi trong hai bàn ăn đều ngẩng đầu nhìn anh, ngơ ngác, chớp mắt, không biết anh muốn làm gì.

Yến Tư Thành không nhìn đi đâu khác, Trương Nam suy nghĩ một lúc mới nói: “Lý Viện Viện, sao không kêu người nhà cô... ngồi xuống?”

Lý Viện Viện đang tập trung ăn đậu phộng rang quán ăn mang ra, lúc này mới sực tỉnh, cô nhìn về phía sau, lại liếc nhìn các bạn xung quanh rồi vội kéo tay Yến Tư Thành: “Ngồi chứ, đương nhiên phải kêu ngồi.” Cô vỗ vỗ lên chiếc ghế bên cạnh: “Tư Thành, ngồi đi.”

Yến Tư Thành nhìn chiếc ghế suy nghĩ hồi lâu, mấy lần đảo mắt nhìn Lý Viện Viện, cuối cùng nghiêng răng ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh Lý Viện Viện, chỉ cần đưa tay là đụng phải cánh tay cô, Yến Tư Thành không dám cựa quậy, rất gượng gạo.

Nhưng Lý Viện Viện lại không cảm thấy có gì không ổn, khi thức ăn được mang lên, Lý Viện Viện càng không còn lòng dạ để ý tới anh.

Tay phải cô đưa lên rất tốn sức, nên chỉ dùng tay trái cầm đũa, lúc ăn cơm cứ gặp mãi không được, Yến Tư Thành không chịu được nữa, bèn từng đũa từng đũa gắp thức ăn cho cô. Lý Viện Viện có người hầu hạ rất vui, mới bắt đầu vẫn nhớ rằng mình phải độc lập, định cảm ơn Yến Tư Thành, nhưng ăn vui quá nên quên cả cảm ơn, cô hầu như không hề động đũa, sai khiến Yến Tư Thành rất suông miệng.

Yến Tư Thành cũng cam tâm tình nguyện hầu hạ, tỉ mỉ đến mức ngay cả trên thức ăn có chút hoa tiêu Lý Viện Viện không thích ăn cũng gạt ra rồi mới gắp vào chén cô.

Lý Viện Viện ăn rất vui vẻ, Yến Tư Thành cũng rất vui nên không còn gượng gạo nữa, thỉnh thoảng nhẹ giọng hỏi: “Thêm chén cơm nữa nhé? Uống canh nữa không?”

Người trong bàn vốn đang trò chuyện phần mình, nhưng đến cuối cùng ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung về chỗ Lý Viện Viện và Yến Tư Thành.

Lưu Thư Dương huých tay Lâm Hiếu Mộng, thấp giọng nói: “Tôi nói này, cậu thích cậu ta vì cậu ta hầu bạn gái ăn cơm như đút em bé vậy đó hả?”

Mắt Lâm Hiếu Mộng sấp rớt ra ngoài: “Mịa, tôi mà biết anh ta đút cơm cho bạn gái kiểu này, có đánh chết bà đây cũng không thích anh ta đâu! Đút ăn kiểu này, ba ngày không tăng mười cân thịt mới lạ đó! Tôi nổi da gà hết rồi đây nè...”

Lưu Thư Dương bật cười, Lâm Hiếu Mộng nhú mày suy nghĩ: “Không đúng, Yến Tư Thành này uống lộn thuốc gì rồi, sao chẳng giống Yên Tư Thành tôi quen lúc trước gì hết.” Cô ta quan sát Yến Tư Thành từ trên xuống dưới, “Kiểu tóc cũng thay đổi, tuy quần áo vẫn là quần áo lúc trước,

nhưng cách phối hơi kỳ lạ, khí chất này cũng khác... Chậc, lẽ nào bị ma nhập rồi sao?”

Lưu Thư Dương trêu: “Chứng tỏ đó là tình yêu thật sự của người ta, rơi vào biển tình khó tránh hành động cử chỉ có chút khác lạ, thường thôi, thường thôi mà.”

Đội kịch đông người nên chia thành hai bàn, bên bàn Lý Viện Viện mọi người đều yên lặng nhìn Lý Viện Viện như ngấm khi, còn bàn kia đã bắt đầu náo nhiệt chuốc rượu nhau.

Một bạn nam đang uống vui vẻ xách bình bưng ly rượu tới, tìm Trương Nam uống một ly, ca ngợi cậu ta làm việc cẩn thận tỉ mỉ một tràng, tiếp đó lại tìm Lưu Thư Dương và Lâm Hiếu Mộng uống một ly, tặng bốc họ diễn xuất hay phối hợp ăn ý một tràng. Đi quanh bàn một vòng, tới chỗ Lý Viện Viện, bạn nam kia cũng ca ngợi Lý Viện Viện tiến bộ nhanh chóng, làm việc nghiêm túc một tràng, vừa định nâng ly, Yến Tư Thành đã lẳng lẳng quay đầu hờ hững nhìn cậu ta.

Bạn nam ha ha cười khan: “Hôm qua cậu té trật vai, không uống được, tôi quên mất, nhầm rồi nhầm rồi, tôi uống tôi uống.”

Lý Viện Viện đương nhiên biết Yến Tư Thành lờm người ta, cô hơi ngại, Yến Tư Thành nhìn cô rồi xoay tay nâng ly rượu: “Viện Viện không uống được, nếu không ngại thì tôi uống thay cô ấy.” Nói xong ngửa đầu uống hết ly rượu.

Lý Viện Viện biết Yến Tư Thành tửu lượng tốt, trong bụng cũng yên tâm.

Bạn nam thấy vậy khen Yến Tư Thành đáng mặt đàn ông, lại cụng thêm một ly với anh.

Hai ly rượu vào bụng, bạn nam dường như thân thiết với Yến Tư Thành hơn, vỗ vai anh nói: “Lúc trước tôi cũng từng nghe danh cậu là người nổi

tiếng của khoa Tài chính, tôi tưởng chúng ta là người của hai thế giới chứ, không ngờ lại có ngày được uống chung, đây chắc là duyên phận nhỉ.”

Yến Tư Thành khách sáo mỉm cười.

Người đó nhỏ giọng nói: “Người anh em, không phải tôi nói gì, bọn tôi biết cậu tốt với Lý Viện Viện đến mức nào, nhưng hình như cô ấy không chung thủy với cậu lắm đâu.” Cậu ta bật ngón cái chỉ về Tiểu Bàn ở bàn kia, “Tôi thấy cô ấy có ý với cậu ta đó. Người anh em đó tuy hơi mập một chút, nhưng cậu ta khác cậu, cậu ta không thích kiểu như Lý Viện Viện đâu. Cậu ấy, coi chừng Lý Viện Viện kỹ vào. Bị cô ấy cảm sừng thì sẽ trở thành trò cười đó!”

Cậu ta nói xong bèn chờ xem Yến Tư Thành đen mặt dạy dỗ Lý Viện Viện, nhưng cuối cùng Yến Tư Thành chỉ lạnh lùng hất bàn tay đang bá cổ mình của cậu ta: “Không tiễn.” Anh đưa tay ra hiệu cho người đó đi.

Người đó nhìn Yến Tư Thành, bĩu môi rồi tìm người khác uống.

Yến Tư Thành ngồi xuống, Lý Viện Viện thở dài: “Thế giới này không chỉ người mảnh mai thích thân hình mảnh mai, ngay cả người tròn trịa cũng thích thân hình mảnh mai. Tư Thành, ông trời thật biết trêu trọc em.”

Yến Tư Thành im lặng.

Sau khi cơm no rượu say, mọi người ai về nhà nấy. Yến Tư Thành đưa Lý Viện Viện về nhà rồi nói là ra ngoài mua chút đồ, kêu Lý Viện Viện tắm rửa đi ngủ trước.

Lý Viện Viện không nghi ngờ gì khác, thật thà đi tắm, khi cô thay áo ngủ nằm lên giường, đang thiu thiu chuẩn bị thiếp đi, điện thoại trên đầu giường đổ chuông âm lên, một số lạ gọi tới.

“Alô, Lý Viện Viện, cậu mau tới đây đi! Yến Tư Thành đánh nhau với bọn Tiểu Bàn, bị bắt tới Đồn cảnh sát rồi!”

Lý Viện Viện giật mình ngồi dậy.

Cô rất rõ Đồn cảnh sát là nơi làm gì.

Chương 16: Bảo vệ và Gây họa

Tại sao Yến Tư Thành lại đánh nhau với bọn Tiểu Bàn... Hay nói đúng hơn là tại sao Yến Tư Thành lại đánh bọn Tiểu Bàn?

Truy cứu đến cùng vẫn là tai họa do rượu gây ra.

Lúc Yến Tư Thành rời khỏi Lý Viện Viện đi tìm Tiểu Bàn, Tiểu Bàn và mấy cậu con trai khác vẫn đang dạo chơi ngoài trường. Yến Tư Thành rất thính tai, hôm nay lúc ăn cơm đã nghe thấy bàn bên kia xì xầm về Lý Viện Viện rất nhiều, hiện giờ mấy người đi với nhau vẫn nói về Lý Viện Viện.

Lúc trước Công chúa thích Giang Đông Bân, đây là sự thật, người ngoài đùa giỡn trên trời mấy câu cũng đành, nhưng hiện giờ Công chúa đã không còn dính líu gì tới Giang Đông Bân nữa, những lời vu vơ này có nghe thế nào cũng cảm thấy chói tai.

Yến Tư Thành tìm bọn họ vốn chỉ muốn họ sau này đừng nhắc tới chuyện của Lý Viện Viện nữa, thích cũng được mà ghét cũng đành, chuyện này tới đây chấm dứt, anh không muốn lại có người bàn tán chuyện này gây phiền phức cho Lý Viện Viện.

Nhưng nào ngờ mấy cậu con trai uống rượu vào thì tính tình nóng nảy, chỉ đôi ba câu đã có một người xông tới vung quyền nhắm vào Yến Tư Thành.

Đương nhiên nghĩ cũng biết kết cuộc thế nào.

Lúc cảnh sát tới thì bốn người, kể cả Tiểu Bàn, đều bị đánh mặt mũi bầm dập.

Tiểu Bàn rất uất ức, nói thẳng với cảnh sát: “Tôi đâu có đánh! Tôi đâu có đánh! Là cậu ta đánh tôi!”

Yến Tư Thành liếc cậu ta, thản nhiên nhìn về phía xa.

“Đừng ồn, đừng ồn nữa.” Cảnh sát kéo hết mấy người lên xe lái về đồn.

Yến Tư Thành cũng cảm thấy mình rất mất mặt, ở Đại Đường xưa nay chỉ có anh bắt người ta, đến đây thì ngược lại, anh không dám gọi điện cho Lý Viện Viện, sợ Lý Viện Viện ghét mình. Đến Đồn cảnh sát, Yến Tư Thành kinh ngạc phát hiện rằng trong đầu mình có tên của cảnh sát trực ban ở đây.

“Thằng nhóc, lại tới nữa hả?” Một viên cảnh sát đi tới bên cạnh anh, vẻ mặt như rất quen, “Hôm nay lại đánh nhau với mấy cậu này vì lý do gì đây?” Nghe ra Yến Tư Thành lúc trước là khách quen của chỗ này.

Yến Tư Thành nhìn sang bên cạnh, mấy người này vốn đã uống nhiều rượu, hiện giờ bị Yến Tư Thành đánh một trận, đầu óc càng mơ hồ, ai nấy ôm đầu ngoặt ngoẹo ngồi trên ghế, Yến Tư Thành thản nhiên nói: “Họ uống nhiều nên khiêu khích sinh sự.”

Tiểu Bàn vẫn còn tỉnh táo, nghe vậy đập tay lên ghế đứng dậy, Yến Tư Thành lạnh lùng nhìn cậu ta, Tiểu Bàn bỗng cảm thấy cái bụng vốn đã bị đá một cước giờ lại càng lạnh hơn, cậu ta ôm bụng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Viên cảnh sát ghi chép nhìn Yến Tư Thành mấy lần: “Được rồi, từng người một nói thôi.”

Khi Lý Viện Viện mặc đồ ngủ vừa đi vừa hỏi đường tới được Đồn cảnh sát đã là mười một giờ đêm. Các bạn khác đã lần lượt được bảo lãnh về, chỉ có Yến Tư Thành vẫn ngồi trên ghế ở đại sảnh Đồn cảnh sát.

Đại sảnh trống không khiến Yến Tư Thành trông có vẻ cô đơn, Lý Viện Viện đẩy cửa bước vào, bốn mắt nhìn nhau, Yến Tư Thành thấy cô mặc áo ngủ, lòng bỗng ấm lên, nhưng đột nhiên lại cảm thấy áy náy.

Anh lại để Công chúa lo lắng rồi ...

Lý Viện Viện vội vã bước tới phía trước, khoe miệng Yến Tư Thành mấp máy, vừa định lên tiếng xin lỗi, Lý Viện Viện đã lướt ngang anh như một cơn gió, đi thẳng về bên kia, Yến Tư Thành ngây người, lòng đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi...

Anh đã gây phiền phức cho Công chúa, bởi vậy Công chúa giận đến mức không muốn nói chuyện với anh nữa sao? Đang hoảng sợ, Lý Viện Viện bỗng quay người gọi một tiếng: “ Tư Thành chờ đó nhé, em ra rồi tính!”

Sau đó cô cắm đầu vào nhà vệ sinh, thì ra là... đau bụng...

Yến Tư Thành dờ khóc dờ cười. Đúng lúc này, viên cảnh sát trực ban tới gọi anh: “Yến Tư Thành, cậu đi được rồi.”

Tối nay Lý Viện Viện ăn không ít, lại vội vã tìm kiếm suốt dọc đường, lúc đến Đồn cảnh sát bụng đã đau không chịu nổi, cô giải quyết xong vấn đề cấp bách của mình, cả người sáng khoái hơn nhiều, nhưng quay lại đại sảnh đã không còn thấy bóng dáng Yến Tư Thành nữa.

Lý Viện Viện tìm quanh một vòng, lại hỏi viên cảnh sát trực ban, viên cảnh sát chỉ ra ngoài, Lý Viện Viện đẩy cửa ra, thấy trong khoảng đất trống trước sở cảnh sát có một người đàn ông đang vừa đánh vừa mắng Yến Tư Thành.

“... Còn tưởng mày yên ổn được ít lâu chứ! Mày muốn chọc tao tức chết à!”

Lý Viện Viện đứng hơi xa, chỉ nghe được mấy câu ngắt quãng không rõ ràng lắm, nhưng cảnh tượng Yến Tư Thành bị đánh lại đập mạnh vào mắt.

Yến Tư Thành chỉ chịu đòn chứ không đánh trả, Lý Viện Viện tưởng Yến Tư Thành thấy mình đến, không muốn gây thêm chuyện nên nhẫn nhịn hành vi hung dữ của đối phương, nhưng Thị vệ trưởng của cô đâu thể để mặc người ta đánh mắng chứ! Yến Tư Thành cùng cô trưởng thành từ nhỏ, xưa nay cô chưa từng ra lệnh trách phạt anh bao giờ, sao có thể để người ta đánh được!

Lý Viện Viện nổi giận ùng ùng chạy tới.

Cô chen ngang giữa hai người, hai tay dang ra, bảo vệ Yến Tư Thành sau lưng như gà mẹ bảo vệ con, vì đôi tay đang ra dùng sức quá mạnh, vùng bụng ưỡn lên khiến một hạt nút trên áo ngủ bục ra, bắn vào mặt người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, Lý Viện Viện hét lên: “Không được đánh!” Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên trước mặt. Người đàn ông kia cũng lườm cô: “Cô là ai nữa? Tôi đánh nó liên quan gì tới cô?”

Lý Viện Viện hùng hổ nói: “Yến Tư Thành là người của tôi, ông không được làm tổn thương anh ấy!”

Người đàn ông trung niên sửng sốt: “Người... người của cô?”

“Không sai! Ông tránh xa anh ấy ra!” Giọng Lý Viện Viện mạnh mẽ ngân vang.

Lòng Yến Tư Thành ấm lên, nhưng sau hơi ấm là từng cơn từng cơn gió không biết mệt mỏi thổi vào tim, anh đại nghịch bất đạo lấy tay kéo góc áo ngủ Lý Viện Viện, khản giọng lầm bầm: “Viện Viện... Đây là... ba anh.”

Ba? Cha?

Lý Viện Viện ngây người.

Cô chỉ cảm thấy hôm nay mình ăn quá nhiều nên đầu óc không dùng được nữa, sao lại không suy đoán được mối quan hệ này? Thật sự... quá mất trình độ...

Yến Thành Quốc cũng ngây người quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, tóc xõa, áo ngủ, dép lê, Yến Thành Quốc biết đây là dép của Yến Tư

Thành. Yến Tư Thành đã mang từ nhà tới trường, nhưng hiện giờ lại đang ở trên chân của một cô gái... Lẽ nào... đã sống chung với nhau rồi sao?

Yến Thành Quốc nén ngạc nhiên, ánh mắt đảo tới đảo lui cuối cùng dừng trên bụng Lý Viện Viện.

Vừa rồi Lý Viện Viện quá kích động, cô dang tay ưỡn bụng khiến một hạt nút bực ra, hiện giờ giữa áo lộ ra một khối thịt trắng trẻo, khiến vùng bụng tròn trịa của cô hiển hiện rõ ràng.

Yến Thành Quốc lắc đầu không dám tin. Ông biết tầm nhìn của con mình, nói thế nào nó cũng không thích cô gái trước mặt đâu, trừ khi... trừ khi...

Mặt Yến Thành Quốc dần biến sắc, ông chăm chăm nhìn vào bụng Lý Viện Viện, Lý Viện Viện kéo áo mình, cô trấn tĩnh che khối thịt lại, Yến Tư Thành lảng lạng chặn Lý Viện Viện sau lưng mình.

Yến Thành Quốc gật đầu: “Được lắm, được lắm, còn biết chu đáo với người khác nữa.” Ông nhìn Yến Tư Thành, “Sao mà chẳng bao giờ hiểu cho cha mà vậy hả?” Ánh mắt Yến Thành Quốc hung dữ: “Mày muốn chọc tao tức chết chứ gì!” Ông lấy di động ném lên mặt Yến Tư Thành, Yến Tư Thành nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh được chiếc di động.

Yến Thành Quốc càng giận run người: “Hôm nay tao phải đánh chết thằng ranh này! Đồ khốn khiếp suốt ngày gây họa!”

Yến Thành Quốc kéo cánh tay Yến Tư Thành, giật lại đấm lên mặt anh một cú. Lý Viện Viện phía sau lạnh người, Yến Tư Thành cơ hồ vô thức đưa tay đỡ đòn của Yến Thành Quốc, anh tiến lên một bước, dùng vai hất lên người Yến Thành Quốc, ép Yến Thành Quốc phải lùi về phía sau, rời khỏi cự ly có thể đánh trúng Lý Viện Viện.

Yến Thành Quốc sửng sốt trước chống đỡ của Yến Tư Thành, lúc sự tỉnh thì lửa giận lại càng ngút trời, ông tóm cổ áo Yến Tư Thành, vung quyền

đánh tới, Yến Tư Thành nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh đi. Yến Thành Quốc dùng hết sức lực toàn thân đâm mấy quyền, nhưng cú nào cũng hụt, rõ ràng Yến Tư Thành vẫn bị ông tóm lấy, nhưng ông không thể nào đánh trúng.

Yến Thành Quốc vừa tức vừa xấu hổ, giận đến đỏ mặt: “Mày giỏi giang quá nhỉ! Tránh này!” Vừa nói ông vừa đưa chân đá về phía Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành tập võ từ nhỏ, võ công đã bám rễ vào tim, hiện giờ Công chúa đang ở sau lưng anh, từ nhỏ đến lớn, rễ trong tim và bốn chữ “Bảo vệ Công chúa” trong đầu khiến anh hầu như không khống chế được mà đá chân Yến Thành Quốc ra.

Trông có vẻ như không mạnh lắm, nhưng đòn này lại đá chính xác vào xương bảp chân nơi không có thịt bao bọc. Yến Thành Quốc lập tức rụt về, ôm chân nhảy lò cò.

“Thằng ranh này!” Yến Thành Quốc nghiêng răng nghiêng lợi, cơn giận bốc lên khiến ông không tìm được lời nào khác để mắng: “Thằng ranh này...” Ông vừa nói vừa xoa bảp chân, chắc vì quá đau, ông chỉ mắng đi mắng lại, “Thằng ranh này!”

Yến Tư Thành thấy Yến Thành Quốc bị đá trúng chỗ đau, anh cũng hơi ngại. Cha mẹ Yến Tư Thành qua đời từ sớm, sau đó thì vào phủ Công chúa bảo vệ Công chúa đến giờ, đời anh từng có chủ nhân, từng có thưởng cấp nhưng ấn tượng đối với cha mẹ lại rất đối nhạt nhòa.

Lúc nhỏ anh cũng thường ngưỡng mộ những thị vệ khác có người thân giúp đỡ, có người thân quan tâm, còn có tình thân để bận lòng. Sau đó trở thành Thị vệ trưởng, anh rất hồ hững với chuyện riêng của người khác, nhưng đối với chuyện bất hiếu với cha mẹ, anh vẫn thường răn dạy thuộc cấp. Trong lòng Yến Tư Thành nghĩ nếu cha mẹ anh vẫn còn sống, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức hiếu thảo với họ.

Nào ngờ ý trời trêu người, anh thật sự có được “cha mẹ” , nhưng anh và “cha ruột” vừa gặp nhau chưa nói được mấy câu đã động đến vũ lực, anh còn hất cha một cái, đá cha một cú.

Tuy đây không phải là cha thật sự của anh, nhưng Yến Tư Thành vẫn cảm thấy mình là kẻ chẳng ra gì.

“Chỉ cần ba không làm tổn hại cô ấy, con để mặc ba xử trí.” Yến Tư Thành bày tỏ sự tôn kính cao nhất với Yến Thành Quốc.

“Xử trí à? Hôm nay tao phải xử quyết mày! Tao... tao...” Yến Thành Quốc đảo mấy vòng, không tìm được đồ gì, chỉ đành dùng tay không giáng một loạt bạt tai vào mặt Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành không tránh, tiếng đánh vào mặt kêu bộp bộp, khiến lòng Lý Viện Viện thắt lại.

Yến Thành Quốc cũng sững sốt, ông không ngờ con mình thật sự giữ lời, cứ vậy mà để ông đánh bồm bộp một trận. Đánh được rồi, cảm giác đau rát trong lòng bàn tay khiến Yến Thành Quốc hả giận đi nhiều. Ông thở dốc lờm Yến Tư Thành.

Mặt Yến Tư Thành sừng đỏ, lặng lẽ cúi đầu, dáng vẻ thật sự giống như đang ngoan ngoãn nhận lỗi.

Yến Thành Quốc đánh anh một lúc, cuối cùng ánh mắt lại nhìn về Lý Viện Viện phía sau.

Lúc này Lý Viện Viện vẫn đang kéo chiếc áo bị bung nút để che bụng, thật ra cô không mặc đến rách áo, có điều vừa nãy kích động nên động tác quá mạnh, bụng ưỡn ra trở thành nơi cao nhất của thân hình, hạt nút đứng mũi chịu sào kia đương nhiên không chịu nổi áp lực mà bung ra.

Lý Viện Viện thấy ánh mắt Yến Thành Quốc dừng trên người mình, cô giấu đi tất cả cảm xúc trong lòng vừa rồi, mỉm cười khách sáo như đón khách quý trong phủ Công chúa. Nhưng nghĩ lại, đây là cha của Yến Tư Thành, là bề trên, hiện giờ cô cũng không phải là Công chúa, không có tư cách dùng thân phận này nên vẫn phải hành lễ với bề trên.

Vậy là cô cúi chào Yến Thành Quốc.

Không biết tại sao Yến Thành Quốc lại run tay, tựa như không nhận nổi. Im lặng hồi lâu, mãi đến khi Lý Viện Viện đứng thẳng người lên, Yến Thành Quốc mới chỉ Lý Viện Viện hỏi Yến Tư Thành: “Cô gái này là ai?”

Ông vừa hỏi vừa quan sát Lý Viện Viện, hạt nút áo trên bụng Lý Viện Viện bị bung ra, chuyện này khiến người ta vừa xấu hổ vừa bối rối. Nhưng lúc này Lý Viện Viện đứng đó, vẻ mặt vẫn trấn tĩnh như cũ, tay kéo vụng áo bị bung nút, không hề mất tự nhiên mà còn thành công che dấu được vẻ gượng gạo. Yến Thành Quốc rất biết nhìn người, ông cảm thấy thân hình cô gái này không đẹp lắm, nhưng thái độ rất khá.

Ông là một thương nhân, lúc nào trong lòng cũng có tính toán của riêng mình.

Yến Tư Thành quay đầu nhìn Lý Viện Viện, sau đó quyết định thân nhiên nói dối: “Là bạn cùng trường.”

Lửa giận trong lòng Yến Thành Quốc lại bùng lên, vung tay định đánh: “Thằng ranh này còn nói dối nữa!”

“Thật sự là bạn thôi.”

Yến Thành Quốc cười lạnh, chỉ vào dép Lý Viện Viện: “Bạn sống chung à? Mà ý tưởng ba mà mù sao? Mà mau nói thật cho tao!” Ông khựng lại rồi hỏi, “Sống chung bao lâu rồi?”

Nếu thật sự tính rõ, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện sống chung cũng đã hơn mười năm rồi...

Yến Tư Thành không hề do dự phớt lờ đáp án chân thực nhất này, chọn một đáp án chân thực khác, “Một tuần.”

“Mày lừa cha dối mẹ đó hả!” Đáp án thành thật của Yến Tư Thành không ngờ lại càng chọc giận Yến Thành Quốc hơn, “Mày nói thật cho tao! Sống chung bao lâu rồi?”

Lẽ nào thật sự phải nói là hơn mười năm sao...

Yến Tư Thành hơi bất lực, anh thở dài nói: “Thật sự chỉ có một tuần thôi.”

“Một tuần mà lớn thế này rồi sao!” Yến Thành Quốc hít thật sâu, nén giận nói, “Mày nói thử xem mấy tháng rồi, mày gây họa cũng không phải chỉ một hai lần, mày nói thật thì tao còn nghĩ cách cho mày, gánh giúp cho mày, nói đi.”

Yến Tư Thành ngơ ngác quay đầu nhìn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện cũng ngơ ngác nhìn Yến Thành Quốc: “Bác ơi, bác nói mấy tháng là sao?”

“Thì cái thai đó!” Yến Thành Quốc nhíu mày, “Còn giả vờ giả vịt nữa? Đứa con trong bụng cô mấy tháng rồi?”

Lý Viện Viện kéo chiếc áo hơi hở ra, chờ người tại chỗ.

Ánh mắt Yến Tư Thành cũng trở nên chờ đợi.

Trong bụng cô... lẽ nào thật sự giống như đang có một đứa bé lắm sao...

Chương 17: Thức ăn và Giảm cân

Cảnh tượng âm ỉ hóa thành yên lặng, Lý Viện Viện sờ bụng mình, cô cho rằng vì cô nên mới nảy sinh hiểu lầm này, do đó cô phải tự mình giải quyết. Vậy là Lý Viện Viện bóp thịt trên bụng lắc lắc mấy cái: “Bác ơi, đây là thịt. Không phải có em bé đâu. Bác hiểu lầm rồi.”

Yến Thành Quốc ngậy người, ông không dám tin nhìn Yến Tư Thành, tựa như còn chấn động hơn ban nãy: “Mày...” Ông nhất thời không tìm được lời nào, “Mày mày...”

Một hồi chuông phía sau Lý Viện Viện không xa truyền tới, là chiếc di động vừa nảy Yến Tư Thành nóng giận ném đi đang đổ chuông.

Lý Viện Viện bình bịch chạy đến, nhặt di động lên phui phui thổi thổi, má phồng lên một đường cong tròn trịa, thổi xong, cô lại bình bịch chạy tới trước mặt Yến Thành Quốc: “Bác ơi, di động của bác.”

Yến Thành Quốc nhìn Lý Viện Viện một lúc lâu mới run rẩy đón lấy chiếc điện thoại như đón lấy ly trà con dâu: “Ờ ờ...” Ông cầm di động trong tay để nó đổ chuông nhưng không bắt máy, chỉ quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới như nhìn vật thể lạ.

Lý Viện Viện mỉm cười, thản nhiên để mặc ông nhìn. Mãi đến khi điện thoại nghỉ một lúc rồi đổ chuông lần thứ hai, lúc này Yến Thành Quốc mới bắt máy quay lưng đi.

Nụ cười trên mặt Lý Viện Viện vẫn giữ độ cong đó, mãi đến khi Yến Thành Quốc và đầu bên kia điện thoại hình như xảy ra tranh chấp, ông vội vàng móc chìa khóa xe, cúp điện thoại, vừa đi về phía xe, vừa quay đầu chỉ vào Yến Tư Thành mắng: “Hôm nay tao bận, hôm khác sẽ xử lý mày.” Ông đóng cửa xe lại, chớp mắt chiếc xe đã đi mất.

Đưa mắt tiễn Yến Thành Quốc đi một lúc lâu, lúc này nụ cười trên môi Lý Viện Viện mới xù xuống.

Cô cúi đầu, kéo vạt áo mình, thật ra cô cảm thấy hôm nay mình rất mất mặt, nút áo bung ra thì thôi đi, nút bản lên mặt bề trên cũng đành chịu, không ngờ lại còn bị cho là có thai... Lý Viện viện khẽ thở dài...

“Đi thôi.” Cô ịu xù vẩy tay gọi Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành im lặng đi theo, lúc này trên má vẫn còn dấu vết bị Yến Thành Quốc đánh sưng, Lý Viện Viện nhìn anh, đột nhiên cảm thấy hôm nay bọn họ đúng là thảm hại khác thường. Nhưng nếu nói tại sao lại thảm hại đến mức này, Lý Viện Viện không khỏi truy cứu nguồn cơn hỏi: “Sao lại đánh nhau với người ta vậy?”

Mặc dù hỏi vậy, nhưng Lý Viện Viện biết, tuy Yến Tư Thành tập võ từ nhỏ, nhưng tính tình vô cùng chín chắn, xưa nay xử sự đáng tin, tuyệt đối không vô cớ sinh sự, anh làm vậy nhất định có nguyên do của mình.

Yến Tư Thành nghe hỏi nhưng không đáp, Lý Viện Viện nhìn anh một lúc: “Anh không nói em cũng đoán được đôi chút.” Chắc chắn là Yến Tư Thành đã nghe được những lời bàn tán về cô. Lý Viện Viện thở dài: “Sau này Tư Thành đừng làm như vậy nữa, dù sao cũng không phải là ở Đại Đường... Cho dù là ở Đại Đường, lúc nên nhịn cũng phải nhịn một chút.”

“Dạ.”

Giờ Tý, đã hơn mười một giờ tối, cho dù là ở thế giới này, trên đường cũng rất ít người. Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đi về phía trước, dọc theo con đường thênh thang có một hai chiếc xe chạy qua, bên tai là vẻ thanh tịnh hiếm có của thế giới hiện đại.

Nhìn bóng Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nhớ lại mọi việc hôm nay, mắt bắt giác nhuốm hơi ẩm.

Lý Viện Viện không biết rằng, giây phút cô dang đôi cánh tay chắn trước mặt anh, tim Yến Tư Thành cũng nhũn ra. Trước đây không phải Công chúa chưa từng cứu anh, lúc anh bị quan lại quyền quý đeo bám, lúc anh bị khách quý soi mói, lúc nào Lý Viện Viện cũng nói giúp anh, nhưng chưa lần nào khiến anh chấn động như lần này, khiến anh...

Yến Tư Thành bỗng dừng bước, anh ấn lên ngực trái mình, nhịp đập kỳ lạ của trái tim khiến anh không tài nào thích ứng được.

Trong lúc tim anh đang hoảng loạn, Lý Viện Viện phía trước cũng đột nhiên dừng bước: “Tư Thành.” Cô nghiêm túc gọi anh, quay đầu lại, “Anh nói xem có phải em thật sự đẩy đà quá mức rồi không?”

Yến Tư Thành ngậy người, cảm xúc tràn ngập trong lòng, anh vô thức gọi hai chữ: “Điện hạ.” Tựa như chỉ có vậy anh mới có thể bình ổn được cõi lòng lúc này. Cho dù trước đó Lý Viện Viện đã ra lệnh cấm anh không được dùng xưng hô này nữa.

Hiện giờ Lý Viện Viện không có tâm trạng sửa chữa sai lầm của Yến Tư Thành, cô chăm chú nói: “Trước đây em cho rằng, em muốn sống thật tốt trong thế giới này thì chỉ cần học được học vấn của họ, hiểu được quy tắc của họ, vậy là có thể sống tốt.” Đền đường lấp lánh ánh sáng thoát mờ thoát tỏ trên mặt cô, khiến anh không rõ cô buồn hay giận, “Nhưng hiện giờ xem ra ốm cũng là học vấn và quy tắc ở đây, em phải tuân theo mới được.”

“Điện hạ đừng nên nghe lời người khác mà tự coi nhẹ mình...”

“Không phải em tự coi nhẹ mình.” Lý Viện Viện tiếp lời, “Em tới nhà ăn ăn cơm, nếu ăn nhiều đầu bếp sẽ chê em mấy câu, tới giảng đường đi học, ngồi phải chiếc ghế hư sẽ có bạn cười em ngồi làm hư chiếc ghế, tới Thư viện, đi giữa các giá sách, người khác luôn vô thức nhường cho em không gian rộng nhất, còn hỏi em đi có lọt không. Đây vốn là những chuyện nhỏ nhặt, em

cũng chẳng hề để bụng, nhưng hôm nay...” Lý Viện Viện ôm trán, thở dài nặng nề, “Lại bị cha của Tư Thành hiểu lầm là có thai...”

Gương mặt bị đánh sưng đỏ của Yến Tư Thành càng đỏ thêm, có điều dưới ánh đèn đường nên không rõ ràng lắm.

“Chuyện này nhục đến thanh danh, xem ra em không thể không sửa chữa vấn đề thân hình mình.” Liên quan đến sự trong sạch, Lý Viện Viện kiên quyết, “Bắt đầu từ sáng mai hãy giảm một nửa thức ăn của em!”

“Điện hạ suy xét...”

“Tư Thành, anh biết em mà, nếu có một chuyện gây khó khăn cho em, một là em sửa đổi nó, không thì em phải thay đổi bản thân. Trước đây em nghĩ người ở đây tầm nhìn thiên cận, em muốn thay đổi thẫm mỹ của họ, nào ngờ em mới là người tầm nhìn hạn hẹp, em bảo thủ chùn chân, suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.”

Lý Viện Viện nói rất kiên định, Yến Tư Thành im lặng một lúc lâu rồi nhẹ giọng nói: “Sáng mai anh nấu sữa bột báng hạt sen.”

Sống lưng Lý Viện Viện đỡ ra.

“Ồ...” Cô nghiêng răng: “Giảm một nửa.”

Lặp lại từ này, Lý Viện Viện lĩnh hội một cách sâu sắc rằng đúng là cô suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Sáng sớm hôm sau, tuy vẻ mặt Lý Viện Viện đau khổ nhưng cô thật sự chỉ ăn một nửa sữa bột báng Yến Tư Thành nấu! Nhìn thức ăn vẫn còn trong chén, Yến Tư Thành hơi sửng sốt, chờ Lý Viện Viện vội vàng chạy đi học, Yến Tư Thành mới lấy chén nhỏ đựng phần sữa bột báng còn lại cất vào tủ lạnh, sau đó đóng cửa tủ lạnh canh cánh suy tư.

Lý Viện Viện đói suốt cả ngày, đến tối, cô đã bắt đầu suy ngẫm sâu sắc vấn đề rằng giữa “Thay đổi thẩm mỹ của thế giới này” và “giảm cân” , rốt cuộc chuyện nào đơn giản hơn.

Tối nay Yến Tư Thành vẫn tới câu lạc bộ tập chưa về, Lý Viện Viện ôm bụng đói lười nhác lăn lộn trên sofa. Lăn hết vòng này đến vòng khác, cuối cùng cô không tìm được, tới mở cửa tủ lạnh ra, đúng lúc điện thoại đổ chuông, là Trương Nam gọi tới.

Kịch diễn xong rồi, tiệc chia tay cũng ăn rồi, Trương Nam còn tìm cô làm gì nữa? Lý Viện Viện nghi hoặc: “Alô?”

“Lý Viện Viện, mấy tháng tới cô có rảnh không?”

Lý Viện Viện ngân ra: “Chắc là rảnh.”

“Vở kịch của chúng ta lần trước được các thầy cô trong câu lạc bộ khen rất nhiều, có một thầy rất thích cô, vừa khéo trường chúng ta cũng đang chuẩn bị Lễ hội văn hóa sinh viên, trong Lễ hội cũng có diễn kịch, thầy kêu tôi tham gia, nói tôi hỏi cô xem có hứng thú đảm nhận một vai trong vở kịch không?”

Lý Viện Viện vịn tủ lạnh hỏi: “Lần này diễn vở gì?”

“Không tước bay về miền Đông Nam.”

Mắt Lý Viện Viện sáng lên, thời gian rồi cô đọc sách đã từng đọc qua, Không tước bay về miền Đông Nam lúc trước có tên là Vợ Tiêu Trọng Khanh, lúc còn ở Đại Đường, rảnh rồi buồn chán Lý Viện Viện cũng từng đọc bài nhạc phủ này. Nhất thời cô bỗng có cảm giác kỳ lạ rằng, những lời văn này đã xuyên qua thời gian ngàn năm, nối kết giữa cô và người của hiện tại. Cô mừng rỡ gật đầu: “Tôi biết câu chuyện này. Muốn tôi diễn ai vậy?”

“Tiêu mẫu.”

“...” Lý Viện Viện cảm thấy đau bụng, “Lại là một phụ nữ ác độc, mà còn ở hàng bô lão nữa...”

Trương Nam trong điện thoại hình như cười nhẹ một tiếng: “Có nhận không?”

Lý Viện Viện thoáng suy ngẫm rồi cười đáp: “Được, tôi nhận. Tôi đoán lần trước anh làm đạo diễn, lần này tham gia chắc chắn sẽ diễn vai chính, đến lúc đó tôi diễn mẹ anh, sẵn tiện công báo tư thù luôn, nghĩ thôi cũng thấy kích động rồi.”

“Được, để tôi báo lại với thầy.”

Bên kia đang định cúp máy, Lý Viện Viện nhìn bàn tay đang đặt trên tủ lạnh của mình, trong thoáng chốc, cô buột miệng hỏi: “Nghe nói trước đây tôi từng thích anh, cho tôi hỏi tại sao anh không thích tôi vậy?”

Bên kia điện thoại im lặng một lúc, tựa như cân nhắc rất lâu mới đáp: “Thấy không hợp.”

Lý Viện Viện dẫn dắt từng bước: “Do thân hình tôi không hợp à?”

“Cũng có phần vì nguyên nhân này...”

“Cảm ơn anh!” Lý Viện Viện thỏa mãn cúp máy.

Cảm ơn cậu ta đã cho cô động lực buông tay cửa tủ lạnh ra...

Lúc Yến Tư Thành tập võ xong về nhà, Lý Viện Viện đã ôm ý nghĩ ngủ sẽ không đối nằm thẳng trên giường.

Nghe tiếng đóng cửa, cô hé mắt nhìn Yến Tư Thành: “ Tư Thành về rồi à.”

“Đánh thức Điện... đánh thức em à?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Anh cũng mau tắm rồi ngủ đi.” Cô mơ màng lẩm bẩm, “Ngủ sẽ không đói nữa.”

Yến Tư Thành thính tai nên nghe rõ lời cô vừa lẩm bẩm, anh nhú mào xuống bếp mở tủ lạnh ra nhìn, Lý Viện Viện không hề đụng tới cơm canh anh chuẩn bị sẵn trước khi đi lúc chiều, ngay cả chén sữa bột báng lúc sáng vẫn còn nguyên trong tủ lạnh.

Yến Tư Thành thò đầu nhìn Lý Viện Viện đang khẽ cuộn mình ngủ trên giường, mào càng nhú chặt.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện bị mùi thơm của hoành thánh kéo ra khỏi chăn. Cô ngồi dậy, tóc tai rũ rượi, đầu óc mơ màng, nhưng mắt đã nhận ra tên mấy món ăn trên bàn trà: “Hoành thánh thịt heo! Bánh bao ước! Cháo thịt nạc bắc thảo!”

Lý Viện Viện nhanh chóng gọi tên các món ăn. Yến Tư Thành ngồi bên bàn trà: “Viện Viện, anh mới mua đó. Ăn đi cho nóng.”

Yến Tư Thành cũng nghe thấy tiếng bụng Lý Viện Viện đang kêu. Cô tức tốc nhảy xuống giường rửa mặt, sau đó ngồi trước bàn ăn, chỉ ăn một cái bánh bao ước, nửa chén hoành thánh và một hớp cháo, sau đó bắt động.

“No rồi sao?” Yến Tư Thành hỏi.

Lý Viện Viện lắc đầu.

Yến Tư Thành dè dặt đẩy cháo tới trước mặt Lý Viện Viện: “Điện hạ dùng thêm một chút đi.” Giọng anh có ý khẩn cầu, ngay cả xưng hô cũng bất giác đổi thành hai chữ “Điện hạ”.

Lý Viện Viện nghiêng răng nhẩn nhị, cuối cùng chỉ nhét một cái bánh bao ướt vào miệng: “Không ăn nữa.”

Yến Tư Thành ngồi nhìn bàn ăn càng thêm sâu nã.

Haiz, trẻ hư không chịu ăn, rầu rĩ chết được...

Chương 18: Nhịn ăn và Vận động

Trong Thư viện thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng ho của bạn ở đâu bên kia,

Yến Tư Thành ngồi trong một góc ánh nắng có thể chiếu tới, vừa nghiêm túc lật sách, vừa lẩm bẩm ghi chép vào vở.

Hoàn cảnh vốn vô cùng yên tĩnh, đột nhiên có tiếng bước chân lộp bộp đi về phía anh, Yến Tư Thành không ngẩng đầu nhưng lòng đã đoán ra được là ai. Quả nhiên, chẳng bao lâu Lục Thành Vũ đã chồm tới ngồi bên cạnh anh: “Ồi chà, đúng là khách hiếm nha, Yến Tư Thành, mày cũng tới Thư viện nữa à.”

“Tao tới nhiều lần lắm rồi.” Yến Tư Thành không nhìn cậu ta lấy một lần, tiếp tục ghi chép phần mình, “Xin lỗi, hôm nay tao bận lắm.”

Vừa dứt lời, một cuốn sách khác để trên bàn đã bị Lục Thành Vũ giật lấy: “Cách giảm cân nhẹ nhàng thoải mái?” Lục Thành Vũ chê bai ngoạo đầu, giật thêm một cuốn khác, “Ăn thế nào để trở thành người đẹp thon thả, 36 kế giảm cân khỏe mạnh?” Lục Thành Vũ ném hai cuốn sách đi, “Yến Tư Thành, mày không bị khùng đó chứ? Mày muốn giảm cân à? Giảm cân cũng không đúng, đây là sách của con gái mà, nhưng mà nói chứ... Thư viện của trường chúng ta cũng có loại sách sao...” Lục Thành Vũ tặc lưỡi hiếu kỳ.

Cuối cùng Yến Tư Thành cũng đặt sách xuống, nghiêm túc nhìn cậu ta: “Mày đang quấy rầy tao đó.”

Lục Thành Vũ sững sốt: “Làm gì mà nghiêm túc quá vậy.” Cậu ta bĩu môi bất mãn, “Gần đây mày làm sao vậy, đá bóng không tới, game không thấy

online, lại còn không buồn cúp học! Bây giờ thì đang ngồi trong Thư viện... đọc loại sách này?”

Yến Tư Thành không đáp cậu ta.

Lục Thành Vũ đảo mắt, cười trêu chọc: “Mày muốn giúp Lý Viện Viện giảm cân hả? Sao, nhìn không quen thân hình đầy thịt của cô ấy hả?”

Yến Tư Thành nhíu mày, nghiêm túc đáp: “Cô ấy như vậy rất đẹp.”

Vẻ mặt anh nghiêm túc quá mức, khiến Lục Thành Vũ giật mình ngây người không biết tiếp lời thế nào, im lặng một lúc, Lục Thành Vũ mới hậm hực bĩu môi: “Cô ấy đẹp thì việc gì mày phải rỗi hơi ở đây đọc mớ sách này.”

Nhắc tới chuyện này, Yến Tư Thành dường như rất u uất, anh than: “Cô ấy muốn ốm, hiện giờ ngày nào cũng để bụng đói không ăn cơm, cả người tiêu tụy hẳn.”

Bởi vậy anh mới rầu rĩ tìm mớ sách này đây, Lục Thành Vũ hiểu ra: “Trước đây sao không nhìn ra mày là kẻ si tình nhỉ.” Đối diện với lời trêu chọc của Lục Thành Vũ, Yến Tư Thành chỉ hờ hững liếc nhìn cậu ta, Lục Thành Vũ tiếp tục nói, “Mày cũng không cần vội, con gái mà, ai cũng hô hào muốn giảm cân, mười người thì có mười một người không chịu nổi, bạn gái tao cũng thường kêu gào phải giảm cân, bắt đầu lần nào là thất bại lần đó, ngắn nhất thì kiên trì được hai tiếng, dài nhất thì một tuần. Mày cứ trơ mắt nhìn là được rồi, cô ấy sẽ bỏ cuộc trước mày.”

Yến Tư Thành lắc đầu, Lục Thành Vũ nói vậy vì cậu ta không hiểu Lý Viện Viện, còn Yến Tư Thành biết rõ sau khi Lý Viện Viện quyết định chuyện gì, cô sẽ dùng nỗ lực đến mức nào để thực hiện nó.

Anh lại cầm bút lên, mặc cho Lục Thành Vũ làm nhảm, anh tiếp tục viết xuống những điều quan trọng trong sách.

Cuối cùng buổi tối lúc Lý Viện Viện về đến nhà, Yến Tư Thành bưng ra một bàn các món ăn sau khi nghiên cứu tỉ mỉ. Trên bàn rất ít món mặn, toàn bộ là những món rau tươi mát. Gỏi dưa chuột, bông cải xào, cải trắng luộc...

Lý Viện Viện cầm đũa suy ngẫm một lúc, cuối cùng gắp mấy bông cải, uống một chén canh cải trắng, sau đó buông chén.

Yến Tư Thành thấy vậy, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng khẽ tối đi, anh lo lắng khuyên: “Viện Viện, hôm nay anh đã đọc rất nhiều sách, trong sách nói những loại thực phẩm này là thức ăn không khiến người ta mập đâu, rất thích hợp để giảm cân, tuy em nóng lòng giảm cân, nhưng vẫn phải giữ gìn sức khỏe.” Rào đón một hồi, cuối cùng anh chân thành tha thiết nhìn Lý Viện Viện nói, “Ít nhiều gì cũng ăn chén cơm đi.”

“Tư Thành.” Lý Viện Viện bất lực, “Tối nay không phải em cố ý muốn giảm cân, mà là... em thật sự không thích ăn những món này.” Lý Viện Viện sờ bụng mình, thở dài, “Toàn những món quái lạ càng ăn càng đói, thôi không ăn còn hơn.”

Yến Tư Thành thoáng im lặng: “Thật ra hôm nay anh tìm được rất nhiều sách, tất cả đều nói vận động sẽ giảm cân hiệu quả hơn nhịn ăn rất nhiều, có điều vận động khiến cơ thể mệt mỏi, không biết em có muốn thử cách này không? Ít ra cách này không tổn hại đến sức khỏe.”

Yến Tư Thành nghĩ, vận động nhiều đương nhiên Lý Viện Viện sẽ muốn ăn, cơ thể ốm đi, cơm cũng ăn, lại không tổn hại sức khỏe, đây là một cách tuyệt vời. Sợ là sợ Lý Viện Viện không thực hiện, dù gì vận động sẽ rất mau đói, hơn nữa lại càng vất vả hơn.

Nào ngờ Yến Tư Thành còn chưa suy nghĩ xong, Lý Viện Viện đã nhận lời ngay: “Hôm nay Châu Tình nghe nói em muốn giảm cân, cô ấy cũng nói

không thể nhin ăn không thôi mà còn phải vận động nữa, cô ấy kêu em về nhà lên mạng tìm bài tập giảm cân của Jung Da Yeon rồi tập theo.”

Yến Tư Thành chớp mắt quay đầu nhìn máy vi tính như một bài vị được thờ trên bàn, hai người tới đây cũng một thời gian rồi, đã hiểu đại khái về máy vi tính và lên mạng, nhưng chưa bao giờ thực hiện thao tác cụ thể, bình thường hai người đi học về nhà, ăn tối xong thì coi ti vi một lúc đến khi buồn ngủ thì tắm rửa đi ngủ, đâu có thời gian đụng tới chiếc máy vi tính kia.

Ăn tối xong, Yến Tư Thành rửa chén, ra ngoài liền thấy Lý Viện Viện đang nghiên cứu máy vi tính, cô đã mở được máy lên, cầm con chuột trên bàn đưa tới đưa lui, nhưng không biết bấm vào đâu mới lên mạng được.

Trong đầu Yến Tư Thành bỗng lướt qua một số cảnh tượng, anh kêu Lý Viện Viện lui ra một chút, còn mình tới ngồi trước bàn, mắt nhìn máy vi tính, tay phải cầm chuột, tay trái tự nhiên đặt trên bàn phím, lập tức tựa như có một thứ gì đó đã khắc sâu trong đầu cuộn cuộn dâng lên. Yến Tư Thành lắc tay phải, tạch tạch mấy tiếng mở ra một màn hình khác, anh buông chuột, ngón tay nhanh như chớp giạt gỗ lạch cạch lên bàn phím, màn hình thay đổi...

Đăng nhập vào game...

Lý Viện Viện bên cạnh nhìn sững sốt: “Tư Thành, anh học cách sử dụng máy vi tính lúc nào mà thông thạo quá vậy?”

Lúc này Yến Tư Thành như sực tỉnh, buông chuột ra nhìn màn hình đã đăng nhập vào game, hơi bất lực nói: “Không... Anh đâu có thông thạo, có điều sau khi ngồi vào đây, trong máu tựa như có thôi thúc bẩm sinh khiến anh làm vậy...” Anh xoa xoa mi tâm.

Nếu nói là thôi thúc bẩm sinh, chi bằng nói là phản xạ có điều kiện của cơ thể này... Vô thức bấm game, đăng nhập, Yến Tư Thành thấy cảm giác này

còn sâu sắc hơn cảm giác lúc gặp cha ruột của cơ thể này.

Rốt cuộc là trước đây anh thích chơi game đến mức nào vậy...

Sau khi đăng nhập vào game, khung đối thoại bên phải phía dưới không ngừng nhấp nháy, Yến Tư Thành bấm vào xem, bên trong có hơn một trăm tin nhắn, hơn tám mươi tin trong số đó đều hỏi có phải anh chết rồi không, rất ít người hỏi anh tại sao không chơi nữa, có mấy nick vừa nhìn đã biết là của con gái, hỏi anh có phải gặp tai nạn gì không, thêm vào một đồng lời lẽ quan tâm, thề thốt sẽ chờ anh, chỉ có một nick tên “Lục Lục Càng Khỏe Mạnh” nói: “Mịa, mày lo yêu đương không chơi game nữa thì đưa trang bị cho tao đi chứ!” Xem ra đúng là Lục Thành Vũ.

Yến Tư Thành thản nhiên phớt lờ tất cả tin nhắn, bỗng nhiên có một tin nhắn bật lên: “Cuối cùng anh cũng online rồi, em chờ anh mãi.” Là con gái, Yến Tư Thành liếc nhìn rồi không hề do dự tắt màn hình game, mở trình duyệt hỏi: “Viện Viện, lúc này em nói bài tập gì?”

Lý Viện Viện thoáng ngây người: “Hình như họ cũng sốt ruột lắm, hay là anh trả lời họ đi.”

“Anh không quen họ.”

Nói đến đây, Lý Viện Viện cũng không khuyên nữa, hứng chí kể lại những điều Châu Tình nói với cô, Yến Tư Thành giúp cô mở video clip, sau đó đi trải nghiệm.

Lý Viện Viện tập trung tinh thần xem clip một lúc rồi đẩy ghế ra, tìm một chỗ trống, học theo người trong clip bắt đầu lắc hông. Người của Đại Đường từ Vương tôn quý tộc tới bá tánh bình dân đa phần đều biết nhảy múa, nhưng Lý Viện Viện sức khỏe yếu đuối nên rất ít khi được phép nhảy múa. Cơ thể mập mạp hiện nay bình thường chắc cũng không vận động gì, vừa lắc eo thì cảm thấy xương toàn thân kêu răng rắc, tư thế cũng vô cùng quái dị.

Cô mặc kệ, chỉ tập trung tinh thần nhảy.

Yến Tư Thành trải nệm bên cạnh, đôi lúc lại quay sang nhìn Lý Viện Viện, môi anh bất giác cong lên thành một nụ cười tươi rói, ánh mắt ngập tràn ấm áp. Lý Viện Viện không hay biết, và có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không hề hay biết.

Sáng hôm sau, Yến Tư Thành chưa thức dậy thì Lý Viện Viện đã tỉnh.

Tối qua Yến Tư Thành cho cô xem ghi chép giảm cân của anh, cô nhồi nhét thêm được muôn vàn kiến thức giảm cân, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất vẫn là chuyện bữa sáng ăn thoải mái, bữa trưa ăn no, bữa tối ăn ít. Kể từ lúc đi ngủ tối qua, Lý Viện Viện đã bắt đầu mơ thấy bữa sáng được ăn thoải mái.

Cô rón rén xuống bếp, nhưng vừa kéo cửa nhà bếp ra Lý Viện Viện liền sững sốt. Sáu giờ, trời vừa tờ mờ sáng, ánh sáng vẫn còn màu xanh lam, đèn nhà bếp không mờ, ánh sáng lạnh lẽo đổ lên người Yến Tư Thành cuộn mình dưới đất.

Yến Tư Thành nói nhà bếp có chỗ ngủ, Lý Viện Viện bèn tin ngay, cô cảm thấy thu dọn một chút chắc nhà bếp cũng đủ cho một người ngủ, nhưng đó là do cô dùng chiều cao của mình ước lượng, còn đối với Yến Tư Thành, mỗi ngày anh đều phải cuộn mình.

Lòng Lý Viện Viện như bị ai cấu một cái đau nhói.

Yến Tư Thành luôn sắp xếp mọi việc một cách thỏa đáng cho cô, ăn ở đi lại đều vô cùng tỉ mỉ, nhưng sự quan tâm của cô đối với Yến Tư Thành hình như ít ỏi đến tội nghiệp. Cô luôn miệng nói rằng phải thích ứng với thế giới này, cô muốn thay đổi thói quen trước kia, bởi vậy cô đã thay đổi xưng hô giữa họ, thay đổi cách đi đứng một trước một sau giữa họ, nhưng cách họ chung sống lại chẳng hề khác gì so với trước.

Yến Tư Thành vẫn hầu hạ cô như cung phụng chủ nhân, còn cô cũng yên tâm thoải mái đón nhận sự hầu hạ của anh. Cô đã lấy làm quen, Yến Tư Thành cũng lấy làm quen.

Nhưng... như vậy không đúng.

Mỗi một ngày Lý Viện Viện càng nhận biết rõ ràng hơn rằng, cô và Yến Tư Thành thật ra là như nhau, cô không hơn một bậc, Yến Tư Thành cũng không thấp hơn một bậc. Đối với cô, tất cả mọi việc Yến Tư Thành đều nghe theo, chuyện gì cũng lựa lời đón ý, điều này đối với cô rất tốt, nhưng đối với Yến Tư Thành lại không hẳn là vậy.

Lý Viện Viện khom người xuống, nhẹ lay Yến Tư Thành: “Tư Thành, ở đây chật quá, sau này anh ngủ chung với em đi.”

Yến Tư Thành giật mình, bừng mở mắt choàng tỉnh.

“Điện hạ! Vạn lần không thể!”

Chương 19: Thịt mềm và Cơ bắp

Hôm qua Yến Tư Thành nghiên cứu cách giảm cân tới rất khuya, nhắm mắt nằm xuống vẫn chưa ngủ ngon, bỗng dưng bắt đầu nằm mơ.

Anh mơ thấy mình vẫn đang ở tuổi mười bảy mười sáu, Lý Viện Viện cũng là một cô bé đang lớn, cô rất ốm, nhưng lại kêu gào đòi giảm cân. Yến Tư Thành bưng chén thịt vừa gọi vừa đuổi theo, chạy suốt một đêm, đến cuối cùng Lý Viện Viện bỗng dưng quay đầu nhìn anh nói: “Tư Thành, muốn em ăn thịt thì anh phải ngủ chung với em.”

Một giấc mộng đại nghịch bất đạo!

Yến Tư Thành giật mình bừng tỉnh: “Điện hạ! Vạn lần không thể!”

Sau khi tỉnh lại, phát hiện gương mặt Lý Viện Viện thực sự rất gần mình, Yến Tư Thành kinh hãi ngửa đầu ra phía sau, đụng phải tủ bếp đánh “âm” một tiếng, Lý Viện Viện nghe mà cũng thấy đau, nhưng Yến Tư Thành không xoa lấy một lần, vội vàng ngồi sát vào tủ bếp, cố hết sức kéo giãn cự ly với Lý Viện Viện: “Điện hạ...” Giọng anh hơi khàn, nhưng đã dần dần tìm lại thần trí: “Điện hạ đang... đói hả?”

“Ừm, em xuống tìm đồ ăn, sau đó thấy anh ngủ kiểu này...” Lý Viện Viện thở dài, “Chỉ trách em quá sơ ý, lúc trước không nghĩ tới những chuyện này. Sao Tư Thành cũng để mình thiệt thòi như vậy?”

Yến Tư Thành không nói.

Lý Viện Viện nhú mày: “Tối nay anh không thể ngủ như vậy nữa. Tối phòng khách đi.”

“Điện hạ...” Lý Viện Viện lờm anh, Yến Tư Thành chỉ đành sửa lời, “Viện Viện, làm vậy không hợp lẽ.”

“Không có hợp với không hợp gì cả. Dù sao tối nay anh cũng không thể ngủ ở đây nữa.” Lý Viện Viện đứng dậy mở tủ lạnh, bưng đồ ăn ra, rõ ràng không muốn giằng co về chủ đề này thêm tí nào nữa, “Chúng ta mau ăn thôi, em chờ đợi cả đêm rồi.”

Yến Tư Thành thấy cô kiên trì, cũng đành bất lực thở dài.

Ăn sáng xong, Lý Viện Viện thu dọn đồ đi học, trước khi ra ngoài, Yến Tư Thành bỗng hỏi: “Viện Viện, tối nay em có lớp không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Không có.”

“Chiều nay câu lạc bộ của anh huấn luyện thể lực ở sân vận động, chắc khoảng tám giờ là kết thúc, lúc đó em tới sân vận động luyện tập đi, sân vận động rộng rãi, tốt hơn luyện tập ở nhà.”

Lý Viện Viện đồng ý. Nhưng lúc Lý Viện Viện tới nhà ăn ăn cơm lại gặp phải Trương Nam.

“Đang định ăn cơm xong thì gọi cho cô đây. Bảy giờ họp. Phải thông báo một số chuyện, thương lượng kịch bản và thời gian luyện tập.” Trương Nam nói, “Chút nữa chúng ta cùng đi nhé.”

Lý Viện Viện ngây người: “Họp mất bao lâu?”

“Không biết, tiết mục lần này biểu diễn trong Lễ hội văn hoá sinh viên, thầy rất coi trọng, đạo diễn cũng do thầy trong câu lạc bộ Nghệ thuật của trường đảm nhận, còn yêu cầu người của cả đội kịch phải tới, tôi nghĩ chắc cuộc họp này cũng mất một chút thời gian đó.”

Lý Viện Viện gật đầu, sau đó gọi điện thoại cho Yến Tư Thành, cho anh biết có thể cô sẽ đến trễ một chút. Yến Tư Thành chỉ đáp, “Ừ.”

Lý Viện Viện không ngờ “họp một thời gian” mà Trương Nam nói lại ròn rã đến ba tiếng đồng hồ.

Thành viên trong đội kịch phải tự giới thiệu làm quen với nhau, sau đó nghe thầy nói một tràng, tiếp đó phân chia kịch bản, thầy lại trình bày sơ lược về từng nhân vật, cuối cùng khi cho mọi người về nhà học kịch bản thì đã mười giờ tối.

Lý Viện Viện ôm kịch bản vội vã chào các bạn, cuống quýt chạy tới sân vận động, lúc này sân vận động rất ít người, chỉ có lác đác một số người đang ngồi trò chuyện, Lý Viện Viện vừa nhìn đã thấy Yến Tư Thành đang chạy quanh sân vận động.

Anh nhìn về phía trước, ánh mắt mang vẻ kiên nghị bẩm sinh, trên mặt đầy mồ hôi, ánh đèn đường chiếu rọi khiến đường nét trên gương mặt càng rõ ràng hơn. Không chỉ gương mặt, bắp tay trần và bắp chân dưới chiếc quần xắn lên đều hiển hiện sức mạnh cơ bắp.

Bình thường Yến Tư Thành mặc quần áo, âm thầm nhìn thì trông có vẻ ốm, nhưng nào ngờ khi anh vận động lại có...

“Nhục cảm” như vậy?

Không biết làm sao, Lý Viện Viện lại so sánh Yến Tư Thành và Tiểu Bàn trong tưởng tượng, trong khoảnh khắc đã phân cao thấp được ngay, loại thịt mềm mềm trắng trắng của Tiểu Bàn sao có thể đẹp bằng loại cơ bắp này được chứ?

Rõ ràng đẳng cấp của Yến Tư Thành hơn Tiểu Bàn rất nhiều rất nhiều...

Cô nhìn đến ngây người, lúc này bên cạnh có hai cô gái đi qua, cười hi hi trêu nhau: “Người đó chạy hai tiếng rồi ấy.”

“Đúng rồi, lúc mới đến đã thấy anh ấy chạy rồi, thân hình tuyệt thật! Mặt mũi cũng đẹp trai quá, muốn nhảy tới ghê...”

“Cậu đi đi, đi đi, không đi là con rùa.”

“Người như anh ấy vừa nhìn đã biết là có chủ rồi, mình không muốn làm người thứ ba đâu, ngắm thôi cũng được.”

Có chủ à...

Trước đây thì có, nhưng hiện giờ hình như không còn nữa... đâu nhỉ?

“Viện Viện.” Yến Tư Thành nhìn thấy cô nên chạy đến, anh dừng trước mặt cô, hơi thở vẫn còn gấp gáp, từng hồi từng hồi như phun lên mặt cô. Anh nhìn cô, cho dù là cái nhìn bình thường cũng khiến người ta cảm thấy ánh mắt anh rất chăm chú, anh khẽ cao giọng, không hề bực bội khi phải đợi lâu, ngược lại còn có chút mừng rỡ, mừng rỡ vì cuối cùng cũng nhìn thấy cô.

“Họp xong rồi à?”

Lý Viện Viện gật đầu, bỗng nghe bên cạnh có tiếng nghiêng răng nho nhỏ: “Lẽ ra mình nên nhảy tới!”

“Đúng vậy, lẽ ra cậu nên nhảy tới.”

Họ coi cô và Yến Tư Thành là tình nhân, sau đó cảm thấy hai người không xứng...

Đúng là... cũng không xứng lắm, Lý Viện Viện cười cười, không để bụng những lời nói đó. Cô nói với Yến Tư Thành: “Xin lỗi, để Tư Thành chờ lâu, nếu anh mệt thì ở bên cạnh đợi đi, em chạy hai vòng rồi chúng ta về.”

“Không sao, anh vẫn chưa mệt. Có điều Viện Viện phải khởi động trước để chút nữa khỏi khó chịu.”

Lý Viện Viện gật đầu, tới một góc xoay cổ xoay chân, Yến Tư Thành bên cạnh lặng lẽ chờ cô, bỗng nghe Lý Viện Viện nói: “Tư Thành, dáng chạy của anh rất cuốn hút.” Yến Tư Thành ngẩn ra, Lý Viện Viện cong mắt cười, “Sau này chúng ta thường xuyên tới chạy nhé.”

Yến Tư Thành quay đầu đi, mặt đỏ bừng, nhẹ giọng đồng ý.

Trước đó Lý Viện Viện thấy Yến Tư Thành chạy rất nhẹ nhàng, vậy là cô cũng nhẹ nhàng nói muốn chạy hai vòng, đơn giản cứ như không phải là chuyện gì to tát lắm. Nhưng sân vận động một vòng bốn trăm mét đã khiến Lý Viện Viện mệt đến phát khóc, liều mạng chạy hết một vòng, vòng còn lại cô hầu như chỉ đi bộ, đến một trăm mét cuối cùng, cô níu tay Yến Tư Thành để Yến Tư Thành kéo cô đi hết.

Đến đích, cô không ngại dơ ngồi bệt xuống đất thở dốc, chẳng buồn mở mắt.

Yến Tư Thành dùng điện thoại tính giờ, Lý Viện Viện chạy tám trăm mét hết tám phút.

Lý Viện Viện đột nhiên nhớ ra, trong các lớp học của cô có môn Thể dục, thầy từng nói cuối kỳ phải chạy tám trăm mét. Hình như con gái chạy hết trong vòng bốn phút mới coi như đạt, còn tốc độ của cô chắc đủ để người ta chạy hai lần tám trăm mét rồi...

Liên quan tới học hành, Lý Viện Viện ý thức được tầm quan trọng của vấn đề.

Trên đường về nhà, cô và Yến Tư Thành tính toán: “Hôm nay họp thầy có nói, vì thời gian đi học của mỗi bạn khác nhau, nên giờ tập kịch thống nhất từ tám rưỡi tới mười rưỡi tối thứ Sáu. Thứ Bảy và Chủ nhật tập từ hai giờ tới sáu giờ chiều. Bởi vậy sau này chúng ta phải chạy bộ trước tám rưỡi tối, trừ tối thứ Ba, thời gian còn lại em đều không có lớp, vậy sau này bảy giờ

hai mươi mỗi ngày chúng ta tới sân vận động luyện tập, vận động tới tám giờ hai mươi thì em đi tập kịch.”

Nàng sắp xếp thời gian xong mới nhớ ra: “Tư Thành, giờ đó anh có rảnh không?”

Yến Tư Thành gật đầu không hề do dự: “Yến Tư Thành trước đây hình như sống rất... tự do, bởi vậy thời gian rỗi ngày nào anh cũng tới huấn luyện, bọn họ cũng cảm thấy rất kỳ quặc. Mỗi tuần anh tới hai ngày thứ Ba và thứ Bảy được rồi.”

Lên kế hoạch cho tương lai xong, hai người về nhà tắm rửa đi ngủ. Trước lúc ngủ, Lý Viện Viện lần đầu tiên trải giường, nhưng lại là trải cho Yến Tư Thành, cô dời bàn trà đi, gập sofa xuống, trải chăn nệm đặt gối lên đó, vừa ý vỗ vỗ: “Tư Thành ngủ ở đây đi.”

Yến Tư Thành nhìn giường mình, vị trí đó gần như chỉ cần ngãng đầu là có thể nhìn thấy Lý Viện Viện trên giường. Buổi tối Lý Viện Viện ngủ không bao giờ cựa quậy, tuy không lo sẽ nhìn thấy điều gì không nên thấy, nhưng cách cô gần như vậy... lại còn là trong lúc ngủ...

Yến Tư Thành bất giác xấu hổ đỏ mặt.

“Viện Viện...” Anh gọi khe khẽ, nhưng Lý Viện Viện đã chui lên giường không nghe anh gọi, lấy chăn bịt kín tai.

Đối với việc bịt tai trộm chuông của cô, Yến Tư Thành chỉ đành dờ khóc dờ cười tiếp nhận.

Anh nghe thấy hơi thở Lý Viện Viện như sát bên tai, nằm mơ suốt đêm, Lý Viện Viện trong mơ lặng lẽ ngồi đó mỉm cười nhìn anh, không động đậy cũng không lên tiếng.

Anh cũng thất thần nhìn cô, nhìn suốt cả một đêm, không dám động đậy cũng không dám lên tiếng.

Hôm sau lúc Lý Viện Viện tỉnh lại, căn phòng đã khôi phục lại dáng vẻ cũ, bàn trà được dời về vị trí, sofa cũng được sắp lại, trên bàn trà có mấy món Lý Viện Viện thích ăn. Trong bếp truyền tới tiếng cắt rau, chắc là Yến Tư Thành vẫn đang bận rộn trong bếp.

Lý Viện Viện nhảy nhót xuống bếp, cười nhẹ hỏi anh: “Tối qua Tư Thành ngủ có ngon không?” Cô nghĩ từ khi đến đây cô vẫn luôn được Yến Tư Thành hầu hạ, mình lại chưa làm được việc gì cho Yến Tư Thành, tối qua ít ra coi như cũng làm được một chuyện, bởi vậy sáng nay lập tức vùi công.

Nào ngờ Yến Tư Thành chỉ cắt rau không quay đầu, “Ừ” một tiếng không rõ ý tứ.

Lý Viện Viện lấy làm lạ, cô đứng ngây người ở cửa bếp một lúc. Yến Tư Thành bỗng buông dao, quay đầu lại, lúc này Lý Viện Viện mới nhìn thấy trong mũi anh nhét hai cục khăn giấy, lờ mờ có thể nhìn thấy vết máu tươi.

Lý Viện Viện ngạc nhiên: “Tư Thành, sao anh lại chảy máu mũi?”

Yến Tư Thành xoa xoa mi tâm, rõ ràng hơi nhức đầu: “Điện hạ... Không khí trong phòng khách... khô hanh quá, anh vẫn thích nhà bếp hơn, tối nay em cho anh tiếp tục ngủ dưới bếp nhé...”

Chương 20: Uống say và Trong sạch

Lý Viện Viện không đồng ý.

Cô vẫn ngủ bên ngoài mà, sao không thấy chảy máu mũi, suy đi nghĩ lại, cô cảm thấy có lẽ hôm qua Yến Tư Thành vận động quá mức, khí huyết quá vượng nên mới khiến anh chảy máu mũi.

Cô muốn Yến Tư Thành nghỉ ngơi hôm nay, vừa khéo Trương Nam gọi điện cho Lý Viện Viện, nói hôm qua cô đi gấp quá, không kịp nghe thầy nói hôm nay thành viên đội kịch đi ăn bồi dưỡng tình cảm.

Lý Viện Viện nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu thầy đã yêu cầu hoạt động tập thể, cô không đi thì không ổn lắm, bởi vậy cô đồng ý, vừa khéo cũng để Yến Tư Thành nghỉ ngơi. Còn chuyện giảm cân...

Hôm nay cô ăn ít một chút là được rồi.

Buổi tối, Lý Viện Viện không cho Yến Tư Thành tới chỗ ăn cùng mình, dù sao lần này cũng có thầy ở đó, giống một buổi tuyên thệ trước khi xuất quân hơn là ăn uống, đưa “người nhà” theo hình như không ổn lắm.

Lý Viện Viện ngồi chung với Trương Nam, dù gì ở đây cô cũng chỉ quen với Trương Nam. So với bữa tiệc sau khi vở kịch kết thúc lúc trước, lần này nghiêm túc hơn nhiều, nhưng dù sao cũng toàn là học sinh, ăn một lúc, uống thêm chút bia, mọi người dần dần trò chuyện thoải mái hơn, thầy cũng không phải là người quá gò bó, chờ mọi người ăn sắp no, thầy cầm ly bia đến từng bàn nói một tràng rồi uống một ly với người trong bàn.

Đến bàn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện nghe xong lời chúc của thầy cũng tự nhiên bưng ly uống.

Trước đây cô ốm yếu, tỳ nữ người hầu trong phủ Công chúa chưa bao giờ dám cho cô uống rượu, bữa tiệc lần trước, có người mời rượu cũng được Yến Tư Thành uống thay, bởi vậy Lý Viện Viện không biết rốt cuộc tửu lượng mình có tốt không. Nhưng cơ thể hiện giờ của cô không như trước nữa, cô có nhiều thịt như vậy, chắc cũng chứa nổi chút bia này, cô cảm thấy có thể tự tin với tửu lượng của mình.

Thầy ngửa đầu uống hết ly bia, người trong bàn cũng phóng khoáng uống hết bia trong tay, Lý Viện Viện nhìn quanh, cô cũng phóng khoáng ngửa đầu uống hết. Nhìn chiếc ly trống không, thầy vừa ý rời đi. Người cả bàn lại bắt đầu ngồi xuống trò chuyện náo nhiệt.

Đối với Lý Viện Viện, mùi bia này quá kỳ lạ. Vừa đắng vừa chát vừa kích thích cổ họng, sau khi nuốt xuống bỗng dưng cảm thấy căng bụng nấc cụt liên tục.

Lý Viện Viện che miệng nhú mày, vẻ mặt của cô khiến Trương Nam bên cạnh rất buồn cười, cậu ta đứng dậy rót cho cô một ly trà: “Lần đầu uống bia à?”

Lý Viện Viện vừa gật đầu vừa đón ly nước uống một ngụm, đè nén mùi vị kỳ lạ trong miệng, Trương Nam cười nhẹ: “Vừa rồi cô uống sáng khoái quá nên tưởng tửu lượng cô cao lắm chứ, thì ra là giữ thể diện thôi à.”

“Tôi chưa từng uống bia.”

“Lúc năm nhất tôi cũng vậy, dần dần quen rồi là ổn thôi, sau này nếu cô tiếp tục tham gia đội kịch thì còn nhiều cơ hội giao thiệp với nó lắm.”

Lý Viện Viện nhú mày, “Nhưng mùi này kỳ lạ quá, trước đây người ta nói với tôi rượu rất thơm, nhưng tôi thấy chẳng thơm chút nào, khó uống quá.”

“Rượu mơ ở đây thơm ngọt lắm, nhưng cao độ hơn bia nhiều, cô uống được không?”

Tuy chỉ uống một ly bia, nhưng Lý Viện Viện đã tin chắc rằng tử lượng của mình không tệ, cô vỗ ngực: “Tôi uống được.”

Vậy là Trương Nam gọi rượu mơ cho Lý Viện Viện.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Trương Nam đành phải lấy di động của Lý Viện Viện gọi cho Yến Tư Thành: “Lý Viện Viện uống say không đi nổi, cậu tới đón cô ấy đi.”

Khi Yến Tư Thành tới nơi nhìn thấy Lý Viện Viện, cô đang nằm bò trên chiếc bàn đầy dầu mỡ ngủ lã lóc. Sau khi uống say cô rất yên lặng, không gào không khóc, tay chân cũng đặt nghiêm chỉnh, có điều hoàn toàn không còn tỉnh táo.

Trương Nam đang ngồi bên cạnh cầm điện thoại nói chuyện, thấy Yến Tư Thành tới, cậu ta nhẹ nhõm thấy rõ: “Cậu tới rồi à.”

“Sao lại say như vậy?” Yến Tư Thành khom xuống bên cạnh Lý Viện Viện, ngửi thấy hơi thở cô nồng nặc mùi rượu, mũi thỉnh thoảng phát ra tiếng hừ hừ, Yến Tư Thành quá rõ Lý Viện Viện, anh biết vì không thoải mái nên cô mới như vậy. Yến Tư Thành xót xa vỗ lưng Lý Viện Viện.

“Cũng tại tôi, cô ấy nói uống rượu được tôi bèn tin ngay.” Trương Nam hơi bất lực than, “Tôi thấy cô ấy uống mấy ly rượu mơ, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, tưởng cô ấy thật sự uống được, không ngờ cô ấy nói gục là gục ngay, chẳng báo trước gì cả.”

Yến Tư Thành có thể tưởng tượng được dáng vẻ Lý Viện Viện uống rượu chính là như vậy.

Anh vẫn nhớ năm Lý Viện Viện đến tuổi cập kê, Mẫu phi của cô bị ban chết, tội danh là “thất tiết”, đối với một Phi tử ở Hậu cung, đây là một tội danh tày trời, có khi còn liên lụy tới người cả tộc.

Sau khi Mẫu phi bị ban chết không lâu là lễ cập kê của Lý Viện Viện, hôm đó Phụ hoàng cũng không gặp cô, Hoàng huynh Hoàng tử của cô cũng rất ít người có mặt, lễ của cô do một Nữ quan trong cung chủ trì.

Đối với một Công chúa, đây là một sỉ nhục tày trời. Biết bao người chờ xem cô trở thành trò cười, biết bao người chờ nhìn vẻ mặt thê lương của cô. Nhưng tất cả không hề xảy ra ở Lý Viện Viện, cô thẳng sống lưng, cảm ngẩng cao, đội kim quán thuộc về mình, vẻ mặt cao ngạo nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, đúng mực cử hành hoàn tất lễ cập kê.

Cô không để bất kỳ ai nhìn thấy mình trở thành trò cười.

Không bao lâu sau, tội danh của Mẫu phi Lý Viện Viện được minh oan, là một cung tỳ hãm hại bà, ai lại chẳng biết một cung tỳ làm sao cả gan hãm hại một Phi tử. Nhưng Hoàng đế nói chuyện này kết thúc ở đây, sự tình cũng thật sự chấm dứt, Hoàng đế truy phong danh hiệu cho Phi tử của mình, ban cho Lý Viện Viện phong hiệu mới, ban thưởng cho cô rất nhiều thứ.

Sự việc hoàn toàn kết thúc, oan khuất của Mẫu phi cô cũng vĩnh viễn không thể nào sáng tỏ. Tối đó lần đầu tiên Yến Tư Thành nghe thấy tiếng khóc của Lý Viện Viện, anh chờ ngoài cửa, lặng lẽ đứng suốt đêm, đến hôm sau, anh lại thấy Lý Viện Viện mỉm cười đối diện với tất cả mọi việc.

Ở những nơi người khác nhìn thấy, cô chưa bao giờ để lộ chút yếu mềm.

Bởi vậy hiện giờ cô say ra nông nổi này, Yến Tư Thành cũng hiểu được. Nếu không phải hoàn toàn không gượng nổi, sao cô lại để mình ngủ lảo lác ở đây.

“Viện Viện.” Anh nhẹ giọng gọi bên tai cô mấy tiếng. Nhưng Lý Viện Viện lại chẳng hề phản ứng.

“Tôi thử rồi, nếu đánh thức được cô ấy thì tôi cũng không gọi cậu tới đâu.” Trương Nam cầm di động đứng dậy, “Nào, chúng ta cùng công cô ấy về.”

Nhưng Yến Tư Thành tự mình kéo tay Lý Viện Viện, để cô nằm trên lưng mình, sửa lại tư thế, hai tay đưa ra phía sau xoay hông cô, trông có vẻ nhẹ nhàng vậy mà đã công được Lý Viện Viện lên.

Ngay cả Trương Nam cũng không khỏi há miệng ngạc nhiên.

Cậu ta đã thử công Lý Viện Viện, cậu ta biết rõ chuyện này khó đến mức nào...

Trước khi đi, Yến Tư Thành quay đầu nói với Trương Nam: “Cảm ơn anh đã trông cô ấy giúp tôi.”

Trương Nam ngậy người, tiếp đó xua tay nói không cần cảm ơn. Đưa mắt tiễn Yến Tư Thành đi, cậu ta lại móc di động ra, gửi một tin nhắn cho bên kia: “Cậu rảnh thì viết một câu chuyện về kỹ sĩ, tôi có thể cung cấp tư liệu cho cậu.”

Yến Tư Thành công Lý Viện Viện về nhà, lúc đặt cô xuống giường, anh cảm thấy có lẽ quyết định giảm cân của Lý Viện Viện không tốt như anh tưởng tượng...

Anh lấy khăn nóng lau mặt cho Lý Viện Viện, gương mặt mồm mĩm in mấy dấu đỏ do đi đường ban này, anh lau rất cẩn thận, dường như chỉ cần lau mạnh một chút thì da mặt Lý Viện Viện sẽ rách ra. Lau mặt xong anh lại tỉ mỉ lau tay cho cô, ban này Lý Viện Viện nằm bò trên bàn ngủ, tay dính không ít dầu mỡ, nếu cứ vậy mà ngủ, hôm sau thức dậy chắc chắn cô sẽ chê mình dơ.

Yến Tư Thành tưởng tượng vẻ mặt của Lý Viện Viện ngày mai thức dậy, bất giác cong đôi mắt.

Anh đang nghĩ, bỗng thấy Lý Viện Viện bừng mở mắt.

Uống rượu vào, trông trắng mắt cô đỏ ngầu, vừa nhìn đã biết cô không tỉnh táo, tuy vậy nhưng vẫn khiến Yến Tư Thành cảm thấy hành động hiện giờ của cô hơi khác thường, anh vội lui sang bên cạnh, giải thích: “Điện hạ, em...” Chưa dứt lời, Lý Viện Viện bỗng lê người dậy, hất mạnh anh ra.

Cô lão đảo đứng dậy, loạng choạng đi về phía nhà vệ sinh, sau đó ngã phịch xuống đất, không chờ Yến Tư Thành tới dìu, Lý Viện Viện đã quỳ gối dưới đất, hai tay chống người bò vào nhà vệ sinh. Yến Tư Thành trợn mắt há miệng nhìn, khi sức tỉnh lại vội vàng bước theo, nhìn thấy Lý Viện Viện cúi đầu vào bồn cầu, nôn như muốn trút hết ruột gan phèo phổi.

Yến Tư Thành thoáng ngây người, cũng may tối nay Lý Viện Viện không ăn nhiều, chỉ nôn một lúc đã trút sạch mọi thứ trong bụng, chỉ cúi xuống bồn cầu nôn khan. Yến Tư Thành vội chạy tới bên cô khom xuống, anh không ngại dơ bẩn, gấp chiếc khăn ban nãy lau cánh tay cô, lau hết chất dơ bên miệng cô, rồi lại dìu cô dậy cõng ra ngồi trên sofa bên ngoài.

Nước nóng dưới bếp đã sôi, anh vội đút cho Lý Viện Viện một ly nước nóng, thấy cô không khó chịu nữa, anh lại vội lấy khăn tiếp tục lau mặt cho cô.

Lý Viện Viện đôi lúc lại phát ra tiếng hừ hừ khiến Yến Tư Thành không khỏi đau xót, đau xót đến mức bất chấp đại nghịch bất đạo, thở dài trách mắng cô: “Sau này không được uống nhiều rượu như vậy, sau này nhất định không cho em đụng tới rượu nữa.”

Lý Viện Viện ngà ngà say hình như cũng biết mình bị mắng, cô gật gật đầu như chấp nhận lời của Yến Tư Thành, một lúc sau lại mơ màng lầm bầm: “Tư Thành...”

“Ừ, khó chịu chỗ nào?”

Lý Viện Viện đánh lên đầu mình, khiến Yến Tư Thành giật mình kéo tay cô lại. Lý Viện Viện lầm bầm: “Đau đầu.”

Yến Tư Thành bất lực đặt khăn nóng xuống, hai tay ấn lên huyệt thái dương xoa bóp cho cô: “Đỡ hơn chưa?”

Lý Viện Viện lại đập lên bụng mình, Yến Tư Thành không ngăn kịp, anh thở dài, rầu rĩ tóm lấy tay cô: “Bụng cũng đau sao?”

Lý Viện Viện gật đầu.

Yến Tư Thành tìm được huyệt vị trên bụng Lý Viện Viện, anh ấn xuống, nhưng chỉ ấn được vào thịt, không ấn được huyệt vị. Yến Tư Thành toát mồ hôi, nhìn kỹ một lúc, cuối cùng anh nhắm vào một chỗ, quyết lòng ấn mạnh xuống.

Lần này đã ấn trúng huyệt vị, nhưng hình như dùng sức quá mạnh, chỉ nghe Lý Viện Viện hự một tiếng: “Đau...” Cô cong người về phía trước, vốn chỉ muốn ôm bụng mình, nhưng nào ngờ lúc này Yến Tư Thành cách mặt cô quá gần. Khi cô cong eo, Yến Tư Thành nghe thấy tiếng kêu đau của cô cũng đồng thời ngẩng đầu lên, miệng hai người vô tình va vào nhau.

Vì hai người đều không tiếc sức, nên cú va chạm này không hề nhỏ, hai người đều đập vào răng đối phương, miệng bị rách đến chảy máu.

Lý Viện Viện bịt miệng nhắm mắt rên hừ hừ.

Chết rồi... Sự trong sạch của Công chúa...

Yến Tư Thành quệt máu trên môi, cẩn thận lén nhìn Lý Viện Viện, thấy ngoài đau thì cô không còn phản ứng gì khác, anh thầm quyết định sẽ giấu nhẹm chuyện này giống như giấu chuyện dùng miệng đút cô uống thuốc. Sau đó mới yên tâm, để cả gương mặt mình đỏ bừng như ánh rắng chiều.

Chương 21: Tỉ mỉ và Giả vờ

Hôm sau tỉnh dậy, đầu Lý Viện Viện đau như muốn nổ tung, ký ức của cô dừng lại ở cảnh tượng tối qua mình gục mặt xuống bàn lúc uống ly rượu mơ cuối cùng. Lúc đó cô lơ mơ biết rằng mình đã say, cũng lơ mơ hiểu được dáng vẻ mình cũng mất mặt lắm, nhưng cô đã hoàn toàn không còn hơi sức và lý trí để điều khiển tư duy và chống đỡ cơ thể mình.

Làm sao rời khỏi quán ăn, làm sao về nhà, cô thật sự chẳng nhớ chút gì cả.

Cô xoa xoa đầu, xuống giường rửa mặt, ngang qua nhà bếp, cô chào Yến Tư Thành đang nấu bữa sáng. Lần đầu tiên Yến Tư Thành không hề quay lại gật đầu nghiêm túc chào, chỉ vừa nấu cháo vừa đáp lại.

Lý Viện Viện không nghĩ nhiều, đầu óc lúc mới thức dậy còn chưa tỉnh táo lắm, cô lão đảo đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Nhưng lúc đánh răng, Lý Viện Viện kinh ngạc phát hiện trên môi mình có thêm một vết đỏ sẫm. Cô lại gần chiếc gương nhìn thử, vết rách khá to, máu đã đông lại, thiết nghĩ chắc lúc đó va đập không nhẹ. Nhưng rốt cuộc làm sao lại bị thương, cô nghĩ mãi chẳng nhớ nổi...

Mang theo nghi hoặc rửa mặt xong, lúc ăn sáng cô đang định hỏi Yến Tư Thành, nhưng ngồi xuống bàn trà, thấy Yến Tư Thành bưng cháo lên, cô ngẩng đầu mới phát hiện Yến Tư Thành đang đeo một chiếc khẩu trang màu xanh nhạt.

Lý Viện Viện sững sốt: “ Tư Thành, anh bị làm sao vậy?”

Yến Tư Thành hắng giọng: “ Bị nhiễm thương hàn, nghe nói đeo khẩu trang như vậy sẽ tránh được thương hàn truyền nhiễm. Khụ, Viện Viện, mấy ngày tới em đừng lại gần anh quá.”

“Sao lại bệnh vậy?” Lý Viện Viện nhíu mày, rõ ràng rất lo lắng: “Có nặng lắm không? Có cần đi bác sĩ không?”

Ánh mắt Yến Tư Thành thoáng dịu dàng, nhưng cũng chỉ nhẹ lắc đầu, rõ ràng anh không muốn nói về chuyện này nữa, anh vội múc cháo cho Lý Viện Viện: “Hôm qua Viện Viện uống rượu, sáng nay nên ăn thanh đạm một chút, anh chỉ nấu cháo trắng thôi, em ăn nóng cho ấm bụng.”

Thấy anh tỉnh táo, động tác gọn gàng, không có vẻ bệnh nghiêm trọng, lúc này Lý Viện Viện mới yên tâm, gạt đầu đón lấy cháo, vừa lấy muỗng múc chờ cháo nguội, vừa hỏi: “Tối qua hình như em uống say, là Tư Thành đưa em về nhà à?”

Yến Tư Thành gạt đầu.

“Đúng là thất thố.” Lý Viện Viện than, “Rượu quả nhiên hại người, sau này em không đụng tới nó nữa.”

Yến Tư Thành gạt đầu thật mạnh, bày vẻ rất tán đồng.

“Tối qua chắc Tư Thành mệt lắm.” Nghĩ tới hình dáng hiện giờ của mình, Lý Viện Viện hơi áy náy, cô vội múc thêm một chén cháo cho Yến Tư Thành, “Nè, Tư Thành cũng ăn cháo đi.”

Yến Tư Thành sờ khẩu trang trên miệng mình: “Anh... chút nữa ăn sau.”

Yến Tư Thành bị cảm hơn một tuần, trước mặt Lý Viện Viện anh luôn đeo khẩu trang. Lý Viện Viện cũng không nghĩ nhiều, mãi đến một hôm...

Hôm đó Lý Viện Viện tới nhà ăn cơm xong, nghĩ rằng buổi chiều còn có lớp nên cô và Châu Tình tới giảng đường học chiều nay để ngủ trưa, đi tới dưới cầu thang giảng đường, Lý Viện Viện nhìn thấy Yến Tư Thành từ xa.

Lúc này Yến Tư Thành đang cầm sách thảo luận gì đó với một bạn nam bên cạnh, vẻ mặt chăm chú, ngón tay còn chỉ trỏ trên sách, anh không đeo khẩu trang, mặt cách bạn đó cũng rất gần. Tình cờ gặp Yến Tư Thành, Lý Viện Viện rất vui, cô bước nhanh tới, đang định gọi anh, Yến Tư Thành hình như đột nhiên phát giác ra điều gì, anh không hề ngẩng đầu, cất lại sách quay người rẽ vào nhà vệ sinh nam bên cạnh.

Lý Viện Viện và bạn nam vừa nói chuyện với Yến Tư Thành đều chờ ra tại chỗ.

Một lúc sau Yến Tư Thành mới đeo khẩu trang màu xanh đi ra. Bạn nam kia lập tức ghen lời: “Mày... đột nhiên muốn làm màu à?”

Yến Tư Thành ho mấy tiếng: “Tao nhớ ra là chưa hết cảm, sợ lây cho mày.”

Bạn nam chê bai bĩu môi: “Lây cả buổi sáng rồi mà còn sợ gì nữa... Thôi đi, dù sao cũng nói sắp xong rồi, cách làm bài luận là vậy đó, mày lên mạng tải xuống một bài tương tự rồi sửa lại là được.” Bạn nam bước lên cầu thang, đẩy xe đạp nhảy lên đi mất, lúc ngang qua Lý Viện Viện làm gợn lên một cơn gió thổi tung tóc trước trán cô.

Lý Viện Viện đứng nguyên tại chỗ một lúc, mãi đến khi Yến Tư Thành nhìn sang cô, cô mới mím cười khoác tay Châu Tình đi tới trước mặt Yến Tư Thành, Châu Tình cười anh: “Ồi chà, đẹp trai nhà giàu cũng bị cảm à?”

Yến Tư Thành không đáp, anh quan sát vẻ mặt Lý Viện Viện một lúc, không thấy có điều gì bất thường, lúc này mới ho một tiếng nói: “Viện Viện, chiều nay anh không có lớp, nhưng thầy có giao bài luận, anh phải về nghiên cứu đây.”

Lý Viện Viện gật đầu cười: “Ừ, anh về đi, em mới ăn xong nên đang buồn ngủ, định tới giảng đường ngủ một giấc, em đi đây.”

Hai người tạm biệt nhau, Châu Tình kéo tay Lý Viện Viện hỏi: “Nghe đồn cậu ta là học sinh kém nhất của khoa mà, sao, chơi với học sinh giỏi, được cậu dẫn dắt nên tích cực cầu tiến cố gắng học hành hả?”

Lý Viện Viện cười cười: “Trước nay Tư Thành không phải là người bỏ bê học hành. Anh ấy vẫn luôn tích cực cố gắng, tính tình cũng rất tỉ mỉ chu đáo.”

Nghe Lý Viện Viện khen, Châu Tình cười mờ ám: “Mọi người đều nói cậu ta là tay chơi, còn cậu lại khen là cố gắng tỉ mỉ chu đáo, Lý Viện Viện, cậu đừng hòng chối cãi nhé!”

Lý Viện Viện nhìn bóng Yến Tư Thành đã trở nên rất nhỏ ở phía xa, không đếm xỉa tới lời trêu chọc của Châu Tình. Cô vẫn luôn cảm nhận được Yến Tư Thành chu đáo tỉ mỉ, vừa nãy lại vô tình cảm nhận được thêm một lần nữa.

Lý Viện Viện nghĩ, chờ vết thương trên miệng cô lành, chắc “bệnh cảm” của Yến Tư Thành cũng sẽ nhanh chóng khỏi thôi. Lý Viện Viện không ngốc, mấy hôm trước không hiểu, nhưng hôm nay nhìn thấy phản ứng của Yến Tư Thành, nếu vẫn không hiểu thì thật uổng cho cô sống tùy mặt gỏi lời bao nhiêu năm nay.

Tối đó uống rượu tuy cô không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo suy đoán, chắc là cô và Yến Tư Thành vô tình va vào nhau, để cô khỏi ngượng Yến Tư Thành mới nghĩ ra trò đeo khẩu trang, che miệng không ăn cơm chung với cô hơn một tuần...

Lý Viện Viện vừa buồn cười vừa muốn thở dài, vô tình va vào miệng thôi mà, nếp sống của Đại Đường vốn cũng đã cởi mở. Lý Viện Viện ở nhà cũng coi nhiều phim truyền hình hiện đại, càng cảm thấy chuyện chạm vào miệng nhau này đâu mang thai nổi, vốn chẳng là gì cả, nhưng nếu Yến Tư Thành thấy ngượng muốn giấu đi, vậy cô cũng cũng giấu theo.

Đời người có mấy khi được giả hồ đồ.

Hai người ngày càng thích ứng với thế giới này, thời gian cũng dần dần trôi nhanh hơn, cuộc sống bận rộn khiến họ không ngừng học tập tri thức mới. Kế hoạch tập luyện của Lý Viện Viện không được tiến hành suôn sẻ như cô tưởng tượng, không phải cô lười mà vì bận học và chuyện của đội kịch. Kể từ khi Lý Viện Viện quyết định giảm cân đến giờ đã là hai tuần, Lý Viện Viện cũng ốm đi được mấy cân.

Được Lý Viện Viện nhờ, lần đầu tiên trong đời Yến Tư Thành biết mua hàng trên mạng, anh mua cho cô một chiếc cân điện tử.

Lý Viện Viện rảnh rỗi thường đứng lên cân thử, nhìn thể trọng mình nhẹ đi từng chút từng chút, trong lòng cô có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời, còn vui hơn có được bất kỳ y phục trang sức quý giá nào trước đây.

Cuộc sống của hai người ổn định tiến về phía trước với những chuyện vụn vặt. Sau khi Yến Tư Thành bồi rồi luống cuống nộp bài luận đầu tiên trong đời, vở kịch Không Tước bay về miền Đông Nam của Lý Viện Viện cũng dần dần bước vào giai đoạn tốt đẹp, trận đấu giao hữu Taekwondo giữa sinh viên mới của Đại học X và trường khác cũng đến.

Không hề nghi ngờ, Yến Tư Thành trở thành thành viên chủ chốt của đội sinh viên mới Đại học X.

Trận đấu đầu tiên diễn ra ở Cung thể thao của Đại học X.

Trước đó Yến Tư Thành không biết quy tắc của Taekwondo, nhưng trải qua mấy tuần huấn luyện và học tập, anh cũng đã khống chế được cơ thể mình, chỉ dùng động tác của Taekwondo để thi đấu.

Thời gian thi đấu là chiều thứ bảy, hôm đó Lý Viện Viện vốn phải tập kịch, nhưng cô đã xin thầy giáo cho nghỉ từ trước, hẹn Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh cùng tới Cung thể thao xem Yến Tư Thành thi đấu. Đến Cung

thể thao vừa khéo gặp Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương cũng tới xem thi đấu.

Thấy Lý Viện Viện, Lâm Hiểu Mộng bĩu môi: “Cậu đừng hiểu lầm, hôm nay không phải tôi tới xem Yến Tư Thành đâu, một người bạn của tôi cũng thi đấu, tôi tới xem cậu ấy thôi.”

Lý Viện Viện gật đầu, Trương Tĩnh Ninh bên cạnh cười ha ha, không nói gì nhưng cũng đủ mỉa mai. Lâm Hiểu Mộng thấy cô nàng, sắc mặt lập tức sa sầm, mắng: “Ha *** cậu ấy, tôi nói phần tôi, liên quan quái gì tới cậu.”

Lý Viện Viện kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy con gái nói tục trong trường, không ngờ lại đột ngột trắng trợn không hề báo trước, mở miệng nói ngay, mới mẻ sáng khoái giòn giã đã miệng như vậy...

“Thì tôi ha *** cậu đó, ai chả biết cậu suốt ngày suốt đêm có tật giật mình chứ, tôi nói cậu biết, hiện giờ Yến Tư Thành là bạn trai của Lý Viện Viện nhà chúng tôi, cậu dám đem thói nhỏ nhen của cậu ra đào tường khoét vách thì tôi là người đầu tiên xử cậu!”

Ánh mắt người xung quanh đều đổ dồn lại, khiến sắc mặt Lâm Hiểu Mộng tái xanh, Châu Tình đã lấy làm quen, nghe những lời này cũng chẳng hề phản ứng, còn Lưu Thư Dương bên kia lại bước tới chắn trước mặt Lâm Hiểu Mộng, ánh mắt không vui nhìn Trương Tĩnh Ninh.

Lý Viện Viện nghe Trương Tĩnh Ninh đột nhiên nói vậy, lòng cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, cô vội kéo Trương Tĩnh Ninh vẫn còn muốn mắng tiếp đi.

Vòng qua góc tường, Lý Viện Viện vô tình quay đầu nhìn lại, Lâm Hiểu Mộng chúi khước mắt, tức tối đẩy Lưu Thư Dương đang an ủi bên cạnh ra, theo một con đường khác đi lên khán đài.

Quay đầu lại, Trương Tĩnh Ninh vẫn đang lạnh lùng hậm hực: “Gì chứ, vừa gặp nhau đã ra vẻ lạnh lùng thanh cao, ai chịu nổi cô ta!”

Lý Viện Viện thở dài, khuyên Trương Tĩnh Ninh lên khán đài.

Ân oán giữa con gái thời đại học đều như vậy, vốn chẳng thể nói ai đúng ai sai, chỉ là đứng ở góc độ khác nhau mà thôi.

Hàng đầu tiên của khán đài, Lục Thành Vũ đã ngồi đó từ sớm, mấy hàng ghế trước đều kín người, chỉ có bên cạnh Lục Thành Vũ vẫn còn trống ba chỗ. Thấy Lý Viện Viện, Lục Thành Vũ vẫy tay với họ.

Gọi ba người tới, Lục Thành Vũ cười, “He he, Yến Tư Thành đoán chính xác thật, quả nhiên cậu dẫn theo hai người tới. Ngồi đi ngồi đi.”

Châu Tình nghe vậy chớp mắt nhìn Lý Viện Viện: “Nghe ra... hình như cậu ta cũng tí mỉ quá nhỉ.”

“Trước đây không có vậy đâu.” Lục Thành Vũ chen vào một câu, Châu Tình và cậu ta bắt đầu thảo luận chi tiết về Yến Tư Thành trong lời đồn và Yến Tư Thành hiện giờ. Thật ra trước đó hai người từng cãi nhau trong bệnh viện trường, hôm đó là ngày đầu tiên Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đến thế giới này, nhưng tính cách hai người đều thoải mái, cãi nhau một trận cũng chẳng là gì, lúc này trò chuyện cũng khá hợp.

Trương Tĩnh Ninh bên cạnh vừa ngồi xuống là bắt đầu chat nhóm, chẳng có gì khác ngoài việc lại mắng Lâm Hiểu Mộng thêm lần nữa.

Lý Viện Viện đặt túi lên ghế ngồi, người thì nằm bò trên lan can khán đài tìm Yến Tư Thành. Thật ra cũng không cần tìm, Lý Viện Viện vừa nhìn đã thấy anh ngay, anh đang đứng dưới khán đài không xa buộc thắt lưng, huấn luyện viên đang đứng bên cạnh nói gì đó với anh.

Xem ra anh là người đầu tiên thi đấu.

Bỗng nhiên trong Cung thể thao vang lên tiếng còi, trận đấu sắp mở màn.

Yến Tư Thành bỗng ngẩng đầu nhìn lên, tiếp xúc với ánh mắt Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện mỉm cười vẫy tay với anh. Ánh mắt Yến Tư Thành ấm lên, anh khẽ cong khóe môi, nhẹ gật đầu với Lý Viện Viện, bỗng nhiên tất cả mọi ồn ào huyên náo trong Cung thể thao dường như đều trở thành phong nền. Lý Viện Viện thậm chí có một cảm giác kỳ diệu, cô thấy hình như mình đã trở thành một phụ nữ có chồng, chồng cô đang ra trận, cô đang ở đây chờ chồng chiến thắng trở về.

Chương 22: Nguy hiểm và Sợ hãi

Đại học X toàn thắng trận đấu hôm thứ Bảy. Chủ Nhật, đến lượt sinh viên mới của Đại học X tới trường khác thi đấu.

Yến Tư Thành đã đấu trận thứ Bảy, Chủ Nhật có thể nghỉ ngơi ở trường, nhưng trong trận đấu hôm thứ Bảy có một đồng đội bị té trên khán đài nên bị thương, hôm sau không thể nào thi đấu. Sau khi thương lượng, các huấn luyện viên quyết định cho Yến Tư Thành thay thế vị trí của bạn bị thương đó, ngày mai tới trường khác thi đấu.

Yến Tư Thành rất không bằng lòng, vì thời gian thi đấu tuy ngắn, nhưng hành trình cả đi lẫn về, chuẩn bị thi đấu, liên hoan sau trận đấu, thêm vào những chuyện lặt vặt khác, tất cả gộp lại phải tốn hết một ngày.

Ngày mai là Chủ Nhật, thời gian luyện tập của Lý Viện Viện cũng không dài, bữa trưa và bữa tối đều ăn ở nhà. Không thể nấu cơm cho Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nghĩ thôi đã cảm thấy mình thiếu trách nhiệm.

Nhưng Lý Viện Viện lại khích lệ anh tham gia thi đấu, cô nói: “Trưa và tối em ăn gì đó với bọn Châu Tình được rồi, anh tham gia thi đấu đi.” Cô cảm thấy ở thế giới này, cô phải tự mình sắp xếp thời gian và làm chuyện của mình, Yến Tư Thành cũng nên sắp xếp thời gian và làm những chuyện thuộc về anh.

Nghe cô nói vậy, Yến Tư Thành đành đồng ý.

Lý Viện Viện vốn nghĩ rằng chẳng qua chỉ có một ngày thôi, cô vẫn sinh hoạt như thường ngày, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Nhưng nào ngờ hôm sau thật sự xảy ra chuyện...

Buổi chiều tập kịch xong, Châu Tình gọi điện cho Lý Viện Viện nói đột ngột có chuyện, không thể ăn tối cùng cô. Lý Viện Viện đồng ý, thấy thời tiết bên ngoài vẫn luôn âm u như sắp đổ mưa, cô thấy hôm nay mình về nhà sớm một chút cũng tốt, dù sao hiện giờ cũng tối rồi, cô ăn bữa chút gì đó để giảm cân luôn. Cô vừa tính toán tối nay mình nên ăn bắp, cháo kê, hay ăn mấy trái cà chua, vừa rề rà đi tới cổng trường, nhưng ngay lúc ban ngày ban mặt, giữa chốn đông người, một tên cướp bỗng từ phía sau xông lên, giật chiếc túi vải Lý Viện Viện xách lỏng lẻo trong tay rồi trốn nhanh về phía trước.

Lý Viện Viện thoáng sửng sốt, tiếp đó vô thức đuổi theo tên cướp.

Dù Lý Viện Viện đã tập chạy bộ trong hai tuần qua, nhưng tập luyện trong thời gian ngắn rốt cuộc vẫn không thể địch nổi hành động chuyên nghiệp trong thời gian dài của tên cướp.

Lý Viện Viện chưa đuổi được mấy bước đã bắt đầu thở dốc, đến khi hiểu ra cô vốn không thể đuổi kịp người đó, Lý Viện Viện đã chạy hơn nửa con đường, đứng trên làn xe gần đường nhất, Lý Viện Viện trơ mắt nhìn thân hình nhỏ nhắn linh hoạt của tên cướp chui mấy cái rồi mất tăm mất tích trong dòng người.

Lý Viện Viện thở dài, bỗng nghe sau lưng vang lên một hồi còi đình tai nhức óc, cô vội tránh sang bên cạnh, một chiếc xe hơi màu đen lướt qua người cô. Lý Viện Viện nhìn lại con đường thênh thang và vị trí hiện giờ mình đang đứng, vừa sợ hãi vừa cảm thấy may mắn, vừa rồi cô chạy chẳng nhìn đường, cũng may không bị xe đụng...

Sau lưng bỗng bị một lực đạo mạnh giật mạnh, Lý Viện Viện chưa kịp phản ứng đã bị húc ngã xuống đất.

Một chiếc xe đạp điện dừng phắt lại, suýt chút nghiêng qua cánh tay Lý Viện Viện.

Người lái xe điện là một phụ nữ chừng ba mươi tuổi, cô ta cũng rất sợ hãi, gỡ nón bảo hiểm ra nhưng không xuống xe dù Lý Viện Viện mà rung giọng hét lên trước: “Này cô kia! Sao lại đứng trên đường vậy? Cô không sao chứ?”

Còn chưa kịp cảm thán thối đời lụn bại, Lý Viện Viện đã cảm thấy tai như bị thứ gì đó bịt lại, âm thanh bốn phía xoay vần trong tai nhưng hoàn toàn không truyền tới não cô, Lý Viện Viện nhú mắt nhìn con đường trải nhựa trước mặt, nhưng đập vào mắt là trời xanh mây trắng, cô cảm thấy thế giới trong đầu ngả nghiêng quay cuồng, bốn bề như có người đang nói, nhưng lời nói lại là của thời Đường.

Có người khom xuống bên cạnh gọi tên cô: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?” Tiếng gọi sốt ruột thấy rõ, Lý Viện Viện chớp mắt thật mạnh, quay đầu nhìn lại, cô bỗng nhìn thấy gương mặt của Yến Tư Thành trước đây!

Là gương mặt của Yến Tư Thành bên cô mười mấy năm ở Đại Đường!

Vừa rõ ràng vừa chân thực, giọng nói cũng rõ ràng đến mức... khiến người ta sợ hãi.

Cô... quay về Đại Đường rồi sao?

Ý nghĩ này chỉ lướt qua đầu trong thoáng chốc, giây sau đó Lý Viện Viện lại nghe thấy tiếng còi ồn ào, tiếng người bàn tán xung quanh, và tiếng gọi điện lo lắng của người phụ nữ trung niên kia.

Cảm giác váng vất trong đầu dần dần biến mất, tay chân Lý Viện Viện tìm lại được chút sức lực, cô muốn chống người dậy nhưng vẫn không đủ sức, cô bất lực nhìn xung quanh, rất nhiều người đang vây xem nhưng không ai dám tới đỡ cô.

Lý Viện Viện ngồi dưới đất nghỉ một lúc mới tìm lại được sức lực tự mình đứng dậy. Thấy khuỷu tay và đầu gối đều bị nhựa đường chà rách da, nhưng

cũng may không xảy ra chuyện gì khác. Cô phủi áo, đối diện với người phụ nữ trung niên đang ngạc nhiên, Lý Viện Viện cúi người: “Xin lỗi vì đã đứng trên đường gây phiền phức cho cô.” Nói xong cô khập khiễng đi về phía làn đường dành cho người đi bộ.

Về đến nhà, Lý Viện Viện rửa sạch chỗ bị rách da, sau đó ngồi trên sofa ngây người.

Cô nhớ lại lần trước lúc diễn kịch bị đèn đạo cụ đập trúng, lúc đó, cô tưởng bầu trời đêm mình nhìn thấy là ảo giác, vì cô quá nhớ Đại Đường nên nảy sinh ảo giác, nhưng hôm nay... cũng là ảo giác sao?

Gương mặt và giọng nói rõ ràng của Yến Tư Thành cũng là ảo giác của cô sao? Hay đó chính là sự thật, trong giây phút đó đúng là cô đã trở về Đại Đường? Cô... có thể quay lại Đại Đường sao?

Ý nghĩ này thoáng qua trong lòng, Lý Viện Viện bỗng cảm thấy tim thoát nóng thoát lạnh, nếu thật sự có cách quay về Đại Đường, rốt cuộc cô nên lựa chọn thế nào đây?

Lý Viện Viện lấy di động ra, lúc tập kịch cô thường để túi một bên, nhưng đề phòng có ai gọi điện tới mình không nghe thấy, cô vẫn để điện thoại trong túi chuyển thành chế độ rung. Cũng may có thói quen này, điện thoại của cô vì vậy mà thoát được kiếp nạn.

Cô cầm điện thoại trong tay, do dự không biết có nên gọi cho Yến Tư Thành, kể cho anh biết phát hiện của mình không. Nhưng phát hiện này chỉ là suy đoán của cô, chưa được chứng thực, nói ra e chỉ khiến Yến Tư Thành lo lắng.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Lý Viện Viện vẫn buông điện thoại ra ném sang một bên.

Cô tiếp tục ngây người, bất tri bất giác đã ngồi đó đến giờ cơm tối, bỗng nhiên ngoài cửa sổ loé lên một luồng sáng trắng, Lý Viện Viện ngẩn ra, trong thoáng chốc đã có tiếng sấm ã ã ã truyền tới.

Sấm... nổ.

Lý Viện Viện rùng mình, từ nhỏ cô đã sợ tiếng sấm. Từ sau một đêm mưa sấm sét nọ, tin Mẫu phi bị ban chết truyền tới, trong lòng Lý Viện Viện càng có nỗi sợ không rõ ràng, không nói thành lời với tiếng sấm.

Lúc này trong phòng tối om, Lý Viện Viện cũng không dám đi mở đèn, chỉ cầm điều khiển gần đó mở ti vi lên, trong phòng có ánh sáng và âm thanh khiến cô cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Cô điều chỉnh âm lượng ti vi to lên, dường như làm vậy khiến nỗi sợ trong lòng bớt đi một chút. Cô co mình vào khe hở giữa sofa và giường, ôm lấy hai gối. Thịt ở bụng và ngực ã ã lên chân, khiến Lý Viện Viện đang co rúm người bỗng cảm thấy chân thực hơn. Cô thấy mình không mỏng manh như trước đây nữa, cô có sức mạnh, thậm chí...

Còn có thể chịu được mấy tiếng sấm!

Ầm một tiếng, sấm nổ tung bên ngoài, Lý Viện Viện lại run lấy bầy, không kịp được lắm bầm thành tiếng: “Tư Thành...”

Trước đây mỗi lần sấm nổ Yến Tư Thành đều ở bên cô.

Trước đây mỗi lần gặp nguy hiểm Yến Tư Thành đều ở bên cạnh cô.

Lý Viện Viện bỗng nghĩ, hôm nay nếu có Yến Tư Thành bên cạnh, tên cướp kia nhất định không giết được tui cô, cho dù giết được cũng nhất định không chạy thoát. Trước đây Châu Tình cũng từng nói với Lý Viện Viện rằng hiện giờ bên ngoài trường có rất nhiều kẻ chuyên cướp giết, nhưng Lý Viện Viện chưa bao giờ để tâm. Hiện giờ cô và Yến Tư Thành không ở bên

nhau mỗi phút mỗi giây, nhưng trong tiềm thức cô vẫn cảm giác Yến Tư Thành đang ở bên cạnh mình.

Vì trước đây anh vẫn luôn ở đó.

Hơn mười năm sớm tối bên nhau.

Lúc này Lý Viện Viện mới phát hiện, trước đây Yến Tư Thành luôn cứu cô lúc nguy nan hầu như đã khiến cô hình thành thói quen, quen với việc cho rằng Yến Tư Thành cứu mình là đương nhiên. Nhưng bây giờ cô mới bừng hiểu ra, trước đây Yến Tư Thành cứu cô không phải đương nhiên, mà đó là may mắn của cô.

Được Yến Tư Thành bảo vệ là may mắn lớn lao của cô.

Cửa bị đẩy mạnh ra.

Đèn trong phòng “bốp” một tiếng bừng sáng lên, Yến Tư Thành đứng ở cửa, chiếc áo tay ngắn màu xanh thẫm ướt đẫm nước mưa, tóc bết thành từng lọn, còn có nước tí tách chảy xuống.

Nhìn thấy Lý Viện Viện đang ngơ ngác thu mình trong góc, Yến Tư Thành vút giầy, bước mấy bước tới bên cạnh Lý Viện Viện quỳ một gối xuống: “Điện hạ.” Giọng anh dịu dàng khác thường.

Lý Viện Viện bỗng dưng không nén nổi cảm động trong lòng: “ Tư Thành à...”

Cô đưa tay ra, kéo mấy ngón tay Yến Tư Thành. Khớp tay dùng sức đến tái nhợt.

Theo lý thì với chút sức lực của cô, cho dù có mạnh hơn một bậc cũng hoàn toàn không thể bóp Yến Tư Thành đau, nhưng thật kỳ lạ, cô chỉ kéo Yến Tư Thành một cái, chỉ gọi nhẹ một tiếng thôi, Yến Tư Thành đã cảm thấy ruột

gan mình như bị đảo lộn, đau đớn dính lại thành một khối, không tài nào gỡ ra được.

“Điện hạ, Tư Thành đây.”

Lý Viện Viện gật đầu, anh ở đó, cô đã cảm nhận được hơi ấm của anh.

Quảng cáo trong ti vi kèm theo tiếng nhạc vui vẻ vẫn đang phát không biết mệt, nhưng trong phòng lại vô cùng yên tĩnh, Lý Viện Viện dần dần ổn định tâm thần, cũng dần dần buông ngón tay Yến Tư Thành ra.

Cô cảm thấy vừa rồi hình như mình hơi thất thố...

Bỗng nhiên trong khoảnh khắc ấy, ánh sáng chói mắt hầu như sáng rực cả căn phòng, một tiếng sấm như đánh thẳng lên đầu họ nổ đến đỉnh tai. Lúc này Lý Viện Viện vừa mới yên lòng, hoàn toàn không chuẩn bị về mặt tinh thần, tiếng sấm khiến cô giật mình căn môi, òa một tiếng kéo mấy ngón tay Yến Tư Thành, vùi đầu vào ngực anh.

Lúc này Yến Tư Thành chỉ cảm thấy Công chúa rất sợ hãi, anh vòng hai tay ôm chặt lấy cô, ôm cô trong lồng ngực mình.

Tiếng sấm chỉ trong phút chốc rồi vụt tắt, sau cơn kinh hãi, tư thế của hai người khựng lại.

Hiện giờ về mặt của Lý Viện Viện thế nào, Yến Tư Thành đang ôm cô nên không nhìn thấy, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ:

Công chúa...

Rất mềm.

Lời tác giả:

Yến Tư Thành: Công chúa... rất mềm.

Cửu dung tặc: Mềm chỗ nào?

Yến Tư Thành: - - +

Cửu dung tặc, qua đời.

Chương 23: Phục tùng và Bình đẳng

Trong yên lặng, Yến Tư Thành ôm Lý Viện Viện, trán dần toát mồ hôi lạnh.

Hình như anh... đã làm một chuyện rất ghê gớm...

Nhưng anh ngượng ngùng chưa được bao lâu, bên ngoài lại truyền tới từng hồi sấm nổ, cơ thể Lý Viện Viện vẫn không nín được run run, cô rùng mình, Yến Tư Thành cũng bất giác võ võ lưng cô giống như đang an ủi một đứa trẻ.

Sấm lại nổ thêm mấy tiếng, động tác võ lưng của Yến Tư Thành cũng trở nên quen thuộc. Lý Viện Viện dần dần thôi run rẩy dưới sự an ủi nhẹ nhàng dịu dàng hết lần này đến lần khác của anh.

Mưa dông đến nhanh, đi cũng rất nhanh, chỉ chừng hơn nửa giờ, tiếng sấm dần nhỏ đi.

Lý Viện Viện không sợ nữa, bây giờ mới bỗng dưng nhớ ra điều gì, cô chộp tay áo Yến Tư Thành bóp bóp, nước mưa bên trên đã bị nhiệt độ cơ thể Yến Tư Thành hong khô bớt, nhưng vẫn còn rất ẩm ướt, dán lên người chắc rất khó chịu.

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành: “Tóc cũng ướt hết rồi.”

Lý Viện Viện đang ở trong lòng anh, khoảng cách giữa hai người gần đến mức có thể cảm giác được hơi thở đối phương. Vành tai Yến Tư Thành âm thầm đỏ lên, anh quay đầu đi, cánh tay cũng cứng đờ buông Lý Viện Viện ra, ho nhẹ một tiếng, anh muốn giải thích gì đó, nhưng Lý Viện Viện cướp lời: “Em sơ suất quá, Tư Thành để vậy sẽ bệnh đó, mau tắm rửa thay áo đi.”

Lý Viện Viện rời khỏi lòng anh, vẻ mặt tự nhiên như thể cái ôm vừa rồi của họ thật sự chỉ là an ủi trong lúc cấp bách, hoàn toàn không có tình cảm nam

nữ.

Yến Tư Thành nhìn cô, vành tai đỏ bừng, lạng lẽ lui ra, trên người hình như cũng thấy hơi lạnh.

Lý Viện Viện tìm áo cho anh thay, Yến Tư Thành đón lấy, gạt đầu đi vào nhà vệ sinh đóng cửa lại. Do đó anh không nhìn thấy Lý Viện Viện quay lại ngồi trên sofa, ôm đôi má mồm mĩm của mình.

Lý Viện Viện cảm thấy vừa nãy Yến Tư Thành đã đủ ngượng ngùng lắm rồi, nếu cô lại thể hiện bất kỳ chút xấu hổ nào nữa, e rằng Yến Tư Thành sẽ càng ngượng ngùng hơn. Cô ôm mặt vò mạnh, nhớ lại hành động nhào vào lòng Yến Tư Thành của mình ban nãy, Lý Viện Viện chỉ biết thở dài.

Thất thố! Thất thố quá mức!

Không phải cô và Yến Tư Thành chưa từng tiếp xúc thân thể, nhưng ôm... ôm nhau trong tình trạng hai người đều tỉnh táo như ban nãy... thì đây vẫn là lần đầu tiên. Không biết tại sao Lý Viện Viện bỗng nhớ lại gò má và cánh tay đầy mồ hôi của Yến Tư Thành lúc chạy bộ dưới ánh đèn sân vận động đêm đó, càng nghĩ... mặt càng bất giác đỏ lên.

Thật là... xấu hổ quá đi.

Sau khi thi đấu xong, Yến Tư Thành vẫn mong được sớm về nhà, nhưng đúng như dự đoán, cả đội vừa liên hoan vừa uống rượu, anh nhìn đồng hồ hết lần này đến lần khác, sau khi mọi người cơm no rượu say, cuối cùng cũng lên xe của trường quay về. Trên xe, Yến Tư Thành nhìn bầu trời âm u bên ngoài đã cảm thấy không lạnh. Chờ về đến trường, bỗng nhiên sấm bắt đầu nổ. Yến Tư Thành không chờ bạn học mượn dù giúp đỡ vội vàng đội mưa chạy về.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lý Viện Viện ngồi co người trong góc, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất để quay về, Yến Tư Thành vẫn cảm thấy mình đã chậm.

Đối với việc Lý Viện Viện nhào tới, Yến Tư Thành hoàn toàn không có chuẩn bị, anh vừa tắm vừa ép mình bình tĩnh, cố đừng nghĩ tới cảm giác... mềm mềm của Lý Viện Viện nữa. Nhìn vẻ mặt ban nãy của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nghĩ, Công chúa chỉ sợ thôi, không có ý gì khác. Tại suy nghĩ của anh quá bản thiêu thôi...

Nhưng càng khắc chế, cơ thể lại càng nóng lên.

Yến Tư Thành dứt khoát tắt nước nóng, dùng nước lạnh xối lên người mình.

Anh muốn dùng nước lạnh để bình ổn lại suy nghĩ phức tạp trong đầu, nhưng không ngờ, nước lạnh không dập tắt được xao động trong lòng, nhưng lại thành công khiến anh... bị cảm...

Thật sự bị cảm.

Sáng sớm hôm sau.

Nằm trên giường, Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện nhú mày lấy nhiệt kế ra: “38.5 độ.”

Yến Tư Thành cảm thấy sức khỏe của mình xưa nay rất tốt, không ngờ dầm mưa một trận, tắm nước lạnh một lần trong thời tiết ẩm áp thế này mà anh lại vô dụng đến mức bị cảm, anh khàn giọng nói: “Viện Viện, sáng nay em có lớp...” Anh giục cô đi, một là Lý Viện Viện thật sự sắp trễ, hai là anh quả thật không muốn để Lý Viện Viện nhìn thấy bộ dạng vô dụng này của mình...

“Anh uống thuốc trước đi.” Trong phòng có thuốc dự phòng. Lý Viện Viện đọc hướng dẫn sử dụng từng loại, tìm ra thuốc uống khi bị sốt, lấy lượng thuốc theo chú thích trên hộp cho Yến Tư Thành, cô đặt thuốc trong lòng bàn tay, Yến Tư Thành ngoan ngoãn cầm từng viên thuốc uống hết.

Lần đầu tiên thấy Yến Tư Thành uống thuốc Tây, Lý Viện Viện cũng không chắc là có hiệu quả không, nhưng nghĩ lại thì trình độ chữa bệnh của thế giới này cao hơn Đại Đường rất nhiều, lòng cũng thầm yên. Nhưng dù sao ngã bệnh cũng là chuyện lớn, Lý Viện Viện móc di động ra: “Hôm nay em không đi học, để em nhờ Châu Tình xin nghỉ giùm.”

Yến Tư Thành đưa tay cảm điện thoại của Lý Viện Viện lại: “Anh không sao. Không thể vì anh mà làm lỡ việc học của Điện hạ.”

Xưng hô cũ lại xuất hiện. Nếu miễn cưỡng ở lại đây, chỉ e Yến Tư Thành càng đứng ngồi không yên. Lý Viện Viện thở dài: “Vậy anh nghỉ cho khỏe đi, trưa em về thăm anh.”

Yến Tư Thành gật đầu.

Suốt buổi học sáng, đầu óc Lý Viện Viện để tận đâu đâu, ngay cả Châu Tình ngồi bên cạnh cũng lấy làm lạ: “Sao hôm nay cậu không chép bài? Lúc trước chẳng phải cậu chăm chỉ hăng hái học tiếng Anh lắm sao?”

Lý Viện Viện bưng tỉnh đáp một tiếng: “Mình có nghe giảng đây.”

“Cậu cãi nhau với Yến Tư Thành à?”

Lý Viện Viện cười khổ: “Có vẻ như cậu hi vọng mình cãi nhau với anh ấy lắm hả?”

“Không, mình chỉ cảm thấy rất thần kỳ thôi, một người trước đây tai tiếng như vậy, sao đột nhiên lại ngoan ngoãn vâng lời một người khác chứ, bởi vậy mình muốn hóng hớt xem giữa các cậu có mâu thuẫn không.”

“Mâu thuẫn à...” Lý Viện Viện nghĩ kỹ, “Cơ bản là không.” Trước khi tất cả các mâu thuẫn bắt đầu thì Yến Tư Thành đã chiều theo ý cô rồi.

Châu Tình kinh ngạc chớp mắt: “Các cậu ngày ngày bên nhau mà không có mâu thuẫn sao?”

Lý Viện Viện cười cười không nói thêm, cô đổi chủ đề: “Châu Tình, cậu biết cách làm lại Thẻ sinh viên không, hôm qua mình bị giật túi ở cổng trường.”

“Hả? Bị mất thứ gì, có quý giá không, sao cậu bất cần quá vậy?” Châu Tình nhanh chóng dịch chuyển sự chú ý, vừa chỉ trích Lý Viện Viện sơ suất, vừa tỉ mỉ cho cô biết quy trình làm Thẻ sinh viên.

Lý Viện Viện vừa nghe vừa trầm suy ngẫm chuyện ban nãy.

Trong mắt Châu Tình, cô và Yến Tư Thành là tình nhân, là quan hệ bình đẳng. Nhưng trong mắt Yến Tư Thành, giữa họ là chủ tớ, lời của cô là mệnh lệnh, khi một bên phục tùng bên kia vô điều kiện, đương nhiên sẽ không có mâu thuẫn.

Nhưng mà...

Lý Viện Viện trầm nghĩ, nhưng như vậy đối với Yến Tư Thành thật quá bất công. Ở đây, cô và Yến Tư Thành có quan hệ bất bình đẳng như vậy thật quá đổi bất thường, có lẽ cô phải nghĩ cách để giữa họ... bình đẳng lại.

Buổi trưa vội vã về nhà. Lý Viện Viện vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn.

Đẩy cửa nhìn vào, Yến Tư Thành đã bày ba món mặn một canh trên bàn trà, là cách phối hợp thường ngày, ngay cả cơm trong chén cũng bới ra để sẵn. Trong bếp vẫn truyền tới tiếng cắt rau ” phập phập”.

Lý Viện Viện bước xuống bếp, Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô cười nói: “Anh thấy cũng sắp tới giờ rồi, cắt rau xong là ăn được ngay.” Má anh có sắc đỏ bất thường.

Lý Viện Viện đưa tay sờ lên trán anh, có lẽ do ảnh hưởng tâm lý, cô cảm thấy trán anh còn nóng hơn sáng nay đôi chút, giọng cũng khàn hơn. Lý Viện Viện trách anh: “Sao không nghỉ ngơi cho khỏe, anh đang bệnh không nên làm những chuyện này.”

Yến Tư Thành đặt dưa leo đã cắt xong vào đĩa, vừa giã tỏi vừa nói: “Đâu thể để Điện hạ đói được.” Có lẽ đang bệnh nên thái độ của anh hôm nay không nghiêm túc như thường ngày, giọng cũng nhã nhặn hơn nhiều.

Anh nói rất tự nhiên, nhưng Lý Viện Viện nhíu mày: “Anh không nấu cơm em cũng không đói đâu, em về rồi nấu...” Chưa dứt lời, Lý Viện Viện đã tự im lặng, nghiêm túc mà nói, đúng là cô chẳng biết làm gì cả. Cho dù là ở Đại Đường hay ở đây cô đều chưa một lần xuống bếp. Rau phải rửa thế nào, cơm phải nấu làm sao, món ăn phải phối hợp thế nào...

Nghĩ kỹ lại, ngoài việc có thể ăn sống một trái dưa leo, những thứ khác cô thật sự không biết làm sao bỏ vào miệng.

Yến Tư Thành cười, không trêu chọc Lý Viện Viện để cô không còn đường lui, anh chỉ bưng dưa leo đã trộn xong ra khỏi bếp.

Lý Viện Viện đành ngồi xuống bên bàn trà ăn cơm như bình thường.

Trứng chiên trong canh trứng cà chua bị cháy.

Lý Viện Viện liếc nhìn Yến Tư Thành, thấy Yến Tư Thành đang ngồi ngay ngắn bên cạnh gấp thức ăn, lúc thấy một lá rau muống hư do rửa rau chưa sạch, Yến Tư Thành nhíu mày gấp nó ra, anh nhìn Lý Viện Viện, vẻ mặt hơi tự trách: “Hôm nay anh hơi sơ ý.”

Lòng Lý Viện Viện chua xót, cô đáp không sao rồi vội vàng ăn mất miếng trứng bị cháy, sợ Yến Tư Thành nhìn thấy lại không thoải mái.

Bữa cơm vô cùng yên lặng.

Ăn xong, Lý Viện Viện giành rửa chén, Yến Tư Thành đương nhiên sống chết không chịu, Lý Viện Viện nổi cáu: “Lên giường nằm đi!”

Yến Tư Thành ngây người, anh đành chùi tay ngoan ngoãn lên giường nằm.

Chờ Lý Viện Viện rửa chén xong, ra ngoài nhìn thử, Yến Tư Thành trên giường đã mơ màng thiếp đi, sắc mặt đỏ bừng, miệng hình như còn đang lẩm bẫm.

Lý Viện Viện thấy anh thật sự sốt quá nặng, bèn lấy di động Yến Tư Thành ra, gọi cho Lục Thành Vũ, nhờ cậu ta tìm một bạn nam đến giúp, mấy người cùng cõng Yến Tư Thành đến bệnh viện.

Lúc Yến Tư Thành tỉnh lại, xung quanh toàn mùi thuốc khử trùng.

Trên tay anh cắm kim truyền dịch, thuốc trong ống vẫn đang nhỏ xuống từng giọt. Yến Tư Thành nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen, không có đồng hồ, anh cũng không biết lúc này là mấy giờ. Quay đầu nhìn lại mới phát hiện bên giường anh có một cái đầu đang gục xuống.

Lý Viện Viện đang ngủ say, có thể nhìn thấy trên khuỷu tay có một vết xước da.

Lời tác giả:

Yến Tư Thành: Phải khắc chế xao động...

Linh hồn của Cửu dung tục: Xao động ở đâu?

Yến Tư Thành: = = +

Linh hồn của Cửu dung tục, qua đời nốt.

Chương 24: Tình và Nhà

Yến Tư Thành cảm thấy hiện giờ chắc đầu óc anh không tỉnh táo, nếu không sẽ không đại nghịch bất đạo đưa tay chạm vào khuỷu tay bị thương của Lý Viện Viện.

Cái đầu đang gục xuống của Lý Viện Viện động đậy rồi ngẩng lên, mặt bị cánh tay in thành một dấu đỏ, cô chớp đôi mắt cũng đỏ, mơ màng thức tỉnh, vô thức quay đầu nhìn bình nước biển bên cạnh, sau khi xác nhận vẫn còn mới quay lại nhìn Yến Tư Thành. Thấy anh mở mắt, Lý Viện Viện thì thào: “Anh tỉnh rồi à.” Sau đó bàn tay đầy thịt vắt lên trán Yến Tư Thành.

“Hình như hạ sốt rồi.”

Cổ họng Yến Tư Thành hơi ngứa, anh hắng giọng nói: “Sao khuỷu tay lại bị thương?”

Đầu óc Lý Viện Viện vẫn còn mơ màng, cô nhìn cánh tay rồi thật thà đáp: “Bị giật túi ở cổng trường, lúc đuổi theo bắt cần bị xe quét phải nên té ngã. Xước da thôi, không nghiêm trọng đâu.”

Cho dù Lý Viện Viện nhấn mạnh thêm một lần rằng không nghiêm trọng, nhưng Yến Tư Thành vẫn nhíu mày: “Bị giật túi?”

“Ừ, cũng may trong túi không có gì.” Lý Viện Viện ngáp, “Chỉ có Thẻ sinh viên, kịch bản và ít tiền lẻ thôi.”

Yến Tư Thành nghe vậy lẳng lặng gật đầu. Nhìn dáng vẻ buồn ngủ không mở mắt nổi của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành hơi lo lắng: “Viện Viện, anh ở đây không sao đâu, em về ngủ trước đi.”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Em phải coi bình nước biển cho anh. Còn một bình nữa, truyền xong chúng ta cùng nhau về nhà.”

Bốn chữ “Cùng nhau về nhà” rất đối bình thường, nhưng lòng Yến Tư Thành bất giác ấm lên, ngôi nhà này không lớn kinh người như phủ Công chúa lúc trước, ở đây chỉ có anh và Lý Viện Viện, chỉ có hai người họ thôi.

Nền tảng sức khỏe Yến Tư Thành tốt, truyền nước biển xong anh cũng hạ sốt nhiều, xách một bao thuốc của bệnh viện, hai người về đến nhà vừa đúng mười một giờ.

Hai người cùng thu dọn, Yến Tư Thành trải giường cho Lý Viện Viện, còn Lý Viện Viện cũng dọn dẹp sofa bên cạnh, tiếp đó nằm lên, đắp tấm chăn mỏng lại.

Yến Tư Thành ngân ra: “Viện Viện...”

Lý Viện Viện không đếm xỉa tới anh, ra vẻ như có bản lĩnh thì anh khiêng xác chết này lên đi.

Yến Tư Thành đương nhiên không dám lật chăn của Lý Viện Viện lên, bất lực một lúc cũng chỉ đành tự mình đắp chăn, nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Nhưng hôm nay anh ngủ quá nhiều, trong thoáng chốc không tài nào ngủ được, bèn giương mắt nhìn trần nhà. Nghe tiếng thở dần trở nên đều đặn của Lý Viện Viện, anh cảm thấy vô cùng yên lòng.

Anh nghiêng người, sofa của Lý Viện Viện đặt ngay bên giường, nếu nâng cao sofa lên một chút, coi như Lý Viện Viện ngủ say bên cạnh anh, nhưng lúc này lòng anh lại chẳng chút xao động.

Nhìn mái tóc Lý Viện Viện xõa tung trên gối, anh không muốn vỗ về mà chỉ muốn vuốt thẳng từng sợi, để sáng hôm sau thức dậy cô không rầu rĩ vì tóc rối. Nhìn cánh tay Lý Viện Viện sơ ý để lộ lúc đắp chăn, anh cũng không muốn chạm vào, chỉ muốn kéo chăn lên cho cô để cô khỏi bị lạnh.

Hôm qua Lý Viện Viện nhào tới, xao động của trái tim và cơ thể khiến Yến Tư Thành hiểu rõ, có lẽ anh đã nảy sinh ý nghĩ đại nghịch bất đạo đối với

Lý Viện Viện... Nhưng anh không rõ suy nghĩ của mình, anh cũng đang đoán rất cuộc đối với Lý Viện Viện, anh có tình cảm thế nào.

Nhưng hiện giờ tĩnh tâm nghĩ lại.

Không phải là tình cảm đầu bạc răng long, chia ngọt sẻ bùi giữa nam nữ, cũng không phải kiểu “Có được là vinh hạnh, mất đi là số mạng” mà các thánh nhân tôn sùng, anh đối với Lý Viện Viện vốn chẳng phải là tình yêu.

Anh không có cảm xúc chiếm hữu đối với Lý Viện Viện, anh chỉ muốn tốt với cô. Anh có thể trao cho cô tất cả, nếu tốt cho Lý Viện Viện, anh bằng lòng trao tất cả những gì mình có cho cô.

Đây không phải là tình yêu.

Vì chỉ yêu thôi thì không làm được nhiều như vậy...

Sáng hôm sau Lý Viện Viện không có lớp, đến nơi này ít nhiều cô đã hình thành thói ngủ nướng. Bây giờ vẫn thu mình trong chăn không chịu dậy, nhưng điện thoại ồn ào không ngừng đổ chuông hết hồi này tới hồi khác, Lý Viện Viện mơ màng đưa tay nghe máy.

“Lý Viện Viện, hồngбет rồi, hôm qua cô phụ trách tới kiểm tra phòng!”

Đây là lần đầu tiên Lý Viện Viện nghe thấy từ “Kiểm tra phòng” , cô không hiểu nên chớp mắt: “Ờ, rồi sao nữa?”

“Cậu vẫn còn tâm trạng ngủ à!” Châu Tình cuống quýt, “Cậu chưa thông báo với cô phụ trách đã dọn ra khỏi Ký túc xá, cô phụ trách nói hôm nay sẽ liên lạc với người nhà của cậu đó! Cậu ra ngoài ở với Yến Tư Thành có cho người nhà biết không?”

Lý Viện Viện giật mình tỉnh hẳn: “Cái gì?”

Cô... đến hiện giờ cô vẫn chưa từng... liên lạc với người thân của “Lý Viện Viện”.

Lúc này Yến Tư Thành đang bưng một nồi cháo nhỏ từ bếp ra đặt lên bàn trà, thấy Lý Viện Viện ngồi dậy bèn dừng bên bàn trà, ân cần quan sát vẻ mặt cô.

“Chút nữa cậu tới văn phòng cô phụ trách xem thử đi.”

“Ừ.”

Cúp máy, Lý Viện Viện xoa xoa huyệt thái dương.

Yến Tư Thành quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hôm qua cô phụ trách kiểm tra phòng, biết chuyện em dọn ra ngoài, nói hôm nay sẽ liên lạc với người thân của em.”

Yến Tư Thành sửng sốt: “Người thân của em à?” Yến Tư Thành vô thức nghĩ tới cảnh tượng cô phụ trách quỳ bái với Cửu Long Thiên Tử trên đại điện.

Anh chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ ra, ở thế giới này, “Yến Tư Thành” có cha mẹ của mình, đương nhiên “Lý Viện Viện” cũng có. Nhưng kỳ lạ là tới đây đã hơn một tháng, họ đã từng gặp cha Yến Tư Thành, thỉnh thoảng mẹ Yến Tư Thành cũng gọi tới hỏi thăm Yến Tư Thành có đủ tiền xài không.

Nhưng cha mẹ của Lý Viện Viện thật sự là một bí ẩn.

Lý Viện Viện đoán mình cũng là người thành phố này như Yến Tư Thành, vì lúc họ mới tới đây, cuối tuần Lý Viện Viện tới chỗ Yến Tư Thành, Châu Tình còn đoán là có phải cô về nhà ở không. Có thể thấy nhà “Lý Viện Viện” cách trường không xa lắm.

Nhưng nhà gần như vậy, hơn một tháng Lý Viện Viện không về nhà, tại sao cha mẹ không hề gọi điện hỏi thăm một câu...

Lúc Lý Viện Viện tìm được cô phụ trách, cô phụ trách vừa cúp điện thoại.

Cô nhìn Lý Viện Viện: “Tới nhanh vậy à.” Cô chỉ chiếc ghế bên cạnh, “Ngồi xuống đi.”

Lý Viện Viện ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tôi vừa gọi điện cho mẹ em, mẹ em nói không biết chuyện em không còn ở Ký túc xá nữa.” Lý Viện Viện im lặng nghe cô phụ trách nói, cô phụ trách thở dài, “Bây giờ em mới năm nhất thôi đã vội vàng dọn ra ngoài sống rồi, nếu em nói với người nhà trước, người nhà đồng ý thì cũng đành, nhưng em nhìn lại đi, không ai biết em đang sống bên ngoài, lỡ như em xảy ra chuyện gì làm sao có ai biết kịp?”

Lý Viện Viện gật đầu: “Xin lỗi cô.”

Thấy thái độ nhận lỗi của Lý Viện Viện cũng khá, cô phụ trách cũng không nói thêm gì nữa: “Em về bàn lại với mẹ em đi, bà ấy lo lắng cho em lắm đó.”

Vừa dứt lời, di động của Lý Viện Viện đổ chuông.

Cô lấy ra nhìn, là một số lạ gọi đến, Lý Viện Viện gật đầu với cô phụ trách coi như chào tạm biệt, sau đó ra ngoài: “Alô?”

“Viện Viện, mẹ đây.” Giọng nói đầu bên kia coi như vẫn còn bình tĩnh, không sốt ruột như Lý Viện Viện tưởng tượng, nghe giọng nói này, trong đầu Lý Viện Viện lóe lên rất nhiều cảnh tượng chao đảo khiến cô hơi hoa mắt.

“Mẹ vừa nghe cô phụ trách của con nói, con không ở Ký túc xá nữa mà ở bên ngoài trường à?”

Lý Viện Viện ổn định tâm thần: “Dạ phải.”

“Sao con không thương lượng với mẹ?”

Lý Viện Viện thoáng suy nghĩ, trước đây tính “mình” mềm mỏng, đối diện với chất vấn của mẹ cô phải tỏ ra không biết làm sao mới phải, vậy là Lý Viện Viện im lặng trong giây lát rồi đáp: “Con.. quên mất.”

Bên kia điện thoại thoáng im lặng: “Viện Viện, con dọn ra ở một mình hay ở chung với bạn?”

“Con ở chung với bạn.”

“Ban nam?”

“... Dạ.”

“Viện Viện, con nói thật cho mẹ biết có phải con đang yêu không?”

Lý Viện Viện không biết nên đáp thế nào. Cô và Yến Tư Thành ở chung, bất luận dưới con mắt của ai, bất luận nhìn thế nào cũng đều là cô đang yêu... Sự im lặng của cô bị coi như ngầm thừa nhận.

“Haiz... Hiện giờ con lớn rồi, yêu đương cũng không sao, nhưng ở chung vẫn chưa thích hợp lắm đâu, dù sao con cũng còn là sinh viên, phải chú ý bảo vệ mình. Nếu xảy ra chuyện gì, mẹ ở nước ngoài ít khi về, không giúp được con, trước đây ông bà con còn giúp được con đôi chút, còn hiện giờ... Viện Viện, con phải bảo vệ mình cho tốt.”

“Dạ...”

“Con về trường ở đi, bây giờ dù sao con cũng còn đi học, ở mãi bên ngoài không ra thể thống gì hết.”

“Dạ.”

Cúp máy, Lý Viện Viện nhớ lại những cảnh tượng hỗn loạn trong đầu mình, lúc này mới hiểu được hoàn cảnh của “mình”.

“Cha bệnh qua đời từ nhỏ, mấy năm sau, mẹ tái giá lấy một người nước ngoài rồi ra nước ngoài cùng ông ấy, hiện giờ đang định cư ở đó. Lý Viện Viện được ông bà nội nuôi lớn, nhưng năm ngoái ông bệnh qua đời, bà cũng đau lòng bệnh nặng, sau khi Lý Viện Viện nhận được giấy báo đậu Đại học không bao lâu thì bà cũng qua đời... Hiện giờ mẹ chịu trách nhiệm trả học phí, nhưng tiền sinh hoạt đều là tiền do ông bà để lại.”

Lý Viện Viện than: “Em cũng tội nghiệp thật. Khó trách Lý Viện Viện trước đây lại trở thành sinh viên giỏi, cũng khó trách cô nhạy cảm yếu đuối đến mức mới bị Trương Nam mắng mỏ mấy câu đã nhảy trên bục đạo cụ xuống.

Yến Tư Thành nghe vậy im lặng hồi lâu: “Vậy giờ Viện Viện có định dọn về trường không?”

Lý Viện Viện gật đầu: “Những chuyện khác không phán xét nữa, cô phụ trách và mẹ đều lên tiếng rồi, đương nhiên phải dọn về trường thôi, để tránh sau này càng có thêm nhiều lời ra tiếng vào. Thêm vào đó hiện giờ chúng ta đã có hiểu biết nhất định về nơi này, quay về ở Ký túc xá chắc không có vấn đề gì đâu.”

Yến Tư Thành gật đầu: “Nếu vậy anh cũng dọn về trường ở.” Ít nhiều gì cũng gần hơn một chút, càng tiện chăm sóc Lý Viện Viện. Có điều...

Yến Tư Thành quay đầu nhìn căn phòng quen thuộc.

Có điều, họ phải rời khỏi nhà rồi...

Chương 25: Chung thủy và Lãng lơ

Viện Viện đột nhiên dọn về Ký túc xá, Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh đều thấy có lỗi.

“Ngại quá, không giấu gièm cậu được.”

Lý Viện Viện lắc đầu không để tâm, vừa bỏ quần áo vào tủ vừa nói: “Mình ở mãi bên ngoài sớm muộn cô phụ trách cũng biết, không trách các cậu được, hơn nữa mình quay về ở đây cũng tốt...” Có thể hiểu biết và dung hòa vào thế giới này tốt hơn. Nửa câu sau Lý Viện Viện không nói, cô chỉ cười với Trương Tĩnh Ninh và Châu Tình: “Tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé.”

Ăn cơm với bạn cùng phòng chắc cũng là một môn học cần học ở Đại học.

Ba cô gái ăn tối rất vui vẻ ở chợ đêm. Buổi tối Yến Tư Thành gọi điện tới, sau khi bắt máy, bên kia im lặng rất lâu, giống như chưa nghĩ ra là muốn nói gì. Biết Yến Tư Thành không giỏi ăn nói, Lý Viện Viện cũng không cười chê anh, chỉ dịu dàng mở lời: “Hôm nay Tư Thành về Ký túc xá có quen không?”

“Cũng được, Viện Viện có ổn không?”

Mô tả tình hình của mình còn ngắn hơn lời hỏi thăm Lý Viện Viện, cô thầm cảm thấy buồn cười, bèn cười nhẹ đáp: “Anh quen hết mọi người trong phòng em mà, họ tốt lắm, em cũng đã quen với hoàn cảnh Ký túc xá, tối nay còn cùng đi chợ đêm ăn vặt nữa, tuy biết là không có lợi cho kế hoạch giảm cân của em, nhưng hiếm khi được tụ tập với họ, bữa cơm đầu tiên này phải ăn cho thật vui.” Lý Viện Viện nhào người trên lan can ban công làm nhảm, trong chủ đề không có trọng tâm, tựa như đang trò chuyện với Yến Tư Thành bên cạnh như thường ngày.

Yến Tư Thành ở đầu kia cũng chỉ nhẹ giọng đáp một tiếng: “Ừm.” Nhưng có thể nghe được giọng anh rất ư dịu dàng.

“Tư Thành thì sao? Nói ra thì bạn của anh em chỉ mới gặp Lục Thành Vũ thôi, ngoài ra không quen ai hết, anh với bạn cùng phòng có hợp không? Sinh hoạt có quen không?” Cô khựng lại, giọng mềm mại, “Bạn cùng phòng có phát giác anh có chỗ nào không ổn không?”

“Không có vấn đề gì.” Đối với vấn đề này, Yến Tư Thành đáp rất nghiêm túc, “Bạn cùng phòng hơi lạnh nhạt với anh, hình như quan hệ giữa “anh” trước đây với bạn cùng phòng và những người xung quanh không tốt lắm, hiện giờ quay lại họ cũng không chào hỏi anh. Vậy cũng tốt, anh cũng không hiểu về họ lắm, im lặng còn hơn nói nhiều sai nhiều.”

Nghe ra... hình như Yến Tư Thành bị cô lập thì phải.

Nhưng đối với hoàn cảnh như vậy anh vẫn cảm thấy lạc quan. Lý Viện Viện không lo anh bị người ta ăn hiếp, cũng không lo anh thấy cô độc, đối với sức khỏe và sức mạnh tâm lý của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện rất có lòng tin. Cô chỉ nhẹ giọng nói: “Dù sao cũng sống chung với nhau, chờ khi tiếp xúc với nhau nhiều sẽ thân thiết hơn, Tư Thành vẫn nên hòa hợp với họ một chút. Dù sao chúng ta cũng khác họ, ở đây vẫn còn rất nhiều chuyện không hiểu, sau này cần người ta giúp cũng dễ mở lời hơn.”

Yến Tư Thành đồng ý. Lý Viện Viện suy nghĩ rồi lại cười: “Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không sao, người ở đây ai cũng một thân một mình, Yến Tư Thành trước đây chắc cũng là một kẻ cô độc, nếu cậu ta có thể sống tự do thoải mái, Tư Thành hiện giờ đương nhiên cũng không thua cậu ta. Nhưng rốt cuộc nên làm thế nào thì phải xem ở anh nữa.”

Yến Tư Thành cười nhẹ, lại nghe Lý Viện Viện bên kia đếm những món đã ăn tối nay, kể từ khi bắt đầu giảm cân cô chưa bao giờ ăn như vậy, phá giới tuy vui nhưng cô cũng rất rầu rĩ. Giọng nói êm dịu nhẹ nhàng của Lý Viện

Viện trong điện thoại truyền ra khiến sống lưng luôn thẳng tắp của Yến Tư Thành cũng thoải mái cong xuống. Anh cũng nhào người trên lan can ban công, tuy rất ít lên tiếng nhưng nghe vô cùng chăm chú, thỉnh thoảng còn dùng từ cảm thán để đáp lời Lý Viện Viện, tỏ ý mình đã nghe thấy.

Tối nay không gặp nhau, nhưng Công chúa lại nói nhiều hơn bình thường rất nhiều...

Mãi đến khi bên kia điện thoại truyền tới câu “Lý Viện Viện, mau đi tắm đi, chút nữa sẽ tắt đèn đó.”

“Ừ, được, đi ngay đây.” Lý Viện Viện đáp lời bên kia rồi nói với anh, “Em đi tắm trước đây. Tư Thành ngủ ngon nhé.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Tiếng cúp máy truyền tới. Yến Tư Thành vẫn để di động trong lòng bàn tay, mãi đến khi màn hình tắt đi anh mới bỏ di động vào túi. Dưới Ký túc xá nữ đối diện, trai gái đứng thành một đám, quyến luyến bịn rịn chia tay nhau. Lòng anh bỗng rung động một cách kỳ lạ, rồi cứ vậy thất thần nằm nhoài trên ban công nhìn những đôi tình nhân bên dưới.

Bên kia Lý Viện Viện cúp máy, vừa vào phòng, lại nghe ở lầu dưới có một cô gái cũng như cô, nhào người trên lan can ban công ôm điện thoại trong tay, cô gái đó nói: “Ngủ ngon.” Sau đó rất cường điệu phát ra một tiếng “mu... ah” vào điện thoại.

Lý Viện Viện ngây người đi vào phòng. Châu Tình đang lau tóc ở đối diện cũng rất cường điệu phát ra một tiếng “mu... ah”.

Châu Tình cũng không hề bủn xỉn, “mu... ah” một cái với cô, nhưng mức độ cường điệu thấp hơn nhiều, miệng chỉ hơi nhu lên, đơn giản gọn gàng, xong rồi bèn vỗ vỗ cánh tay cô: “Đi tắm đi, ngoan.”

Lý Viện Viện gật đầu. Âm thanh này hình như có ý thể hiện hảo cảm với người khác. Lý Viện Viện ghi nhớ lại, cô nhớ lúc trước ở đây nghe rất nhiều từ mà cô không hiểu. Trước đó ở chung với Yến Tư Thành, không biết những từ đó cũng đành, hiện giờ quay về cuộc sống tập thể, để sớm hòa nhập, cô thấy mình cần phải chăm chỉ học tập “tiếng địa phương” ở đây cùng với tiếng Anh! Chăm chỉ học tập!

Cùng với... tiếng Anh...

“Viết một bài văn không dưới một ngàn chữ, thứ Năm tuần sau nộp, điểm số sẽ là thành tích giữa kỳ của các em. Viết cho tốt nhé.”

Lớp tiếng Anh, nghe thấy câu này, Lý Viện Viện cảm thấy đầu óc mình choáng váng.

Trên đường về Ký túc xá, Lý Viện Viện rào trước đón sau hỏi Châu Tình mấy câu về chuyện viết bài tiếng Anh, Châu Tình tỏ ra chẳng hề để tâm: “Về nhà tìm trên Baidu một bài văn có nội dung liên quan, sau khi chọn được rồi, nếu là tiếng Anh thì sửa lại, nếu là tiếng Trung thì dùng Baidu dịch ra, sửa lại ngữ pháp là xong việc.”

Châu Tình nói rất đơn giản nhẹ nhàng, nhưng đối với Lý Viện Viện, đây là một nhiệm vụ không hề đơn giản.

Đầu tiên, cô phải học cách sử dụng máy vi tính.

Ở tận cùng của tủ quần áo, Lý Viện Viện tìm được máy vi tính của mình, so với laptop đầy phong cách của Yến Tư Thành, máy của cô nhỏ nhắn thanh nhã hơn nhiều, vỏ màu hồng, màn hình và bàn phím nho nhỏ. Cô chùi bụi bên trên, nghiêm túc đặt máy vi tính lên bàn.

Hiện giờ cô cũng học được đại khái về Pinyin, nhưng cũng may kiểu gõ chữ là kiểu viết tắt, có những từ chỉ cần gõ phụ âm là hiện ra cả chữ. Điều này hiển nhiên bớt cho Lý Viện Viện rất nhiều công sức.

Đến khi cô tìm được một bài văn thấy cũng khá, học cách dùng Baidu dịch ra rồi chép lại thì cũng đã rất khuya, cô từ chối lời mời ăn cơm chung của Yến Tư Thành, quay sang gọi điện cho Trương Nam, nhờ cậu ta giúp cô một việc.

Lý Viện Viện suy nghĩ, kiến thức tiếng Anh của cô hiện giờ cũng lắm chỉ ở trình độ học sinh tiểu học, chỉ biết mấy câu đơn giản, đụng đến những câu cú và ngữ pháp phức tạp, hình như cô dịch còn thua cả Baidu. Kêu cô kiểm tra ngữ pháp rồi sửa lại, vậy có khác nào cổ tích Ngàn lẻ một đêm đâu.

Nhưng những người thân thiết với Lý Viện Viện đều biết cô là học sinh giỏi, ví dụ như Châu Tình, Trương Tĩnh Ninh. Cô chắc chắn không thể tìm hai người họ giúp. Trước đó Trương Tĩnh Ninh lại làm mếch lòng Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương. Tình huống lúc đó, trong lòng hai người họ chắc ít nhiều cũng ghét cô, cũng không thể tìm hai người họ giúp. Yến Tư Thành lại càng không cần nhắc tới, nếu tìm anh thôi thì nghĩ kỹ xem có tìm được chút tri thức nào của học sinh giỏi trong đầu không còn hơn.

Suy đi nghĩ lại, Lý Viện Viện cảm thấy đến hiện giờ, trong số những người cô gây dựng được quan hệ, chỉ có Trương Nam là thích hợp nhất.

Cô quen cậu ta, nhưng lại không quá thân thiết với cậu ta, chủ yếu là chưa từng học chung lớp nào với cậu ta.

Lý Viện Viện cố tình hẹn gặp Trương Nam ở phòng tập trước giờ tập một tiếng. Giảng đường tập luyện tối nay không có lớp, vừa khéo tiện cho Lý Viện Viện hỏi bài.

Lúc Lý Viện Viện tới phòng tập, Trương Nam đã ngồi đó nghịch di động. Trương Nam luôn rất đúng giờ, ít ra là trong ấn tượng của Lý Viện Viện. Hơn một tháng nay, cho dù lần nào gặp cậu ta ở đâu, cậu ta cũng luôn tới trước hoặc tới đúng giờ, rất hiếm khi tới trễ. Lý Viện Viện ngày càng hiểu

tính cách học sinh ở đây, cũng ngày càng phát hiện rằng người “kiên trì” như Trương Nam thật sự rất hiếm.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lý Viện Viện, Trương Nam quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Viện Viện từ trong tập kịch bản dày lấy ra bài văn tiếng Anh mình chép ra giấy: “Nhờ anh sửa ngữ pháp giúp tôi được không?” Lý Viện Viện thoáng suy nghĩ rồi bổ sung thêm, “Chút nữa mời anh uống nước.”

Trương Nam cầm bài văn của Lý Viện Viện, liếc qua rồi nhú mày: “Lý Viện Viện, tôi nhớ từng nghe người ta nói thành tích của cô tốt lắm mà.”

Lý Viện Viện mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh mỉm cười đáp: “Chắc là lời đồn thôi.”

Trương Nam nghi hoặc liếc nhìn cô, sau đó chìa tay ra: “Lấy bút ra đây.” Lý Viện Viện ngoan ngoãn đưa bút sang, Trương Nam cầm bút nhẹ vòng vèo trên bài văn của Lý Viện Viện, giả vờ thản nhiên nói: “Yến Tư Thành rất tốt với cô. Cô...” Cậu ta thở dài, “Cô chung thủy một chút đi.”

Vừa nghe Lý Viện Viện bèn hiểu ý cậu ta ngay.

“Lý Viện Viện” trước đây từng thích Trương Nam, có lẽ cũng từng bày tỏ với cậu ta, tuy bị từ chối, nhưng “Lý Viện Viện” vẫn còn thích Trương Nam, ắt hẳn Trương Nam không biết. Hôm nay cô đem một bài văn sai be bét tới nhờ cậu ta sửa, nhìn bài văn không thể nào do sinh viên đại học viết ra, nhất định cậu ta sẽ nghĩ cô mượn cố cửa cấm cậu ta. Bởi vậy mới vòng vèo nói Yến Tư Thành đối xử với cô rất tốt.

Theo tư duy của cậu ta, Lý Viện Viện cảm thấy mình cũng thật sự là một cô gái lãng lơ...

Trước đó cô thích Trương Nam nhưng không thành, sau đó lại cặp với Yến Tư Thành, tiếp đó nữa lúc cặp với Yến Tư Thành rồi vẫn còn cố ý cựa cãm Tiểu Bàn, cựa cãm Tiểu Bàn không thành lại tiếp tục đeo bám Yến Tư Thành. Hiện giờ lại chuyển mục tiêu, kiên trì ra tay với Trương Nam. Quan trọng nhất là trong mắt cậu ta cô lại chẳng hề xinh đẹp!

Người gây họa khắp nơi như vậy, đúng là một yêu nghiệt cần phải bị tiêu diệt...

Lý Viện Viện cũng không biết giải thích thế nào, chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh: “Một lần này thôi, anh sửa giùm tôi đi.”

Để mình không trở thành một người tiếng xấu đồn xa, Lý Viện Viện cảm thấy cô nhất định phải sớm ngày thông thạo môn ngoại ngữ này.

Chương 26: Thời gian biểu và Ngôn ngữ mới

Thứ Năm, Lý Viện Viện nộp bài tiếng Anh giữa kỳ. Cô giáo chấm tám mươi chín điểm, Lý Viện Viện đạt được thành tích này chỉ cảm thấy vô cùng may mắn, cũng may cô tìm được Trương Nam cứu nguy, nhưng cũng chỉ cứu được một lần này thôi, đến cuối kỳ nghe nói phải tới trường đi thi, cô vẫn phải dựa vào bản thân mình.

Xem ra hai tháng tiếp theo cô có không ít việc cần làm rồi đây.

Lý Viện Viện thở dài nhìn điểm số tám mươi chín trong tay, Châu Tình bên cạnh liếc nhìn, đơn giản nhẹ nhàng nói: “Ái chà, học sinh giỏi bận yêu đương nên thành tích kém đi rồi.” Lời này vô hình lại khiến Lý Viện Viện càng thêm áp lực nặng nề.

Rút kinh nghiệm xương máu, Lý Viện Viện làm lại thời gian biểu cho mình.

Mỗi ngày cô thức dậy vào lúc sáu giờ sáng, tới nhà ăn sáng xong thì đến học bên bờ hồ trong trường. Học đến bảy giờ rưỡi, nếu có lớp thì đi học, nếu không có lớp thì chạy đến Thư viện, cô phải hiểu rõ hơn về lịch sử thế giới và lịch sử Trung Quốc hiện đại, ngoài đọc sách trong Thư viện, Lý Viện Viện còn nghe ngóng tên của các thầy cô dạy hay trong khoa Lịch sử, tìm lớp của họ, dành thời gian rảnh rỗi tới dự thính.

Buổi trưa ăn ở nhà ăn, buổi chiều sắp xếp như buổi sáng, đến bảy giờ hai mươi tối thì tới sân vận động tập luyện, đến tám giờ hai mươi đi tập kịch.

Lý Viện Viện sắp xếp thời gian biểu xong, lúc ăn sáng chung hứng chí đưa cho Yến Tư Thành xem.

Yến Tư Thành chỉ nhìn chứ không nói gì, nhưng sau này, những lúc Yến Tư Thành không bận chuyện của mình, anh luôn xuất hiện bên cạnh Lý Viện

Viện, không cần gọi điện, tìm là gặp ngay. Vì anh đã ghi nhớ toàn bộ những gì cô cho anh xem.

Sáu giờ hai mươi sáng Lý Viện Viện xách túi tới nhà ăn, Yến Tư Thành đã đứng chờ cô ở cửa nhà ăn. Cùng cô ăn sáng xong bèn cùng cô tới bên hồ học bài, đến bảy rưỡi đường ai nấy đi, kể từ lúc đó đến bảy giờ hai mươi tối họ mới gặp nhau ở sân vận động, nhưng Yến Tư Thành cũng thường rải rác xuất hiện trong cuộc sống của Lý Viện Viện, thỉnh thoảng ăn trưa, tình cờ gặp nhau ở sân trường, lúc gặp nhau anh còn tới lớp của cô để dự thính.

Thời gian còn lại của Yến Tư Thành cũng như Lý Viện Viện, lúc thì ở Thư viện, lúc thì ngồi máy tính, như một con ác thú liềm mình nuốt chửng tất cả các tri thức mình có thể nhìn thấy.

Thời gian dần trôi, cuối cùng cũng đến Lễ hội văn hóa sinh viên các trường đại học, vở kịch “Khổng tước bay về miền Đông Nam” Lý Viện Viện tham gia diễn xuất sẽ mở màn vào lúc tám giờ tối ở Trung tâm văn nghệ sinh viên, thầy phụ trách đội kịch kêu mọi người buổi chiều tới Trung tâm văn nghệ sinh viên chuẩn bị tổng duyệt.

Hôm nay Lý Viện Viện đặc biệt cho mình nghỉ phép, vì trong Lễ hội văn hóa sinh viên này, tất cả các câu lạc bộ đều có tiết mục biểu diễn vào hôm đó, đây là một lễ hội lớn đối với sinh viên mới. Từ sáng sớm Châu Tình đã kéo Lý Viện Viện tới quảng trường của trường.

Quảng trường thường ngày trống trơn lúc này đã dựng đầy lều trại, mỗi một chiếc lều là một câu lạc bộ, trước mỗi câu lạc bộ đều chập kín người, vô cùng đông đúc náo nhiệt.

Ngoài giờ học, Lý Viện Viện chưa bao giờ thấy đông sinh viên tụ tập như vậy, mọi người vừa cười vừa nói tràn đầy sức xuân. Lý Viện Viện thăm nghĩ, tuổi họ nếu ở Đại Đường có lẽ có người đã có con, đâu được mặc sức cười nói như hiện giờ.

Châu Tình chạy thẳng tới câu lạc bộ Cosplay, trong một đám “trang phục quái dị”, Châu Tình quên băng Lý Viện Viện đi. Lúc thì chụp hình với người này, lúc lại chụp hình với người kia, sau khi Châu Tình chui mấy lượt giữa đoàn người, Lý Viện Viện liền không tìm thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Lý Viện Viện cũng không cố ý đi tìm, một mình đi dạo trong lễ hội.

Một cậu con trai trắng trẻo của câu lạc bộ Âm nhạc đang đàn guitar, thu hút một đám con gái tập trung vây quanh, các bạn của câu lạc bộ Nhiếp ảnh đang bày bán bưu thiếp, tất cả đều là phong cảnh của Đại học X được họ chụp lại, họ chụp còn đẹp hơn thường ngày Lý Viện Viện nhìn thấy bên ngoài, các bạn trong câu lạc bộ Nhiếp ảnh trò chuyện với nhau: “Tấm này tôi dùng photoshop chỉnh màu lâu lắm đó.” Một bạn trong câu lạc bộ Thư pháp trải một tờ giấy lên bàn, múa bút viết chữ, Lý Viện Viện rất hứng thú với chuyện này nên dừng lại xem một lúc, nhưng phát hiện chữ mình viết còn đẹp hơn. Cô hơi ngửa tay, muốn mượn bút lông thể hiện, nhưng nhìn các bạn đứng xem xung quanh, để tránh chuốc những phiền phức không cần thiết, cô lại chấp tay bỏ đi.

Dạo đến cuối quảng trường.

Cô thấy ở đây có không ít người đứng thành mấy vòng, thỉnh thoảng còn nghe thấy có người kinh ngạc vỗ tay.

Lý Viện Viện kiễng chân nhìn từ bên ngoài đoàn người vào, bỗng vai bị vỗ bốp: “Đến xem Yến Tư Thành à?” Lý Viện Viện quay đầu, Lục Thành Vũ đang cười hi hi chào cô.

Lý Viện Viện sững sốt: “Ở đây là câu lạc bộ Taekwondo à? Tư Thành đang ở trong đó sao?”

“Đang đọ sức với các đàn anh đó...” Lục Thành Vũ chợt dừng lại, sau đó bóp cằm quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, “Chà, bé bự, có phải gần đây cậu ốm đi không?”

Lý Viện Viện sờ mặt mình. “Cân điện tử để chỗ Tư Thành rồi, gần đây bạn nên tôi cũng không chú ý mình có ốm không. Có điều quần rộng ra một chút, chắc là ốm đó.”

Lục Thành Vũ vỗ vai cô: “Cậu được lắm, tôi thấy cậu và Yến Tư Thành thật sự rất xứng đôi, học sinh kém siêng năng học hành, bé bự chăm chỉ giảm cân, đúng là chân tình nhỉ! Nói thật với cậu nhé, trước đó tôi không đánh giá cao đôi các cậu đâu, tính khí tồi của Yến Tư Thành trước đây cả trái đất này đều biết hết, hiện giờ nhìn lại tôi thấy các cậu tiến về con đường kết hôn cũng được rồi đó.”

Lý Viện Viện mấp máy miệng, Lục Thành Vũ nhiệt tình mở đường cho cô vào trong: “Theo tôi đi. Cậu tới phía trước mới nhìn thấy được chứ.”

Vì cậu ta nhiệt tình giúp đỡ nên cuối cùng Lý Viện Viện đành nuốt lại những lời muốn nói vào bụng.

Lục Thành Vũ hét lên: “Xin lỗi, xin tránh đường cho thành viên câu lạc bộ, xin tránh đường.” Cậu ta suông sẽ dắt Lý Viện Viện tới phía trước đám đông.

Lúc này Lý Viện Viện mới nhìn thấy, nơi mọi người đang vây quanh có một sọt dây ngăn cách, bên trong dây ngăn cách có trái nệm, lúc này Yến Tư Thành đang chiến đấu với một đàn anh năm ba trên sân.

Lúc Lý Viện Viện nhìn thấy Yến Tư Thành, anh đang dùng một cú đá xoay đá lên nón bảo hộ của đối phương, đối phương lập tức ngã xuống.

Yến Tư Thành được điểm, trong đám con gái bên cạnh truyền tới tiếng la hét. Lý Viện Viện hơi sửng sốt, tuy trước đây cô biết dáng vẻ của Yến Tư Thành ở đây rất được lòng con gái, nhưng không ngờ... anh lại được lòng người ta tới mức độ này, thật sự giống hệt như cảnh fan cuồng đuổi theo thần tượng mà Lý Viện Viện nhìn thấy trong phim...

Lý Viện Viện nhớ lại, lúc cô và Yến Tư Thành bình luận về hành động đó, Lý Viện Viện cười họ là “Yêu quá tha thiết”. Yến Tư Thành chỉ nói một câu: “Ồn ào.”

Không ngờ hôm nay anh lại đích thân trải nghiệm sự “ồn ào” này. Lý Viện Viện thấy anh nhú mày, lòng cảm thấy rất buồn cười.

Lục Thành Vũ bên cạnh thề lời: “Yến Tư Thành muốn ép chết các sư huynh sao?”

Lý Viện Viện nghe vậy nhìn sang bên cạnh, lúc này mới phát hiện bên kia đây gần cách có năm sáu cậu con trai mặc đồng phục Taekwondo đang đứng, vẻ mặt họ đều rất không vui. Nhưng đây là chỗ đông người nên mấy người này đều giữ im lặng.

Lý Viện Viện nghĩ thấy cũng phải, người “hơn một bậc” chẳng bao giờ muốn “tiểu bối” nổi trội hơn mình, cho dù “tiểu bối” này có năng lực khiến họ chẳng ngại lên nổi...

“Trước đây quan hệ giữa Tư Thành và họ cũng không tốt sao?”

“Tính xấu của Yến Tư Thành chỉ có tôi nhìn được cậu ta thôi, cậu ta có quan hệ tốt với ai bao giờ đâu, ngày đầu tiên vào câu lạc bộ đã không hề nường tay đá bay sư huynh, còn lớn tiếng nói là Tôi nể mặt huấn luyện viên nên mới gia nhập câu lạc bộ, bất kể các anh lớn hơn tôi mấy khóa, sau này đừng hòng ý vào danh hiệu sư huynh tiền bối gì đó mà xen vào chuyện của tôi.” Lục Thành Vũ bắt chước y hệt giọng điệu của “Yến Tư Thành”, khiến Lý Viện Viện nghe mà toát mồ hôi lạnh.

“Gia nhập câu lạc bộ chưa được mấy ngày, buổi tối các sư huynh chặn đường Yến Tư Thành, mấy người đánh hội đồng cậu ta một trận. Đánh tới Đồn cảnh sát luôn. Cậu nói quan hệ có tốt nổi không?”

Lý Viện Viện toát mồ hôi, chẳng trách tối đó Yến Tư Thành bị ba anh đánh thừa sống thiếu chết như vậy, bắt cha mình tới chỗ quan phủ đón về nhiều lần như vậy, đúng là một đứa con bất hiếu trời đánh thánh đâm...

Nhưng nói đi nói lại, nếu tiền đề là như vậy thì hiện giờ Yến Tư Thành nông cuồng phách lối thêm một chút thì càng phù hợp với tính cách vốn có của anh hơn...

Trận đấu đã phân rõ thắng thua. Hiển nhiên là Yến Tư Thành thắng.

Anh xuống sân lấy nước uống, vừa đảo mắt liền nhìn thấy Lý Viện Viện đang đứng bên ngoài dây ngăn cách. Lập tức mắt anh sáng lên, bước nhanh về phía này: “Viện Viện, sao em lại tới đây?”

Lý Viện Viện còn chưa đáp, Lục Thành Vũ bên cạnh đã cười: “Tao nói nè, nếu mày mọc thêm một cái đuôi thì hiện giờ chắc đã vẫy đuôi rồi, nhìn mắt mày kia, chặc chặc...”

Yến Tư Thành liếc nhìn Lục Thành Vũ, Lục Thành Vũ bĩu môi: “Thôi được rồi, tao biến đây.”

Nhìn Lục Thành Vũ đi xa, Lý Viện Viện cười cười: “Vốn chỉ đi dạo thôi, nhưng nhìn thấy anh nên em nhắc luôn, nhớ tới xem vở kịch tám giờ tối nay ở Trung tâm văn nghệ sinh viên nhé.”

Yến Tư Thành gật đầu, anh nhớ rất rõ, kể từ lần đầu tiên Lý Viện Viện cho anh biết thời gian và địa điểm anh đã không dám quên.

“Trong trận đấu vừa rồi, Tư Thành...” Lý Viện Viện thoáng suy nghĩ, cô quyết định dùng từ ngữ mới học để khen anh, “Tư Thành đẹp trai không tưởng luôn!”

Yến Tư Thành ngậy người, môi nở nụ cười hiếm thấy.

“Chiều nay em phải đi tổng duyệt, cũng sắp tới giờ rồi, em đi trước đây.”

“Ừm.”

Lý Viện Viện vừa quay người, thoáng suy nghĩ, cô lại quay đầu “muah” một tiếng với Yến Tư Thành rồi vẫy vẫy tay: “Bye bye.”

Cô đi quá nhanh, bởi vậy không thấy Yến Tư Thành đứng sau lưng sừng sốt hồi lâu.

Yến Tư Thành thông thạo máy vi tính hơn Lý Viện Viện rất nhiều, nên thời gian lên mạng cũng nhiều hơn, anh đương nhiên càng hiểu rõ ý nghĩa của âm tiết này hơn, vậy là, lúc bóng Lý Viện Viện hầu như không nhìn thấy được nữa, trước trăm mắt nhìn, Yến Tư Thành đưa tay ôm mặt mình, má nóng đến bỏng cả tay...

Chương 27: Tai nạn và Ứng biến

Bảy giờ bốn mươi lăm tối, Trung tâm văn nghệ sinh viên đã kín người.

Sân khấu buông rèm, thành viên đội kịch bận rộn bưng đạo cụ của cảnh thứ nhất lên sân khấu. Lý Viện Viện và các diễn viên đang ở hậu trường nghe thầy khích lệ. Mọi người dùng thời gian cuối cùng để điều chỉnh trạng thái.

Nữ chính là một đàn chị năm ba tên An Phi, coi như là thành viên cốt cán của câu lạc bộ kịch nói. Lý Viện Viện nhìn áo An Phi hồi lâu không dời mắt, An Phi tiếp nhìn thấy ánh mắt Lý Viện Viện bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Vạt áo của chị có dài quá không?”

Người trong đội kịch đã thử quần áo từ trước, nhưng lúc đó An Phi mang giày cao gót, bởi vậy không thấy áo quá dài, nhưng hiện giờ đổi giày theo hoa nên vạt áo phết xuống đất.

An Phi xách vạt áo, có vẻ không để tâm: “Không sao, lúc đi chị chú ý một chút là được rồi.”

Lý Viện Viện mấp má môi, nhưng chưa kịp nhắc nhở, khung cảnh xung quanh dần dần tối đi, An Phi xách váy chạy lên sân khấu chờ ra diễn.

Tám giờ tối, lời dẫn chuyện vang lên, giọng điệu chậm rãi trầm thấp của một bạn nam dần dần thu hút khán giả vào tình tiết vở kịch, màn được kéo ra, nam nữ chính theo thứ tự lên sân khấu.

Trong vở kịch này Lý Viện Viện vẫn chỉ là vai phụ. Tiêu mẫu là mẹ của nam chính Tiêu Trọng Khanh, cũng là một vai vô cùng căm ghét nữ chính. Vai diễn lần này còn ác độc hơn lần trước, có thể khiến nam chính quỳ với cô, cô còn có thể tát nam chính, nhưng nam chính chỉ có thể khấu đầu,

không thể phản kháng. Lý Viện Viện cảm thấy theo tình hình này, nếu cô tiếp tục diễn kịch chắc chỉ có thể nhận những vai tương tự thôi.

Cô hơi chán nản.

Cảnh đầu tiên Lý Viện Viện lên sân khấu là nhận trà của nữ chính Lưu Lan Chi dâng lên, vì Tiêu mẫu không thích Lan Chi nên Lý Viện Viện hóa trang già nua đang nhăn nhó trên sân khấu.

Lúc này Tiêu Trọng Khanh trở về, Tiêu mẫu nể mặt con nên miễn cưỡng để Lưu Lan Chi tới dâng trà.

Theo kịch bản, Tiêu mẫu uống trà xong phải đặt ly trà lên bàn đánh “bốp” một tiếng, sau đó tức giận mắng Lưu Lan Chi ngay cả trà cũng nấu không ngon.

Nhưng lúc diễn đến đây lại xảy ra tai nạn.

Vạt áo của An Phi thật sự quá dài, lúc này hai tay đang bưng khay trà, không có tay xách vạt áo, tuy cô rất cẩn thận, nhưng đi tới phía trước mấy bước vẫn không thể nào tránh không giẫm lên vạt áo, đồng tử An Phi co lại, cơ thể không giữ nổi thăng bằng, ngã nhào tới phía trước, chiếc ly đạo cụ bên trong không có nước, ly trà lăn lên người Lý Viện Viện, sau đó lăn từ trên chân cô rơi xuống đất vỡ tan.

Trương Nam sững sốt, nữ chính An Phi ngã dưới đất cũng ngây người.

Lý Viện Viện thoáng im lặng, tiếp đó lập tức đập bàn đứng dậy, cầm gậy nổi giận hất chiếc ly vỡ sang một bên: “Người làm phản à! Dám cố ý đổ trà lên người ta!”

An Phi ngơ ngác nhìn Lý Viện Viện: “Con...”

Trương Nam phản ứng cực nhanh, lập tức quỳ sụp xuống lạy Lý Viện Viện, tạm thời chế lời thoại, giọng điệu xúc động nói: “Mẫu thân! Lan Chi chỉ nhất thời sơ ý thôi chứ không hề có ý đồ trà lên người mẫu thân, mong mẫu thân bớt giận, đừng giận quá hại đến sức khỏe.”

Lý Viện Viện cầm gậy đứng đó: “Con chỉ biết bao che cho thê tử chẳng biết làm gì cả này thôi! Con nhìn nó đi, nhìn nó thử đi! Rốt cuộc có chỗ nào hơn các cô nương mẹ chọn cho con đâu! Khụ khụ... khụ khụ khụ!”

“Mẫu thân!” Trương Nam lập tức đứng dậy dìu Lý Viện Viện, tạm thời bỏ mấy câu thoại ở giữa, đẩy lời thoại phía sau lên trước để diễn tiếp: “Mẫu thân bớt giận, đừng nổi nóng hại đến sức khỏe, con đưa mẫu thân về phòng nghỉ ngơi nhé.” Trương Nam vừa dìu Lý Viện Viện đi xuống sân khấu, vừa quay đầu nhìn An Phi, “Lan Chi, nàng thu dọn chỗ này đi.”

Năng lực tùy cơ ứng biến của An Phi cũng không tệ, lập tức ra vẻ buồn bã gật đầu: “Dạ, thiếp biết rồi.”

Trương Nam dìu Lý Viện Viện xuống sân khấu, Lưu Lan Chi ngồi xồm xuống, nhật từng mảnh vỡ của ly trà lên.

Vừa đi tới vị trí được màn sân khấu che lại, Trương Nam lập tức buông Lý Viện Viện ra, giật micro đọc lời dẫn, cậu ta hăng giọng, đến khi lên tiếng, thanh âm chẳng khác gì với bạn ban nãy: “Lan Chi nhật mảnh vỡ của ly trà như đang nhật những mảnh tim tan nát của mình, nước mắt chầm chậm rơi.”

Trương Nam hươ tay ra hiệu cho thầy. Thầy lập tức cho nhân viên ánh sáng điều chỉnh ánh đèn tối đi, màn kịch ngoài ý muốn này cuối cùng cũng trôi qua trong tình trạng không khiến tình tiết vở kịch thay đổi quá nhiều.

Mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm. An Phi xuống sân khấu, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, đều tại tôi sơ suất gây phiền phức cho mọi người.”

Thầy cũng không trách: “Không sao không sao, diễn xong vở kịch đã.” Nói xong thầy vỗ vỗ vai Trương Nam.

Trương Nam gật đầu: “Hiện giờ không phải lúc tự kiểm điểm hay trách cứ ai, cảnh sau phải diễn như lúc tập luyện.”

Mọi người đều khen Trương Nam thông minh, tùy cơ ứng biến giỏi, sau đó tiếp tục làm việc của mình, Trương Nam vừa thay áo cho cảnh sau, vừa đi tới bên cạnh Lý Viện Viện cảm ơn: “Lần này cũng nhờ có cô.”

Lý Viện Viện cười cười: “Mấy cảnh sau cố lên nhé.”

Trương Nam ngậy người nhìn nụ cười của cô, bỗng nhiên cậu ta muốn cảm thán rằng... hình như Lý Viện Viện đã ốm đi rất nhiều.

Cuối cùng vở kịch cũng kết thúc tốt đẹp, lần này Lý Viện Viện không gặp tai nạn, cùng các bạn đứng trên sân khấu cúi chào cảm ơn khán giả.

Đèn trên sân khấu cực sáng chiếu lên mặt Lý Viện Viện, nhìn các bạn đứng dậy vỗ tay bên dưới, Lý Viện Viện bỗng có cảm giác thỏa mãn, là cảm giác thỏa mãn mà trước đây cho dù cuộc sống giàu sang đến đâu cũng không thể nào đạt được.

Tan cuộc, mọi người tùm nập ba trò chuyện, có khán giả lên sân khấu tìm diễn viên chụp ảnh chung, Lý Viện Viện đi từ trên sân khấu xuống, Yến Tư Thành lên đón, không chờ anh nói, Lý Viện Viện đã cười hỏi: “Tư Thành Tư Thành, em diễn có hay không?”

Gọi tên anh đến hai lần, xem ra trong lòng rất vui. Yến Tư Thành bất giác cong khóe môi: “Rất hay.”

Người của đội kịch nói muốn mọi người đi liên hoan. Lý Viện Viện nhớ lại chuyện tối đó mình uống say nên lựa lời từ chối. Yến Tư Thành cùng cô rời khỏi Trung tâm văn nghệ, lúc ra khỏi cửa, Yến Tư Thành nhay bén phát

giác có một ánh mắt dõi theo họ, anh quay lại nhìn, trên sân khấu, Trương Nam bị các bạn đeo bám chụp ảnh chung đang quay đầu nhìn Lý Viện Viện.

Ánh mắt Trương Nam và Yến Tư Thành giao nhau.

Sau đó Trương Nam gật đầu với Yến Tư Thành, tỏ ý tạm biệt.

Rời khỏi Trung tâm văn nghệ, đèn đường màu vàng trong trường đều sáng lên. Hôm nay là Lễ hội văn hóa, trường cho nghỉ không lên lớp, lúc quay về Ký túc xá xuyên qua khu giảng đường, bốn bề đều yên tĩnh hơn thường ngày.

Viện Viện nhẹ giọng kể cho Yến Tư Thành về tai nạn xảy ra trên sân khấu hôm nay, Yến Tư Thành nghiêng tai lắng nghe, giống như bình thường họ nói chuyện điện thoại trước khi ngủ hàng đêm.

Đưa Lý Viện Viện đến cửa Ký túc xá, Lý Viện Viện vẫn chưa kể xong. Yến Tư Thành không bỏ về trước, Lý Viện Viện cũng không bước vào Ký túc xá, chỉ đứng ở cửa tiếp tục nói chuyện với Yến Tư Thành, kể hết một lượt chuyện hôm nay. Yến Tư Thành nghe xong cũng chỉ nhẹ giọng “Ừm” một tiếng như thường ngày, không phát biểu suy nghĩ gì khác.

Lý Viện Viện khựng lại, cô há miệng nhưng không biết mình nên nói gì. Cô không nói, giữa hai người bỗng trở nên yên lặng, nếu là điện thoại, Lý Viện Viện nói ngủ ngon xong sẽ cúp máy, nhưng hiện giờ đang đối diện nhau, nói xong phần mình liền tạm biệt, hình như... hơi đường đột thì phải.

Lý Viện Viện nhìn sang bên cạnh, thời điểm này những người đứng dưới lầu Ký túc xá nói chuyện đều là các đôi nam nữ... rất thân mật...

Một cậu con trai kéo tay một cô gái, cô gái mỉm cười nhìn cậu ta, sau đó kiễng chân hôn lên mặt cậu con trai, phát ra một tiếng “muah”, sau đó cậu con trai cũng cúi đầu “muah” một tiếng, cả hai cười rất ngọt ngào.

Lý Viện Viện bỗng nhiên hiểu một cách sâu sắc về ý nghĩa của tiếng “mu... ah” này. Tai cô bắt giắc đỏ lên. Trong thời gian qua, cô phát ra âm thanh này với người trong phòng còn đỡ, dù sao mọi người đều là con gái, nhưng đối với Yến Tư Thành...

Yến Tư Thành... anh ấy có hiểu ý nghĩa của âm thanh này không nhỉ...

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành, thấy anh vẫn đang nhìn mình, ánh mắt chính trực không chút tạp niệm.

Xem ra... anh không hề suy nghĩ linh tinh...

“Lý Viện Viện.” Bên cạnh bỗng truyền tới giọng Châu Tình, cô nàng nhào tới ôm cổ Lý Viện Viện, sau đó nhìn Yến Tư Thành, “Ồi chà, còn đang từ biệt tình lang của cậu à.”

Trước đây Châu Tình trêu chọc Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đều dùng từ “bạn trai bạn gái”, hoặc “yêu nhau”, nhưng đây là những từ ngữ hiện đại, đả kích đối với Lý Viện Viện không nhiều, nhưng từ “tình lang” này cổ kim đều dùng được.

Trong lòng Lý Viện Viện vốn còn đang ngượng ngùng vì âm tiết “muah” này, hiện giờ lại càng chẳng biết làm sao, cô cố gắng che đậy vẻ xấu hổ, nghiêm túc nói: “Tư Thành, hôm nay anh cũng mệt rồi, anh về nghỉ trước đi.”

“Ừ. Ngủ ngon.”

Yến Tư Thành gật đầu với Châu Tình, sau đó quay người đi.

Châu Tình nhìn theo bóng Yến Tư Thành cảm thán: “Chặc chặc, chó trung thành, chó trung thành!” Châu Tình bá cổ Lý Viện Viện, bàn tay vắt xuống vừa khéo đặt trên ngực Lý Viện Viện, vỗ vỗ mấy cái, thừa cơ lợi dụng, Lý Viện Viện không giận, buồn cười kéo tay Châu Tình ra, Châu Tình cũng

cười híp mắt: “Mình nói này Lý Viện Viện, sao mình càng nhìn càng thấy trước mặt Yến Tư Thành, cậu cứ như một nữ hoàng kiêu ngạo ấy, còn cậu ta là kỹ sĩ bên cạnh cậu, cậu nói gì cậu ta làm nấy, cậu nói được, thì chuyện gì cũng được, cậu nói không được thì bất kỳ chuyện gì cậu ta cũng nói không được, đúng là nghiêm chỉnh chấp hành!”

Lý Viện Viện ôm tay Châu Tình đi vào Ký túc xá: “Châu Tình, cậu nói sai hai chuyện rồi.”

“Hả?”

“Mình không phải Nữ hoàng mà là Công chúa, anh ấy không phải kỹ sĩ mà là thị vệ.”

Châu Tình sững sốt: “Mịa, Lý Viện Viện, cậu thật sự xác định quan hệ của hai người như vậy đó hả?”

Lý Viện Viện cười khổ lắc đầu: “Mình đang cố gắng sửa đây.”

Cô quay đầu nhìn bóng Yến Tư Thành đã đi xa, “Có điều hiện giờ vẫn chưa thành công lắm.”

“Có gì mà thành công hay không chứ, giữa nam và nữ, cho dù muốn sửa đổi quan hệ gì, chỉ cần lên giường một lần chắc chắn sẽ sửa đổi thành công ngay.” Châu Tình bóp eo Lý Viện Viện, “Này, nói chứ gần đây cậu cố gắng giảm cân có phải vì muốn lên giường với cậu ta không?”

Cho dù Lý Viện Viện điềm tĩnh đến đâu, nghe câu nói trần trụi như vậy cũng không khỏi đỏ mặt: “Châu Tình!” Cô hét lên, trong đầu bỗng thoáng hiện cơ thể Yến Tư Thành khi chạy bộ đêm đó.

“Ồi trời, xấu hổ gì chứ, lớn hết rồi mà.” Châu Tình nheo mắt trêu cô. “Hỏi nhỏ nhé, các cậu ngủ với nhau chưa vậy?”

“ ... ”

Nhớ lại thời gian ở căn phòng Yến Tư Thành thuê, coi như họ... cũng từng ngủ với nhau rồi nhỉ...

Chương 28: Khiêu khích và thị uy

Lễ hội văn hóa kết thúc tốt đẹp. Sau đó trường còn trao mấy giải thưởng, vở kịch “Khổng tước bay về miền Đông Nam” Lý Viện Viện tham gia diễn xuất đoạt giải Tiết mục được yêu thích nhất, còn câu lạc bộ của Yến Tư Thành đoạt giải Câu lạc bộ nổi tiếng nhất.

Nhưng thật ra những giải thưởng này đều không liên quan tới họ, chuyện thật sự liên quan là trong Lễ hội văn hóa có một người xuất hiện.

Một cô gái thích Yến Tư Thành.

Lúc Lý Viện Viện nghe được tin tức này từ Châu Tình thì đã là một tuần sau Lễ hội văn hóa. Lý Viện Viện lập tức ngây người, sau đó vô thức gật đầu: “Ờ, cũng tốt.”

“Cũng tốt?” giọng Châu Tình lạc đi, “Mình nói này Lý Viện Viện, cậu thật sự coi mình là Công chúa? Là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương hả? Cậu cảm thấy bên cạnh Yến Tư Thành xuất hiện một cô gái không đủ tạo thành uy hiếp với cậu à? Càng xuất hiện nhiều càng chứng tỏ cậu ghê gớm hay sao?”

Châu Tình rất có khả năng vòng vèo lý giải lời người khác thành ý mình muốn. Lý Viện Viện than: “Không phải đâu...”

“Nếu không phải, vậy cậu đừng điềm tỉnh quá có được không? Mình nghe nói từ sau Lễ hội văn hóa, cái cô ở khoa Nghệ thuật kia đã bám riết Yến Tư Thành được một tuần rồi đó, Yến Tư Thành nhà cậu không báo cáo với cậu sao?”

Thật sự không có.

Nghĩ vậy, lòng Lý Viện Viện đích thực nảy sinh nghi vấn, Yến Tư Thành tuy ít nói, nhưng hiện giờ mỗi ngày Lý Viện Viện đều chia sẻ cuộc sống của mình với anh, thời gian lâu dần, Yến Tư Thành cũng biết dùng tin nhắn tóm tắt những chuyện hàng ngày của mình, chia sẻ với Lý Viện Viện, coi như là một cách hồi đáp vụng về.

Trong thời gian này, Yến Tư Thành vẫn như trước kia, lúc không có lớp và không có hoạt động trong câu lạc bộ thì luôn ở bên cô, thời gian nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng chưa bao giờ nghe Yến Tư Thành nhắc tới chuyện có thêm một cô gái theo đuổi anh. Lý Viện Viện cũng chưa bao giờ gặp cô gái “không ngừng đeo bám” Yến Tư Thành trong câu chuyện kia.

Yến Tư Thành... đang giấu cô chuyện này sao?

Nhưng nghĩ lại, hiện giờ Yến Tư Thành và cô đều là những cá thể độc lập, đích thực anh không có nghĩa vụ báo cáo với cô chuyện này.

Nhưng Lý Viện Viện lại nghĩ, gần đây cho dù gọi điện hay trò chuyện dưới lầu Ký túc xá, cô đều kể hết mọi chuyện lớn nhỏ của mình cho Yến Tư Thành nghe, tuy cô không biết tại sao mình phải nói với Yến Tư Thành những chuyện này, nhưng nếu cô đã nói, vậy xung quanh Yến Tư Thành có thay đổi, ít nhiều gì... ít nhiều gì cũng phải kể với cô chứ. Để cô nghe từ người khác là sao?

Không hiểu sao Lý Viện Viện có hơi không vui.

Nhưng mà... không vui?

Lý Viện Viện sực tỉnh, cô sửng sốt, sau đó lòng thầm mắng mình kỳ quặc. Vì những tin vĩa hè nhỏ nhặt này mà không vui, Lý Viện Viện cảm thấy mình càng sống lâu càng ấu trĩ. Khoan nói có phải có một cô gái đang theo đuổi Yến Tư Thành không, cho dù thật sự có người theo đuổi, vậy cũng đâu

liên quan gì đến cô chứ? Cho dù có mười cô gái theo đuổi Yến Tư Thành, chỉ cần không phải cầm đao đuổi theo thì đâu có vấn đề gì...

Hiện giờ cô và Yến Tư Thành đã đến đây, khoan không nói những chuyện khác, nếu họ phải sống mãi ở đây, vậy chắc chắn Yến Tư Thành phải lấy vợ sinh con ở nơi này, thực hiện trách nhiệm nối dõi tông đường của cơ thể này. Còn cô cũng phải lấy chồng, có người theo đuổi Yến Tư Thành, vậy cô nên mừng cho anh mới phải. Cũng như lúc trước mới đến đến phát giác được Lâm Hiểu Mông thích Yến Tư Thành vậy.

Lý Viện Viện cảm thấy đối với Yến Tư Thành, tâm trạng của cô hiện giờ và lúc đó hình như hơi khác...

Còn chưa nghĩ kỹ, Châu Tình bên cạnh đã vỗ tay kết luận: “Hồng rồi, hồng rồi!” Cô nói, “Yến Tư Thành đang giấu cậu đó! Nhất định có điều mờ ám, mình nghe nói cái cô khoa Nghệ thuật kia xinh lắm, mặt mũi đẹp mà thân hình cũng khá, lại còn biết ăn mặc trang điểm, nghe nói là hoa khôi của lớp gì đó nữa... Lý Viện Viện, cậu thua chắc rồi!”

Lý Viện Viện quyết định không tiếp tục thảo luận chủ đề này với Châu Tình nữa, cô cười cười kéo tay Châu Tình về phía trước: “Nhanh đi, sắp tới giờ học rồi.”

Hiện giờ buổi tối Lý Viện Viện không cần tập kịch nữa, thời gian rảnh rỗi dùng để tới sân vận động tập luyện. Tối ngày nào cô cũng đều tới sân vận động tập luyện đến chín rưỡi mới về Ký túc xá.

Hôm nay cũng như thường ngày, lúc Lý Viện Viện tới sân vận động, Yến Tư Thành đã chờ cô ở chỗ cũ. Hai người cùng khởi động, xoay cổ tay cổ chân, nhưng vừa quay đầu thì phát hiện bên cạnh Yến Tư Thành không biết đã xuất hiện một cô gái từ lúc nào.

Cô gái này có thân hình thon thả mà thời đại này ưa thích, mặt mũi rất xinh đẹp, có điều da trông hơi đen một chút.

“Tư Thành, anh cũng tới tập luyện à?”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô ta, sau đó gật đầu. Gật xong cũng không chào hỏi cô ta, chỉ nói với Lý Viện Viện: “Viện Viện, em khởi động trước đi, anh chạy một vòng xem thử.”

Tuần tra sân bãi là thói quen của Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện gật đầu, Yến Tư Thành đi rồi, cô gái cầm bình nước suối bên cạnh tiến tới mấy bước, quan sát Lý Viện Viện từ trên xuống dưới: “Tôi nghe nói Tư Thành có một cô bạn gái mập lắm, là cậu đó à?” Cô ta cười hì hì, thái độ trông như rất tốt, nhưng nói chuyện lại có vẻ bối mồm.

Lý Viện Viện chỉ cười cười, không phản bác cũng không giải thích. Chỉ cười cao thâm khó lường để cô gái kia tự đoán.

“Lạ thật đó, mấy ngày nay tôi thường theo bên cạnh Tư Thành, sao chưa từng gặp cậu?”

“Đúng là lạ thật, tôi thường theo bên cạnh Tư Thành nhưng cũng chưa từng gặp cậu.” Lý Viện Viện chỉ khéo léo lặp lại những lời của cô gái kia, nhưng vào tai đối phương lại trở thành thị uy trắng trợn.

Thật ra nghĩ cũng phải, nếu thường ở bên cạnh một chàng trai nhưng không thấy bạn gái của người đó, một là chàng trai đó yêu xa, không thì người nói vốn không hề “thường thường” ở bên cạnh chàng trai đó.

Cô gái kia bóp bình nước, tiếp tục quan sát Lý Viện Viện. Lý Viện Viện bắt đầu xoay eo khởi động, lòng thầm nghĩ, cô gái này ra mặt khiêu khích, nhưng khả năng suy đoán của mình lại khiến người ta rất sốt ruột.

Thấy Lý Viện Viện xoay eo, cô gái đang im lặng lại phì cười một tiếng. Tiếng cười không lớn nhưng hơi chói tai, khiến tai Lý Viện Viện vẫn luôn cố gắng giảm cân nhói lên một cái.

Cô quay đầu nhìn cô gái kia: “Bạn này, cậu thích Tư Thành phải không?”

Đột nhiên bị vạch trần tâm tư khiến cô gái kia sửng sốt, nhưng cô ta lập tức lấy lại ý chí chiến đấu, ánh mắt nóng bỏng lườm Lý Viện Viện: “Đúng, tôi chắm anh ấy đó, thì sao?”

Lý Viện Viện cười: “Cậu đang tuyên thệ làm kẻ thứ ba đó à?”

“Kết hôn rồi mới gọi là kẻ thứ ba, trước khi kết hôn tất cả đều là cạnh tranh công bằng.”

“Bạn à, có chuyện này cậu phải hiểu.” Lý Viện Viện bước tới một bước, tuy vẫn híp mắt cười, nhưng giọng điệu đã lạnh lẽo hơn: “Tôi không thích người ta trêu vào tôi, Tư Thành càng không thích. Cậu có thể giành cả thế giới với tôi, nhưng chỉ có Yến Tư Thành là cậu không giành nổi đâu.” Cô sờ mái tóc xoa trên vai của cô gái kia, “Vì nếu tôi muốn giết cậu, cả thế giới sẽ ngăn cản, chỉ có Yến Tư Thành sẽ hỏi tôi muốn giết cậu bằng cách nào.”

Cô gái kia mới năm nhất, dù sao cũng nhát gan, bị Lý Viện Viện lạnh lùng hù dọa như vậy, mặt lập tức tái đi.

Lý Viện Viện vỗ vai cô ta, lùi lại một bước: “Tôi nói nhiều vậy chỉ muốn cho cậu biết anh ấy là của tôi. Tôi không thích cậu thì anh ấy cũng sẽ không thích cậu đâu.”

Cô gái kia nghiêng răng: “Cậu dựa vào cái gì mà nói vậy?”

“Vậy cứ thử xem.” Lý Viện Viện cười vô hại.

Không xa truyền đến giọng Yến Tư Thành: “Viện Viện, được rồi.”

Lý Viện Viện gật đầu, không nhìn cô gái kia nữa mà chạy sang đó cùng chạy quanh sân vận động với Yến Tư Thành như thường ngày. Lúc vòng

qua đường cong, Lý Viện Viện quay đầu nhìn cô gái chuẩn bị bỏ đi, Yến Tư Thành nhạy bén nhìn theo ánh mắt cô, sau đó quay đầu đi.

Lý Viện Viện vừa chạy vừa hỏi: “Tư Thành, cô gái đó là ai vậy?”

“Không quen.”

Câu trả lời này thật sự ngoài dự liệu của Lý Viện Viện: “Không quen à?”

“Ừm, trong đầu không có tên cô ta.”

Đó là Yến Tư Thành trước đây không quen! Người ta mới chấm anh trong Lễ hội văn hóa thôi mà, sao ngay cả tên người ta anh cũng không tìm hiểu vậy... Lý Viện Viện ngược mắt liếc nhìn Yến Tư Thành: “Vừa rồi em nghe cô ta nói cô ta đang theo đuổi anh đó.”

Lần này đến lượt Yến Tư Thành sửng sốt: “Cái gì?”

Lại còn... không phát giác ra nữa sao...

Lý Viện Viện bỗng thấy tội nghiệp cô gái kia, tên không biết, ngay cả tâm tư của người ta cũng không phát giác ra. Lý Viện Viện thở dài dừng bước: “Tư Thành, người ta nói thích anh đó.”

Yến Tư Thành cũng dừng bước, anh nhíu mày nhìn Lý Viện Viện, một lúc sau mới nói: “Đâu liên quan tới anh.”

“Nhưng cô ta luôn miệng nói với em là muốn cạnh tranh công bằng với em.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện một lúc, tiếp đó nhíu mày: “Hỗn xược!”

Lý Viện Viện gật đầu, không sai, hỗn xược!

Thấy Yến Tư Thành nghiêm túc nói ra mấy chữ này, Lý Viện Viện không nhìn được cười, tiếp đó lại nói: “Em cũng nói với cô ta rồi, em nói Tôi không thích cậu, Tư Thành cũng sẽ không thích cậu. Nhưng cô gái đó không phục, hỏi em dựa vào cái gì mà nói vậy, Tư Thành, anh nói xem em dựa vào cái gì?”

Tuy Lý Viện Viện đang cười, nhưng hỏi đến mấy chữ cuối giọng khẽ cao lên, Yến Tư Thành ở bên Lý Viện Viện đã hơn mười năm, cảm xúc của cô anh rõ hơn ai hết, Lý Viện Viện đang không vui.

Tuy không biết tại sao cô không vui, nhưng Yến Tư Thành biết mình nên đáp câu hỏi của cô như thế nào: “Vì Yến Tư Thành là của Lý Viện Viện.”

Xung quanh chẳng còn tiếng động nào nữa, chính tai nghe thấy Yến Tư Thành nói câu này, Lý Viện Viện cảm thấy các sinh viên lướt qua người cô đều biến thành ánh sáng lấp lánh, đèn đường sau lưng tựa như những ngôi sao thật to, khiến bóng hình Yến Tư Thành như trở nên hư ảo.

Sau đó cô không kịp được mà cong khóe môi, bỗng nhiên trong cơ thể như có một luồng sức mạnh, thôi thúc cô muốn ôm lấy Yến Tư Thành, ôm thật chặt.

Không trai, anh là của cô, cũng chỉ có thể là...

Lý Viện Viện ngẩn người.

Cô quay đầu nhìn vị trí cô gái kia đứng ban nãy, rồi quay lại nhìn Yến Tư Thành.

Phút giây này, hình như cô nghe thấy ở nơi sâu thẳm trong tim mình, có một hạt giống ẩn mình đã lâu đang từ từ xé đất đâm chồi.

Chương 29: Ghen tuông và trốn tránh

Buổi tối về đến Ký túc xá, vẻ mặt Lý Viện Viện trông ngơ ngẩn. Châu Tình vừa gặm bánh vừa hỏi cô bị làm sao.

Lý Viện Viện đáp: “Mình gặp cô gái cậu kể với mình hôm nay rồi.”

Châu Tình giật mình, bánh trong tay rơi bộp xuống bàn: “Sao? Oan gia ngõ hẹp à? Cô ta nói gì với cậu? Yến Tư Thành có đó không, có tỏ rõ thái độ không?” Giọng Châu Tình kích động khiến Trương Tĩnh Ninh bên cạnh cũng buông sách quay sang nhìn Lý Viện Viện.

Nghe thấy tên Yến Tư Thành, Lý Viện Viện càng ngơ ngẩn hơn, mãi đến khi Châu Tình kéo tay cô lắc lắc, Lý Viện Viện mới sực tỉnh, nghĩ tới vấn đề Châu Tình hỏi: “À, ờ, gặp rồi. Cô ta tới khiêu khích mình, còn cười mình mập nữa, Tư Thành...” Lý Viện Viện khựng lại, “Thái độ của Tư Thành rất tốt.”

Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh thoáng im lặng, Châu Tình vỗ đùi đứng dậy: “Mọe, còn dám tới khiêu khích nữa, bà nó chứ. Làm kẻ thứ ba tự hào lắm à, vui sướng lắm à! Con bitch này!”

Trương Tĩnh Ninh cũng rất phẫn nộ: “Cô ta dám cười cậu mà Yến Tư Thành chỉ tỏ thái độ chứ không xử cô ta à?”

Nhìn hai cô bạn cùng phòng còn kích động hơn mình, Lý Viện Viện thoáng ngây người, tiếp đó cười nói: “Thật ra không tệ đến mức như các cậu nghĩ đâu, một mình mình là đủ xử cô ta rồi.”

Cho dù Lý Viện Viện nói vậy, nhưng Trương Tĩnh Ninh và Châu Tình vẫn rất phẫn nộ, họ cảm thấy trong lúc Lý Viện Viện bị “ăn hiếp”, bạn trai như Yến Tư Thành lại không đứng ra, thật sự chẳng đáng mặt con trai.

Lý Viện Viện thật sự không giải thích rõ, đành để Yến Tư Thành bị oan, mặc cho bọn họ nói.

Tối đó nằm trên giường, Lý Viện Viện ôm ngực mình, nhớ lại lúc Yến Tư Thành nói anh là của mình, cảm giác kích động như hạt giống nảy mầm không thể phớt lờ trong lòng kia thật sự giống như “rung động” trong truyền thuyết.

Nảy sinh cảm giác rung động với một người con trai mà mình vẫn luôn coi như huynh trưởng và người nhà khiến Lý Viện Viện hoảng hốt.

Cô lý trí phân tích tình huống hiện tại, cảm thấy hiện giờ mình giống như một người đang bị ngâm trong lu dưa muối, dưa muối trong lu đang nói với cô, “Cô thích Yến Tư Thành” “Yến Tư Thành thích cô” “Yến Tư Thành là tình lang của cô đó”. Lời nói dối này lặp đi lặp lại một vạn lần nên đã gạt được cô. Cô giống như bị thôi miên, bất giác tin chuyện “mình và Yến Tư Thành là một đôi” từ lúc nào chẳng hề hay biết.

Bởi vậy hôm nay cô mới rung động trước lời nói giống như đang tỏ tình kia, bởi vậy lúc đối diện với khiêu khích của cô gái kia, cô mới...

Ghen.

Ghen? Nhớ lại mấy lời lạnh lùng hù dọa của mình hôm nay, Lý Viện Viện lắc đầu trong chần, cô nghĩ, chắc chỉ vì đối phương cười thân hình của mình, nên trong lúc tức giận cô mới... phản kháng thôi.

Nghĩ đến đây, lòng Lý Viện Viện lại thêm ấm ức.

Tiếng phì cười của cô gái kia lúc cô xoay eo như vẫn còn bên tai, Lý Viện Viện bóp chần. Nhớ đến thân hình thon thả tựa như chỉ cần gió thổi sẽ bay của cô gái khoa Nghệ thuật, Lý Viện Viện lại bóp chần.

Ồm thôi mà.

Trước đây cô ốm lắm, hiện giờ nhất định cũng có thể ốm được.

Sáng hôm sau, Lý Viện Viện thức dậy sớm hơn thường ngày, một mình mua thức ăn sáng ngồi ăn ở nhà ăn, lúc Yến Tư Thành tới, Lý Viện Viện đã ăn được một nửa. Nhìn vẻ mặt sừng sốt thấy rõ của Yến Tư Thành, Lý Viện Viện tiếp tục gặm bánh bao. Yến Tư Thành hơi áy náy: “Anh tới trễ.”

Không, là cô tới sớm.

Cô gặm bánh bao, không nói một lời.

Hôm nay mãi đến khi kết thúc buổi học bên bờ hồ, Lý Viện Viện cũng không nói với Yến Tư Thành mấy câu. Lý Viện Viện cảm thấy thời gian này cô phải giữ khoảng cách với Yến Tư Thành, có khoảng cách thì cảm giác rung động kỳ quặc vừa chớm kia sẽ tự biết điều mà biến mất. Cô cũng có thể tự do thoải mái tiếp xúc với Yến Tư Thành như trước đây.

Đồng thời với lịch trình “giữ khoảng cách với Yến Tư Thành”, cô còn “tăng tốc kế hoạch giảm cân”.

Kể từ khi Lý Viện Viện bắt đầu giảm cân đến giờ, thể trọng của cô đã sụt giảm trông thấy, có điều gần đây hình như đã bước vào thời kỳ cố chai, “ăn ít vận động nhiều” đã không còn tác dụng. Hơn nữa dưới góc độ tâm lý, lời từ chối của Tiểu Bàn đã bay đi, hiểu lầm của ba Yến cũng biến mất, những điều này khiến Lý Viện Viện lơ là, có lúc buổi tối cô còn lén buông thả cho mình ăn chút đồ ăn vặt.

Tuy thỉnh thoảng vẫn nghe được những lời trêu chọc thân hình mình từ những người xung quanh, nhưng Lý Viện Viện cơ bản vẫn giữ thái độ cười cười cho qua. Nhưng tiếng phì cười của cô gái khoa Nghệ thuật hôm qua lại khiến Lý Viện Viện không nén được cơn giận.

Không giống như nhắm vào tiếng cười này mà giống như nhắm vào người phát ra tiếng cười này thì đúng hơn.

Cô gái Lý Viện Viện không thích này đã mĩa mai điều cô không thể phản kháng.

Trên kế hoạch giảm cân Lý Viện Viện viết cho mình trước đó, cô xóa đi một phần những thứ mình có thể ăn, giảm một nửa lượng thức ăn, lượng vận động buổi tối cũng tăng thêm một nửa.

Lập xong kế hoạch, Lý Viện Viện bắt đầu nghiêm túc chấp hành.

Buổi tối đầu tiên, Lý Viện Viện liêu mình chạy trong sân vận động, chạy đủ số vòng thường ngày, Yến Tư Thành vô thức dừng lại, nhưng Lý Viện Viện lại không hề giảm tốc độ, tiếp tục dững cảm chạy về phía trước.

Yến Tư Thành thoáng ngẩn ra, tiếp đó lại đuổi theo.

Hôm nay chạy nhiều hơn bình thường nửa giờ.

Lý Viện Viện dừng lại, không ngừng thở dốc. Yến Tư Thành nhíu mày: “Viện Viện, hôm nay vận động quá mức rồi.”

Hai tay Lý Viện Viện chống lên gối, lắc đầu: “Không quá đâu.”

Vừa nói xong, di động của Yến Tư Thành đổ chuông, anh nhìn màn hình, bất giác nhíu mày rồi đập máy cất vào lại. Lý Viện Viện liếc thấy động tác của anh, vừa thở vừa hỏi: “Phù phù, là cô gái... phù... hôm qua à?”

Yến Tư Thành gật đầu.

Lý Viện Viện nghiêng răng, không biết suy nghĩ điều gì, cô lại cong chân chạy tiếp.

Yến Tư Thành ngây người, rồi cất bước chạy theo, với tốc độ hiện giờ của Lý Viện Viện, anh chỉ cần đi mấy bước dài là có thể đuổi kịp: “Viện Viện, hôm nay nên nghỉ đi thôi.”

“Vòng cuối cùng.”

Yến Tư Thành nghe lời cô đã quen, bây giờ cũng bất lực vừa im lặng đi theo, vừa lo lắng nhìn cô.

Tối nay Lý Viện Viện thật sự mệt quá mức, trên đường quay về, cô không cố ý im lặng mà thật sự không nói nổi nữa. Im lặng suốt dọc đường, bỗng nhiên sau lưng Lý Viện Viện lóe sáng, một chiếc xe điện chạy nhanh tới.

Yến Tư Thành vô thức ôm vai Lý Viện Viện, giữ cô trong lòng, nhưng chỉ hai ba giây lại buông ra ngay.

Xe điện phía trước lướt qua để lại một trảng chửi mắng, Yến Tư Thành cúi đầu nhìn Lý Viện Viện: “Viện Viện có ổn không?”

Lý Viện Viện gật đầu, cô cúi thật thấp, phúi phúi chiếc áo vốn chẳng hề dính bụi, rầu rĩ nói hai chữ “Vẫn ổn.”

Mãi đến lúc về tới Ký túc xá, Lý Viện Viện cũng không chủ động ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành, đừng nói gì đến chuyện cười vui vẻ chúc anh ngủ ngon như thường ngày. Anh không kìm được cao giọng gọi: “Viện Viện.”

Lý Viện Viện quay đầu như thức tỉnh, cuối cùng cũng tiếp xúc với ánh mắt Yến Tư Thành.

Ngoài vẻ mặt hơi ngơ ngác hình như không còn điểm nào không ổn, hay là do.. tối nay mệt quá nhỉ? Yến Tư Thành khẽ yên lòng. “Ngủ ngon.”

“Ngủ... ngủ ngon.”

Nhìn bóng dáng Lý Viện Viện như hoảng hốt chạy trốn, Yến Tư Thành lại bắt đầu lo lắng...

Quả nhiên không ổn.

Mấy ngày tiếp đó, lo lắng của Yến Tư Thành càng thêm trầm trọng.

Đối với việc giảm cân, hình như Lý Viện Viện có một cảm xúc như cố chấp, thời gian tập luyện mỗi tối của cô ngày càng dài, lượng vận động ngày càng nhiều, có một lần chạy đến mức mặt không còn giọt máu cô cũng không ngừng. Hơn nữa Yến Tư Thành phát hiện, ngoài thời gian vận động mỗi ngày, anh hầu như không gặp được Lý Viện Viện trong trường.

Trước đây lúc không có lớp họ còn có thể cùng nhau tới Thư viện, hiện giờ đừng nói Thư viện, ngay cả thời gian ăn trưa ăn tối Lý Viện Viện cũng không ăn cùng anh nữa, chuyện tình cờ gặp nhau trong sân trường càng không hề xảy ra.

Tựa như chỉ trong một đêm mà anh và Lý Viện Viện đã hết duyên phận.

Mãi đến một ngày, Yến Tư Thành đang nói chuyện với bạn học dưới tòa nhà giảng đường, bạn kia chỉ sau lưng anh: “Ê, đó không phải là Lý Viện Viện sao, hi! Lý... Cô ấy chạy làm gì vậy?” Yến Tư Thành quay đầu nhìn, Lý Viện Viện kéo Châu Tình còn đang ngơ ngác rẽ vào một phía khác của tòa nhà giảng đường.

Lúc này Yến Tư Thành mới hiểu, Lý Viện Viện đang trốn tránh anh.

Lý Viện Viện đang...

Trốn tránh anh...

Ngực anh tựa như bị giáng một đòn thật mạnh, xương sườn vỡ nát.

Nhất thời Yến Tư Thành không rõ trong lòng mình là chua xót, đau lòng hay uất ức. Chỉ cảm thấy mỗi một bước chạy của Lý Viện Viện như đang khoét một lỗ trong tim anh. Máu tươi phun đầy mặt đất.

Anh không gọi điện truy hỏi, chỉ im lặng một mình ăn cơm, rồi lên lớp, tối đó vẫn tới sân vận động như thường ngày, nhưng hôm nay chờ rất lâu, ngay cả sân vận động Lý Viên Viên cũng không tới.

Yến Tư Thành cầm điện thoại đứng ở sân vận động nửa tiếng, cuối cùng cũng gọi cho cô.

“Viện Viên.” Anh gọi tên cô, che giấu tất cả cảm xúc, “Hôm nay không tới tập luyện sao?”

“Ờ... ừm, không tới.” Cô nói, “Châu Tình hẹn em dạo phố.”

Nghe thấy bên cô truyền tới tiếng “Một hai một, một hai một”, Yến Tư Thành biết cô đang ở một sân vận động khác của trường.

Môi anh mấp má, đè nén tất cả cảm xúc và nghi vấn, một lúc sau chỉ có một chữ “Ừ” thốt ra khỏi miệng.

Công chúa muốn làm gì không phải do anh quyết định. Nhưng sau khi cúp máy, lòng bàn tay lại bất giác siết chặt.

Anh đã làm điều gì không đúng sao? Vậy chỉ cần cô nói là được rồi, anh sẽ sửa. Hay cô gặp phải chuyện gì? Vậy cũng chỉ cần nói với anh là được rồi, cho dù là chuyện gì anh cũng sẽ chặn trước mặt cô, lo liệu ổn thỏa cho cô.

Tại sao lại cứ phải.... trốn tránh anh chứ?

Hôm sau tập luyện ở câu lạc bộ, lúc nghỉ ngơi, Lục Thành Vũ trêu anh: “Tao nói này Yến Tư Thành, sao mặt mày cứ như bị người ta bỏ rơi vậy?”

Yến Tư Thành ngửa đầu uống nước, không đếm xỉa tới cậu ta.

Lục Thành Vũ biết tính xấu của anh nên cũng không so đo, ngược lại còn huých khuỷu tay anh: “Ê, thấy gì không, Kiêu Tiểu Lộ của khoa Nghệ thuật

lại tới nữa kìa.” Yến Tư Thành đảo mắt ra cửa rồi tiếp tục im lặng uống nước.

Lục Thành Vũ bĩu môi: “Nói chứ có phải mày cãi nhau với Lý Viện Viện không, mấy ngày rồi không thấy bọn mày đi với nhau.”

Lời này chọc đến chỗ đau của Yến Tư Thành, anh vặn nắp bình nước, không định ngồi chung với Lục Thành Vũ nữa. Lục Thành Vũ kéo anh lại: “Cãi nhau thật à, không phải tao nói gì mày, nhưng tao thấy nhất định là lỗi của mày.”

Cho dù Yến Tư Thành dễ dãi với Lý Viện Viện đến đâu, nghe thấy một câu oan uổng như vậy cũng không khỏi liếc nhìn Lục Thành Vũ. Anh vốn dĩ... chẳng hề biết mình đã làm sai điều gì.

“Mày vẫn thấy oan ức à. Để ông đây phân tích cho mà nghe.” Lục Thành Vũ bá cổ Yến Tư Thành chậm rãi nói, “Mày nhìn thấy Kiều Tiểu Lộ ở cửa rồi chứ gì, mày biết người ta thích mày, theo đuổi mày rồi chứ gì, Lý Viện Viện cũng biết rồi phải không?”

Yến Tư Thành ngược mắt, hình như... đúng là... trước khi Lý Viện Viện trở nên kỳ quặc, cô đã gặp Kiều Tiểu Lộ ở sân vận động.

“Nhìn mặt mày là biết Lý Viện Viện đã biết rồi.” Lục Thành Vũ vỗ vỗ cánh tay Yến Tư Thành, “Vậy có cần tao phân tích cho mày nữa không, người sáng mắt vừa nhìn là biết ngay mà, Lý Viện Viện đang ghen với Kiều Tiểu Lộ đó.”

Gh...en?

Chương 30: Anh em và tình nhân

Đối với chữ “ghen” này, Yến Tư Thành thật không lý giải nổi.

Không phải không lý giải nổi ý nghĩa của chữ này, mà là không lý giải được tại sao Lý Viện Viện lại ghen với Kiều Tiểu Lộ, vì... anh sao? Yến Tư Thành cảm thấy suy đoán này thật khó bề tưởng tượng.

Công chúa có thân phận gì, sao anh lại đáng được Lý Viện Viện ghen vì mình.

Lục Thành Vũ vẫn bá cổ anh phân tích: “Mày nhìn đi, không phải tao nói chứ, so với Kiều Tiểu Lộ, Lý Viện Viện nhà mày, à ừm, vẻ ngoài vẫn kém hơn một chút xíu xíu xíu...”

Yến Tư Thành liếc cậu ta: “Ăn nói bừa bãi, Viện Viện hơn cô ta không chỉ ngàn lần.”

“Được rồi được rồi, Lý Viện Viện nhà mày xinh. Vậy nói về chuyện Kiều Tiểu Lộ theo đuổi mày đi, chuyện này khiến Lý Viện Viện khó chịu trong lòng. Tô mì gói mình vẫn đang ăn bị người ta chảy nước bọt dòm ngó, ai mà thoải mái được chứ, đúng không?”

Là... vậy sao?

“Viện Viện không phải người nhỏ nhen như vậy.”

“Vậy thì chưa chắc. Nếu thật sự là một tô mì gói thì nhường người ta cũng được, nhưng nếu là bạn trai bạn gái thì khác. Giờ mà có ai dám theo đuổi bạn gái tao, xem tao có cạo trọc đầu nó không.” Lục Thành Vũ khựng lại rồi nhướng mắt nhìn Yến Tư Thành, “Ê, tao nói này Yến Tư Thành, trước đây mày có bảo thủ cứng nhắc vậy đâu, tình yêu thật sự khiến người ta ngây dại à?”

Yến Tư Thành không đếm xỉa tới lời trêu chọc của cậu ta, một mình cầm ly nước suy tư.

Theo lời Lục Thành Vũ nói, tâm lý của Lý Viện Viện là thế này, Yến Tư Thành vẫn luôn thuộc về cô nay được người khác để mắt tới, bởi vậy cô không thoải mái. Nhưng cho dù không thoải mái cũng không nên trốn tránh anh chứ, trốn kiểu này... cứ như đến chết cũng không qua lại với anh nữa.

Yến Tư Thành nhớ lại dáng vẻ cô cong chân chạy, nghĩ đến là lại thấy ghen lòng. Giống như con gái của mình đang trong thời kỳ nổi loạn giận dữ với mình, bỗng dưng khiến anh không biết làm sao.

Yến Tư Thành nghĩ kỹ buổi tối trước khi Lý Viện Viện trở nên kỳ quặc, anh tin chắc rằng trước câu hỏi của Lý Viện Viện, anh cũng đã vô cùng kiên định bày tỏ lập trường của mình, anh là của Lý Viện Viện, không ai có thể cướp đi được, Lý Viện Viện thích ai thì anh sẽ tốt với người đó, Lý Viện Viện không thích thì anh sẽ không nhìn thêm dù chỉ một lần. Anh nhớ về mặt Lý Viện Viện lúc đó vẫn rất dịu dàng, không hề cáu giận.

Sau đó lại xảy ra chuyện gì nữa sao...

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Yến Tư Thành nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được.

Anh thở dài, ôm bầu tâm sự đi cất ly nước, nhưng nào ngờ vừa đứng dậy thì một đàn anh từ hướng kia đi tới va vào anh. Trong tay đàn anh kia cầm một ly trà không đầy nắp, trà nóng tràn ra bắn lên người hai người.

Nước không nóng lắm, nhưng quần áo hai người đều bị dơ. Yến Tư Thành lễ độ xin lỗi: “Xin lỗi.”

Nói ra thì hai người va vào nhau, đối phương vội vã nên cũng có một phần trách nhiệm, nhưng nào ngờ đàn anh kia lập tức nổi giận, ném ly trà xuống đất: “Yến Tư Thành, mày cố ý phải không?”

Lúc này Yến Tư Thành mới nhìn cậu ta, là Trình Phương Kiệt. Thời gian trước cậu ta và Yến Tư Thành từng giao đấu trong Lễ hội văn hóa, sau đó còn oán trách Yến Tư Thành không nỗ lực mình, khiến cậu ta xấu mặt trong Lễ hội.

Trình Phương Kiệt vừa to tiếng, người cả sân tập đều yên lặng, ánh mắt đổ dồn về phía này.

Lục Thành Vũ thấy tình hình không hay, vội đứng dậy giảng hòa: “Sư huynh, hôm nay Tư Thành hơi lơ đãng, cậu ấy không cố ý đâu.”

“Sao mà biết nó không cố ý?” Trình Phương Kiệt hung hăng, “Sớm không đứng muện không đứng, cứ phải đứng lên lúc tao đi tới, gây sự với tao phải không?”

Thời gian này trong lòng Yến Tư Thành vốn vẫn đang bực bội, hôm nay càng bức xúc đến cực độ, anh không muốn đếm xỉa tới Trình Phương Kiệt nên hất vai cậu ta đi ra ngoài. Trình Phương Kiệt cao to hơn Yến Tư Thành, nhưng kỳ lạ là Yến Tư Thành chỉ hất nhẹ một cái, cơ thể cậu ta đã bất giác đứng sang bên cạnh.

Yến Tư Thành đi được mấy bước Trình Phương Kiệt mới sực tỉnh, quay người kéo tay Yến Tư Thành định đánh: “Mẹ nó, thằng nhóc thối tha này đúng là không coi ai ra gì!” Cậu ta đâm về phía lưng Yến Tư Thành.

Lục Thành Vũ không kịp ngăn cản, nhưng Yến Tư Thành như có mắt sau gáy, anh nghiêng người bắt lấy cánh tay Trình Phương Kiệt, kéo cậu ta về phía trước, xoay tay đè cánh tay cậu ta xuống, chỉ cần lúc này anh dùng sức ra phía ngoài một chút nữa là có thể bẻ gãy cánh tay Trình Phương Kiệt.

Tất cả mọi người ở sân tập đều biết nghề, huấn luyện viên lập tức tái mặt, hét lên chạy sang: “Làm gì vậy, làm gì vậy hả!”

Cuối cùng Yến Tư Thành cũng không ra tay, anh buông cánh tay Trình Phương Kiệt, đẩy cậu ta ra ngoài, lực đạo không mạnh nhưng lại khiến Trình Phương Kiệt lùi ba bước mới dừng lại.

Trình Phương Kiệt nhìn anh như thấy ma.

Yến Tư Thành không buồn nhìn cậu ta lấy một lần: “Đừng trêu vào tôi.” Anh tới xách túi mình trong góc, quay người rời khỏi sân tập.

Lục Thành Vũ nhìn Kiều Tiểu Lộ đuổi theo Yến Tư Thành, vừa lắc đầu vừa líu lưỡi: “Ôi mẹ ơi oai quá.” Quay đầu nhìn lại, Trình Phương Kiệt đang xoa cánh tay tùm lại với mấy người năm hai năm ba, Lục Thành Vũ lại lắc đầu: “Ôi mẹ ơi, đắc tội với người ta nữa rồi.”

“Chiêu vừa rồi của nó không phải của Taekwondo đúng không?”

“Giống như võ công trong phim ấy...”

Mấy người năm hai năm ba vây quanh Trình Phương Kiệt. Trình Phương Kiệt cảm hận đến nghiến răng: “Thằng khốn mắt mọc trên đầu, sẽ có ngày ông cho nó biết tay.”

Hôm sau Lục Thành Vũ nghe được tin tức rằng tối qua hoa khôi khoa Nghệ thuật bị Yến Tư Thành từ chối, khóc suốt đêm nên hôm sau không thể đi học.

Lục Thành Vũ nghe mà tặc lưỡi tò mò: “Rốt cuộc mày từ chối người ta thế nào vậy?”

Yến Tư Thành vô cảm nhìn bảng đen chép bài: “Tao ép cô ta thề sau này không được đeo bám tao nữa.”

“Ép... người ta thề...” Lục Thành Vũ bất giác tưởng tượng ra cảnh Yến Tư Thành bóp cổ Kiều Tiểu Lộ, xách người ta lên sân thượng ép phải thề độc.

Lục Thành Vũ nuốt nước bọt, “Đối với một cô gái yêu kiều... mà mày cũng làm được sao...”

Yến Tư Thành liếc cậu ta rồi sầm mặt tiếp tục chép bài.

Lục Thành Vũ cười anh: “Mày dùng điệu bộ này đi học thì thầy cũng nghĩ mình đả tội với mày đó, mày vẫn còn cãi nhau với Lý Viện Viện à?”

Nếu cãi nhau còn đỡ, ít ra anh cũng biết rốt cuộc tại sao cô không vui.

Tan học, Lục Thành Vũ đi tìm bạn gái, Yến Tư Thành một mình tới nhà ăn ăn cơm rồi về Ký túc xá. Trên đường, anh liếc thấy Lý Viện Viện đang chậm rãi đi phía trước, cô cũng đi một mình, bước chân nhẹ nhàng, eo hơi cong xuống, trông có vẻ như rất mệt mỏi rồi.

Nhất thời mọi chuyện không vui đều bị vứt sang một bên, Yến Tư Thành bước nhanh tới: “Viện Viện...”

Vừa gọi cái tên này, Lý Viện Viện bỗng khom người xuống, giả vờ cột dây giày.

Yến Tư Thành lập tức dờ khóc dờ cười, ngụy trang vụng về như vậy... cô sử dụng bao nhiêu đầu óc đây! Nhưng sau khi buồn cười lại là bất lực uất ức, rốt cuộc anh đã làm gì để cô ghét bỏ như vậy?

“Viện Viện, anh nhìn thấy em rồi.” Anh thở dài, “Mấy hôm nay em có tâm sự gì sao?”

Lý Viện Viện cúi đầu cột dây giày không ngước lên.

Yến Tư Thành không giỏi ăn nói, anh im lặng một hồi mới bật ra được mấy câu: “Nếu Điện hạ có chuyện gì thì cứ nói với thuộc hạ, nếu Điện hạ không muốn gặp thuộc hạ nữa thì có thể lệnh cho thuộc hạ tránh đi, không cần chạy khắp nơi... rất mất phong độ.”

Anh nói xong, chờ một hồi Lý Viện Viện vẫn không ngẩng đầu lên tiếng.

Yến Tư Thành không biết lúc này lòng mình có mùi vị gì, nếu Lý Viện Viện không muốn gặp anh đến mức ấy, vậy anh...

“Tư Thành...”

Lý Viện Viện khom người cuộn mình như quả bóng bông xì hơi, cất tiếng gọi anh, giọng nói rã rời như đang bệnh. Lý Viện Viện đưa tay huơ trong không trung mấy cái móng vuốt tay anh: “Em.. em đứng lên không nổi...”

Yến Tư Thành giật mình, vội vã khom xuống, thấy sắc mặt Lý Viện Viện trắng như tờ giấy, trán toát mồ hôi, hơi thở gấp gáp nhưng yếu ớt. Lý Viện Viện chộp tay anh, hốt hốt nói: “Mắt em tối sầm, không nhìn rõ...”

“Viện Viện, em cố chịu nhé.” Yến Tư Thành lập tức quyết đoán cõng Lý Viện Viện lên chạy về phía bệnh viện trường.

Cõng cô lên vai, Yến Tư Thành bỗng nhiên cảm thấy so với lần trước Lý Viện Viện uống say, cô thật sự... nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng cái giá lại là...

“Tuyệt đường huyết, hơi nghiêm trọng.” Bác sĩ của bệnh viện trường xoẹt xoẹt kê mấy tên thuốc trên đơn, “Chiều nay ở đây truyền đường Glucose bổ sung. Cậu là bạn trai cô ấy à, đi mua chút đồ ăn tới cho cô ấy đi.” Bác sĩ lại nhìn Lý Viện Viện, giọng hơi nghiêm túc, “Cô bé, cô giảm cân bừa bãi không chịu ăn uống nên mới bị như vậy phải không?”

Lý Viện Viện tái mặt không nói.

“Học kì này tôi gặp nhiều cô như vậy lắm rồi.” Bác sĩ tận tình khuyên bảo, “Giảm cân thì không sai, nhưng phải có chừng mực, làm như cô vậy không

được đâu! Sau này ốm đi nhưng sức khỏe lại suy sụp, mặc quần áo đẹp lên người nhưng dáng vẻ bệnh tật cũng đâu có đẹp!”

Lý Viện Viện hiểu đạo lý này.

Trước đây cho dù cô mặc gì trông cũng bệnh tật không đẹp.

Lý Viện Viện gật đầu, cô cảm thấy mình đáng chịu trận mắng này.

Yến Tư Thành bên cạnh chỉ âm thầm lắng nghe không nói một lời, nắm tay siết rồi lại buông, buông rồi lại siết. Lòng vừa sốt ruột vừa tức giận, biết cô không thương tiếc sức khỏe của mình thật sự còn khó chịu hơn lúc nhìn thấy cô trốn tránh anh.

Giúp Lý Viện Viện nhận thuốc, đưa cô đến phòng truyền dịch, Yến Tư Thành lo liệu thỏa đáng mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Lý Viện Viện, nhưng vẫn không nói với cô lời nào.

Lý Viện Viện truyền được nửa bình dịch, len lén nhìn Yến Tư Thành một cái, thấy vẻ mặt anh u ám, Lý Viện Viện ho một tiếng: “Tư Thành...”

“Có thuốc hạ.”

Lý Viện Viện nghe anh tự xưng như vậy, cô hơi ngần ra, sau đó thở dài: “Anh đang giận.”

“Thuộc hạ không dám.”

Lý Viện Viện lại nhìn anh, nhưng Yến Tư Thành chỉ nhìn về phía trước, trên gương mặt không chút cảm xúc, Lý Viện Viện cúi đầu nhận sai: “Xin lỗi.”

Nghe thấy hai chữ này, vẻ mặt Yến Tư Thành mới lay động đôi chút, anh nghiêng đầu nhìn Lý Viện Viện, thấy sắc mặt cô vẫn còn hơi tái, cơn giận trong lòng anh lại dâng lên, cuối cùng không nhịn được lên tiếng trách:

“Mấy hôm nay Điện hạ trốn tránh thuộc hạ chính là vì muốn giày vò bụng mình sao? Điện hạ muốn dùng cách cực đoan như vậy để giảm cân sao?”

“Không phải...”

Hai chuyện muốn giảm cân và muốn trốn tránh Yến Tư Thành không hề liên quan gì đến nhau.

Chỉ là trong mấy ngày trốn tránh này, Lý Viện Viện lại phát hiện, mầm mống tình cảm của mình đối với Yến Tư Thành không hề vì xa cách mà thiếu dinh dưỡng. Hạt giống này tựa như đã được bón phân trong lòng cô mười mấy năm rồi, chỉ chờ ngày phá đất đâm chồi, đào xới tất cả phân bón được chôn trước đây lên rồi hút vào, sau đó khỏe mạnh trưởng thành.

Không có Yến Tư Thành, Lý Viện Viện sống rất không quen.

Nhưng tất cả những điều không quen, tổng kết lại cũng chỉ là cô không quen một mình.

Đối với Lý Viện Viện, sự bầu bạn của Yến Tư Thành tựa như cá với nước, ánh sáng với lá cây, đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời cô. Càng không liên lạc Lý Viện Viện càng nhớ nhưng, càng nhớ nhưng cô càng không thể khống chế được mà thừa nhận mình yêu Yến Tư Thành.

Nhưng cô và Yến Tư Thành thật sự có thể bên nhau sao...

Khoan chưa nói Yến Tư Thành, chỉ nói cô thôi, cô đã quá quen với quan hệ của họ, giống như tình nhân không thể đón nhận sự thật họ là anh em ruột, cô nhất thời cũng không thể đón nhận chuyện “anh em ruột” là tình nhân.

Hơn nữa Yến Tư Thành và cô là tình nhân...

Lý Viện Viện quay đầu nhìn Yến Tư Thành, anh đang nghiêm túc nhìn cô, giống như người cha nhìn đứa con gái không nghe lời, như người anh nhìn

cô em gái nghịch ngợm quậy phá.

“Điện hạ, sau này cho dù có giảm cân hay không cũng phải ăn uống tử tế.”

Im lặng một lúc, Yến Tư Thành vẫn không nhin được nói: “Mấy hôm nay...”

“Tư Thành, tối nay cùng ăn cơm nhé.”

Cô biết Yến Tư Thành muốn hỏi điều gì, nhưng cô vẫn chưa muốn cho anh biết tâm tư của mình, cùng ăn cơm với Yến Tư Thành, một là không để anh tiếp tục truy hỏi nữa, hai là... Lý Viện Viện phát hiện, không gặp anh có lẽ còn tệ hại hơn gặp anh...

Yến Tư Thành nghe vậy, anh nhìn Lý Viện Viện một lúc, quả nhiên không hỏi thêm. Anh gật đầu đồng ý như thường ngày, chỉ “Ừ” một tiếng gọn gàng.

Lời tác giả

Tác giả Cửu: Chương sau Công chúa đại nhân sẽ xác định phương hướng, tiếp đó sẽ giải quyết Thị vệ đại nhân, kéo anh ta lên giường, X trước X sau, X rồi lại X, X nữa, X mãi, là lá la...

Yến Tư Thành: == +

Tác giả Cửu: Bỏ đao xuống, có gì từ từ nói.

Tác giả Cửu, qua đời.

Chương 31: Trò chuyện và uy hiếp

Lúc Lý Viện Viện và Yến Tư Thành rời khỏi bệnh viện thì gặp phải Trình Phương Kiệt dìu một bạn khác tới khám bệnh.

Đối phương bốn người, bao gồm một người bị thương. Mấy người chạm mặt với Yến Tư Thành nhưng không ai nói gì, Yến Tư Thành bảo vệ Lý Viện Viện rời đi.

Trình Phương Kiệt nhìn theo bóng họ nhướng mày: “Đó chính là con bạn gái mập của Yến Tư Thành hả?”

“Đúng vậy, mới yêu nhau mấy tháng trước thôi.”

Trình Phương Kiệt cười mỉa mai: “Con mập chết tiệt.”

Một người khác cũng cười theo: “Đúng vậy, tìm được một con mập chết tiệt mà nâng niu cứ như bảo vật, thằng Yến Tư Thành này bị khùng rồi.”

Hôm sau Lý Viện Viện và Châu Tình ăn tối xong, cô nhớ hôm qua Yến Tư Thành nói với cô tối nay anh phải tập luyện. Trước đây Lý Viện Viện thường nhân chút thời gian này tới Thư viện đọc sách hoặc tới sân vận động đi vài vòng trước cho tiêu thực. Nhưng không biết tại sao, hôm nay cô lại muốn nhìn thấy dáng vẻ Yến Tư Thành khi luyện tập.

Nói ra thì cô thật sự chưa từng chủ động đi tìm Yến Tư Thành lần nào, từ trước đến nay Yến Tư Thành luôn xuất hiện bên cạnh cô những lúc cần thiết. Lý Viện Viện xới thức ăn trong chén, cô bỗng phát hiện những chuyện cô chủ động làm cho Yến Tư Thành thật sự ít ỏi đến tội nghiệp.

Tạm biệt Châu Tình, Lý Viện Viện một mình đi về phía sân tập, hiện giờ đã là cuối thu, trời tối sớm, không khí cũng lạnh. Trên con đường rợp bóng ngô đồng đi tới sân tập rất ít sinh viên, Lý Viện Viện lấy di động ra, đang do

dự không biết có nên cho Yến Tư Thành biết cô đi tìm anh không, bỗng có một người vỗ vai cô.

Lý Viện Viện quay đầu, ba cậu con trai cao một mét tám mấy đang đứng sau lưng cô.

Lý Viện Viện thấy người cầm đầu rất quen mặt: “Anh là... đàn anh trong câu lạc bộ của Tư Thành à?”

Trình Phương Kiệt nở nụ cười giả tạo: “Ồi chà, vinh hạnh quá, đưa mắt mọc trên đầu như Yến Tư Thành mà có bạn gái cũng biết nhìn người quá nhỉ.”

Người này không lương thiện, Lý Viện Viện lui về phía sau một bước, trên mặt vẫn vô thức nở nụ cười nhã nhặn: “Anh có chuyện gì không?”

“Có chứ.” Trình Phương Kiệt kéo cổ tay Lý Viện Viện, Lý Viện Viện thử giãy dụa, nhưng phát hiện so với con trai, sức lực trong cơ thể khỏe mạnh của mình hiện giờ vẫn yếu đến mức chẳng bằng chân gà, cô dứt khoát không giãy dụa nữa, để mặc cậu ta kéo đi. Trình Phương Kiệt lạnh lùng nói, “Chúng ta nói chuyện về bạn trai cô một chút đi.”

Lý Viện Viện cười ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Nói chuyện cũng được.” Thái độ của cô rất phối hợp, khiến Trình Phương Kiệt hơi kiêng dè, cậu ta liếc mắt với hai người phía sau rồi cũng cười, “VẬY ĐỔI CHỖ KHÁC NÓI NHÉ.” Nói xong bèn kéo Lý Viện Viện đi về nhà để xe đạp bỏ hoang bên cạnh.

Người đến sân tập vốn đã rất ít, nhà để xe đạp bỏ hoang bên này được xác định là sẽ bị dỡ bỏ trong kỳ nghỉ đông nên ngay cả cô lao công cũng không tới đây quét dọn.

Lý Viện Viện biết cho dù mình hét lên cũng chưa chắc có người tới, cô quyết định theo họ vào nhà để xe. Trình Phương Kiệt khép cánh cửa sắp hư lại, kéo đèn vàng mờ mờ trên đỉnh đầu, ba người vây quanh Lý Viện Viện: “Gọi cho bạn trai cô đi. Mời nó tới đây nói chuyện luôn.”

Lý Viện Viện thoáng ngáp ngừng, Trình Phương Kiệt lấy di động mình ra: “Không sao, cô xấu hổ thì tôi gọi giúp cô.”

Nói xong cậu ta bấm một số.

Nổi máy xong, Trình Phương Kiệt nói với Lý Viện Viện: “Nói đi chứ?”

Lý Viện Viện không biết làm sao: “Tư Thành, đàn anh của anh mời em tới nói chuyện với họ...” Còn chưa dứt lời, Trình Phương Kiệt đã lấy điện thoại lại, vừa cúp máy vừa đi ra bên ngoài nhà xe.

Thấy cậu ta rời đi, Lý Viện Viện quay đầu nhìn cậu con trai bên cạnh mình: “Bình thường tính tình Tư Thành không tốt nên phiền tới các anh sao?” Thái độ cô bình tĩnh cứ như “Tôi đang tâm sự với anh” khiến cậu con trai vẻ mặt hùng hổ bên cạnh hơi sững sốt.

“Ừm...” Cậu ta gật đầu, cố bày ra vẻ hung bạo, “Đúng đó, hôm nay bọn tôi phải xử thằng khốn không biết trời cao đất dày kia. Đúng là thằng phách lối!”

Lý Viện Viện thở dài: “Tôi biết mà, tính anh ấy khó hòa hợp với người khác lắm.” Ánh mắt Lý Viện Viện thương hại nhìn cậu con trai kia, “Thời gian qua vất vả cho các anh rồi, nhìn anh ấy lâu như vậy cũng không dễ gì.”

“Thì đó, bọn tôi thấy nó bình thường tính khí quái dị, vốn không định so đo gì với nó, nhưng mới đây nó suýt chút bẻ gãy một cánh tay của Phương Kiệt trước mặt bao nhiêu người, chẳng nể nang tiền bối bọn tôi gì cả, thật sự không thể nuốt trôi cục tức này.” Cậu con trai bên kia chen lời.

Lý Viện Viện nghe vậy cũng giật mình: “Sao anh ấy có thể làm vậy được! Đúng là quá đáng!”

Được Lý Viện Viện lên tiếng ủng hộ, hai cậu con trai nổi máu, người này một lời người kia một câu phàn nàn về Yến Tư Thành với Lý Viện Viện. Lý

Viện Viện cũng cảm phần sục sôi cùng họ chỉ trích Yến Tư Thành không đúng.

Khi Trình Phương Kiệt đưa Yến Tư Thành vào nhà để xe, Lý Viện Viện và hai cậu con trai đã tìm một khoảng đất trống, lựa một tư thế trò chuyện náo nhiệt, chỉ thiếu ăn hạt dưa uống trà nữa thôi.

Yến Tư Thành thấy vậy ngẩn ra: “Viện Viện...” Em thật sự tới nói chuyện với họ à...

Yến Tư Thành xuất hiện khiến không khí trầm xuống, Lý Viện Viện đứng dậy, phỉu mông cười hì hì chào hỏi anh: “Tư Thành, đàn anh của anh rất thân thiện.”

Được Lý Viện Viện khen, vẻ mặt nghiêm túc của hai cậu con trai thoáng dịu đi, hơi ngại ngừng gãi đầu, một trong hai người nói: “Hôm nay thật ra kêu mà tới đây cũng không có chuyện gì, chỉ muốn nói với mà là thái độ thường ngày của mà thật chẳng coi đám tiền bối bọn này ra gì.”

So với lúc kéo Lý Viện Viện tới đây, thái độ đã nhã nhặn hơn nhiều.

Trình Phương Kiệt nghe vậy nhú mày. Cậu ta còn chưa lên tiếng, Lý Viện Viện đã cướp lời: “Tư Thành, em nghe các tiền bối này nói rồi, bình thường anh thật chẳng chú ý gì hết, hôm nay xin lỗi họ đi, họ sẽ không làm khó chúng ta đâu.”

Lý Viện Viện nói vậy lẽ nào Yến Tư Thành lại không nghe, anh lập tức gạt đầu: “Xin lỗi.”

Tuy giọng điệu anh vẫn bình thản không đau không ngứa, nhưng trước đó Lý Viện Viện đã lót đường, lần này không tiếp nhận thì rõ ràng mình quá nhỏ nhen, hai cậu con trai kia lăm lăm mấy câu “Sau này đừng coi thường người khác nữa,” “Thằng nhóc này nên hòa đồng một chút thì hơn...” rồi định cho qua.

Lý Viện Viện cười đi về phía Yến Tư Thành: “Các tiền bối đúng là rộng lượng. Vậy hôm nay tôi và Tư Thành đi trước...”

“Đi gì mà đi!”

Lý Viện Viện vừa đi ngang qua bên cạnh Trình Phương Kiệt, bỗng một lực đạo đẩy mạnh lên vai cô, hiện giờ Lý Viện Viện cô “cơ thể khỏe mạnh” nên bị đẩy một cái vẫn đứng vững không té ngã, nhưng bên cạnh có một lớp xe đạp hư vướng vào chân Lý Viện Viện, khiến cô ngã ngời xuống đất đánh “bịch” một tiếng.

Hai cậu con trai phía sau lập tức hét lên: “Phương Kiệt!”

“Ê, đó là con gái mà...”

Trình Phương Kiệt cũng ngây người, đang định giải thích, bỗng một cú đấm đập vào mặt, Trình Phương Kiệt ngã xuống đất, miệng đầy mùi máu tươi, cậu ta phun ra một ngụm nước bọt lẫn máu.

“Mẹ kiếp!” Trình Phương Kiệt nổi cáu đấm xuống đất, hai cậu con trai phía sau cũng lập tức đứng dậy.

Lý Viện Viện thu mình dưới đất vò đầu. Miệng vẫn không cam tâm lắm bầm “Anh đánh người làm gì” “Anh đánh người làm gì” , rõ ràng là sắp đi được rồi... Anh muốn tới Đồn cảnh sát một lần nữa, muốn gặp ba Yến một lần nữa sao...

Yến Tư Thành đen mặt tới dìu Lý Viện Viện lên bỏ đi, nhưng Trình Phương Kiệt nhịn đau đứng lên chặn anh lại, hét lên: “Bắt con nhỏ kia lại!”

Hai người phía sau còn đang do dự không biết có nên ra tay với Lý Viện Viện không thì Yến Tư Thành đã kéo tay Trình Phương Kiệt, vẫn là cách hôm qua, định bẻ tay cậu ta, một cậu con trai lập tức xông tới kéo lấy Lý Viện Viện: “Bỏ tay Phương Kiệt ra!”

Lý Viện Viện quay đầu, dùng ngón nghề mình diễn kịch luyện được, rưng rưng nước mắt quay đầu nhìn cậu con trai kia: “Anh buông tôi ra, tôi sẽ đưa Tư Thành đi.”

Cậu con trai nghiêng răng, nhìn cánh tay bị sưng của Trình Phương Kiệt rồi lại nhìn Lý Viện Viện, cuối cùng bóp mặt Lý Viện Viện uy hiếp Yến Tư Thành: “Bỏ tay ra!”

Nhìn gò má mồm mĩm của Lý Viện Viện bị bóp lên một khối thịt, Yến Tư Thành biến sắc, tựa như mình bị cắt một khối thịt, vẻ mặt vừa tức giận vừa đau đớn, cực kỳ không cam lòng nhưng lại không biết làm sao, đành thả Trình Phương Kiệt ra.

Cậu con trai bắt giữ Lý Viện Viện nhìn vẻ mặt Yến Tư Thành, nhất thời bỗng tưởng rằng mình đang cầm dao kề lên cổ Lý Viện Viện chứ không phải chỉ bóp mặt cô...

Trình Phương Kiệt được buông ra càng tức tối hơn, nhớ lại mình ba lần bốn lượt bại dưới tay Yến Tư Thành, lòng cậu ta cực kỳ oán hận, xoay tay đấm một quyền lên mặt Yến Tư Thành. Đấm xong lại đá vào eo Yến Tư Thành một cái thật mạnh, cho dù là cọc gỗ bị đánh như vậy cũng phải dịch đi mấy bước, Yến Tư Thành ho mấy tiếng.

Lý Viện Viện nghe mà tim thắt lại, lần này cô thật sự cuống lên, giật tay áo cậu con trai kia lạnh mặt nói: “Bỏ tôi ra.”

Thái độ cô thay đổi quá nhanh, cậu con trai hơi ngẩn người, Lý Viện Viện nhân cơ hội này hất tay cậu con trai kia ra, nhặt lốp xe cũ dưới đất xông về phía trước, vung lốp xe đánh lên mặt Trình Phương Kiệt.

Trình Phương Kiệt vừa phát tiết cảm xúc xong, bỗng nhiên bị đánh một cái, đầu óc trống rỗng trong một giây. Đến khi sức tĩnh lại, Lý Viện Viện đã đứng trước mặt Yến Tư Thành, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn cậu ta: “Đồng môn đánh nhau thì không có gì đáng nói, thừa cơ làm chuyện xấu cũng có thể lý

giải được, nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn, nếu anh còn ra tay tàn độc, đừng trách sau này tôi bắt anh sống không bằng chết.”

Bốn nữ này thốt ra từ miệng một người cùng độ tuổi với Trình Phương Kiệt, đa phần đều có ý đùa giỡn, nhưng lần này, cậu ta sững sốt vì cô gái mập trước mặt đã nói bốn chữ này mang theo... sát khí.

Lý Viện Viện dìu Yến Tư Thành lên, nhìn vết thương trên mặt anh, Lý Viện Viện nói: “Muốn tới Đồn cảnh sát không?”

Cơ thể Yến Tư Thành cứng lại.

Lý Viện Viện lại hỏi Trình Phương Kiệt và hai cậu con trai kia: “Muốn tới Đồn cảnh sát không?”

Ba người nhìn nhau, không ai lên tiếng.

“Muốn tới Đồn cảnh sát thì bây giờ cứ nói đi, tôi sẽ gọi điện ngay, không muốn thì sau này không ai được nhắc tới chuyện này nữa.”

Bốn cậu con trai đều im lặng không nói.

Lời tác giả:

Trình Phương Kiệt: Bóp mặt con nhỏ đó!

Tác giả Cửu: Dừng tay!

Trình Phương Kiệt: Anh cùng cứu mỹ nhân à?

Tác giả Cửu: Để tui bóp cho.

Yến Tư Thành: ==+

Chương 32: Bản năng sinh lý và mười năm như một

Lý Viện Viện đưa Yến Tư Thành tới nhà thuốc mua thuốc, sau đó kéo anh tới chiếc ghế dài bên hồ xử lý vết thương.

Lý Viện Viện tức giận, lúc thoa thuốc lên cánh tay cho Yến Tư Thành cô dùng sức, nhưng Yến Tư Thành lại ngậy ra không kêu đau tiếng nào, để mặc Lý Viện Viện vừa chọc vừa ấn lên vết thương của mình, anh chỉ chăm chăm nhìn vào mặt cô, đến khi Lý Viện Viện xử lý xong vết thương cuối cùng của mình.

Yến Tư Thành tưởng ngón tay Lý Viện Viện sắp rời khỏi má mình, đang định lui về phía sau, nào ngờ Lý Viện Viện dùng hai tay nâng đầu anh lên, để mặt anh đối diện với cô, chỉ trong giây lát thôi nhưng Yến Tư Thành bỗng cảm thấy nhiệt độ má mình nóng lên rất nhiều: “Tư Thành.” Lý Viện Viện nghiêm túc nhìn anh, “Chuyện hôm nay không được có lần sau nữa.”

Yến Tư Thành ngẩn ra.

“Vốn dĩ chỉ cần nhịn một chút là chuyện nhỏ hóa không, anh không nên bồng bột lỗ mãng ra tay. Sau này nếu xảy ra tình trạng tương tự, Tư Thành nhớ phải nhẫn nhịn làm đầu. Dù sao chúng ta cũng khác với người ở đây, không tiện gây điều thị phi.”

Yến Tư Thành không đáp.

Lý Viện Viện nhú mày: “Tư Thành?”

“Viện Viện...” Dưới sự bức ép của cô, cuối cùng Yến Tư Thành cũng lên tiếng, “Nếu bắt anh ngồi nhìn em bị ăn hiếp thì không được.”

Yến Tư Thành rất hiếm khi nói những lời từ chối kiên định như vậy với Lý Viện Viện. Nhưng đối với chuyện này, anh nói không hề do dự. Nhìn Lý Viện Viện bị ăn hiếp, đó là khái niệm gì? Đó chính là trơ mắt nhìn người ta lấy kim chọc vào mắt mình nhưng bắt anh không phản kháng. Đây chẳng khác gì làm trái bản năng sinh lý của con người.

Anh không làm được.

“Viện Viện, anh hứa với em, sau này nếu có người khiêu khích sinh sự, anh sẽ cố sức nhẫn nhịn, nhưng họ không thể tổn thương em.” Yến Tư Thành nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm phản chiếu ánh đèn bên kia hồ, “Vì anh tồn tại để bảo vệ em.”

Lý Viện Viện sùng sốt.

Chương trình truyền hình ở đây, giờ học Pháp luật ở đây đều nói với cô rằng, mọi người đều bình đẳng, một người không tồn tại vì người nào khác. Họ là những cá thể độc lập, có cuộc sống của riêng mình, sau khi kháng cự, Lý Viện Viện đã đón nhận cách nói này, vì cô phát hiện ở đây mình không hề cao quý hơn người khác. Nhớ lại trước đây, cô nghĩ chắc chắn lúc đầu thai mình đã cố gắng, ngoài ra thật sự không có gì khác biệt.

Cô đã tiếp nhận suy nghĩ này, nhưng Yến Tư Thành nghiêm túc nói với cô “Anh là của cô”, “Anh tồn tại để bảo vệ cô”, Lý Viện Viện dường như nhìn thấy bản năng xấu xa của con người mà Triết học nói.

Cô không nén nổi vui sướng trong lòng.

Vì Yến Tư Thành thuộc về cô, trung thành với cô, bị cô chiếm hữu.

Cô rất thỏa mãn. Nhưng như vậy hình như không đúng, đối với Yến Tư Thành thật quá đổi bất công. Vậy là Lý Viện Viện đè nén vui sướng trong lòng, dùng lý trí nói với anh: “Tư Thành, em có thể tự bảo vệ mình.” Cô

nhìn vào mắt Yến Tư Thành, rất dịu dàng nói, “Bởi vậy anh chỉ cần chuyên tâm bảo vệ bản thân là được rồi.”

Yến Tư Thành nghe cô nói, nhưng không biết nghĩ tới điều gì, anh cup mắt, sắc mặt khẽ tái đi.

Trở về Ký túc xá.

Châu Tình đang dùng laptop theo dõi một bộ phim truyền hình rất nổi tiếng gần đây. Được phu nhân, phim kể về một cô gái y thuật siêu việt thời cổ đưa người chồng ngọc ngách của mình đi bốn phương hành y cứu người.

Châu Tình đang lấy khăn giấy chùi nước mắt, thấy Lý Viện Viện về cũng không chào cô một tiếng.

Nhìn Châu Tình khóc đau lòng, Lý Viện Viện không khỏi tò mò nhìn vào màn hình, nữ chính vẫn luôn hành y đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, còn nam chính khờ khạo đang khom bên giường kể chuyện cho vợ nghe.

Nữ chính nói: “A Nhiên à, thiếp không nghe hết chuyện này được, chàng kể kết cuộc cho thiếp nghe đi.”

Châu Tình cơ hồ khóc không thành tiếng.

Lý Viện Viện bưng ghế lại ngồi bên cạnh cô: “Sắp kết thúc chưa?”

“Ừm, Được phu nhân sắp bệnh chết rồi.”

Sao vẫn còn nói chuyện được kìa...

Trong màn hình, người chồng khờ khạo kể kết cuộc câu chuyện cho Được phu nhân nghe, Được phu nhân nhắm mắt. Châu Tình ghen ngào: “Sau này A Nhiên ngọc chỉ còn một mình thì phải làm sao đây...” Lý Viện Viện đưa một tờ khăn giấy cho Châu Tình rồi tiếp tục xem, trong màn hình xuất

hiện dòng chữ “Hai mươi năm sau” , sau đó là cảnh người chồng gốc
nghếch tóc bạc trắng ngồi trước mộ, tay cầm sách, vẫn đọc câu chuyện năm
đó.

Hết phim.

Châu Tình khóc đỏ mắt: “Trên thế gian này cũng chỉ có kẻ gốc mới ở mãi
bên một người như vậy thôi.”

Lý Viện Viện ngẩn người, cô bỗng dừng thất thần, nhớ lại lúc trước vẫn còn
ở trong căn phòng nhỏ bên ngoài trường, hôm đó cô diễn kịch bị đèn sân
khấu đập trúng vai, sau khi về nhà Yến Tư Thành thoa thuốc cho cô, lúc đó
cô bùi ngủi, “Bao nhiêu năm rồi, chỉ có Tư Thành vẫn đối xử với em như
xưa.” Còn Yến Tư Thành nói, “Tư Thành ngu đần, đời này chỉ trung thành
với một người là đủ.”

Lúc đó Lý Viện Viện nghe câu này cũng không nghĩ nhiều, còn hiện giờ đối
với Yến Tư Thành lòng cô đã khác, nhớ lại lời này, rồi lại nhìn nam chính
gốc nghếch trong ca khúc cuối phim vẫn còn đang đọc sách, cô bỗng cảm
thấy nếu có một ngày mình chết đi, có lẽ Yến Tư Thành cũng sẽ ở mãi
trước mộ cô như vậy.

“Nếu tốt cho nam chính thì biên kịch phải cho anh ta quên đi.” Lý Viện
Viện nhẹ giọng nói, “Nhớ mãi như vậy chẳng phải cuộc đời anh ta bị hủy
hoại rồi sao?”

“Vậy mới cảm động chứ! Ngoài những kẻ gốc nghếch, ai có thể chung
thủy được như vậy đâu.” Nhắc đến chuyện này, Châu Tình bùi ngủi, “Cậu
nhìn đi, hiện giờ kẻ thứ ba hoành hành, không nói người khác, nói Yến Tư
Thành nhà cậu đi, cậu cảm thấy sau khi cậu chết hai mươi năm, cậu ta có ở
bên cạnh cậu mãi không, có còn kể cho cậu nghe câu chuyện năm xưa nữa
không?”

“Có lẽ... Tư Thành thật sự làm được.”

Nghe Lý Viện Viện nói vậy, Châu Tình không dám tin quay đầu nhìn cô:
“Cậu tự tin về Yến Tư Thành nhà cậu tới mức đó à?”

Lý Viện Viện gật đầu.

Châu Tình thoáng im lặng, không biết nghĩ đến điều gì, vẻ mặt âm đạm hơn ban nãy đôi chút: “Hiện giờ cậu đang yêu cuồng nhiệt nên có nghĩ vậy cũng bình thường, cảm thấy đối phương là cả thế giới của mình, chờ thêm một vài năm nữa sẽ khác thôi.” Cô khựng lại rồi giải thích tiếp, “Mình không có ý ly gián quan hệ giữa các cậu, hiện giờ đúng là Yến Tư Thành đối với cậu rất tốt, ai cũng nhìn thấy điều này, ý mình là nếu cậu ta có thể đối xử tốt với cậu mười năm như một, đó mới thật sự là tốt.”

Yến Tư Thành thật sự đã đối xử tốt với cô mười năm như một, tuy không dùng thân phận tình nhân....

“Nếu Yến Tư Thành thật sự có thể làm được như vậy, chắc trên thế gian này không còn ai tốt với cậu hơn cậu ta nữa đâu, thôi cậu hãy thật thà lấy cậu ta đi.”

Câu này của Châu Tình quá gần với tiếng lòng Lý Viện Viện, nhất thời Lý Viện Viện khẽ ngây ngốc.

Thấy dáng vẻ dờ dẩn của Lý Viện Viện, Châu Tình vỗ vai cô: “Nhưng mà còn phải cần có thời gian để kiểm nghiệm, theo mình thấy đàn ông trên đời đều như nhau thôi, lúc yêu cậu thì yêu thật sự, lúc yêu người khác cũng thật sự yêu, làm gì có ai chung thủy với ai đến cùng.”

Lúc này Lý Viện Viện mới nhớ lại trước đó loáng thoáng từng nghe Trương Tĩnh Ninh nói, Châu Tình bị một người bạn thân đào tường khoét vách nên mới chia tay với bạn trai.

Lý Viện Viện khẽ hỏi: “Nếu thật sự có một người đối với cậu một lòng một dạ, đến chết không sờn thì sao?”

Châu Tình lập tức nghiêm mặt: “Nếu có một người như vậy, cho dù đó là một kẻ ngốc nghếch mình cũng phải yêu người đó gấp bội để báo đáp.”

Lý Viện Viện ngẩn người.

Châu Tình lại bật cười: “Nói thì nói vậy thôi, tiền đề là phải có một người như vậy mới được chứ.”

Tối đó, Lý Viện Viện không ngủ được. Trong đầu cô không ngừng hỗn chiến.

Một mặt cô cảm thấy Châu Tình nói có lý, đừng nói là ở đây, cho dù ở Đại Đường cũng chẳng tìm được mấy ai đối xử với cô tốt như Yến Tư Thành. Nhưng một mặt khác, cô lại cảm thấy Châu Tình nói vô lý, hai người yêu nhau lẽ nào là vì một phía trao gửi cho đối phương vô điều kiện nên mới nảy sinh sao?

Lý Viện Viện cảm thấy hình như không phải, nếu không cô đã yêu Yến Tư Thành từ lâu rồi, tại sao gần đây mới phát giác ra chứ...

Nhưng nghĩ tiếp lại thấy không đúng, có lẽ cô thật sự đã yêu Yến Tư Thành từ lâu rồi, nhưng bản thân cô chưa hề phát hiện, mãi đến tối hôm đó, gặp phải cô gái khoa Nghệ thuật ở sân vận động... Chắc cô đã bị cô ta kích thích.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Viện Viện càng nghĩ càng rối, nhưng lúc mơ màng thiếp đi, có một ý nghĩ hiện lên trong đầu cô vô cùng rõ ràng.

Cho dù tình yêu đến như thế nào, tóm lại hiện giờ cô đối với Yến Tư Thành đã nảy sinh tình cảm, cô phải nói rõ với Yến Tư Thành.

Hôm sau Lý Viện Viện thức dậy hơi trễ, lúc tỉnh táo lại đã là chín rưỡi sáng, cũng may hôm nay là thứ Bảy, không cần đi học. Trương Tĩnh Ninh có hẹn

đi ra ngoài chơi, Châu Tình ngồi trước máy vi tính, vắt chân vừa gặm bánh bao vừa đọc truyện.

Nghe tiếng Lý Viện Viện xuống giường, Châu Tình quay đầu nhìn cô: “Hiếm chưa, sinh viên giỏi ngủ nướng.”

Lý Viện Viện dụi mắt, cô cũng cười trêu Châu Tình: “Cậu cũng hiếm khi dậy sớm đọc truyện mà.”

Nhắc tới chuyện này, Châu Tình nổi hứng: “Mình nói nè, gần đây mình phát hiện có một tác giả tên Cửu Lộ Phi Hương viết tiểu thuyết hay lắm, cậu có muốn đọc thử không?”

“Tiểu thuyết?”

“Đúng vậy, vừa ngược vừa đáng yêu, tối qua mình đọc một truyện không dừng lại được luôn.”

Lý Viện Viện liếc vào màn hình của Châu Tình, vừa nặn kem đánh răng vừa nói: “Nói về cái gì vậy?”

“Truyện mình đọc là truyện ngắn, viết về chuyện của Công chúa và Thị vệ.”

Động tác trên tay Lý Viện Viện khựng lại: “Công chúa... và Thị vệ?”

“Ừ, ngược lắm, Công chúa và Thị vệ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, nhưng vì thân phận nên không thể ở bên nhau, cuối cùng Công chúa bị gả đến nước khác, bất hạnh chết ở xứ người, Thị vệ tưởng nhớ Công chúa hết nửa đời còn lại. Yêu đến chết luôn.” Châu Tình bùi ngùi, “Trên thế giới này, ngoài kẻ ngốc chắc cũng chỉ có thị vệ hay kỹ sĩ mới chung thủy vậy thôi.”

Lý Viện Viện bước sang: “Mình xem thử.”

Lý Viện Viện cảm thấy cô nên cho Yến Tư Thành biết tâm sự của mình, nhưng nhớ lại biểu hiện mấy ngày trước của mình, ngay cả bản thân cô lúc

hiểu được tâm tư của mình cũng chấn động đến mức dùng cách trốn chạy để đối diện, đừng nói gì tới Yến Tư Thành.

Bởi vậy cô cho rằng, với quan hệ hiện giờ giữa cô và Yến Tư Thành, vẫn chưa thích hợp nói thẳng chuyện này, có lẽ cô phải dùng một cách khéo léo hơn để chỉ rõ cho anh, hay đúng hơn là...

Khiêu khích anh...

Lý Viện Viện lướt qua trang web, lòng thầm nghĩ: Không biết Tư Thành đọc được tiểu thuyết này sẽ nói gì...

Chương 33: Tôn ti và thân phận

Yến Tư Thành rút lui khỏi câu lạc bộ Taekwondo.

Không vì điều gì khác, anh chỉ sợ mình gặp lại những người đó sẽ không nhận được mà....

Đánh chết họ...

Sắp đến trưa, Lý Viện Viện gọi điện hẹn anh ăn cơm.

Yến Tư Thành ngẩn người, lòng bỗng nhiên cảm động... Cuối cùng Công chúa đã bình thường trở lại rồi.

Tại nhà ăn của trường, ở vị trí cô thường ngồi, Lý Viện Viện cầm điện thoại trong tay lướt web đọc một câu chuyện. Yến Tư Thành bưng cơm tới đặt trên bàn, Lý Viện Viện vẫn còn đọc tiểu thuyết.

Yến Tư Thành cảm thấy tò mò, nhưng cũng không hỏi, chỉ nói: “Viện Viện, ăn cơm thôi.”

Lý Viện Viện cũng ngoan ngoãn bỏ điện thoại xuống ăn cơm như thường lệ, rồi lại cầm điện thoại lên lướt, tiếp đó bỗng bùi ngùi: “Câu chuyện này cảm động quá.”

“Chuyện gì mà lại khiến Viện Viện thích quá vậy?”

“Là chuyện về một Công chúa gả đến nước khác nhưng lại chết ở xứ người.”

Mặt Yến Tư Thành khẽ biến sắc: “Sao Viện Viện lại đọc những chuyện không may như vậy...”

“Tiểu thuyết thôi mà, không cần nghiêm túc vậy đâu, có điều tình cảm của Công chúa trong truyện khiến em rất xúc động, Tư Thành có muốn đọc thử không?”

Yến Tư Thành nhíu mày: “Không đọc đâu, sau này Viện Viện cũng bớt đọc những loại truyện vớ vẩn này thì hơn.”

“Sao lại là truyện vớ vẩn chứ?” Yến Tư Thành không chịu đọc, Lý Viện Viện dứt khoát đổi cách khác, “Trong này không miêu tả về Công chúa nhiều lắm, chủ yếu là từ góc độ của một...” Lý Viện Viện khựng lại, “Một ám vệ bên cạnh Công chúa, truyện được viết lại theo hồi ức của ám vệ đó.”

Yến Tư Thành tiếp tục nhíu mày: “Một người hầu làm sao có tư cách nhớ lại chuyện cũ của Công chúa.”

Lý Viện Viện khựng lại: “Người nhớ lại đó đã trở thành Trấn quốc Đại tướng quân nguyên lão ba triều rồi.” Yến Tư Thành im lặng nghe Lý Viện Viện tiếp tục nói, “Ám vệ đó và Công chúa là thanh mai trúc mã, hai người lâu ngày sinh tình, trước khi Công chúa gả đi xứ khác đã hỏi ám vệ đó có bằng lòng đưa nàng đi không, kết quả bị ám vệ đó từ chối. Công chúa tức giận, để ám vệ đó ở lại Kinh thành, một mình gả tới phương xa, cuối cùng chết trong chiến loạn ở nước khác, ám vệ đó hối hận thì đã muộn, xin được đến nước kia bình định chiến loạn, nhưng cuối cùng vẫn không thể mang hài cốt Công chúa về nước.”

Yến Tư Thành ngậy ra: “Tại sao?”

“Lúc còn sống Công chúa đã ra lệnh cho người hỏa thiêu hài cốt của mình sau khi nàng chết. Sau đó rải tro cốt nàng trên một ngọn núi quanh năm có gió thổi về cố quốc, từ đó về sau ám vệ sống mãi trong hồi ức của quá khứ.”

Yến Tư Thành im lặng.

Lý Viện Viện quan sát vẻ mặt anh rồi hỏi: “Tư Thành, anh nói nếu lúc đầu ám vệ đó bày tỏ tâm ý của mình với Công chúa, có phải kết cuộc sẽ tốt hơn không?”

Yến Tư Thành thoáng trầm ngâm: “Nếu vậy ám vệ đó thật sự là phường đại nghịch bất đạo.”

Nghe được đáp án như vậy khiến Lý Viện Viện đờ người.

“Là người hầu thì phải hiểu rõ vị trí của mình. Người hầu có thân phận gì, sao có thể xứng với Công chúa? Nếu Công chúa lầm đường lỡ bước, lòng bị kẻ đó quấy nhiễu, vậy kẻ đó phải tự biết cân nhắc, hành vi đúng mực, tránh để Công chúa có ý khác. Còn ám vệ này lại không biết hồi cải, ngược lại còn nảy sinh tình cảm với Công chúa, không khống chế tâm tư của mình, thật sự đáng tru diệt. Nếu muốn tốt cho Công chúa, lúc người này phát hiện trong lòng Công chúa manh nha tình cảm lẽ ra phải dùng đao tự sát, để phòng hậu hoạn khi còn chưa muộn.”

Lý Viện Viện há miệng đờ người một hồi, không để gì mới khép miệng lại được, dịu dàng cười nói: “Cũng đâu đến mức tự sát...”

“Diệt cỏ phải tận gốc.”

Lý Viện Viện cảm thấy không khí hơi lạnh lẽo, cố hắng giọng. Cô nghĩ chắc cô không hỏi tiếp được nữa rồi, nếu Yến Tư Thành phát giác được điều gì, vậy chẳng phải... anh sẽ tự sát tại đây, máu phun đầy mặt đất sao?

Ăn cơm xong, buổi chiều Lý Viện Viện đọc sách ở Thư viện, nhưng cảm giác đờ trong bụng không thể tiêu hóa, nghẹn ở đâu đó rất khó chịu.

Chung sống với Yến Tư Thành đã lâu, nhưng Lý Viện Viện không ngờ đối với “Công chúa”, sự cố chấp của Yến Tư Thành còn sâu sắc nặng nề hơn cô tưởng tượng.

Anh dựng lên cho mình một bức tường tôn ti khác biệt. Lý Viện Viện đứng cao trên tường, anh thấp hèn quỳ ở góc tường, cho dù đến đây được một thời gian rồi nhưng bức tường này vẫn chưa đổ xuống.

Nếu hiện giờ miễn cưỡng cho Yến Tư Thành biết, Công chúa của anh yêu anh, từ nay về sau muốn nắm tay anh chia ngọt sẻ bùi đến khi răng long đầu bạc, e là anh sẽ thật sự quay người rút dao cắt cổ mình....

Lý Viện Viện đọc sách một lúc rồi lại nhìn Yến Tư Thành ngồi ở đối diện, cô suy đi nghĩ lại, hiện giờ muốn chuyển giai đoạn một cách tự nhiên chỉ có thể khiến Yến Tư Thành ý thức được anh và Lý Viện Viện là bình đẳng, không tồn tại quan hệ tôn ti khác biệt. Sau đó phải để Yến Tư Thành ý thức được, anh có quyền yêu Công chúa, không tồn tại đạo lý đại nghịch bất đạo phải tự sát gì đó. Cuối cùng phải khiến Yến Tư Thành ý thức được rằng anh yêu cô.

Điều cuối cùng Lý Viện Viện không chắc lắm, có thể Yến Tư Thành đối xử tốt với cô thật sự chỉ vì cô là Công chúa, anh đang tận trung với cô, trái tim anh vốn chẳng đặt ở nơi cô như cô tưởng tượng.

Nhưng đó là chuyện sau này, nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là phải khiến Yến Tư Thành biết anh và Lý Viện Viện là bình đẳng. Nhưng vạn sự khởi đầu nan, đối với mệnh đề vĩ mô này, Lý Viện Viện thật sự không tìm được điểm bắt đầu từ đâu.

Cô đành dung hòa những chi tiết vụn vặt trong cuộc sống, ví dụ như ăn ở đi lại. Nhưng sau đó lúc bắt đầu hành động thực tiễn, Lý Viện Viện mới phát hiện ra không biết từ lúc nào Yến Tư Thành đã thay đổi rất nhiều rồi.

Lúc đi đường họ không còn phân trước phân sau, có lúc vì đang suy nghĩ, Yến Tư Thành còn đi trước mặt cô, lúc họ ăn cơm Yến Tư Thành cũng không đứng gác bên cạnh, anh sẽ rất tự nhiên đặt mâm cơm xuống, sau đó

ngồi trước mặt cô. Lúc họ tập luyện, thỉnh thoảng Yến Tư Thành sẽ sửa động tác cho cô, thậm chí còn chủ động tiếp xúc với cơ thể cô.

Cô không hề phát giác được những thay đổi tự nhiên này, Yến Tư Thành cũng không.

Thì ra hoàn cảnh có sức mạnh khiến người ta thay đổi lúc nào chả biết.

Chuyện tốt này có nghĩa là Lý Viện Viện không cần tốn quá nhiều công sức cũng có thể khiến Yến Tư Thành hiểu được cô muốn làm gì.

Nhưng mọi chuyện luôn có một điểm tương đối khó công kích.

Cuối tuần, Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh hẹn Lý Viện Viện ra trung tâm thành phố dạo chơi. Lý Viện Viện gọi điện nói với Yến Tư Thành, Yến Tư Thành lập tức im lặng, sau khi cân nhắc bèn khéo léo đề nghị: “Anh đi cùng bọn em.”

Ba cô gái đi dạo phố, lý nào lại dắt theo một cậu con trai. Đề nghị của Yến Tư Thành bị Châu Tình và Trương Tĩnh Nghi đồng loạt phản đối.

“Tình tứ quá mình không chịu nổi đâu.”

“Hôm nay con gái đi chơi, không được dắt theo kỳ đà.”

Lý Viện Viện thấy họ nói rất có lý, cô chuyển lời cho Yến Tư Thành: “Con gái đi dạo chắc chắn anh sẽ thấy chán lắm, à, trước đó Lục Thành Vũ có hỏi anh tại sao không chơi game nữa, hay là hôm nay anh chơi game một lúc đi, không thì tới Thư viện đọc sách cũng được.”

Dạo phố cùng Lý Viện Viện nào có chuyện chán chứ, Yến Tư Thành vẫn không cam lòng, tranh đấu: “An toàn của em...”

“Trên đường có cảnh sát mà, Tư Thành lại quên rồi, em sẽ tự bảo vệ mình an toàn.” Nói xong, Lý Viện Viện vội vã dập máy dưới sự thúc giục của hai

cô gái kia.

Yến Tư Thành nghe tiếng dập máy tút tút trong điện thoại, lòng bỗng nhiên trống rỗng.

Gần đây anh cảm thấy đúng là Lý Viện Viện đã giống như trước kia, những lúc rảnh rỗi hầu như đều ở bên anh, nhưng nghĩ kĩ lại có rất nhiều điểm khác. Cô trở nên... không mấy dựa dẫm vào anh nữa.

Lúc mới đến đây, anh phụ trách toàn bộ mọi chuyện trong cuộc sống của Lý Viện Viện, ăn ở đi lại, củi gạo dầu muối, anh để Lý Viện Viện chỉ phụ trách một phần rất nhỏ trong cuộc sống của mình. Bởi vậy lúc đó đối với Lý Viện Viện, anh là chỗ dựa không thể xa rời.

Nhưng kể từ khi rời khỏi căn phòng nhỏ quay về Ký túc xá, Lý Viện Viện bắt đầu tự lo liệu việc ăn ở đi lại, củi gạo dầu muối của mình, cô không còn cần anh nhiều nữa. Từ một ý nghĩa nào đó, có lẽ đây là chuyện tốt. Nhưng hiện giờ ngay cả an nguy của mình cô cũng không cần anh phụ trách nữa sao?

Ngay cả chức trách của mình anh cũng không cần làm nữa, vậy sau này... anh phải dùng thân phận gì để ở bên cạnh cô đây...

Cô muốn hoàn toàn vứt bỏ anh để sống cuộc đời thuộc về mình sao...

Vậy là Công chúa... không cần anh nữa rồi...

Yến Tư Thành nhìn di động của mình, mắt sụp xuống.

Hôm nay Lý Viện Viện dạo phố rất vui. Cô phát hiện so với lần trước đi với Châu Tình, những quần áo cô mặc được đã trở nên nhiều hơn, về cơ bản, những quần áo size lớn cô đều chui lọt. Đi suốt một ngày, trong tay cô cũng xách ba bốn túi giấy. Mua toàn những quần áo cô cảm thấy Yến Tư Thành

sẽ thích mình mặc. Nhưng trên đường về nhà, cô đếm lại ví tiền của mình, sau đó nhú mày.

Hiện giờ sinh hoạt phí của cô đều dựa vào tiền của bà nội “Lý Viện Viện” để lại, tuy không thiếu tiền nhưng bình thường chỉ xài chứ không kiếm thêm khiến Lý Viện Viện cảm thấy kinh tế có nguy cơ suy sụp.

Châu Tình thấy cô nhìn ví tiền rầu rĩ bèn kéo tay cô cười: “Ồi dào, mình nói này Lý Viện Viện, hiện giờ cậu đang được Yến Tư Thành nuôi mà, cậu còn đếm tiền làm gì, cất đi cất đi, đừng để bọn người nghèo này ghen tị.”

Lý Viện Viện cất lại ví tiền: “Tiền của Tư Thành là của Tư Thành, sao mình có thể dòm ngó ví tiền của anh ấy được.”

Thời gian trước ở trong căn phòng nhỏ của Yến Tư Thành, cô đã xài rất nhiều tiền của Yến Tư Thành, đến giờ vẫn còn chưa trả, tuy sau này không chừng họ có thể trở thành vợ chồng, nhưng hiện giờ dù sao vẫn chưa phải. Hơn nữa tiền của Yến Tư Thành cũng không phải thật sự là của anh, suy cho cùng họ đều nợ của người khác, vẫn phải trả lại.

“Châu Tình, chỗ các cậu... có cách nào kiếm được tiền không?”

Châu Tình đáp ngay không suy nghĩ: “Đi làm đó. Tỉnh Ninh chẳng phải vẫn luôn đi làm đó sao, hiện giờ sắp thành bà phú hộ rồi.” Cô khều cánh tay Trương Tỉnh Ninh.

Trương Tỉnh Ninh cười đẩy cô ra: “Bà phú hộ gì chứ, làm cho nhiều thôi chi bằng kiếm chồng giàu, làm thêm bán sống bán chết một ngày có kiếm được bao nhiêu tiền đâu. Viện Viện à, mình thấy hiện giờ cậu phải tóm Yến Tư Thành cho chặt, việc gì phải nghĩ tới chuyện đi làm, sau này muốn gì thì kêu Yến Tư Thành mua cho cậu, nhà cậu ta giàu có lắm, không xài cũng phí.”

Lý Viện Viện cười: “Mình vẫn muốn như Châu Tình nói, tìm việc làm thêm thì tốt hơn, Tĩnh Ninh, cậu có việc gì giới thiệu cho mình không?”

Trương Tĩnh Ninh bĩu môi: “Có thì có, nhưng mà cậu cũng biết đó, sinh viên đi làm chỉ có những việc như là phát tờ rơi hoặc làm phục vụ quán ăn thôi, cậu chần chẫn muốn làm chứ?”

“Ừ.”

Châu Tình hỏi: “VẬY chuyện học của sinh viên giỏi cậu thì sao? Còn một tháng nữa là tới cuối kỳ rồi đó.”

Lý Viện Viện ngẩn ra, đúng rồi nhỉ, sắp tới cuối kỳ rồi, khoa Văn của cô còn đỡ, cô không có duyên với môn Toán cao cấp, ngoài môn tiếng Anh nan giải kia, những môn khác nhồi nhét một chút chắc thi đậu cũng không có vấn đề gì, vấn đề là khoa Tài chính của Yến Tư Thành... phải làm sao đây...

Chương 34: Thi cuối kỳ và tiệc chia tay

Ý tưởng đi làm cuối cùng cũng bị dập tắt vì đã gần tới cuối học kỳ.

Lý Viện Viện lại chỉnh sửa thời gian biểu sinh hoạt của mình, rút ngắn thời gian luyện tập buổi tối, gần đây cũng không cần tập kịch, vừa khéo cô có thể chuyên tâm chạy nước rút trước kỳ thi. Nhưng có những chuyện vẫn có thể tiến hành đồng bộ, ví dụ như khiêu khích Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện đã nghĩ kỹ, cô cảm thấy nếu cô tới Thư viện đọc sách học bài, tự nhiên Yến Tư Thành cũng phải đi. Hơn nữa anh còn phải đọc sách nhiều hơn cô, hiện giờ Yến Tư Thành đã rút lui khỏi câu lạc bộ Teakwondo, mỗi ngày ngoài việc lên lớp cũng không còn việc gì khác, vừa khéo có thể ngày ngày ở Thư viện cùng cô. Cô có rất nhiều thời gian để khiêu khích anh.

Nhưng nào ngờ lúc thật sự hành động, Lý Viện Viện mới phát hiện, “khiêu khích” một người thật sự chẳng hề dễ dàng gì cả...

Hai người họ ngồi trong Thư viện đọc sách, vừa cúi đầu xuống là hết ngày, mắt bị đủ các loại đề ôn tập lấp đầy, đâu còn thời gian nhìn đối phương. Bởi vậy cho dù hiện giờ thời gian bên nhau nhiều, nhưng cũng không có tiến triển thực tế xú xú nào cả.

Lúc ăn cơm Lý Viện Viện cũng muốn khiêu khích Yến Tư Thành, dù sao bàn trong nhà ăn cũng nhỏ hơn bàn Thư viện, khoảng cách của họ cũng rất gần, lúc ăn cơm tâm trạng mọi người cũng hòa nhã hơn. Nhưng Lý Viện Viện vẫn chưa nghĩ ra phải hành động cụ thể gì nữa.

Đút cho nhau ăn như đôi tình nhân bên trái này sao? Chắc Yến Tư Thành sẽ sợ đến mức quỳ mọp xuống đất, nói không chừng còn tự cắt cổ tay ngay tại chỗ. Hay vừa ăn vừa nhìn đối phương cười ngờ nghếch như đôi tình nhân

bên phải này? Chắc Yến Tư Thành sẽ lo lắng đến mức đưa cô tới bệnh viện trường mất thôi...

Hai người đã quá quen thuộc với nhau, cô phải nắm bắt chừng mực thế nào mới đạt tới cảnh giới “khiêu khích” , đây thật sự là một chuyện quá nhức đầu...

Buổi tối về Ký túc xá, cô hỏi Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh, em họ xa của cô định bày tỏ với thanh mai trúc mã của mình, nhưng lại không muốn bày tỏ quá vội vã phá hỏng quan hệ hài hòa của họ hiện giờ, hỏi em họ cô phải làm sao?

Châu Tình vừa ngoáy tai vừa nói: “Em họ cậu muốn chơi trò mờ ám à, không được đâu, lên giường là xong chuyện ngay thôi. Lên giường với thanh mai trúc mã, bóp cổ người đó bắt người đó chịu trách nhiệm.”

Lý Viện Viện nghe mà toát mồ hôi, dứt khoát phớt lờ Châu Tình, quay sang nhìn Trương Tĩnh Ninh, Trương Tĩnh Ninh sờ cằm gượng gạo nói: “Tấn công vào những chi tiết vụn vặt trong cuộc sống đi, tặng người đó chút đồ, cho người đó những món người đó thích ăn, mang danh ân cần nhưng thực tế là ăn tươi nuốt sống. Con trai thời nay không ngốc đâu, nếu em họ cậu có biểu hiện thích hợp, trừ khi người đó thật sự không thích cô ấy, nếu không nhất định sẽ có hành động.

Lý Viện Viện gật đầu, cảm thấy Trương Tĩnh Ninh nói có lý, tuy đoạn sau không mong Yến Tư Thành chủ động, nhưng ít ra đoạn trước cô cũng có thể xử lý tốt.

Cô cảm thấy mình đã nhìn thấy hi vọng của tương lai, máu nóng bừng bừng đi ngủ.

Nhưng sáng hôm sau thức dậy Lý Viện Viện bèn ngẩn ra. Cô định mua chút đồ Yến Tư Thành thích ăn. Nhưng cô nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra Yến Tư Thành thích ăn gì, bình thường bữa sáng của Yến Tư Thành gồm một

chén cháo một cái bánh bao một cái bánh hấp. Đến bữa trưa gồm có cơm, một mận một rau một canh. Bữa tối cũng tương tự bữa trưa. Mỗi ngày đều xếp hàng ở nhà ăn lấy cơm, thứ Hai tới thứ Sáu cũng đều tới cửa sổ lấy thức ăn, không có ngày nào ngoại lệ. Nhưng món ăn của Lý Viện Viện thì mỗi ngày đều đủ các kiểu cách.

Nghĩ tới đây, Lý Viện Viện không khỏi ngẩn người.

Hiện giờ cô thật sự không nhìn ra Yến Tư Tư Thành thích ăn gì, lúc trước ở Đại Đường họ vốn không cùng ăn cơm nên Lý Viện Viện càng không biết. Nghĩ tới Đại Đường, trong đầu Lý Viện Viện bỗng lướt qua một món – kẹo gừng.

Đó là món cô và Yến Tư Thành ăn lúc gặp nhau lần đầu. Tuy không biết Yến Tư Thành có thích không, nhưng món ăn kỉ niệm này chắc có thể khiêu khích trái tim nhất, Lý Viện Viện hứng chí bưng bưng chạy tới tiệm tạp hóa của nhà ăn mua một bịch kẹo gừng...

Chờ đọc sách ở Thư viện xong, trên đường hai người tới nhà ăn, Lý Viện Viện mới móc kẹo gừng ra: “Tư Thành.”

Bước chân Yến Tư Thành khựng lại, quay đầu nhìn cô, Lý Viện Viện đứng ở hai bậc thang phía trên đưa cho anh một bịch kẹo ni lông, Yến Tư Thành đón lấy nhìn thử, bên trong có mấy viên kẹo gừng màu vàng. Hình dạng khác xa của Đại Đường, nhưng Yến Tư Thành vẫn biết hai chữ “kẹo gừng” to tướng trên bao.

Viện Viện đưa cái này cho anh làm gì? Anh hơi khó hiểu, nhưng lập tức thoải mái xé bao kẹo đưa cho Lý Viện Viện: “Xong rồi.”

Yến Tư Thành... tưởng cô muốn nhờ anh xé bao giúp sao?

Thật sự chăm sóc cô như trẻ con vậy, anh tưởng chuyện xé bao này cô không làm được sao...

Kẹo gừng dừng lại trước mặt Lý Viện Viện, vẻ mặt Yến Tư Thành dịu dàng cũng trước mặt, Lý Viện Viện nhất thời không biết mình nên nhận lấy hay không.

Cuối cùng cô vẫn nhận lấy kẹo gừng, mình ăn một cây. Yến Tư Thành tiếp tục quay người đi về phía trước, Lý Viện Viện ngậm kẹo gừng gọi anh: “Tư Thành”. Lời nói không rõ ràng giống như Lý Viện Viện lúc nhỏ.

Yến Tư Thành vô thức quay đầu, một cây kẹo gừng quệt quanh mặt anh, sau đó mới tìm được vị trí, nhét vào miệng anh.

Mùi vị... không giống trước đây lắm, ngọt hơn lúc trước...

Kẹo gừng dính trên mặt rất khó chịu, nhưng nhìn Lý Viện Viện không biết tại sao lại cười rất vui vẻ, Yến Tư Thành chẳng giận, anh nửa cười nửa than: “Viện Viện, kẹo dính lên mặt rồi.”

“Tư Thành giận à?”

Yến Tư Thành lắc đầu.

Không giận, đối diện với nụ cười của Lý Viện Viện, anh vốn chẳng hề giận nổi, chỉ cần cô cười, bắt Yến Tư Thành lấy máu tươi hoa cũng được, dính chút kẹo thì có là gì...

Không biết Lý Viện Viện suy nghĩ gì, có lẽ vì hiện giờ cô đứng cao hơn Yến Tư Thành hai bậc thang, có lẽ vì cô bỗng lóe lên một ý nghĩ... cô đưa tay chọc vào gò má dính kẹo của Yến Tư Thành.

Kẹo khiến ngón tay cô và gò má anh dính vào nhau, như luyến lưu chẳng nở rời...

Lý Viện Viện vốn chỉ chọc chọc cho vui, không có ý gì khác, nhưng vừa đụng vào mặt Yến Tư Thành, nhìn ngón tay mình “luyến lưu” trên má anh,

cô bỗng có cảm giác mình đang sàm sỡ Yến Tư Thành...

Cảm giác này... thích thật...

Tim Lý Viện Viện như rớt nhịp trong thoáng chốc ấy, nhưng ngón tay cô vẫn dính trên mặt anh, mãi đến khi Yến Tư Thành ho nhẹ một tiếng quay đầu đi, cô mới cười bước xuống bậc thang, cứ như vừa rời mình chẳng hề trêu anh vậy: “Tư Thành, anh đi rửa mặt đi.”

Lý Viện Viện cảm thấy mình nên chuẩn bị khăn ướt sẵn trước, như vậy cô không chỉ được chọc vào mặt anh mà thậm chí còn có thể giúp anh “lau sạch” mặt nữa...

Quay đầu nhìn mặt Yến Tư Thành, lòng Lý Viện Viện bỗng dậy niềm vui, cô cảm thấy hình như mình đã hơi hơi tìm được chìa khóa của cánh cửa “khiêu khích” rồi...

Có câu thời gian thấm thoắt thoi đưa, thật ra thời gian còn trôi nhanh hơn thoi đưa nữa, một tháng chớp mắt đã trôi qua.

Kỳ thi cuối kỳ đã đến, dưới sự học tập bỏ ngủ quên ăn của Lý Viện Viện, môn tiếng Anh của cô lần đầu thi được bảy mươi điểm, so với dự tính trước đó, cô biết mình đã phát huy một cách phi thường, lòng vô cùng vui sướng, cô cảm thấy đúng là có chí thì nên.

Nhưng Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh lại rất kinh ngạc: “Sinh viên giỏi, cậu lo yêu bỏ bê học hành à?”

Trương Tĩnh Ninh vỗ vai cô an ủi: “Không sao, thi thôi mà.”

Lý Viện Viện đành cong môi cười.

Nhìn lại Yến Tư Thành, môn nào cũng không thi tốt, nhưng cơ bản coi như cũng là đà bay qua được, chỉ có môn tiếng Anh... là rớt.

Nhưng Yến Tư Thành thi rớt cũng nằm trong dự liệu của mọi người, Lục Thành Vũ vô cùng kinh ngạc: “Ôi mẹ ơi, mà rớt có một môn thôi à!” Lúc đó Lý Viện Viện cũng ở bên cạnh, cô gật đầu theo lời cảm thán của Lục Thành Vũ, không ngờ Yến Tư Thành chỉ rớt có một môn thôi, sách chuyên ngành của anh đến giờ cô đọc vẫn chả hiểu...

Lục Thành Vũ chuyển chủ đề: “VẬY mà không ăn một bữa hoành tráng thì đúng là thiên lý khó dung!”

Yến Tư Thành thoáng suy nghĩ, từ lúc mới đến đây tới khi kết thúc học kỳ, đúng là Lục Thành Vũ đã giúp anh và Lý Viện Viện rất nhiều. Anh nói với Lý Viện Viện muốn mời Lục Thành Vũ và Châu Tình với Trương Tĩnh Ninh chung phòng cô một bữa, coi như cảm tạ thời gian qua, cũng coi như tiệc chia tay học kỳ này.

Lý Viện Viện cho hai chị em chung phòng biết đề nghị của Yến Tư Thành, anh lập tức trở thành chàng trai tốt nhất trên đời của hai cô nàng, chẳng khác nào tình lang tuyệt vời nhất hiếm có nhất trên thế gian.

Bữa ăn này rất vui vẻ, ngay cả Yến Tư Thành xưa nay vẻ mặt vô cảm cũng bất giác mỉm cười suốt buổi.

Cuối cùng Lục Thành Vũ uống say, kéo Yến Tư Thành khóc lóc một hồi, lúc này mọi người mới biết Lục Thành Vũ đã chia tay bạn gái, bạn gái cậu ta đã theo một người đẹp trai nhà giàu của trường khác....

Lục Thành Vũ vỗ ngực Yến Tư Thành kêu gào: “Tao hận bọn đẹp trai nhà giàu như mày, tao hận bọn đẹp trai nhà giàu như mày. Trên đời này tại sao lại có loại sinh vật như vậy! Chết hết đi cho tao! Chết hết đi cho tao!”

Châu Tình bên cạnh vỗ đùi cười đến như sắp chết, Trương Tĩnh Ninh bên kia chụp hình gửi Wechat cho Lục Thành Vũ. Lý Viện Viện dùng kỹ thuật quay video bằng điện thoại vừa học được, quay lại toàn bộ quá trình nổi điên sau cơn say của Lục Thành Vũ. Cô cảm thấy chờ khi Lục Thành Vũ

tỉnh lại xem được clip này chắc sẽ thú vị lắm. Có lẽ cô còn có thể dùng clip này uy hiếp cậu ta làm chút chuyện cho mình.

Trong số đó, chỉ có Yến Tư Thành bị Lục Thành Vũ kéo áo xệch xuống là mặt không đổi sắc. Nhưng nhìn Lý Viện Viện vẫn luôn giữ nụ cười trên môi, lòng Yến Tư Thành cảm thấy đầy ắp hơn bao giờ hết.

Gần nửa năm nay, có lẽ bản thân Lý Viện Viện cũng không ý thức được rằng, cô trở nên cởi mở hơn nhiều, hoạt bát hơn nhiều, cũng thích cười hơn rất nhiều, cô học được cách nói đùa, học được cách trêu chọc người khác, tinh thoảng còn biết giở trò.

Yến Tư Thành cảm thấy Lý Viện Viện ngày càng giống lúc nhỏ. Nhưng anh rất vui, mỗi ngày được nhìn thấy Lý Viện Viện vui vẻ như vậy khiến anh vô cùng yên lòng.

Yên lòng hơn bất kỳ thời gian nào trước đây.

Sau tiệc chia tay là tới kỳ nghỉ Đông.

Nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện một vấn đề mà trước đó không hề nghĩ đến.

Trong kỳ nghỉ Đông không thể ở lại trường, Yến Tư Thành phải về nhà Yến Tư Thành, Lý Viện Viện phải về nhà mình, ngày mai... họ phải làm sao gặp nhau đây....

Chương 35: Giao thừa và hòa nhập

May mắn là Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đều học đại học ở vùng này, họ đều là người của thành phố X, nhưng không may là Yến Tư Thành ở tiểu khu cao cấp phía Nam thành phố, còn Lý Viện Viện ở khu đô thị cũ phía Bắc, cách nhau rất xa, ngồi xe bus tới lui phải mất ba tiếng đồng hồ, lại còn không có tuyến tốc hành.

Hơn nữa nhà Lý Viện Viện là của bà nội cô để lại, một tòa nhà tám tầng, tường bên ngoài không biết bị thấm nước mưa bao nhiêu năm, dưới lầu đừng nói là bảo vệ, ngay cả một cánh cửa chống trộm ra hồn cũng không có.

Trong tòa nhà không có thang máy, Lý Viện Viện ở lầu bảy, bố cục trong nhà gồm có hai phòng ngủ một phòng khách một bếp một nhà vệ sinh, đồ đạc cũng là kiểu rất cũ xưa.

Hôm Yến Tư Thành giúp Lý Viện Viện dọn hành lý về nhà, anh nhíu mày trước căn nhà này.

Đã lâu không có người ở nên trong nhà đóng một lớp bụi, Lý Viện Viện đi quanh các phòng, cô nghĩ chắc mình phải dành ra một ngày để dọn dẹp. Trước tiên cô lau chùi tủ sạch sẽ, đặt hành lý vào trong, tiếp đó còn định dọn dẹp bếp, lau bàn lau nhà...

“Viện Viện.”

Yến Tư Thành lại xách hành lý của Lý Viện Viện lên: “Thuê một căn phòng ở đi.”

Lý Viện Viện nhớ tới ví tiền của mình, cô lắc đầu: “Ở đây đi, em quét dọn một chút là được.”

Yến Tư Thành càng nhú chặt mày hơn: “Anh sợ ở đây... không an toàn.”

Lý Viện Viện cười, cô kéo hành lý mình lại, vừa đẩy vào tủ vừa nói: “Trước đây Lý Viện Viện ở được, đương nhiên em cũng ở được, có gì đâu mà không an toàn. Tư Thành giúp em dọn nhà đi.”

Chuyện này không cần Lý Viện Viện ra lệnh, Yến Tư Thành đâu để cô làm. Anh giành lau nhà, lau sàn, dọn dẹp nhà bếp, ngay cả tủ quần áo cũng dọn dẹp rồi mới đặt hành lý vào, áo khoác áo lót quần lót của Lý Viện Viện cũng được phân loại đầu vào đó, động tác thành thạo gọn gàng, đáng vẻ hết như một người giúp việc cừ khôi.

Đến khi giành làm xong những việc này, Yến Tư Thành mới sực nhớ ra, anh đang khuyên Lý Viện Viện dọn đi mà...

Sao lại dọn dẹp nhà cửa ổn thỏa hết rồi...

Lý Viện Viện đặt những món đồ nhỏ của mình lên bàn trang điểm trong tủ, vừa ý đảo một vòng: “Tư Thành, đi ăn tối thôi.”

“...Ừ”

Dưới lầu nhà Lý Viện Viện có một quán ăn nhỏ, lúc chờ thức ăn Lý Viện Viện đảo mắt nói: “Tư Thành, cuối kỳ anh rớt môn tiếng Anh, kỳ sau phải thi lại đó.” Yến Tư Thành gật đầu, Lý Viện Viện cho ý kiến: “Tuy tiếng Anh của em không giỏi, nhưng trải qua thời gian học tập vừa rồi cũng lờ mờ tìm được cách học, thời gian nghỉ Đông này nếu Tư Thành rảnh, chi bằng tìm một chỗ, em sẽ giúp anh ôn tập.

Đây là lý do tự nhiên chính đáng nhất để Yến Tư Thành đến gặp mình mà Lý Viện Viện có thể nghĩ ra được.

Yến Tư Thành cũng tỏ vẻ vô cùng tán đồng với đề nghị này, tâm tư anh không vòng vèo như Lý Viện Viện. Anh chỉ cảm thấy Lý Viện Viện một

mình ở nơi lạ lẫm này thật sự khiến anh không yên tâm, nếu suốt ngày suốt đêm anh chạy tới đây không có lý do, chắc Lý Viện Viện cũng không thoải mái, hiện giờ có lý do này đương nhiên tốt vô cùng.

Vậy là Yến Tư Thành gật đầu không suy nghĩ: “Cũng không cần tìm chỗ khác đâu.” Yến Tư Thành nói, “Mỗi ngày anh tới đây là được rồi.”

Vậy là kể từ khi kỳ nghỉ Đông bắt đầu, mỗi sáng bảy giờ Yến Tư Thành đều ra ngoài giống như đi làm, tay xách bữa sáng tới chỗ Lý Viện Viện. Buổi tối ăn cùng Lý Viện Viện xong, tám giờ mới thu dọn về nhà.

Trước đây Yến Tư Thành cũng suốt ngày không ở nhà nên người thân cũng không lo lắng mấy, nhưng Lý Viện Viện lại hối hận với đề nghị của mình.

Tuy hiện giờ mỗi ngày đều gặp Yến Tư Thành, nhưng cách tiếp xúc chẳng khác gì so với lúc trước ở trường, thỉnh thoảng Lý Viện Viện giở trò chạm vào tay Yến Tư Thành, sờ lên mặt Yến Tư Thành, nhưng những chiêu này sử dụng nhiều khiến Yến Tư Thành cũng lấy làm quen luôn.

Đối với những cử chỉ thân mật của Lý Viện Viện, anh đã miễn dịch đến mức mặt không đổi sắc tim không đập nhanh.

Những lúc đó, nếu chuyển tiếp từ tiếp xúc cơ thể đột phá tới mức nắm tay hình như cũng không thích hợp lắm, về mặt ngôn ngữ Lý Viện Viện cũng không nghĩ ra lời nào mà vừa mờ ám và vừa khiêu khích, bởi vậy quan hệ giữa cô và Yến Tư Thành như đến thời kỳ cổ chai, mãi không cách nào đột phá được.

Nhưng mỗi ngày Yến Tư Thành vẫn không biết mệt mỗi chạy tới chỗ cô, ngày nào cũng phải đi xe bus rất lâu, Lý Viện Viện cũng thấy mệt cho anh.

Cô thấy không thể để mình trở thành gánh nặng của Yến Tư Thành nữa. Vậy là cô tìm thời gian nói với Yến Tư Thành: “ Tư Thành, ngày nào anh cũng đi về như vậy không được đâu, dù sao em cũng quen dần rồi, ba bốn

ngày anh tới một lần cũng được, hoặc chúng ta tìm một chỗ nào ở giữa để gặp nhau đi, anh không cần bên ba suốt ngày như vậy nữa.” Vừa khéo để cô có thời gian lên kế hoạch cho hành động tiếp theo.

Yến Tư Thành từ chối ngay không cần suy nghĩ, theo anh thấy, anh bên ba suốt ngày còn hơn để Lý Viện Viện bên ba.

Nhưng cho dù có vất vả đến đâu, trong kỳ nghỉ Đông vẫn có một chuyện Yến Tư Thành chạy không thoát.

Tết đến.

Người trong gia đình phải cùng ăn bữa cơm đêm Giao thừa, Yến Thành Quốc và Văn Lệ mẹ Yến Tư Thành đều ăn mặc chỉnh tề xuất hiện, Yến Tư Thành là “con” họ, có lý do gì cũng không thể trốn được ngày này.

Vậy là từ sáng ba mươi, Yến Tư Thành đã bắt đầu sốt ruột.

Hôm nay là đêm Giao thừa, phải ở bên người thân. Lúc ở Đại Đường, Giao thừa hàng năm trong cung đều mở hội, nhưng Lý Viện Viện rất ít dự, cô gầy yếu bị cho là có hơi bệnh, Hoàng đế cũng không thích cô.

Lúc nhỏ cô thường ở trong cung với Mẫu phi, đến tuổi cập kê, Mẫu phi bị hại, mỗi năm cô đều cáo bệnh không vào cung. Mỗi đêm Giao thừa cô đều đốt lửa trong sân viện của mình, đón Giao thừa với người trong phủ Công chúa đến khi trời sáng.

Năm nào Yến Tư Thành cũng ở bên cô.

Nhưng năm nay...

Anh không nhịn được mà gọi cho Lý Viện Viện, nhưng sau khi nổi máy. Yến Tư Thành lại không biết nói gì, một lúc lâu sau mới nói: “Viện Viện, hôm nay anh không đón Giao thừa cùng em được.”

“Đương nhiên rồi.” giọng Lý Viện Viện bên kia nghe vẫn nhẹ nhàng, “Hiện giờ anh là Yến Tư Thành mà, đương nhiên phải đón Giao thừa với cha mẹ.”

Nhưng Lý Viện Viện... lại không thể đón Giao thừa cùng cha mẹ. Cho dù là ở Đại Đường hay ở đây.

Yến Tư Thành không biết nên nói gì, chỉ đành cúp máy.

Bên này Lý Viện Viện đang tìm chỗ bán củi. Giao thừa phải đốt lửa đến khi trời sáng, không có củi làm sao được. Nhưng hiện giờ là ba mươi, khắp nơi đều đóng cửa, đâu có chỗ nào để cô mua củi. Cuối cùng cô nhìn thấy một chiếc ghế hư bị vứt trong thùng rác, cô mang ghế về dùng dao chẻ ra.

Buổi tối cô ngồi trong phòng khách mở ti vi, vừa xem tiết mục Giao thừa vừa nhóm lửa trong chậu đốt mớ củi chẻ cả buổi chiều. Cô đã mua rượu trắng và hoa tiêu, làm thành rượu hoa tiêu nhắm nhấp từng ngụm. Vị cay xè cháy vào đến tận tim.

“Rượu mạnh quá!” Lý Viện Viện không khỏi cảm thán, mạnh hơn rượu mơ cô uống lần trước nhiều. Nhưng cảm giác này rất mới mẻ. Cô không nhịn được lại nhấp thêm một ngụm. Rượu có thêm hoa tiêu mùi vị hơi kỳ lạ, nhưng hoa tiêu khử hàn, là rượu mừng năm mới chính thống nhất, trước đây năm nào cô cũng mong được uống rượu, nhưng chưa năm nào được uống.

Sau cơn say lần trước, Lý Viện Viện thề sau này không uống rượu nữa. Nhưng hôm nay là Tết mà, thỉnh thoảng phá giới chắc cũng không có gì to tát lắm. Hơn nữa tối nay không có Yến Tư Thành, cô cũng không sợ làm ra chuyện gì khác thường.

Lý Viện Viện nhìn bầu trời đêm rực sáng pháo hoa bên ngoài, lại nhấp thêm một ngụm rượu nữa. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng ti vi, Lý Viện Viện bỗng cảm thấy may mắn vì hiện giờ người ở đây là cô chứ không phải Lý Viện Viện trước kia.

Nghĩ tới cô gái đó, nếu hôm nay cô ấy ở nơi này, chắc đây là đêm Giao thừa đầu tiên không có người thân bên cạnh. Nếu là cô gái đó, nhìn thấy căn nhà lạnh lẽo này, nghe tiếng pháo náo nhiệt bên ngoài, không biết trong lòng thế lương đến dường nào.

Cũng may không phải là cô gái đó...

Lý Viện Viện thêm một thanh củi vào đồng lửa.

Xem ti vi thêm một lát, Lý Viện Viện thật sự cảm thấy rất vô vị, cô lấy di động ra, ngón tay dừng trên tên Yến Tư Thành hồi lâu, cuối cùng vẫn không ấn xuống mà lướt tới Menu mở Wechat.

Do ảnh hưởng của Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh, cô cũng đăng ký nick Wechat của mình, có điều cô vẫn chưa quen với cách gõ chữ của di động, bình thường cũng không chơi Wechat, lúc này cô mở nhóm chat kéo xuống dưới. Những người cô theo dõi rất ít. Châu Tình, Trương Tĩnh Ninh, Lục Thành Vũ, còn có thêm Trương Nam, họ hầu như đồng loạt ném đá tiết mục Giao thừa. Ngay cả Trương Nam thường ngày nghiêm túc cũng bắt đầu độc mồm độc miệng, gởi hết tin này tới tin khác xĩa xỏi tiết mục này.

Nào là sến, nào là vô vị, nào là không đặc sắc bằng đọc comment.

Lý Viện Viện đọc một lúc rồi cũng cười theo mấy tin nhắn, nhưng cô không thể lĩnh hội được nhiều hơn, vì cô cảm thấy những điều này đều rất mới lạ, tiết mục cũng không vô vị lắm, nhưng đọc những lời mọi người nói, Lý Viện Viện ý thức được rõ ràng hơn bao giờ hết rằng mình và người ở đây cách xa nhau đến dường nào.

Cô vẫn luôn cảm thấy mình đã hòa nhập vào cuộc sống ở đây.

Nhưng hôm nay lướt ngón tay cô mới nhìn thấy, cho dù là những người bình thường dễ dàng tiếp xúc, nhưng giữa cô và họ vẫn cách nhau rất xa.

Khách tha hương là gì, người viễn xứ là gì, vào thời khắc toàn dân ném đá, toàn dân vui vẻ bên nhau, tâm trạng hệt hăng của Lý Viện Viện ập đến không hề báo trước.

Cô vốn tưởng.... mình có thể một mình trải qua đêm Giao thừa này, nhưng không ngờ lúc trải nghiệm mới phát hiện rằng muốn một mình gắng gượng qua đêm nay thật có chút gian nan.

Cô đặt điện thoại xuống, ôm ly rượu coi ti vi, tư duy bay theo tiết mục nên cũng bớt phiền muộn. Bất tri bất giác đã sắp tới mười hai giờ, người trong ti vi đứng thành một cụm bắt đầu đếm ngược chờ thời khắc tiếng chuông năm mới vang lên, Lý Viện Viện khí phách hào hùng uống hết rượu trong tay.

Rượu mạnh xé tim xé phổi chui vào bụng, Lý Viện Viện bỗng lại có cảm giác sáng khoái.

Đặt ly rượu xuống, tiếng pháo hoa bên ngoài nổ vang ù ù ù ù rất to, người dân chương trình trên ti vi cười đến tận mang tai, mỗi người đều hạnh phúc hơn cả thần tiên. Trong đầu Lý Viện Viện bỗng xuất hiện một câu thơ không biết nghe từ đâu trong lớp Văn học, cô cười hì hì ngâm lên: “Chốn này tiệc vui trọn, cạn bầu chờ bình minh.”

Cô lại uống thêm một ly rượu, nâng ly lên nói: “Cạn bầu chờ bình minh.”

Rượu còn chưa vào miệng, ly đã bị giật đi. Bóng Yến Tư Thành trước mặt che mất ti vi, anh cúi người nhìn cô, lay vai cô nói: “Viện Viện, Viện Viện. Sao em lại uống rượu nữa?” Yến Tư Thành cầm bình rượu bên cạnh, vừa thấy chừa “Lão Bạch Can” anh liền thấy nhức đầu. Đang định trách Lý Viện Viện mấy câu, bỗng nghe Lý Viện Viện gọi: “Tư Thành à...”

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô, Lý Viện Viện bỗng nhiên vươn cổ cắn lên môi Yến Tư Thành.

Tiếng pháo hoa âm trời bên ngoài tựa như nổ trong tim Yến Tư Thành. Lão Bạch Can trong tay rơi xuống đất đánh “keng” một tiếng, bình rượu không vỡ nhưng rượu chảy đầy mặt đất, hết như tâm trạng hiện giờ của Yến Tư Thành.

Bị một mũi tên cắm vào, tim không đau, nhưng máu khắp người...

Sục sôi như sắp... bùng cháy lên...

Chương 36: Ôm và hôn

Thật ra Lý Viện Viện không say, cô chỉ được rượu chuốc thêm can đảm, trong đầu vốn mặc kệ Yến Tư Thành có xoay người cắt cổ không, cô chỉ cảm thấy cơ hội đến gần như vậy mà không nắm bắt, thật sự thiên lý khó dung thân...

Cô cắn cắn một cái, còn thè lưỡi liếm một miếng, làm xong những động tác này, Yến Tư Thành đã hoàn toàn đỡ người ra.

Lý Viện Viện cảm thấy những lúc thế này chắc mình vẫn nên tiếp tục giả vờ say thì hơn, vậy là cô lúy túy cười, to gan buông tay sờ lên mặt Yến Tư Thành, đặt mũi lên môi Yến Tư Thành ngửi: “Cánh môi giai nhân thơm hương rượu.”

Tay cô trượt xuống, bóp cằm Yến Tư Thành, đang định liều mạng cắn thêm cái nữa, bỗng nhiên mũi người được mùi cháy khét.

Thoáng thấy có ánh lửa đỏ rực đang bập bùng.

Lý Viện Viện nghiêng người ngoái đầu nhìn, lúc này Yến Tư Thành đang cong người, chiếc áo dài bên người anh có một đoạn vênh ra, hơn nữa đoạn vênh ra đó lại khéo ở ngay bên cạnh chậu lửa cô đốt, mỗi lửa theo gió nhảy múa, và rồi...

Đốt cháy áo khoác của Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện giật mình tỉnh táo ngay tức khắc, nào còn tâm trạng giả say, cô chộp áo khoác của Yến Tư Thành lột ra: “Cởi mau! Cởi ra mau!”

Yến Tư Thành sợ hãi vội vàng kéo tay Lý Viện Viện lại, giọng khàn đặc: “Điện hạ... Điện hạ! Vạn lần không được!”

Lửa cháy đến chân mày rồi còn không được gì nữa!

Lý Viện Viện đứng bật dậy, xô Yến Tư Thành ra để áo khoác của anh không bị cháy nữa. Cô vừa cử động thân hình, lập tức khiến Yến Tư Thành đang rối bời cũng nhìn thấy ánh lửa sau lưng.

Dù sao cũng là người tập võ nhiều năm, anh lập tức nghiêm mặt, tức tốc khắc chế cảm xúc chấn động ban nãy, nhanh chóng cởi chiếc áo nỉ ra, cầm trên tay đập mạnh xuống đất mấy cái, ngọn lửa vốn không to lắm lập tức bị dập tắt tức thì.

Bây giờ Lý Viện Viện mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc Yến Tư Thành kiểm tra kỹ trên áo còn môi lửa không, Lý Viện Viện bỗng ý thức được rằng, chẳng phải... cô đang say bí tỉ sao...

Vừa rồi cô cuống lên có phải đã lộ ra sơ hở rồi không...

Vậy sao được chứ!

Nếu Yến Tư Thành biết cô cố ý nhào tới cản anh, còn liếm miệng anh, hôm sau làm sao họ nhìn mặt nhau nữa đây. Hay không cần chờ tới hôm sau, Yến Tư Thành sẽ lập tức xử quyết mình tại chỗ....

Lý Viện Viện nghiêng rang quyết lòng, thấy đã đến nước này rồi, vậy cô dứt khoát giả say đến cùng! Dù sao Yến Tư Thành cũng đâu phải cô, làm sao biết cô say đến mức nào. Mấy câu “Cởi mau” của cô vừa rồi chắc cũng vì say mới nói ra thôi...

Trong lúc Lý Viện Viện suy nghĩ, Yến Tư Thành đã xuống bếp lấy nước dập tắt lửa trong chậu, sau đó quay đầu nhìn Lý Viện Viện: “Viện Viện, em không sao chứ?”

Lý Viện Viện lắc đầu.

Yến Tư Thành thở dài, trách: “Em sơ ý quá, sao lại đốt lửa trong nhà chứ, nếu hôm nay không có ai bên cạnh, em còn uống say nữa...” Yến Tư Thành vẫn đang càu nhàu, Lý Viện Viện bỗng nảy ra một kế, cô lão đảo đi tới phía trước mấy bước, dang hai tay vòng qua eo Yến Tư Thành, ôm chặt lấy anh.

“Em... còn uống say nữa...” Yến Tư Thành cơ hồ quên mất tiếp theo mình muốn nói gì.

Lý Viện Viện áp má vào vòm ngực dày rộng của Yến Tư Thành cọ cọ.

Lý Viện Viện cảm nhận người Yến Tư Thành trở nên dần dần cứng đờ.

“Sợ.” Cô làu bàu, “Em sợ...”

Lý Viện Viện vừa nói ba chữ này vừa kéo áo sau lưng Yến Tư Thành. Chẳng mấy chốc, cô cảm thấy cơ thể căng thẳng cứng đờ của Yến Tư Thành từ từ thả lỏng ra.

Pháo hoa bên ngoài nổ vang trời, Yến Tư Thành đưa tay ôm lấy cô, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cô: “Viện Viện đừng sợ.”

Lý Viện Viện cũng thầm kinh ngạc với động tác của Yến Tư Thành, cô tưởng có thể nào thì Yến Tư Thành cũng phải giãy dụa một lúc, nói mấy câu như là: “Điện hạ say rồi”, “Điện hạ buông ra đi” hay là “Điện hạ làm vậy không hợp lễ” để phản kháng, lấy lại trong sạch cho mình.

Đâu ngờ anh đón nhận nhanh như vậy! Lại còn vỗ lưng an ủi cô, dùng giọng điệu dịu dàng như không phải của một chàng trai cứng rắn để nói “Đừng sợ”.

Lý Viện Viện bỗng cảm thấy lúc cô uống say, Yến Tư Thành này và Yến Tư Thành bình thường cô nhìn thấy hình như hơi khác...

Càng giống... cha và anh trai hơn bình thường...

Lý Viện Viện thật sự có cảm giác dở khóc dở cười, lúc nữ chính trong phim truyền hình ở đây ôm chầm lấy nam chính, nam chính luôn bị khơi gợi tình cảm, sinh lòng thương yêu, sau đó ý loạn tình mê, sau đó kéo màn xuống...

Nam chính của cô đúng là đã bị khơi gợi tình cảm, sinh lòng thương yêu cũng có, nhưng tại sao tình yêu này lại từ bi quá vậy...

Cho dù Lý Viện Viện nghĩ thế nào, trong đầu yển Tư Thành chỉ kiên trì nhận định một chuyện...

Hiện giờ Công chúa của anh đang sợ, hiện giờ Công chúa của anh chỉ có anh, bởi vậy anh phải bảo vệ cô, an ủi cô, dùng sức mạnh dịu dàng của mình dựng lên một bức tường kiên cố nhất, bao bọc lấy Công chúa, trông coi cẩn thận, tỉ mỉ chăm nom.

Yển Tư Thành bầu bạn với Lý Viện Viện đã nhiều năm. Lúc Lý Viện Viện còn rất nhỏ, Yển Tư Thành lớn hơn cô năm tuổi đã học được không ít võ công. Trong ký ức của Lý Viện Viện, ấn tượng về Yển Tư Thành lúc nhỏ rất mơ hồ, có chuyện cô chỉ lơ mờ nhớ đại khái, nhưng Yển Tư Thành lại nhớ rất rõ ràng.

Anh nhớ năm đó tuyết lớn, Lý Viện Viện bị nhốt trong phòng không được ra ngoài. Thấy bên ngoài tuyết rơi đẹp, cô ham chơi nên nhân lúc ma ma chăm sóc mình ngủ gục bèn chạy ra khỏi phòng.

Lúc đó Yển Tư Thành cũng chưa lớn, vẫn còn theo Thị vệ trưởng học hỏi, anh cùng Thị vệ trưởng ngang qua bên ngoài, nhìn thấy Lý Viện Viện dùng tay chân nhỏ nhắn của mình nhảy từ trong ra, cô chỉ nhìn chân không nhìn đường nên té xuống bên chân Yển Tư Thành, nhào vào đống tuyết ôm lấy đùi anh.

Cũng không biết té có đau không, lúc cô ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt là tiếng cười khanh khách.

Anh kéo cô ra khỏi đông tuyết, giúp cô phủi sạch tuyết trên mặt và trên người. Lý Viện Viện cũng học theo anh phủi tuyết trên đầu mình xuống.

Thị vệ trưởng đi phía trước thấy là Công chúa, vội vàng gõ cửa đánh thức ma ma trong phòng. Lúc đó Lý Viện Viện còn nhỏ, chỉ muốn chạy ra ngoài chơi nên quay người rút chân ra khỏi đám tuyết, sau đó từng bước từng bước đi về phía trước. Yến Tư Thành cũng theo bên cạnh cô, lúc cô sắp ngã anh bèn dìu lấy cô, có lúc bị cô giật đau tóc, có lúc bị cô ôm vào lòng,

Lão ma ma phía sau cuống quýt la lên.

Lúc đó Lý Viện Viện mặc mấy lớp áo cũng mềm mềm như hiện giờ, ấm ấm như hiện giờ.

Thật muốn bảo vệ cô đi đến suốt cuộc đời.

Hôm sau Lý Viện Viện tỉnh dậy, Yến Tư Thành vẫn như bình thường làm xong bữa sáng để sẵn. Lý Viện Viện rửa mặt xong tới ngồi trên bàn ăn, cố ý quan sát vẻ mặt Yến Tư Thành.

Bình thản điềm tĩnh thản nhiên... Cứ như hôm qua cô chưa hề làm gì với anh....

Vậy là Lý Viện Viện cũng im lặng điềm tĩnh thản nhiên ăn sáng.

“Viện Viện.” Ăn xong, Yến Tư Thành nhìn thời gian, “Hôm nay là mừng một, nhà họ Yến phải cúng tổ, hôm qua ba dặn đi dặn lại anh hôm nay nhất định phải tới.”

Lý Viện Viện gật đầu: “Đương nhiên phải đi rồi.” Cô khựng lại, nghiêm túc hỏi: “À, sao Tư Thành lại tới đây? Hôm qua phải đón Giao thừa với người nhà mà?”

Lý Viện Viện hỏi mơ hồ, Yến Tư Thành cũng né tránh: “Hôm qua anh gạt ba mẹ nói là ra ngoài mua đồ rồi tới đây.”

Mua đồ gì mà suốt đêm không về... Hơn nữa lại còn là suốt đêm Giao thừa không về, vậy mà ba mẹ cũng không hỏi thêm gì sao... Ba mẹ của Yến Tư Thành đúng là quản lý lơ lửng, cũng khó trách “Yến Tư Thành” trong truyền thuyết muốn gì làm nấy chẳng biết trời cao đất dày.

Lý Viện Viện cũng không truy hỏi thêm nữa.

Chờ Yến Tư Thành thu dọn xong, lúc mở cửa đi, Lý Viện Viện nhìn chiếc áo khoác lông trong tay anh, đơn giản nhẹ nhàng, vô cùng nghi hoặc hỏi: “Tư Thành, sao áo khoác của anh bị cháy vậy?” Cô chớp mắt nhìn Yến Tư Thành, đôi mắt đen láy trong suốt như có thể nhìn đến tận đáy.

Yến Tư Thành nhìn vào mắt Lý Viện Viện, sau đó như bị gai đâm, lập tức dời tầm mắt đi, rồi còn quay đầu, vừa mở cửa đi ra ngoài vừa hắng giọng đáp: “Tối qua trên đường bị pháo đốt trúng.”

“Pháo nhà ai đốt mà không nhìn gì hết vậy.” Lý Viện Viện cảm thán.

“Trẻ con đốt bừa thôi.” Yến Tư Thành đi xuống dưới cầu thang mà không hề lâu bàu dặn dò thêm mấy câu như bình thường.

Lý Viện Viện đóng cửa, chạy nhanh lên ban công thò đầu nhìn xuống.

Chẳng mấy chốc, Yến Tư Thành đã ra khỏi cầu thang, đi được mấy bước, đúng như Lý Viện Viện dự tính, anh quay đầu nhìn lên lầu bảy, đối diện với ánh mắt Lý Viện Viện.

Con đường mừng một vẫn còn vương đầy giấy đỏ của pháo chưa được quét hết, bị gió nhẹ thổi xoay xoay bên chân Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện cười híp mắt vẫy tay tạm biệt anh. Yến Tư Thành ngậy ra, sau đó gật đầu bước nhanh đi.

Lý Viện Viện hai tay chống cằm, lòng thầm suy nghĩ, có lẽ Thị vệ trưởng đại nhân của cô không yếu đuối như cô tưởng tượng, anh cũng không trung thành đến mức cố chấp như cô tưởng tượng.

Ít ra hôm qua khi Lý Viện Viện cố ý tiếp xúc thân mật với anh thì Yến Tư Thành cũng không cắt cổ hay mổ bụng, dù đến giờ cô vẫn còn thấy xấu hổ. Nhưng trong nhà cô đến sáng nay vẫn không có máu chảy thành sông, cô cảm thấy như vậy đủ để chứng minh một sự thật rành rành: một cái hôn hay một cái ôm vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng của Yến Tư Thành!

Lý Viện Viện quyết định nếu lần sau cô lại uống say, cô sẽ dứt khoát cắn thẳng lên miệng Yến Tư Thành cho xong, nhất định phải cắn có dấu răng, đến sáng hôm sau tỉnh dậy lại chớp mắt chỉ vết thương hỏi anh: “Tư Thành, anh bị làm sao vậy?”

Để xem Yến Tư Thành còn bình tĩnh điềm nhiên nói “Bị pháo đốt trúng” được nữa không...

Chương 37: Thấu hiểu và Trốn tránh

Hết tết, kỳ nghỉ Đông cũng không còn bao lâu.

Tối hôm ba mươi, cô và Yến Tư Thành coi như có chút tiến triển, mà tiến triển lại là Yến Tư Thành bắt đầu né tránh ánh mắt cô...

Nhưng Lý Viện Viện cảm thấy đây có lẽ là chuyện tốt, lúc cô bắt đầu ý thức được có lẽ mình đã có suy nghĩ không nên có đối với Yến Tư Thành, chẳng phải cũng trốn tránh anh đó sao. Trốn tránh tức là Yến Tư Thành nhìn thấy cô sẽ ngại, cũng có nghĩa là đối với quan hệ của họ, trong lòng Yến Tư Thành đã có nhận thức khác với trước kia.

Tuy trong lòng hiểu đạo lý này, nhưng lúc hai người tiếp xúc, Yến Tư Thành như cố ý như vô tình trốn tránh vẫn khiến Lý Viện Viện cảm thấy tổn thương.

Cuối cùng cô cũng biết lúc trước mình trốn tránh không gặp Yến Tư Thành là một chuyện khiến anh đau lòng dường nào.

Báo ứng đến nhanh thật...

Nhưng cho dù gặp mặt có ngượng nghịu, Yến Tư Thành vẫn kiên trì mang bữa sáng tới hàng ngày, buổi tối sau khi ăn cơm, kiểm tra cửa sổ chỗ Lý Viện Viện ở xong mới đi. Đối với “chức trách” của mình, từ đầu đến cuối anh vẫn chẳng hề quên.

Mấy ngày còn lại của kỳ nghỉ Đông lặng lẽ trôi qua trong ngượng nghịu...

Ngày nhập học lại đến.

Lý Viện Viện là người đầu tiên quay về Ký túc xá, Yến Tư Thành giúp cô xách hành lý lên lầu, cô tự nhiên cầm giẻ bắt đầu lau bàn. Không như lúc ở

nhà cũ, Lý Viện Viện rất quen thuộc với Ký túc xá, chưa cho Yến Tư Thành cơ hội nhúng tay vào thì bàn đã được lau xong.

Nghĩ tới ngày mai được gặp Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh, tâm trạng cô rất vui, miệng ngâm nga khẽ hát, đôi bàn tay dọn dẹp bàn học như đang nhảy múa.

Yến Tư Thành giúp cô quét dọn, sau đó ngồi bên cạnh chờ Lý Viện Viện dọn bàn xong rồi đi ăn cơm.

Rảnh rỗi quan sát, Yến Tư Thành cảm thấy trong kỳ nghỉ Đông này hình như Lý Viện Viện đã mập lên lại một chút ...

Nghĩ cũng phải, thời tiết lạnh lẽo, khu nhà cũ cũng không có chỗ để Lý Viện Viện vận động, mỗi ngày ở nhà ăn rồi lại ngồi, thỉnh thoảng chỉ ra ngoài đi dạo mua thức ăn. Năng lượng của cả mùa đông tích tụ lại cũng không ít.

Nhưng mà do không ai nhắc, bản thân Lý Viện Viện dường như cũng không ý thức được mình mập lên.

Mỗi ngày cô đều sống yên vui, trong mắt Yến Tư Thành, như vậy là đủ. Cô thích ăn gì thì ăn nấy, thích sống thế nào thì sống thế ấy, thích làm gì thì làm nấy, đây là trạng thái Yến Tư Thành muốn nhìn thấy. Anh mong được mang tất cả mọi thứ Lý Viện Viện thích tới trước mặt để cô chọn...

Tất cả... mọi thứ cô thích...

Yến Tư Thành bất giác nhớ lại nụ hôn hôm ba mươi...

Hiểu biết của Yến Tư Thành đối với Lý Viện Viện đã đạt đến mức ngay cả bản thân Lý Viện Viện cũng không tưởng tượng nổi.

Anh ở bên cô hơn mười năm, mỗi ánh mắt nụ cười của cô anh đều hiểu quá rõ, anh thấu hiểu được lời trong mắt cô. Đêm đó sau khi Lý Viện Viện hôn anh, Yến Tư Thành hiểu thần thái trong đôi mắt đó, cô cố ý.

Cô uống rượu, cô say, nhưng cũng chưa đến mức đầu óc không tỉnh táo. Người ta nói “Mượn rượu phát điên”, còn Lý Viện Viện là mượn rượu... lấy thêm can đảm.

Can đảm háo sắc...

Bởi vậy tối đó anh mới chấn động đến mức ấy, chấn động đến mức ngay cả lửa đốt cháy áo cũng phải nhờ Lý Viện Viện nhắc nhở mới biết được.

Lý Viện Viện không biết, tối đó sau khi cô ngủ đi, miệng lầm bầm toàn là ba chữ “Yến Tư Thành”. Anh ở bên giường cô, nghe mà lòng như lửa đốt, ngọn lửa này là vì lo lắng mà ra.

Công chúa của anh đã mang ảo vọng không thực tế với anh...

Phải làm sao đây!

Anh nào có xứng với cô đâu...

Anh biết kết cuộc của những nha hoàn mưu toan với tới chủ nhân, anh cũng từng thấy những người hầu bị đánh chết, hơn nữa sau khi trở thành Thị vệ trưởng, anh cũng từng trách phạt những thuộc hạ mong chờ nơi Công chúa, hiện giờ anh vẫn nhớ rõ trừng phạt của mình lúc đó, “Đánh ba mươi trượng, đày tới biên cương”.

Công chúa không biết những chuyện này. Cô là Công chúa vời vợi trên cao, cuộc sống của cô đã nhiều phiền não lắm rồi, không nên bị hạ nhân quấy nhiễu nữa.

Sau khi Yến Tư Thành từ hạ nhân “thăng lên một cấp” , anh càng không thể nào khoan thứ cho người ở dưới mơ mộng hão huyền đối với người bên trên.

Anh bị tư tưởng trên dưới khác biệt chèn ép, bởi vậy anh cũng dùng nó để áp chế người khác.

Trong vòng tuần hoàn bị chèn ép và áp chế người khác, thân phận tôn ti khắc sâu vào từng tấc xương tủy, hòa vào từng tấc linh hồn, cho dù đã thay đổi cơ thể cũng không dám quên.

Yến Tư Thành từng đọc một quyển sách trong Thư viện, đối với tình trạng của anh, trong sách khái quát bằng một từ rất khó nghe, gọi là “nô tính”. Lúc đó anh bỗng có cảm giác như bị tát một bạt tai, nhưng nghĩ lại, anh cảm thấy cả đời anh chắc cũng không rũ bỏ được “nô tính” này.

Bởi vậy người như anh làm sao có thể xứng với cô?

Cho dù Công chúa thích, đó cũng là sự yêu thích sai lầm...

“Dọn xong rồi.” Lý Viện Viện thỏa mãn nhìn bàn học được mình dọn dẹp ổn thỏa, cười híp mắt quay sang nhìn Yến Tư Thành, “Tư Thành, đi ăn thôi.”

Yến Tư Thành cup mắt, gật đầu đáp: “Ừ”

Hôm sau Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh quay lại.

Vừa mở cửa thấy nhau, Châu Tình vào ôm chầm Lý Viện Viện: “Cho mình cọ vào ngực bự một cái nào! Ối chà, bà nhớ cậu chết được!” Châu Tình ôm chầm Lý Viện Viện cọ cọ một lúc, rồi lại bóp bụng cô, “Lý Viện Viện, kỳ nghỉ Đông này cậu mập lên à!”

Lý Viện Viện vốn còn đang vui vẻ cười ha ha, bỗng nghe thấy câu này, mặt cô đột nhiên biến sắc: “Mập lên?”

“Ừ, mập lên, cuối kỳ trước, thịt bóp ra từ bụng cậu ít hơn chừng này một phần ba.”

Lý Viện Viện giật mình: “Thật sao thật sao?” Cô nhớ lại sinh hoạt trong kỳ nghỉ Đông, lập tức có cảm giác trời đất tối tăm, “Bắt đầu ngày mai mình phải tiếp tục tập luyện!”

Châu Tình cười: “Cậu cần gì phải giảm cân, dù sao Yến Tư Thành nhà cậu cũng thích dáng vẻ tròn xoay này của cậu mà, không cần đâu.”

Lý Viện Viện gật đầu đồng ý với câu nói này của Châu Tình.

Lúc trước tuy Châu Tình cũng từng nói như vậy, nhưng lúc đó Lý Viện Viện vẫn chưa nhận ra được mình yêu Yến Tư Thành, bây giờ đã nhận ra rồi. Nếu Yến Tư Thành thật sự thích dáng vẻ tròn tròn này của cô, vậy nếu cô vẫn kiên trì giảm cân không phải là có lỗi với thẩm mỹ của Yến Tư Thành sao?

Tối đó Trương Tĩnh Ninh và Lục Thành Vũ cũng quay lại trường, mấy người suy nghĩ rồi cùng tới nhà ăn ăn cơm. Trong lúc trò chuyện, Lý Viện Viện bỗng hỏi: “Tư Thành, anh thích con gái mập một chút hay ốm một chút?”

Động tác ăn cơm của bốn người kia đều khựng lại.

Lục Thành vũ huých khuỷu tay Yến Tư Thành, nhỏ giọng cho ý kiến: “Nói theo thân hình cô ấy đi.”

Yến Tư Thành đâu có nghe theo lời Lục Thành Vũ, hiện giờ mỗi ngày anh đều đang nghĩ cách để Lý Viện Viện không thích mình nữa, những lúc thế này, gặp phải vấn đề như vậy, đương nhiên phải chọn đáp án khiến Lý Viện

Viện không vui nhất để trả lời, vậy là anh quả đoán nói: “Ốm một chút mới khỏe mạnh, ốm thì tốt hơn.”

Lục Thành Vũ thở dài, nào ngờ Lý Viện Viện cũng gật đầu tán đồng: “Em cũng thấy vậy, bắt đầu từ hôm nay chúng ta phải làm y như học kỳ trước, sắp xếp lịch luyện tập theo thời gian biểu mỗi ngày. Em định nâng cao mức độ tập luyện.”

Yến Tư Thành thoáng im lặng...

Trương Tĩnh Ninh bên cạnh bỗng nói: “Nói đến tập luyện, câu lạc bộ Kịch nói của cậu chẳng phải có buổi leo núi cắm trại đầu năm gì đó sao?”

Lý Viện Viện ngẩn ra: “Có sao?”

Trương Tĩnh Ninh mở Weibo: “Con bitch Lâm Hiểu Mộng ngày nào cũng lú lo trên Weibo nè, nói là ý tưởng của nó, được Chủ tịch Câu lạc bộ đồng ý rồi. Trương Nam sẽ đưa cả đội tới núi N nào đó cắm trại một đêm, bồi dưỡng tình cảm cho thành viên câu lạc bộ.”

Châu Tình vừa ăn vừa chê bai Trương Tĩnh Ninh: “Cậu còn đi theo dõi Weibo cô ta nữa à?”

Trương Tĩnh Ninh hừ lạnh: “Đương nhiên phải theo dõi động tĩnh của kẻ địch mỗi phút mỗi giây, cậu yên tâm, mình lập nick ảo lén theo dõi cô ta thôi, kẻ địch không phát hiện được đâu.”

Lục Thành Vũ kinh ngạc than: “Bụng dạ con gái, ôi Chân Hoàn truyện.”

Ba người trêu chọc nhau rất vui vẻ, nhưng Yến Tư Thành bên này lại nhúu chặt mày.

Rừng núi hoang vu, ăn gió nằm sương, chỉ nghỉ thôi cũng đủ khiến Yến Tư Thành lạnh mặt, anh thật sự không nghĩ ra rốt cuộc hành động nguy hiểm

này vui chỗ nào. Còn phải để Lý Viện Viện đi nữa ...

Bên này Lý Viện Viện không hề nghĩ đến những chuyện Yến Tư Thành nghĩ, cô nghiêm túc soạn một tin nhắn hỏi Trương Nam: “Câu lạc bộ Kịch nói của chúng ta có hoạt động cắm trại leo núi đầu năm phải không?”

Bên kia nhanh chóng trả lời: “Cô nghe nói rồi à? Cuối tuần sau đi, thứ Bảy lên núi, tối đó cắm trại trên núi, Chủ Nhật quay về. Tôi định tối nay nhắn tin thống kê số lượng, cô muốn đi à?”

Lý Viện Viện nhanh chóng đáp một câu: “Có được đưa người nhà theo không?”

Vậy là hôm đi leo núi, Yến Tư Thành cơ hồ theo sau Lý Viện Viện không rời nửa bước.

Câu lạc bộ Kịch nói có mười người, thêm mấy người nhà đi theo, tổng cộng có mười lăm người.

Sau khi mọi người tập trung ở cổng trường, lần lượt ngồi lên xe, Lý Viện Viện thấy Lâm Hiểu Mộng và Lưu Thư Dương, vốn định chào hỏi họ, nhưng Lâm Hiểu Mộng thấy cô đứng chung với Yến Tư Thành bèn quay đầu ra ngoài, không có ý định đếm xỉa tới cô. Lý Viện Viện đưa tay lên nhưng chẳng kịp nói, còn Lưu Thư Dương bên cạnh lại chào: “Lý Viện Viện, cậu ốm rồi à?”

So với lúc họ nhìn thấy cô, đúng là Lý Viện Viện đã ốm đi nhiều. Cô gật đầu cười rồi cùng Yến Tư Thành ngồi ở hàng cuối xe.

Từ thành phố X tới núi N phải đi xe hai tiếng rưỡi, Lý Viện Viện vốn cảm thấy thời gian này không dài lắm, trước đây nếu đi đường xa như vậy có khi phải mất hết cả ngày. Nhưng xe vừa chuyển động Lý Viện Viện đã cảm thấy bụng khó chịu.

Trước đây cô từng đi xe bus, nhưng cảm giác vẫn ổn. Trước đó cũng không chuẩn bị thuốc say xe, hiện giờ cảm thấy rất khó chịu, cô muốn mở cửa sổ cho thoáng, nhưng phát hiện cửa sổ xe du lịch hoàn toàn bị đóng kín.

Yến Tư Thành phát giác Lý Viện Viện không ổn nên mở bình nước cho cô uống. Nhưng Trương Nam chuẩn bị rất chu đáo, biết sẽ có người say xe nên trước đó đã mua một hộp thuốc, phát cho những người bị say.

Đi đến chỗ Lý Viện Viện, cậu ta quan tâm nói: “Nếu say xe quá thì tới ngồi bên cạnh tôi, ngồi phía trước sẽ khá hơn một chút.”

Yến Tư Thành ngược mắt nhìn Trương Nam, Trương Nam chỉ đưa nước cho Lý Viện Viện, nhìn Lý Viện Viện uống thuốc, sau đó cô lắc đầu nói: “Làm sao có thể để Tư Thành ở phía sau một mình, tôi ngồi đây được rồi.”

Yến Tư Thành bỗng cảm thấy lòng ấm khôn tả xiết, tuy đã cật lực khắc chế, nhưng cảm giác vui sướng này lan tỏa khắp trong tim.

Trương Nam thoáng im lặng, bên cạnh có một cô gái nói với Trương Nam: “Anh ơi, cho em một viên thuốc say xe đi, em sợ chút nữa xe lên đường núi em cũng say đó.” Trương Nam đưa thuốc rồi quay người về phía trước: “Còn ai cần thuốc nữa không?”

Lý Viện Viện xoay xoay người trên ghế, tìm một tư thế để ngủ, nhưng có ngủ thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Yến Tư Thành mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn nín nhịn.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện nói, “Em ngủ một lúc nhé.” Sau đó tự nhiên đặt đầu lên vai anh, vốn chẳng hề cho anh cơ hội từ chối. Nhưng Yến Tư Thành nghĩ, cho dù cô cho cơ hội, chắc anh cũng không từ chối được đâu...

Yến Tư Thành cảm thấy mình thật sự ngày càng...

Đại nghịch bất đạo...

Chương 38: Nguyên tắc và Ăn ý

Đến cửa núi N, vừa xuống xe, Lý Viện Viện cảm thấy nhẹ nhõm như vừa được sống lại.

“Được đi bằng hai chân thật tốt quá.” Cô cảm thán, Trương Nam bên cạnh trêu chọc: “Hôm nay cô sẽ được đi cho đã.”

Mọi người sắp xếp hành lý bắt đầu leo lên núi. Quả đúng như Trương Nam nói, hôm nay phải đi rất nhiều. Lúc mới bắt đầu tình thần sức lực của mọi người còn dồi dào, dọc đường hứng chí ngắm hoa ngắm cỏ, dừng lại chụp hình. Nhưng dần dần, có mấy cô gái bắt đầu đi không nổi, miệng hỏi không ngừng: “Còn bao xa nữa? Còn phải leo bao lâu nữa?”

Từ đầu Trương Nam đã cho mọi người biết còn hai tiếng nữa mới tới địa điểm cắm trại, nhưng leo hết hai tiếng này lại tới hai tiếng khác, đến hai giờ chiều, mọi người đều mệt nhoài. Lý Viện Viện không vận động suốt kỳ nghỉ Đông, lúc này cũng thở dốc: “Rốt cuộc là còn bao nhiêu cái hai tiếng nữa vậy?” Cô hỏi, “Anh lừa bọn này thì có.”

“Lúc này là khách lệ, hiện giờ thật sự chỉ còn hai tiếng nữa thôi.”

“Mẹ ơi còn hai tiếng nữa kia à!” Mọi người đồng thanh kêu gào ai oán.

Lý Viện Viện đành thở dài, trước đây cô rất ít đi ra ngoài, nhưng hễ ra ngoài là có khiếu khiêng suốt đường đi. Sau đó tới đây, cho dù có luyện tập cũng là cô cam tâm tình nguyện vận động, còn bị ép leo cả ngọn núi như hiện giờ thì chưa từng xảy ra.

Yến Tư Thành len lén nhìn cô. Đến khi bắt đầu xuất phát lại, anh cố ý chờ sau khi những người khác đi rồi mới đứng dậy. Bây giờ Lý Viện Viện rất mệt, chỉ cúi đầu ngồi đó, chờ Yến Tư Thành bên cạnh đứng dậy cô mới đứng theo.

“Viện Viện.” Yến Tư Thành quay lưng về phía Lý Viện Viện, khẽ nghiêng đầu nhìn cô, “Anh công em nhé.”

Lý Viện Viện ngây ra, không phải cô chưa từng được Yến Tư Thành công, trước khi tới thế giới này, lúc bị giặc cướp truy sát, trong lúc khẩn cấp cô cũng từng để Yến Tư Thành công mình, nhưng... cảm giác lúc đó và hiện giờ sao có thể giống nhau y chang được.

“Em nặng lắm.” Lý Viện Viện nói, “Đường núi gập ghềnh, Tư Thành thật sự công em được sao?”

Yến Tư Thành đương nhiên gạt đầu không suy nghĩ.

Vậy là Lý Viện Viện nhét ba lô mình vào trong ba lô Yến Tư Thành, sau đó đeo ba lô anh trên vai, đứng lên một hòn đá, hai tay vòng qua cổ Yến Tư Thành ôm cổ anh, để Yến Tư Thành công cô.

Đầu Lý Viện Viện đặt trên vai Yến Tư Thành, cô cắn môi mừng thầm: “Nặng phải không?” Cô nói.

Yến Tư Thành lắc đầu, cất bước đi theo các bạn phía trước.

“Tư Thành.”

“Ừ.”

“Anh tốt với em quá.”

Chân Yến Tư Thành đạp phải một hòn đá, anh nghiêng người nhưng lại lập tức đứng thẳng ho một tiếng: “Hôm nay ít người leo núi thật.”

Lý Viện Viện nghiêng đầu sang bên khác, cong môi cười thầm.

Yến Tư Thành cảm thấy mấy ngày này, hay có lẽ là thời gian này anh nên cố gắng xa lánh Lý Viện Viện mới phải, nhưng thấy cô mệt nhọc, thấy cô

thở dài, thấy cô mím môi, cơ thể và cảm xúc anh hoàn toàn không thể bị lý trí khống chế. Anh muốn giúp cô bớt phiền muộn, chia sẻ gánh nặng với cô, đây là nguyên tắc bất di bất dịch sâu thẳm trong nội tâm anh.

Anh không lừa gạt lòng mình được...

Bốn rưỡi chiều, đoàn người mệt nhọc cuối cùng cũng leo được tới địa điểm cắm trại. Con trai dựng lều, con gái sửa soạn hành lý, lấy nồi niêu chén bát ra chuẩn bị cơm tối. Trương Nam nhìn quanh một vòng: “Có ai nhìn thấy Lý Viện Viện và Yến Tư Thành không?”

Nghe hỏi vậy mọi người đều ngần ra: “Chẳng phải ở phía sau đó sao?”

Có người quay đầu nhìn lại, một lúc sau, người đó kinh ngạc thốt lên: “Ôi cha mẹ ơi! Yến Tư Thành công Lý Viện Viện leo lên kia.”

Tiếng hô này khiến mọi người đều chạy tới đầu đường đưa mắt nhìn xuống, ở mấy ngã rẽ của đường núi bên dưới, Yến Tư Thành đang công Lý Viện Viện từng bước leo lên, hơi thở tuy có phần gấp gáp nhưng lại không hề có dáng vẻ vô cùng mệt nhọc, Lý Viện Viện thì... đang nằm nhoài trên lưng Yến Tư Thành ngủ...

Mọi người đồng loạt chấp tay sùng bái: “Bạn trai thần thánh.”

“Tình yêu đích thực.”

Lâm Hiểu Mộng quay đầu liếc nhìn rồi ném đồ vật trong tay xuống đất thật mạnh.

Dựng lều xong, nồi niêu chén bát cũng được bày ra, có mấy người xung phong xắn tay áo bắt đầu nấu cơm, nhưng vừa nhìn là biết ở nhà không làm việc nhiều, bữa cơm được nấu trong hỗn loạn.

Yến Tư Thành thấy vậy bèn nói với Lý Viện Viện phải đi một lúc, Lý Viện Viện đang vui vẻ nhìn các bạn căng thẳng nấu ăn nên cũng không hỏi thêm, để mặc Yến Tư Thành đi.

Leo núi suốt một ngày mọi người đều đói, đến khi thức ăn được bưng lên, vừa mất tập trung là bị giành hết. Lý Viện Viện chưa từng trải qua cảnh giành giật như vậy, chén bưng trong tay, dũa không tìm được cơ hội nào để gắp thức ăn. Thức ăn mọi người mang tới cũng không nhiều, mỗi người chỉ ăn lưng bụng rồi bắt đầu gặm đồ ăn vặt của mình, lúc này Lý Viện Viện tội nghiệp mới gắp mấy sợi củ đậu và cà chua mọi người giành giật còn sót lại để trộn với cơm ăn.

Sau đó lục bánh trong ba lô mình ra gặm.

Được một lúc, Lý Viện Viện bỗng nhớ ra, vừa nãy Yến Tư Thành nói muốn đi, hiện giờ đã ăn cơm xong một lúc rồi mà sao anh vẫn chưa về, có khi nào xảy ra chuyện gì trên ngọn núi lớn này rồi không... Lý Viện Viện lo lắng đứng dậy, đang định nói với Trương Nam một tiếng rồi đi tìm, bỗng cảm thấy di động rung lên, Lý Viện Viện lấy ra nhìn, là tin nhắn của Yến Tư Thành, anh kêu cô đi dọc theo đường núi về phía trước chừng mười phút rồi rẽ vào một con đường nhỏ.

Lý Viện Viện không nghi ngờ gì liền cầm đèn pin đi tìm ngay, còn chưa rẽ vào con đường nhỏ Lý Viện Viện đã ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng.

Mắt cô sáng lên, bước chân nhanh thêm. Vòng qua ngã rẽ nhìn thử, trên một khoảng đất nhỏ, Yến Tư Thành đang đốt một đồng lửa, trong tay là một con thỏ, Lý Viện Viện vô cùng kinh ngạc: “Tư Thành mua thỏ ở đâu vậy?”

“Không phải mua đâu.” Yến Tư Thành nói, “Lúc nãy áng chừng thức ăn mọi người đem theo, anh nghĩ không đủ nên đi bắt một con thỏ.”

“Bắt à?” Lý Viện Viện kinh ngạc nhìn con thỏ một lúc, lòng thầm tán đồng lời các bạn nói lúc nãy, anh thật sự là một người bạn trai thần thánh. Tuy về

mặt ý nghĩa thật sự thì Yến Tư Thành vẫn chưa phải là bạn trai của cô.

“Ừ, so với Đại Đường thì động vật trong núi ở đây thật sự quá ít, phải tốn chút công sức mới tìm được nó.” Yến Tư Thành nói, “Còn phải nướng một lúc nữa, Viện Viện có đói không?”

Lý Viện Viện lắc đầu: “Lúc này em ăn một chút lót bụng rồi, còn Tư Thành vẫn chưa ăn gì hết.” Cô lấy trong túi ra một hộp bánh, “Để em cầm thử cho, anh ăn lót bụng trước đi.”

Yến Tư Thành gật ra, đúng là đói thật. Anh đưa thử cho Lý Viện Viện rồi xé bánh bắt đầu ăn.

Trời đã tối hẳn, ánh sao nhấp nháy, Lý Viện Viện cầm thử lật tới lật lui nướng: “Lâu rồi không cảm thấy yên bình như vậy.”

“Ừ.”

Thời đại này mới là chốn hồng trần thật sự, khắp nơi đều ồn ào huyên náo.

“Tư Thành, lúc trước em từng nghĩ, nếu một mình em tới đây thì hiện giờ em sẽ thế nào. Em nghĩ rất lâu, cuối cùng phát hiện rằng nếu em một mình tới đây, lúc này bất luận thế nào chắc chắn em cũng không thể sống tốt.” Lý Viện Viện cười nhìn anh, “Anh biết tại sao không?”

Yến Tư Thành im lặng ăn bánh.

Lý Viện Viện cười, “Không liên quan đến tiền bạc vật chất, cuộc sống tiện lợi, vì cho dù lúc bắt đầu tiếp nhận những thứ đó rất khó khăn, nhưng em cũng tự tin mình có thể một mình tiếp nhận chúng, chỉ có cô độc là một mình em không cách nào hóa giải.”

“Tư Thành, cảm ơn anh đã đi cùng em bấy lâu nay.”

Rõ ràng... là anh phải cảm ơn cô, cảm ơn Điện hạ đã để anh bầu bạn cùng cô...

Yến Tư Thành mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục im lặng ăn bánh, anh không thể đáp. Yến Tư Thành cảm thấy bây giờ anh phải cố gắng tránh bày tỏ mọi tình cảm với Lý Viện Viện.

Thỏ nướng xong, hai người đang chuẩn bị ăn thì Trương Nam bên kia gọi tới, nói chuẩn bị bắt đầu trò chơi tối nay, hỏi hai người đang ở đâu. Lý Viện Viện mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh nói dối: “Tôi và Tư Thành thấy cảnh đêm đẹp nên lên núi ngắm sao, mọi người chơi trước đi, tôi và anh ấy sẽ về ngay.” Cúp máy xong, cô vỗ cánh tay Yến Tư Thành, “Ăn mau ăn mau.”

Vốn định từ từ hưởng thụ thức ăn ngon nhưng lại phải ngẫu nhiên nuốt xuống bụng, Lý Viện Viện no nê nấc một tiếng. Cô chùi miệng rồi cùng Yến Tư Thành cầm đèn pin quay về.

Vừa về tới địa điểm cắm trại thì thấy mọi người đã đốt một đống lửa, đang chơi trò chơi.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành tới trễ, mọi người hòa nhau phạt hai người, bắt họ chơi trò chơi, họ phải phối hợp dùng trán kẹp một trái táo, vận chuyển trái táo từ đầu này đến đầu kia, phải vận chuyển năm trái mới thắng, nếu không sẽ bắt họ đi rửa chén.

Lý Viện Viện quay đầu nhìn, mấy người này ăn cơm xong quả nhiên vẫn chất đống chén bát ở đó, sinh viên thời nay thật lười nhác quá thể...

Mọi người reo hò ầm ĩ, Lý Viện Viện vừa định nhận lời, Yến Tư Thành đã nhúu mày lắc đầu, mọi người cut hứng thở dài ai oán, Lý Viện Viện kéo tay Yến Tư Thành: “Tư Thành, thử mức độ ăn ý của chúng ta đi.”

Yến Tư Thành cúi đầu nhìn Lý Viện Viện, ánh lửa chiếu rọi nụ cười lung linh của cô, vậy là Yến Tư Thành lại thỏa hiệp...

Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đứng đối diện nhau, Lý Viện Viện đặt một trái táo trước trán, sau đó Yến Tư Thành đối diện dùng ngón trỏ chống bên kia của trái táo, kẹp trái táo lại ở giữa, mặt hai người cách nhau rất gần, cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Má Lý Viện Viện thoáng nóng lên, Yến Tư Thành thầm than thở, nên từ chối... lẽ ra nên từ chối không nường tình...

Trọng tài là một cậu con trai nhỏ nhắn, cậu ta ra lệnh một tiếng, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện dịch chuyển đi về chiếc giỏ bên kia. Động tác của hai người không nhanh, nhưng bước chân ăn ý đến kinh người, đặt một trái vào giỏ xong, hai người lại chạy về kẹp trái thứ hai bỏ vào.

Đến trái thứ tư, bước chân của hai người đều rất nhanh.

Vốn dĩ trò chơi này rất khó, nhưng hai người thật sự phối hợp quá mức ăn ý khiến các bạn xung quanh đang xem vô cùng thất vọng: “Họ ăn ý quá đi, chẳng có chút thử thách nào!”

Có người đề nghị: “Trọng tài! Yêu cầu tăng độ khó!”

Lúc này Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đã kẹp trái táo thứ năm đi về đích.

Cậu con trai kia nghe ý kiến của mọi người, lập tức chạy tới đích, thấy hai người Yến Tư Thành sắp đi tới, cậu ta đảo mắt bưng chiếc giỏ chạy đi.

Biến động này khiến tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt, cậu con trai cầm chiếc giỏ lắc lắc: “Ha ha, các cậu đuổi không kịp đâu, đuổi không kịp đâu!”

Khán giả cười ầm lên.

Lý Viện Viện đang kẹp trái táo cũng vừa cười vừa giận: “Lần này chỉ đành rửa chén thôi.”

Yến Tư Thành không nói một lời ôm Lý Viện Viện lên: “Viện Viện, em dùng sức thêm một chút.” Nói xong anh ôm Lý Viện Viện lên bắt đầu đuổi theo cậu con trai kia.

Cậu ta giật mình, cong chân chạy. Một đuổi một chạy khiến mọi người cười nghiêng ngả, nhưng đôi chân ngắn của cậu ta dù sao cũng không phải đối thủ của Yến Tư Thành, chẳng mấy chốc đã bị Yến Tư Thành tóm được. Quả táo thuận lợi được đặt vào giỏ.

Yến Tư Thành đặt Lý Viện Viện xuống, khán giả bên kia đã cười đến chết đi sống lại, Lý Viện Viện đỏ mặt phồng má hét lên: “Tôi đề nghị! Trọng tài không công bằng, phải đi rửa chén!”

Đề nghị này lập tức được mọi người phụ họa, quả hồng mềm dù sao cũng dễ nhặt dễ bóp.

Khi Lý Viện Viện và Yến Tư Thành ngồi xuống tham dự trò chơi, cậu con trai kia vừa rửa chén vừa than thở thỏ chết nấu chó sấn.

Chương 39 : Nói thật và Mạo hiểm

Tiếp đó mọi người chơi trò đánh trống chuyền hoa, hai đóa hoa bắt đầu chuyền cùng lúc, khi tiếng trống dừng, hai người nhận được hoa phải đồng thời tiếp nhận thử thách nói thật hay mạo hiểm. Nhưng cụ thể là nói thật hay mạo hiểm thì do một người khác tung đồng xu, mặt chữ là nói thật, mặt hoa cúc phía sau là mạo hiểm.

Vòng một đánh trống chuyền hoa kết thúc, hoa rơi trúng Lưu Thư Dương và một cô gái khác, một bạn tung đồng xu, là mặt chữ, mọi người lập tức nã pháo vào Lưu Thư Dương: “Cậu có thích người nào chưa? Là ai là ai?” Lưu Thư Dương cũng là nhân vật nổi bật trong câu lạc bộ Kịch nói, mọi người

đều rất quan tâm với vấn đề này. Lưu Thư Dương cười, thản nhiên đáp: “Tôi thích Lâm Hiểu Mộng hoa khôi của câu lạc bộ chúng ta đó.” Cậu ta nhìn Lâm Hiểu Mộng bên cạnh, “Mọi người không biết sao?”

Biểu hiện của cậu ta quá tự nhiên khiến mọi người nhất thời không biết thật giả, chỉ xì xào mấy câu rồi tha cho cậu ta. Quay sang hỏi cô gái kia tính đến hiện giờ chuyện xấu hổ nhất là gì, cô gái nhìn trời suy nghĩ một lúc: “Ngã vào đũng quần nam thần của tôi, làm đau thẳng em của nam thần.”

Mọi người sững sốt cười ầm lên.

Yến Tư Thành vốn tưởng Lý Viện Viện sẽ đỏ mặt trước câu chuyện này, nhưng quay đầu nhìn, Lý Viện Viện cũng che miệng vui vẻ cười khanh khách, còn vỗ vỗ cánh tay anh: “Châu Tình từng làm chuyện này.”

Yến Tư Thành bỗng cảm thấy con gái nói đùa với nhau... cũng ghê thật.

Lại bắt đầu một vòng khác, lần này hoa rơi vào tay Lý Viện Viện và Trương Nam, đồng xu tung lên trúng mặt hoa cúc.

Hai người phải đi mạo hiểm, nhưng mạo hiểm gì đây, có người nhanh trí: “Trong di động tôi có một chuyện ma, bắt họ nghe xong chuyện ma thì đi vào rừng mười phút!”

Đề nghị này được mọi người tán đồng.

Vậy là người đó bắt đầu kể chuyện ma, mọi người yên lặng ngồi nghe, là một câu chuyện dưới giương có người cũ rích, nhưng kèm theo nhạc và giọng nói quái gở của người kể chuyện trên ngọn núi tinh mịch này vẫn khiến người nghe sởn gai ốc, sống lưng lạnh toát.

Chuyện kể xong, mọi người đưa cho Trương Nam một chiếc đèn pin: “Xong rồi, đi đi nào, mười phút đó nhé, ở đây sẽ nhìn theo ánh đèn của các cậu, phải đi xa một chút.” Trương Nam mở đèn pin đi cùng Lý Viện Viện.

Yến Tư Thành cũng muốn đi theo, nhưng bị một cậu con trai bên cạnh kéo tay lại: “Ôi dào, ban sáng mọi người đã xem xét xung quanh đây rồi, không có nguy hiểm gì đâu, cậu đừng lo vớ vẩn nữa.”

Có cô gái cười: “Phải đó, có mười phút thôi mà, trò Yến này, cậu cũng đừng trông coi Lý Viện Viện nhà cậu kĩ quá, nâng niu cứ như Công chúa ấy.”

Một cô gái khác cũng cười: “Đúng đó, thấy cậu đối xử với Lý Viện Viện hết như ba tôi đối tốt với tôi vậy, sau này bạn trai tôi cũng được thế này thì tôi cười tới rách mặt luôn.”

Lâm Hiểu Mộng im lặng cả ngày đột nhiên lên tiếng xia xói: “Vậy tìm thêm một người cha nữa đi.”

Vừa dứt lời mọi người đều im lặng, cô gái kia lập tức nổi cáu: “Cậu có ý gì đây, kỳ lạ chưa!”

Lâm Hiểu Mộng ném một thanh củi vào đồng lửa, không buồn nhìn cô gái kia một lần, cô gái kia rất giận: “Cậu ra vẻ cao quý lạnh lùng làm gì! Ai chẳng biết tâm tư của cậu ...” Đoán được câu tiếp theo cô gái kia sẽ nói gì, Lâm Hiểu Mộng biến sắc quay đầu lườm cô ta.

Lưu Thư Dương vội giảng hòa: “Được rồi được rồi, nhìn sang bên kia thử Lý Viện Viện và Trương Nam đi đến đâu rồi.”

Vừa dứt lời, bỗng bên cạnh có người: “Ừa?” một tiếng: “Đèn pin... sao lại lặn xuống núi rồi?” Mọi người giật mình, Lâm Hiểu Mộng và cô gái kia cũng không còn tâm tư cãi nhau, tất cả đều nhìn về bên kia. Quả nhiên ánh đèn pin lặn mãi xuống dưới núi, không biết rơi đến đâu, ánh sáng bỗng biến mất.

Các cô gái đều lạnh người, một cậu con trai nói: “Đừng hoảng, nói không chừng là làm rớt đèn pin thôi, vẫn chưa nghe thấy tiếng người kêu lên mà.”

Còn chưa dứt lời, bên kia bỗng truyền tới tiếng Lý Viện Viện kêu thét lên. Tiếng kêu vội vã ngăn ngủi, chỉ vang lên trong thoáng chốc rồi biến mất.

Lúc này mọi người mới hoảng hốt, kinh hãi nhìn về bên kia, còn chưa kịp hoàn hồn thì một bóng người đã tiện tay nhặt một chiếc đèn pin đứng dậy xông về phía đó. Lâm Hiểu Mộng thấy vậy cũng đứng dậy, phui mông chạy về hướng kia, Lưu Thư Dương theo sát phía sau.

Lúc này những người khác như mới sực tỉnh, ai nấy cầm đèn pin đuổi theo.

Chờ Yến Tư Thành tới được địa điểm đèn pin bị rớt, xung quanh đã không còn bóng dáng Lý Viện Viện và Trương Nam. Nhưng bên kia đường núi có mấy dấu chân hỗn loạn, Yến Tư Thành kiểm tra kỹ dấu chân, biết được đại khái vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Hàng rào bảo vệ ở đây làm bằng xích sắt, vị trí thấp nhất ở giữa chỉ cao chưa tới gối, trong tình huống nhìn thấy được thì có tác dụng phòng hộ, nhưng trong tình huống không nhìn thấy thì chỉ tổ vướng chân. Nhất định là sau khi một trong hai người họ bị rơi đèn pin thì vấp phải sợi xích này, người kia muốn kéo lại nên hai người cùng lăn xuống.

Yến Tư Thành cố gắng giữ bình tĩnh, cầm đèn pin chiếu xuống dưới, trong bụi cỏ rõ ràng có dấu vết từng bị đè lên, lần theo dấu vết này chắc sẽ nhanh chóng tìm thấy họ. Yến Tư Thành định nhảy xuống dưới, nhưng cánh tay bị một người kéo lại.

Quay đầu nhìn, trong ánh đèn pin lóe mắt, Lâm Hiểu Mộng vẫn chưa hoàn hồn nhìn anh: “Yến Tư Thành, anh định chết vì tình à?”

Yến Tư Thành nhú mào: “Tôi xuống dưới tìm họ.”

“Vậy cũng đâu thể nhảy từ trên này xuống được! Chúng ta đi đường vòng, xuống theo con đường phía dưới cũng tìm được họ thôi.”

“Như vậy quá chậm. Ở đây không dốc, tôi xuống được, bỏ tay ra đi.” Nói đến cuối câu giọng điệu đã mất hết kiên nhẫn.

“Ở đây chỗ nào chẳng dốc!” Lâm Hiểu Mộng túm chặt lấy Yến Tư Thành, “Anh xuống kiểu này còn chưa tìm được họ đã bỏ mạng thì phải làm sao? Em không thể để anh xuống.” Cô ta nhìn về đằng sau, “Thư Dương, mau lại đây giúp tôi kéo anh ấy lên!”

Lưu Thư Dương theo đến cũng giật mình: “Yến Tư Thành, cậu đừng làm bừa.” Cậu ta cũng đưa tay túm lấy Yến Tư Thành. Nhưng Yến Tư Thành đã kèm chế đến cực độ, xoay tay hất Lâm Hiểu Mộng ra rồi nhảy xuống dưới trong ánh mắt kinh hãi của hai người kia.

Lâm Hiểu Mộng hoảng hốt, lạc giọng la lên: “Yến Tư Thành!”

Nhưng Yến Tư Thành đã vững vàng đáp xuống trên một cây nhỏ trên dốc núi, rồi lại tung mình nhảy mấy cái, Lâm Hiểu Mộng nhìn mà tim đập chân run. Nhưng mỗi bước của anh đều nhẹ nhàng như đi trên đất bằng, trong tiếng lá cây “sột soạt”, chỉ thấy ánh sáng của đèn pin Yến Tư Thành cầm trong tay nhanh chóng mất hút phía dưới.

Người theo đến phía sau cũng trợn mắt há miệng.

“Cậu ta là diễn viên đóng thế hả?”

“Tôi tưởng chỉ có trong phim mới thấy thôi chứ...”

Lưu Thư Dương cũng kinh ngạc chờ người, nhưng vẫn nhanh chóng tỉnh ra: “Chúng ta gọi 120 cấp cứu trước đi, nói không chừng chút nữa Trương Nam và Lý Viện Viện bị thương thì sao, các bạn nữ về trại, các bạn nam cùng tôi tìm xuống dưới bằng con đường nhỏ kia.”

Nói đến bị thương, Trương Nam đã thật sự bị thương, lúc ngã xuống, chân Trương Nam bị một cành cây gãy chĩa ra vạch rách một mảng, mượn ánh

trăng không quá sáng, cậu ta xé áo mình, băng sơ vết thương lại, sau đó nhìn xung quanh: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?” Cậu ta hét lên mấy tiếng, cố gắng dùng tai lắng nghe âm thanh xung quanh nhưng chẳng hề có tiếng đáp.

Trong quá trình lăn xuống đây, cậu ta vốn muốn ôm Lý Viện Viện lại, nhưng giữa đường hai người va phải một hòn đá, toàn thân cậu ta lập tức mất hết sức lực, Lý Viện Viện lăn về bên kia, cậu ta lăn đến bên này, được một bụi cây cản lại.

Không biết Lý Viện Viện lăn đi bao xa rồi, cũng không biết cô đã lăn đến đâu, hiện giờ có bị thương không, có còn ý thức không?

Trương Nam cuống quít, tuy thời buổi này động vật hoang dã ăn thịt cỡ lớn trong rừng rất ít, nhưng chuột bọ rắn rết vẫn còn rất nhiều, nói không chừng ở đâu chui ra mấy con heo rừng thì sao, chỉ cần bị húc mấy cái thôi Lý Viện Viện cũng đủ thảm rồi.

Trương Nam lăn mò bên cạnh, nhặt được một khúc cây chắc chắn nắm trong tay, chống người đứng dậy, cậu ta vừa đi vừa hét, không biết tìm trong bóng tối bao lâu, cảm giác hoang mang không biết thời gian và phương hướng khiến Trương Nam nản lòng thoái chí, đừng nói Lý Viện Viện, cậu ta có ra khỏi đây được không, những người khác có tìm thấy cậu ta ở nơi rừng núi này không cũng là một vấn đề...

“Trương Nam?”

Bỗng có một giọng nói yếu ớt vang lên trên đầu, Trương Nam ngược nhìn lên, trên một cái cây to, dưới ánh trăng, Lý Viện Viện đang bị kẹp giữa các nhánh cây, cô quay lưng về phía ánh trăng khiến Trương Nam chỉ lơ mơ nhìn thấy bóng Lý Viện Viện, hai chân cô xoạc ra, tư thế rất hài hước.

Nhưng cho dù là vậy, hoảng hốt trong lòng Trương Nam cũng không bị mất đi, cậu ta cảm thấy hoàn cảnh của hai người họ hiện giờ khá là buồn cười:

“Sao cậu lại lăn lên cây vậy?”

“Bên kia là vách núi ...” Lý Viện Viện ủ rũ nói: “Cũng may mấy cái cây này đã treo tôi lên, nếu té thẳng xuống dưới không chết cũng phải tàn phế. Ông trời đối với tôi thật không bạc.”

Đúng là ông trời đối với cô không bạc, lần đầu tiên rơi xuống vách núi rất cao nhưng lại có Yến Tư Thành bầu bạn, cùng cô tới được thế giới này, coi như cho cô một sinh mạng mới. Lần này rơi xuống vách núi này tuy thấp hơn nhưng cũng có thể mất mạng, vậy mà lại được cành cây đỡ lấy.

Lý Viện Viện nghĩ rằng chờ sáng mai quay về, cô nhất định phải đi chùa cúng bái, đốt nén hương cho Bồ Tát tạ ơn.

Trương Nam tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn cô: “Vậy làm sao cô xuống?”

“Xuống được,” Lý Viện Viện nói, “Nhưng để tôi nghỉ một lúc đã, vai tôi bị té hơi đau, chắc trật khớp rồi.”

Trương Nam kinh ngạc, trước đây lúc diễn kịch xảy ra tai nạn, vai cậu ta cũng từng bị té trật khớp một lần, lúc đó cậu ta đau đến toát mồ hôi, hiện giờ cậu ta mới phát hiện phản ứng của Lý Viện Viện thật sự không phải phản ứng của con gái bình thường. Nếu một cô gái gặp phải chuyện này, té ngã trong rừng núi hoang vu, bị treo trên một ngọn cây, vai còn bị thương, vừa đau vừa sợ, cho dù không khóc nhưng giọng nói cũng phải run rẩy khiến người nghe cảm thấy tội nghiệp mới phải.

Nhưng Lý Viện Viện... hình như rất bình tĩnh...

Bình tĩnh như đã từng trải qua chuyện này.

Chương 40: Bị thương và Tìm kiếm

Yến Tư Thành lần theo dấu vết bụi cây bị nghiền, tìm đến một hòn đá lớn.

Anh cầm đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện vốn chỉ có một lối đi lớn nhưng lại được phân thành hai ngã, chắc hai người họ va phải hòn đá này ở đây nên té xuống theo hai hướng.

Lý Viện Viện ở hướng nào?

Yến Tư Thành nhìn trái nhìn phải.

Nếu là Lý Viện Viện trước đây có lẽ anh còn phân biệt được, vì Lý Viện Viện ốm yếu, dấu vết dè lên cây cỏ sẽ không nhiều bằng con trai như Trương Nam. Nhưng hiện giờ lại không thể xác định, tuy Lý Viện Viện đã ốm hơn lúc mới tới thế giới này một chút, nhưng cơ thể vẫn còn hơi nặng, trọng lượng không kém Trương Nam là bao, nếu muốn dựa vào dấu vết cây cỏ gãy tìm ra ai nặng ai nhẹ thì đúng là chuyện quá khó.

Suy xét trước sau, Yến Tư Thành không chần chừ ở đây quá lâu, anh chọn một hướng tìm xuống.

Anh nghĩ cho dù không tìm được Lý Viện Viện, tìm được Trương Nam trước cũng tốt, lúc đó anh sẽ biết Lý Viện Viện rơi xuống hướng nào.

Nhưng lúc này Lý Viện Viện vẫn còn bị treo trên cây.

Cô nghĩ một lúc lâu rồi bắt đầu tìm cách dịch xuống dưới trước ánh mắt theo dõi của Trương Nam, nhưng vào mùa đông, tuy cây cối trên núi N đã số đều xanh tươi quanh năm, cây cỏ trong rừng cũng còn xanh mướt, nhưng cái cây treo Lý Viện Viện lại có hiện tượng chết khô, cành cây rất giòn, chỉ cần cô cử động là có thể nghe thấy tiếng cây gãy rãng rắc.

Lá khô và cành con rơi xuống đập lên mặt Trương Nam. Trương Nam lo lắng nhìn lên trên: “Cẩn thận... Bên kia là chỗ trống, đừng đập lên...” Cậu ta vừa dứt lời, Lý Viện Viện vẫn luôn dùng một tay bám lấy cành cây trèo xuống bỗng trượt chân, sức tay dù sao cũng không đủ chống đỡ trọng lượng của cô, chỉ nghe Lý Viện Viện hít một hơi, cô va mạnh vào chạc cây rồi rơi xuống mặt đất đầy lá khô.

Trương Nam lập tức chạy tới: “Lý Viện Viện? Lý Viện Viện?”

“Ừ... Ở đây...” Cô trở mình ra khỏi đống lá khô, mặt mũi nhếch nhác, nhưng cũng may không bị thương nhiều. Ánh trăng chiếu lên mặt cô, không sáng lắm nhưng đủ để Trương Nam nhìn thấy biểu hiện của cô, cô đang cười, tuy đôi mày khẽ nhíu vì đau đớn nhưng cô vẫn nhoẻn miệng cười, “Thật cảm ơn thân hình đầy đặn này của tôi...”

Cô nói, vẻ mặt như rất lấy làm an ủi...

Bởi vậy cho dù cô đang trong tình trạng thảm hại, nhưng tâm trạng Trương Nam cũng bất giác nhẹ nhõm hơn: “Có bị thương ở đâu không?” Cậu ta khom người xuống dìu Lý Viện Viện lên.

“Chỉ trật khớp vai trái thôi, không bị gì khác nữa.”

Lý Viện Viện cảm thấy rất may mắn vì hiện giờ mình khỏe mạnh, không bệnh không đau, nếu đổi lại là cơ thể ốm yếu bệnh tật trước kia, vừa lăn vừa ngã kiểu này, cho dù không chết cũng khiến cô ngã bệnh.

Cô kéo tay Trương Nam để cậu ta dìu mình đứng dậy, sau đó quay đầu quan sát xung quanh: “Chúng ta rơi xuống đâu vậy?”

Trương Nam lắc đầu: “Tôi cũng không biết. khắp nơi đều là cây, lúc té xuống lẽ ra còn có cảm giác phương hướng, nhưng đi lâu quá nên tôi cũng không rõ đây là đâu nữa.”

Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn mặt trăng rồi quan sát địa hình xung quanh: “Ở đây chắc là phía Đông chỗ chúng ta cắm trại.”

Trương Nam sững sốt hỏi lại: “Cô phân biệt được phương hướng sao?”

Lý Viện Viện cười nhẹ: “Tính theo tháng rồi nhìn mặt trăng là có thể đoán được phương hướng đại khái, nếu chúng ta muốn về trại chắc phải đi bên này.” Lý Viện Viện chỉ một hướng, “Có điều vừa rồi rơi từ trên kia xuống, tôi biết chỗ đó có một vách núi, chúng ta muốn trèo lên chắc không dễ đâu. Bởi vậy phải đi đường vòng. Theo tôi thấy, đi từ hướng này là có thể vòng lên.”

Lời Lý Viện Viện khiến Trương Nam kinh ngạc rất lâu: “Lý Viện Viện... Lúc trước không biết là năng lực sinh tồn nơi hoang dã của cô... cũng mạnh quá nhỉ.”

Lý Viện Viện chưa bao giờ cho rằng năng lực sinh tồn nơi hoang dã của mình mạnh, cô chỉ biết tìm phương hướng hơn Trương Nam mà thôi, nhưng chuyện nhận biết phương hướng này ở Đại Đường ai chả biết chứ...

Xác định đường đi xong, hai người bắt đầu đi về phía trước.

Khi bắt đầu di chuyển, Lý Viện Viện mới phát hiện tư thế đi đường của Trương Nam không được ổn. Cô quan sát kỹ mới thấy chân cậu ta bị thương, máu đã thấm ướt lớp vải băng vết thương.

“Anh bị thương à?”

Trương Nam liếc nhìn chân mình: “Không sao, đi khỏi đây quan trọng hơn.”

“Tôi xem thử.” Lý Viện Viện không nghe lời Trương Nam, cô khom xuống, ngón tay chạm vào miếng vải áo Trương Nam xé ra để băng vết thương, cô nhíu mày: “Không được, vết thương của anh chưa khép miệng, hiện giờ

máu vẫn còn chảy ra ngoài. Anh không thể đi được nữa, ngồi xuống nghỉ một lúc đi.”

Trương Nam nhú mày: “Tôi không sao.”

Thật ra ngay từ lần đầu tiên hợp tác diễn kịch chung, Lý Viện Viện đã nhìn ra con người Trương Nam rất cố chấp. Bởi vậy lúc cậu ta làm đạo diễn không những nghiêm khắc với người khác mà còn nghiêm khắc với cả bản thân. Cho dù cảm sốt cũng tới phòng tập xem mọi người tập luyện, những người như vậy hình như không thể chấp nhận chuyện “vì mình mà liên lụy đến người khác”.

Lý Viện Viện im lặng một lúc rồi đổi cách nói khác: “Trước đây tôi coi ti vi có nghe mẹ dạy con là nếu đi lạc ngoài đường thì nhất định không được chạy lung tung, phải ở yên tại chỗ chờ mẹ tới, lỡ như chạy tới chỗ mẹ chưa từng đi qua thì mẹ sẽ không biết đi đâu mà tìm.”

Trương Nam ngẩn ra.

“Tôi nghĩ rồi, giờ đang là ban đêm, trước mắt tối đen không thấy đường, so với việc đi lung tung ở một nơi lạ lẫm, chi bằng ở đây chờ các bạn tới. Ít ra trên vách núi cũng có dấu vết của chúng ta lăn xuống, mọi người lần theo dấu vết đó chắc chắn có thể tìm tới được.”

Trương Nam lắc đầu: “Trên đó cao như vậy, tìm từ trên đó xuống quá nguy hiểm, họ nhất định sẽ xuống đường cái phía dưới tìm lên đây. Không ai nhìn thấy dấu vết đó đâu.”

“Tư Thành sẽ nhìn thấy.”

Mấy chữ này của Lý Viện Viện vừa nhanh vừa quả đoán, khiến Trương Nam không khỏi thất thần.

Hơn nữa vừa nói xong câu này, Lý Viện Viện bỗng nhiên cũng yên lòng, tựa như chỉ cái tên “Yến Tư Thành” thôi cũng đủ mang lại cho cô sức mạnh vượt qua khó khăn. Cô cười, không tranh luận với Trương Nam nữa mà đứng dậy, kéo cánh tay Trương Nam, đưa cậu ta tới ngồi lên một hòn đá lớn: “Chúng ta chờ ở đây đi, Tư Thành nhất định sẽ tới tìm chúng ta.”

Lý Viện Viện mượn ánh trăng xem xét vết thương trên chân Trương Nam, cô phát hiện kỹ thuật băng bó của cậu ta thật sự quá tệ. Trước đây cô bệnh nhiều nên có kinh nghiệm, tuy không nghiên cứu quá nhiều về ngoại thương, nhưng kỹ thuật băng bó vẫn hơn Trương Nam nhiều. Hơn nữa cô cũng có chút hiểu biết nhất định về huyết đạo...

Lý Viện Viện đang suy nghĩ phải xử lý vết thương của Trương Nam thế nào, cậu ta bỗng nói: “Cô và Yến Tư Thành... rất xứng đôi.”

Lý Viện Viện không biết tại sao cậu ta lại đột nhiên nói vậy, nên chỉ cười đáp lại, sau đó dùng cánh tay còn hoạt động của mình chọc vào một huyết đạo trên chân Trương Nam.

Toàn thân Trương Nam đờ ra, Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Có phải thấy chân tê đi không?”

Trương Nam ngơ ngác gật đầu: “Hả? Ờ.”

Lý Viện Viện nói: “Anh tự ấn vào chỗ này đi, có thể tạm thời cầm được máu.” Trương Nam nghe lời cô ấn vào chỗ kia, tiếp đó thấy Lý Viện Viện dùng tay phải xé lớp vải trên chân mình ra, không ngại máu bắn tay, cô băng lại cho cậu ta rồi dặn, “Anh kéo đầu kia đi, đúng rồi, vậy đó, để tôi cột lại, hiệu quả cầm máu sẽ khá hơn một chút.”

Cô cúi đầu xử lý vết thương trên chân giúp cậu ta, nghiêm túc đến mức không nhìn cậu ta lấy một lần.

Đến khi làm xong, Lý Viện Viện chùi máu trên tay lên lá cỏ bên cạnh: “Vết thương của anh cũng sâu lắm đó, phải nhanh chóng xử lý” Cô nhíu mày nhìn lên vách núi, “Hi vọng họ có thể tới nhanh.”

Trương Nam bỗng như phát điên mà nghĩ rằng, nếu họ tới trễ một chút... chắc cũng không sao...

“Trước đây không biết thì ra kiến thức của cô cũng rộng thật.”

Cậu ta lẩm bẩm câu này khiến thân hình Lý Viện Viện hơi khựng lại, cô quay đầu nở nụ cười nhã nhặn: “Đọc trong sách ở Thư viện đó.”

“Từ lâu đã nghe đồn cô là sinh viên giỏi. Cũng chỉ tham gia mỗi câu lạc bộ Kịch nói, bình thường ngoài lên lớp thì toàn tự học...” Cậu ta thoáng khựng lại, “Nhưng tôi lấy làm lạ là tại sao lúc trước có lần cô lại nhờ tôi dịch giúp bài luận tiếng Anh?”

Vì thật sự không tìm được ai khác chứ sao.

Lý Viện Viện vừa cười vừa quay đầu, dù sao Lý Viện Viện trước đây cũng từng thích Trương Nam, cô mượn danh nghĩa của cô ấy nói chuyện chắc cũng là một lý do tốt, vậy là cô nói: “Chắc là lúc đó trong lòng chưa yên ổn, còn hiện giờ...” Hiện giờ có Tư Thành rồi, sẽ không như vậy nữa đâu.

Cô không nói ra nửa câu sau, nhưng Trương Nam cướp lời hỏi: “Hiện giờ đã yên ổn rồi sao?”

Đây vốn chỉ là một câu bình thường không có thâm ý, nhưng phối hợp với giọng điệu và vẻ mặt của Trương Nam lúc này, Lý Viện Viện bỗng cảm thấy mình không cười nổi.

“Trương Nam, anh...”

“Viện Viện?”

Từ xa xa trên đầu truyền xuống một giọng nói cắt ngang đối thoại của hai người.

Lý Viện Viện mừng rỡ, tất cả mọi chuyện khác đều bị vớt lại đằng sau: “Tư Thành!” Cô đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên, cách quá xa nên ánh trăng không đủ để họ nhìn thấy nhau, nhưng giọng của đối phương vẫn truyền tới rõ ràng.

“Em ở dưới đó phải không? Có bình yên không? Có bị thương không? Anh sẽ xuống ngay, em đừng đi đâu, chờ anh.”

Anh cố gắng giữ tiếng nói bình tĩnh, nhưng giọng điệu vội vã rõ ràng cho thấy lòng anh đang như lửa đốt.

Lý Viện Viện biết Yến Tư Thành không nhìn thấy mình, nhưng cô vẫn gật đầu: “Em chờ anh.”

Trương Nam ngồi bên cạnh chỉ im lặng.

Yến Tư Thành quả nhiên xuống ngay, anh tung mình nhảy xuống vách núi, bám lấy cành cây phía dưới, lắc người đáp xuống vách đá gồ ghề ở giữa để mượn lực, sau đó lại nhảy lên một cành cây, tiếp đó nhảy tới nhảy lui mấy cái giữa cành cây và vách núi rồi vung vẫy đáp xuống đất.

Lý Viện Viện cười gọi anh: “Tư Thành!”

Sau khi thấy một loạt động tác của Yến Tư Thành, Trương Nam kinh ngạc đến mức chút cảm xúc trong lòng hoàn toàn tan biến.

Cậu ta... là người của gánh xiếc thú à?

Chương 41: Giải cứu và Bày tỏ

Quá trình Yến Tư Thành tìm tới thật muôn phần rối rắm, ở hai dấu vết chỗ hòn đá, Yến Tư Thành theo dấu vết bên trái tìm xuống tới phía dưới, tuy dốc ngày càng bớt nghiêng, nhưng anh lại nhìn thấy vết máu trên một cành cây gãy. Tiếp tục tìm xuống phía dưới nữa, vết máu rải rác nhỏ đầy mặt đất, nghĩ rằng có lẽ đây là máu của Lý Viện Viện, lòng Yến Tư Thành trống rỗng, mùi vị thật không thể nào hình dung được.

Lần theo vết máu tìm xuống dưới, tất cả dấu vết biến mất trong một bụi cây.

Chắc là người ngã xuống đây đã được bụi cây cản lại, người đó tự mình băng bó vết thương rồi đi về phía khác. Nhưng rốt cuộc là đi về phía nào, Yến Tư Thành lại không có manh mối. Rất khó để tìm dấu vết đi đường của một người trong rừng cây đêm khuya như thế này, Yến Tư Thành suy nghĩ một lúc rồi đi ngược lại, tìm theo dấu vết còn lại chỗ hòn đá.

Khoảnh khắc nhìn thấy vách núi, tuyệt vọng trong lòng anh còn sâu sắc hơn nhìn thấy vết máu.

Bởi vậy Lý Viện Viện hoàn toàn không thể tưởng tượng lúc nghe thấy giọng cô, trong lòng Yến Tư Thành cảm kích ông trời đến dường nào.

Yến Tư Thành treo đèn pin trên eo, dựa vào ánh sáng phản xạ, nhìn thấy Lý Viện Viện dáng vẻ nhếch nhác, đôi mày anh nhíu lại. Quần áo trên người Lý Viện Viện bẩn hết, mặt cũng lấm lem, có một cánh tay buông thõng xuống.

Lòng Yến Tư Thành bỗng thắt lại, anh vội tới bên cạnh Lý Viện Viện:
“Viện Viện, tay trái của em...”

Lý Viện Viện cười khờ: “Hình như bị té trật khớp rồi.”

Yến Tư Thành lại nhú mày, anh đưa tay bóp vai cho cô, sau đó đưa tay kéo khuỷu tay cô, vừa nói: “Hơi đau, em cố chịu nhé” , vừa xoay xoay cánh tay cô. Sau khi cảm giác được tình trạng, anh đột ngột dùng sức, Lý Viện Viện bật kêu “Ui” , lại nghe thêm một tiếng “rắc” , anh buông tay. Lý Viện Viện tự xoay cánh tay, cười nói: “Tư Thành giỏi thật.”

Lý Viện Viện đang khen anh, nhưng làm sao Yến Tư Thành vui nổi, vì anh thất trách nên mới khiến Lý Viện Viện vô cớ gặp họa...

“Là thuật nổi xương trong truyền thuyết đó à?”

Sau lưng Lý Viện Viện truyền tới một giọng nam hơi uể oải.

Lúc này Yến Tư Thành mới nhìn thấy Trương Nam phía sau: “Là anh chảy máu à?” Nghe ra... có mấy phần nhẹ nhõm.

Trương Nam cười chống người dậy: “Vết thương nhỏ thôi, đã xử lý rồi.”

“Chỗ này dù sao cũng không nên ở lâu.” Lý Viện Viện nói, “Tư Thành đến rồi vậy chúng ta rời khỏi đây thôi, anh cũng Trương Nam đi, anh ấy bị thương rồi, tạm thời đừng nên dùng sức thì hơn.”

Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện rồi lại nhìn Trương Nam, im lặng thật lâu, cuối cùng anh cực kỳ không tình nguyện cũng Trương Nam lên. Anh bất mãn không phải vì trong lòng có ý kiến với Trương Nam, mà vì nghĩ đến Lý Viện Viện phải tự đi một quãng đường dài như vậy khiến anh rất xót xa.

Yến Tư Thành có đèn pin trong tay, cảm giác phương hướng của anh tốt hơn Lý Viện Viện, ba người đi rồi lại dừng, cuối cùng cũng về tới địa điểm cắm trại lúc bốn giờ sáng.

Người giữ trại toàn là con gái, thấy họ cùng trở về ai nấy đều vui mừng nhảy cẫng lên, có người còn nhẹ nhõm đến phát khóc: “Sợ chết mất. Còn

tưởng không tìm được nữa chứ.”

Có bạn vội vàng gọi điện cho các bạn nam, cho họ biết Yến Tư Thành đã đưa hai người quay về, kêu họ mau quay lại không cần tìm nữa.

Có bạn thấy chân Trương Nam bị thương, vội lót nệm cho cậu ta ngồi, nhưng mọi người đều đi chơi, ngoài mấy miếng băng dán thì không ai đem thuốc phòng thân. Sau khi đám con trai quay về có đưa theo mấy người dân địa phương. Mọi người đều không nghỉ ngơi mà dỡ trại ngay trong đêm, nhờ mấy người dân địa phương khiêng Trương Nam xuống núi, xe cứu thương đã đến dưới núi từ sớm, đưa Trương Nam tới bệnh viện trong vùng.

Lúc này mọi người mới hoàn toàn yên tâm.

Người này nhìn người kia, ai nấy đều rã rời.

Chiều hôm sau, xe du lịch tới đón cả đoàn về trường, mọi người mệt mỏi ngủ dưới chân núi suốt cả buổi sáng. Lái xe thấy Trương Nam chống nạng lên xe còn cười cậu ta: “Mới có một ngày đã què rồi sao, cậu nhóc leo núi bị té à?”

Trương Nam nhìn Lý Viện Viện đang ngồi phía sau, cô đang uống thuốc say xe, Yến Tư Thành bên cạnh nhìn rất chăm chú, nâng niu cứ như Lý Viện Viện uống thuốc cũng có thể ghen chết. Trương Nam cười: “Dạ, té nặng lắm.”

Bên này Yến Tư Thành nhìn Lý Viện Viện uống thuốc xong mới dời mắt đi: “Phải ngồi xe hơn hai tiếng, em có muốn ăn thêm chút gì không?”

Lý Viện Viện lắc đầu, quay sang nhìn ngọn núi họ đã ở một ngày. Chiếc xe chậm chậm chuyển động, đầu Lý Viện Viện hơi choáng váng, cô thu lại ánh mắt, chẳng mấy chốc, thuốc say xe bắt đầu có tác dụng, đầu Lý Viện Viện tự nhiên gác lên vai Yến Tư Thành.

Yến Tư Thành nhìn cô, thân hình ngồi ngay ngắn không dám di chuyển.

“Tư Thành.” Lý Viện Viện nhẹ giọng gọi anh.

“Ừ?”

Cô thoáng im lặng rồi nói: “Giây phút lăn từ trên vách núi xuống, em tưởng đời này không được gặp lại anh nữa.”

Yến Tư Thành siết chặt quyền.

“Nhưng cũng may ông trời có đức hiếu sinh. Có cành cây mọc ra đỡ em lại.” Lý Viện Viện thở dài, cầm bàn tay anh đang đặt trên chân, “Nếu không Tư Thành sẽ đau lòng biết mấy.”

Phải, nếu Lý Viện Viện không còn nữa, anh sẽ đau lòng biết mấy, nếu trên thế gian này không còn Lý Viện Viện tồn tại, anh không cách nào tưởng tượng nổi mình phải làm sao đối diện với cuộc sống ngày mai.

Nếu nói anh đang bảo vệ Lý Viện Viện, thật ra có lẽ ngược lại sẽ đúng hơn, Lý Viện Viện mới là người bảo vệ ý nghĩa cuộc sống cho anh.

Yến Tư Thành đang im lặng, bỗng bàn tay đang nắm tay anh của Lý Viện Viện siết chặt: “Tư Thành, trong cuộc đời luôn xảy ra tai nạn, không ai biết ngày mai sẽ thế nào, anh phải hứa với em, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, Tư Thành cũng không được vứt bỏ bản thân.”

“Viện Viện?” Anh không rõ tại sao Lý Viện Viện lại đột nhiên nói những lời này.

“Hứa với em đi.”

“Được.”

Lúc này Lý Viện Viện mới yên tâm thoải mái tiếp đi.

Yến Tư Thành cẩn thận quay đầu nhìn cô ngủ, nghe hơi thở của cô, anh dễ dàng thất thần. Công chúa của anh đang gối lên vai anh ngủ, hoàn hảo nguyên vẹn. Chỉ cần nhìn thấy cô như vậy Yến Tư Thành đã cảm thấy xúc cảm trong lòng mình chân thực lắm rồi.

Bỗng nhiên chiếc xe tăng gấp, tất cả mọi người trong xe nhào về phía trước, Yến Tư Thành vô thức ôm vai Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện đã uống thuốc say xe, hôm qua vốn dĩ đã vô cùng mệt mỏi, hiện giờ cô hoàn toàn không mở mắt nổi, chỉ ậm ờ mấy tiếng rồi tiếp tục xoay xoay đầu trên vai Yến Tư Thành, tìm một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Yến Tư Thành nhìn đường phía trước, hình như trên đường có tai nạn nên kẹt xe, chiếc xe đi rồi lại dừng, khiến mọi người lắc tới lắc lui, Yến Tư Thành ôm vai Lý Viện Viện không dám buông ra.

Vậy là anh ôm cô mãi đến khi về tới trường.

Dọc đường kẹt xe nên lúc về đến trường thì trời đã tối, người phía trước lục tục xuống xe, lúc này Yến Tư Thành mới âm thầm rút tay về: “Viện Viện.” Anh đánh thức cô vẫn còn đang ngủ.

Lý Viện Viện ậm ờ mấy tiếng rồi tỉnh dậy: “Tới trường rồi à?”

“Ừ, về ngủ thôi.”

“Ừ.”

Lý Viện Viện dụi mắt, nhưng bước đi xiêu vẹo. Xuống xe rồi, Yến Tư Thành thấy Lý Viện Viện vẫn còn buồn ngủ, anh khẽ cong người: “Anh công em về, em ngủ trên lưng anh thêm một lúc đi.”

Lý Viện Viện gật đầu rồi trèo lên lưng Yến Tư Thành.

Các bạn bên cạnh chọc ghẹo họ “phu thê tình thâm” , Yến Tư Thành cũng mặc kệ, Lý Viện Viện khách sáo cười với các bạn rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ. Trương Nam cúi người xin lỗi các bạn vì không để mọi người được chơi vui vẻ, còn liên lụy mọi người.

Đương nhiên không ai trách cậu ta.

Đoàn người giải tán ở cổng trường, ai nấy về Ký túc xá.

Trương Nam nhìn theo bóng Lý Viện Viện và Yến Tư Thành, không cho ai tiễn mà tự mình chống nạng quay về.

Ký túc xá của Lý Viện Viện cách cổng trường rất xa, Yến Tư Thành cũng cô đi giữa sân trường thu hút không ít ánh nhìn.

Đến lầu Ký túc xá, trước khi Yến Tư Thành đặt Lý Viện Viện xuống, bỗng nghe cô nói bên tai: “Tư Thành, thật cảm ơn vì có anh bên cạnh.” Yến Tư Thành bất giác cong môi cười.

“Là anh phải cảm ơn vì có em bên cạnh.”

“Tư Thành.”

“Anh đây.”

“Em yêu anh.”

Bước chân Yến Tư Thành khựng lại, nhất thời Lý Viện Viện trên lưng tựa như nặng thêm mấy chục cân, khiến anh cũng không nổi.

Lý Viện Viện ôm chặt cổ anh, tìm một tư thế thoải mái trên lưng anh rồi nói tiếp: “Em yêu anh.”

Lý Viện Viện cảm thấy bây giờ chắc là thời điểm thích hợp nhất để bày tỏ, họ vừa trải qua hiểm nguy trở về, là lúc trong lòng Yến Tư Thành nhẹ nhõm

nhất. Lúc này tương đối dễ đột phá phòng tuyến trong lòng anh, thêm vào đó cô cũng đang ở trên lưng anh, Yến Tư Thành muốn cắt cổ cũng không dễ gì cắt được.

Lý Viện Viện nghĩ vậy, tay lại càng dùng sức ôm chặt Yến Tư Thành hơn. Nhưng Yến Tư Thành vẫn không có phản ứng, trong lòng hơi sốt ruột, Lý Viện Viện lại nói: “Tư Thành, trước đó trên xe anh đã hứa với em rồi, bất luận sau này xảy ra chuyện gì cũng không được vứt bỏ bản thân, bởi vậy hiện giờ cho dù anh kinh sợ đường nào cũng đừng bao giờ vứt bỏ bản thân mình.”

Thì ra... là lót đường cho chuyện này à?

Trong lòng Yến Tư Thành nhất thời bỗng có cảm giác dở khóc dở cười.

Lý Viện Viện sợ anh tự sát sao...

“Tư Thành có tài đức gì...”

Lý Viện Viện ngắt lời anh: “Tư Thành, nếu anh muốn nói mình không tài không đức, không đáng để em yêu, vậy trên đời này e là không còn ai đáng để em yêu nữa.” Cô cười nhẹ, “Anh muốn em cô độc đến già sao?”

Yến Tư Thành im lặng.

Nhưng rốt cuộc anh vẫn không có hành động quá khích nào xuất hiện...

Lý Viện Viện cảm thấy mình chọn thời cơ này rất tốt. Cô buông cổ Yến Tư Thành, ra hiệu rằng cô muốn bước xuống, Yến Tư Thành lập tức đặt cô xuống. Trước khi Lý Viện Viện đứng trước mặt Yến Tư Thành, cô giúp anh sửa lại chiếc áo vì công cô nên hơi nhàu nhĩ. Sửa áo xong nhưng tay cô vẫn đặt trên ngực Yến Tư Thành không lấy về.

“Tư Thành, vừa nãy em cũng có nói giây phút rơi xuống vách núi, em thật sự tưởng mình không bao giờ được gặp anh nữa. Lúc đó tiếc nuối lớn nhất trong lòng em là tại sao em chưa bày tỏ tâm ý của mình với anh chứ...” Cô nhẹ vuốt ngực anh, tay dừng lại ở tim anh, cảm nhận nhịp đập bên trong.

“Em nên nói với anh là em rất yêu anh, muốn nắm tay anh cùng nhau già đi theo năm tháng.”

Lý Viện Viện cảm nhận được nhịp đập của trái tim anh trở nên mãnh liệt hơn.

“Anh đối với em thì sao? Có thích em không? Có yêu em không?” Lý Viện Viện nhìn anh, “Nếu có thì chúng ta ở bên nhau nhé, như tình nhân ấy.”

Chương 42: Do dự và Tình địch

Yến Tư Thành im lặng nhìn Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện chờ một lúc, khi Yến Tư Thành khẽ hé môi định nói, cô bèn ngắt lời anh: “Đừng vội.” Lý Viện Viện nói, “Tư Thành, anh đừng vội. Anh biết đó, đây là lời hứa suốt đời, đột nhiên em nói với anh như vậy, có lẽ trong lòng anh sẽ không đón nhận nổi. Nhưng không sao, anh có thể từ từ suy nghĩ.”

Từ trong mắt Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nhìn thấy bóng mình rất rõ ràng, biểu hiện của anh có hơi do dự.

Lý Viện Viện nhìn ngón tay của mình đang đặt trên ngực Yến Tư Thành: “Tư Thành, chỉ cần anh lên tiếng là em có thể đoán được anh muốn nói gì, thật ra nghĩ cũng phải, từ nhỏ đến lớn, em muốn làm gì anh đều đồng ý, sai cũng đồng ý, đúng cũng đồng ý, chỉ cần em nói ra, Tư Thành sẽ đồng ý với em. Nhưng chuyện hôm nay thì khác.” Lý Viện Viện rút tay lại, “Nếu anh không muốn thay đổi quan hệ hiện giờ của chúng ta, vậy anh cứ thẳng thừng cự tuyệt. Vì chỉ có chuyện này là em không muốn anh không tình nguyện.”

Lý Viện Viện nhìn thấy được do dự của anh.

Yến Tư Thành siết chặt quyền, Lý Viện Viện nhìn anh cười dịu dàng như những lúc thường: “Tư Thành, mấy hôm nay anh cũng mệt lắm rồi, mau về nghỉ ngơi đi, em về Ký túc xá trước đây.”

Yến Tư Thành nhìn cô hồi lâu rồi cúi đầu đáp: “Ừ”.

Quay người đi về Ký túc xá của mình, Yến Tư Thành nhìn lòng bàn tay toát mồ hôi, anh tự hỏi bản thân tại sao lại do dự? Bước lên bậc thang Ký túc xá, có hai cậu con trai đang cười đùa đi lướt qua người anh, Yến Tư Thành cơ

hồ vô thức nghiêng người tránh họ. Đây là thói quen hình thành lúc anh làm thị vệ.

Cả đời anh chắc cũng không sửa được thói quen này.

Nhưng tại sao lại do dự chứ...

Chắc vì anh đã quen thấp hèn, không tin mình có thể đem lại cho cô hạnh phúc cô muốn.

Vì dù gì... đó cũng là Công chúa Lý Viện Viện.

Là ánh trăng sáng ngời trong lòng anh...

Buổi tối tắm rửa xong, đang định đi ngủ, điện thoại trên đầu giường bỗng đổ chuông, Yến Tư Thành cầm di động nhìn thử, là số của Lý Viện Viện. Anh do dự một lúc mới đặt ngón tay lên màn hình vuốt nhẹ, vì trong Ký túc xá có người ngủ trước, anh buộc phải thấp giọng nói: “Viện Viện?”

Một lúc lâu bên kia cũng không nói gì.

Yến Tư Thành đang nghi hoặc, bên kia lại truyền tới giọng nói: “Thời gian anh bắt máy lâu hơn bình thường một chút.” Lý Viện Viện đang cười, “Em tưởng anh thật sự tự sát trong Ký túc xá rồi chứ.”

Yến Tư Thành nhớ đến đáp án khi anh thảo luận với Lý Viện Viện về chủ đề thị vệ có thể yêu Công chúa không, nhất thời khóe môi hơi buông lỏng. Nếu như... nếu như không phải ở đây, nếu như vẫn còn ở Đại Đường, nếu Công chúa nói với anh những lời hôm nay, nói không chừng bây giờ anh thật sự đang mài đao cắt cổ mình...

Nhưng ở đây thì khác, nếu anh không còn nữa, ai sẽ chăm sóc Lý Viện Viện đây? Ai có thể giúp anh bảo vệ Công chúa của anh đây?

“Viện Viện, có chuyện gì không?” Anh vút hết suy nghĩ rồi bời trong lòng, nhẹ giọng hỏi.

“Không, chỉ là em nhớ tối nay hình như vẫn chưa chúc anh ngủ ngon.”

Lý Viện Viện vừa nói xong, trong điện thoại lập tức truyền tới tiếng suýt xoa của Trương Tĩnh Ninh và Châu Tình trong phòng. Không cần nhìn thấy Yến Tư Thành cũng tưởng tượng được tình cảnh trong phòng họ hiện giờ.

Khóe môi bất giác khẽ cong lên, Lý Viện Viện bên kia nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon.”

Anh gật đầu: “Ừ, em ngủ ngon.”

Trước khi cúp máy, Lý Viện Viện bỗng hỏi: “Ngày mai Tư Thành không trốn em đó chứ?”

Yến Tư Thành thoáng im lặng: “Không đâu.”

Lúc này bên kia dường như mới yên tâm, thỏa mãn cúp máy.

Yến Tư Thành để điện thoại bên cạnh, đắp chăn mở mắt nhìn trần nhà. Trong bóng tối, anh cảm giác được rõ ràng dòng máu khắp người đang ấm áp chảy vào tim, dường như anh lại nghe thấy Lý Viện Viện đang đứng trước mặt mình nói “Em yêu anh”, dường như lại cảm nhận được bàn tay Lý Viện Viện đang đặt trên ngực mình. Thật nhẹ, thật mềm.

“Điện hạ...”

Yến Tư Thành bất giác thốt lên hai chữ này, anh nhắm mắt, nhưng trước mắt toàn là gương mặt Lý Viện Viện, đôi mắt cô ươn ướt, cánh môi hồng hồng, từng chữ từng chữ dịu dàng nói: “Em rất yêu anh, muốn nắm tay anh cùng già đi theo năm tháng.”

Yến Tư Thành thầm nghĩ rằng, cơ thể vô cùng nóng bức, cuối cùng anh lật người xuống giường, tắm nước lạnh một lần nữa...

Tiếng nước chảy ào ào bên tai, nhưng tiếng nước dường như lại biến thành giọng nói của Lý Viện Viện: “Anh đối với em thì sao? Có thích em không? Có yêu em không?”

Có thích không? Có yêu không?

Sao lại không chứ...

Sáng hôm sau lên lớp như thường lệ.

Học kỳ này vì trời lạnh nên Lý Viện Viện vẫn chưa khôi phục thói quen tự học sáng, buổi sáng cũng không tới ăn ở nhà ăn, cô thức dậy hơi trễ rồi cùng Châu Tình, Trương Tĩnh Ninh vội vã rửa mặt, tùy tiện mua một cái bánh mì rồi gấp gáp chạy tới tòa nhà giảng đường.

Thấy đã tới lớp, ba người ở dưới gặm bánh mì.

Châu Tình khen Lý Viện Viện: “Mình thấy học kỳ này cậu ngày càng giống sinh viên bình thường rồi đó.”

“Cái gì?”

Châu Tình bóp bóp cánh tay cô: “Lười chứ gì!” Trương Tĩnh Ninh cười trêu cô, “Phải đó, mình tự cho rằng thời trung học mình là một người rất chăm chỉ cố gắng, nhưng lên đại học mình mới biết những người cố gắng hơn mình trên thế giới này còn nhiều lắm, ví dụ như cậu nè. Bắt đầu từ năm nhất cậu đã cố gắng lắm rồi, nhưng không ngờ sau đó cậu ngày càng cố gắng hơn. Sau khi cậu và Yến Tư Thành thuê phòng bên ngoài quay về, thời gian đó nhìn thấy cậu học mà mình không dám nói chuyện với cậu luôn. Chăm chỉ tới mức cứ như sắp xin ghi nhận kỷ lục Guinness ấy.”

Lý Viện Viện sừng sốt: “Mình cố gắng tới mức đó sao?”

“Đúng vậy, ngày nào cũng lên kế hoạch rõ ràng, tận dụng từng phút từng giây.”

Lý Viện Viện thoáng suy nghĩ: “Mình thấy sống như vậy rất có ý nghĩa.”

“Đúng là có ý nghĩa, nhưng cậu sống có ý nghĩa tới mức cố chấp rồi, học kỳ này thì đỡ hơn, chăm chỉ nhàn hạ kết hợp, như vậy mới giống sinh viên chúng ta chứ.”

Đối với chủ đề phấn đấu trong cuộc sống, Lý Viện Viện vẫn thầm giữ quan điểm khác họ, nhưng cô tán thành với câu cuối cùng của Châu Tình.

Cô ngày càng giống bọn họ, hay đúng hơn là con người và tinh thần cô hòa nhập vào nơi đây từ lúc nào chẳng hề hay biết.

Tan lớp buổi sáng, Lý Viện Viện và Châu Tình còn lớp buổi chiều, Trương Tĩnh Ninh vừa quen bạn trai mới, vui vẻ đi ăn cơm với bạn trai, Châu Tình mừng cô nàng trọng sắc khinh bạn, nói chỉ có Lý Viện Viện tốt, chưa bao giờ vì Yến Tư Thành mà bỏ rơi cô.

Lý Viện Viện nghe xong bèn im lặng, bỗng nghĩ đến việc sau này cho dù mình và Yến Tư Thành ở bên nhau, chắc nhất thời cũng chưa sửa được cách sống, dù sao cũng đã sống như vậy mười mấy năm nay, “quan hệ tình nhân” của họ chắc có thể một bước tiến tới phạm vi “vợ chồng già” được rồi.

Ăn cơm cùng Châu Tình xong, ngang qua con đường nhỏ ở vườn cây trong trường, phía trước có một cậu con trai chống nạng đi tới.

Châu Tình ngẩng đầu lên: “Viện Viện, đó chẳng phải Trương Nam sao?”

Lý Viện Viện thấy Trương Nam cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ cười chào hỏi cậu ta: “Vết thương ở chân đỡ chưa?”

Trương Nam gật đầu: “Vết thương ngoài da thôi, bệnh viện xử lý xong là không sao nữa.”

Châu Tình bên cạnh xen vào châm chọc: “Sao lại bị thương vậy? Xem ra không nhẹ đâu nhỉ? Lúc trước leo núi té ngã à, sao lúc về không nghe Viện Viện nhắc tới?”

Vì nhắc tới chuyện leo núi té ngã, Lý Viện Viện sẽ nghĩ tới những lời đêm đó Trương Nam còn chưa nói hết!

Lý Viện Viện cười, quay đầu nhìn Châu Tình: “Ừ, lúc leo núi gặp tai nạn. Sau này sẽ kể cậu nghe.” Cô kéo Châu Tình đi về phía trước, “Chúng ta đi ăn cơm trước đi...”

“Lý Viện Viện.” Trương Nam bỗng nói, “Chúng ta nói chuyện một chút nhé.”

Lý Viện Viện ngẩn ra: “Bây giờ à?”

Trương Nam gật đầu: “Ừ. Tôi sợ nếu không nói bây giờ, sau này sẽ không nói được nữa.”

Ánh mắt Châu Tình đảo qua đảo lại giữa hai người, cô nhìn thấy rõ ràng vẻ ngại ngùng trên mặt Lý Viện Viện, nhưng một lúc sau, Lý Viện Viện vẫn gật đầu nói: “Được.”

Hai người đi đến ngôi trên chiếc ghế trong rừng cây. Châu Tình ở phía sau một quãng thật xa gọi điện cho Yến Tư Thành: “Cậu đang ở đâu đó?”

“Giảng đường ba. Có chuyện gì vậy?”

“May quá, gần, cậu tới đây đi, tôi nghĩ tình địch cũ của cậu sắp ra tay rồi đó.”

Trong mắt Châu Tình, trước đây Lý Viện Viện từng thích Trương Nam, đây thật sự là một điểm công kích chí mạng nhất. Cảm giác của Châu Tình đối với Trương Nam không hẳn là tốt, nhưng cũng không xấu, có điều trước đây Trương Nam mắng Lý Viện Viện đến nỗi cô nháy trên bực đạo cụ xuống, kể từ đó Châu Tình bèn cảm thấy tốt nhất là Lý Viện Viện không nên yêu người như vậy. Sau đó Yến Tư Thành xuất hiện, trung thành, giàu có lại đẹp trai, quan trọng nhất là Yến Tư Thành còn mời các cô đi ăn nữa! Đây là tình hữu nghị giai cấp cách mạng mà.

Lòng Châu Tình hướng về Yến Tư Thành, hơn nữa Yến Tư Thành và Lý Viện Viện đang trong giai đoạn nồng nhiệt, câu chuyện Hoàng tử và cô bé Lộ Lem đẹp như vậy làm sao có thể để kẻ thứ ba chen chân vào chứ, Châu Tình lập tức mật báo tin tức cho Yến Tư Thành không chút đắn đo.

Khi Yến Tư Thành tìm đến, Châu Tình lén chỉ đường cho anh: “Kẻ địch đang dụ dỗ Lý Viện Viện trong rừng cây đó, cậu mau tới chia rẽ họ đi.”

Yến Tư Thành lại không thù hận Trương Nam như Châu Tình. Anh do dự một lúc, nhìn Châu Tình rồi lại nhìn về phía vườn cây: “Viện Viện bằng lòng nói chuyện với anh ta...”

Châu Tình nhìn anh: “Không phải chứ, người ta cướp bạn gái cậu mà cậu không giận à? Vậy lỡ như hôm nay Lý Viện Viện bye bye cậu quay người nắm tay Trương Nam đi, cậu cũng rộng lượng nói Viện Viện bằng lòng đi cùng anh ta à? Cậu có bình thường không đó?”

Theo lý thì trạng thái Châu Tình nói mới là trạng thái bình thường nhất của anh.

Nhưng Yến Tư Thành siết chặt quyền, anh cảm thấy trạng thái hiện giờ của mình thật sự không bình thường.

Anh lặng lẽ đi vào vườn cây, Châu Tình phía sau cổ vũ: “Cố lên!” Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô, anh cảm thấy hình như mình nên dừng bước,

không nên quấy rầy Lý Viện Viện trò chuyện với người khác, nhưng chân anh cứ như không nghe anh điều khiển, bắt anh đi về phía trước. Anh buông nhẹ bước chân, tai dỏng lên, nghe thấy trên chiếc ghế sắt bên kia có người nói chuyện.

Gió nhẹ đưa những lời đối thoại vào tai anh.

Trương Nam đang nói: “Tôi muốn trở thành đối thủ của Yến Tư Thành, em có bằng lòng không?”

Lời tác giả:

Trương Nam nói: “Tôi muốn trở thành đối thủ của Yến Tư Thành, em có bằng lòng không?”

Yến Tư Thành: = = +

Tác giả Cửu: Thị vệ trường đại nhân! Không được rút dao trong sân trường
! !!

Chương 43: Yêu nhau và Bên nhau

Tìm đến vườn cây, bước chân Yến Tư Thành khựng lại, lập tức trong lòng bỗng cháy lên một ngọn lửa u ám xông tới tận cổ họng, anh cơ hồ sắp không nhận được mà buông lời mỉa mai: “Anh dựa vào cái gì?”

Nhưng anh đã nhận, vì Lý Viện Viện vẫn chưa đáp.

“Trương Nam.” Giọng Lý Viện Viện nhẹ bằng, không khác gì giọng nói thường ngày, “Các bạn bên cạnh tôi cũng thường hay yêu đương, hôm nay có người nói với tôi, hình như cô ấy thích một chàng trai, ngày mai có người nói với tôi, cậu ấy vừa chia tay với bạn gái, yêu thích và chia tay trong lời mọi người hình như đều nhẹ tênh. Thật ra tôi cảm thấy hôm nay lời anh nói cũng rất nhẹ...”

Trương Nam mấp máy môi, Lý Viện Viện cười: “Đừng vội, anh nghe tôi nói đã. Anh nghĩ đi, đếm kỹ lại thử chúng ta quen nhau bao lâu rồi, anh hiểu được tôi bao nhiêu? Trước đây tôi gặp được Tiểu Bàn, tôi thấy thích cậu ấy nên đã bày tỏ, nhưng lúc đó tôi không biết rằng, có thể dễ dàng nói lời yêu cũng nhất định có thể dễ dàng từ bỏ. Bởi vậy lúc Tiểu Bàn chê bai tôi, tôi buồn vì cậu ấy chê bai tôi chứ không phải vì tôi mất đi cậu ấy.”

“Trước đây tôi không biết tôi sẽ thích người thế nào, sẽ yêu người tính cách thế nào, trong lòng tôi có rất nhiều mơ mộng, có lẽ Tiểu Bàn chính là người gần với mơ mộng của tôi lúc trước nhất.”

Khóe miệng Trương Nam giật giật: “Thật sao?”

Lý Viện Viện cười: “Tôi biết suy nghĩ của tôi khác với mọi người. Nhưng trọng điểm tôi muốn nói hôm nay không phải là chuyện này. Gần đây tôi dần dần hiểu ra, có một người có lẽ cả đời sẽ không bao giờ nói “yêu” tôi, nhưng trên thế gian này, có lẽ ở một thế giới khác cũng sẽ không có ai yêu

tôi, bảo vệ tôi như anh ấy. Do đó tôi biết tôi yêu người thế nào, vì tôi phát hiện rằng yêu một người không phải vì người đó thỏa mãn tất cả mọi điều kiện trong lòng tôi, mà vì tôi yêu anh ấy, bởi vậy tất cả mọi điều kiện của anh ấy đều trở thành điều tôi cần.”

Lý Viện Viện cười nhìn Trương Nam: “Anh nói muốn trở thành đối thủ của Yến Tư Thành, vậy đầu tiên anh phải trở thành Yến Tư Thành. Vì tôi yêu anh ấy, cũng chỉ yêu anh ấy mà thôi.”

Trương Nam im lặng.

“Bởi vậy đừng nhắc chuyện đó nữa, nếu để Tư Thành biết, tôi sợ anh ấy sẽ thấy tủi thân.”

Trương Nam cong môi cười khố: “Tôi biết rồi, em đã nói vậy thì tôi còn nói gì được nữa. Em đi ăn cơm đi, tôi cũng về đây.” Cậu ta nói xong bèn đứng dậy, vừa quay đầu bỗng thấy Yến Tư Thành đứng phía sau.

Yến Tư Thành đang đỏ mặt, Trương Nam hơi sùng sốt: “Sao... cậu lại ở đây?”

Nghe Trương Nam hỏi, Lý Viện Viện cũng quay đầu, cô ngẩn ra, sau đó mỉm cười: “Tư Thành.”

Yến Tư Thành khẽ cúi đầu nhìn vào mặt Lý Viện Viện.

Trương Nam thấy vậy bèn cười rồi chống nạng đi xa. Ra khỏi rừng cây gập Châu Tình đang lờm liếc mình, Trương Nam im lặng rồi nói: “Đừng lờm nữa, tôi không phải là chướng ngại vật, tôi chỉ giúp tấn công thôi.”

Lời yêu mà Lý Viện Viện nói cả đời này cũng không nghe được, có lẽ... hôm nay sẽ được nghe.

Trong vườn cây gió xuân lá lướt, Lý Viện Viện đi tới bên cạnh Yến Tư Thành, mỉm cười nhìn anh: “Châu Tình gọi điện cho anh à?” Yến Tư Thành gật đầu, Lý Viện Viện giải thích, “Em không nhận lời anh ta.”

“Ừ. Anh nghe rồi.”

Lý Viện Viện thấy mình không còn lời nào để nói nên cũng im lặng, một lúc sau mới nắm tay Yến Tư Thành: “Vừa mới tan lớp, anh cũng chưa ăn cơm phải không, chúng ta cùng ăn đi.”

“Viện Viện.” Yến Tư Thành bất động.

Lý Viện Viện quay đầu nhìn anh.

Bốn mắt giao nhau, trong mắt Yến Tư Thành ngập tràn hình bóng cô. Anh xoay tay ngược lại, nắm tay Lý Viện Viện. Bàn tay Yến Tư Thành khô nóng nhưng ấm áp, đột nhiên bị nắm tay khiến Lý Viện Viện hơi đỏ mặt, tim bắt đầu đập nhanh.

“Lời em nói vừa nãy anh đã nghe hết rồi.”

Lần này đến lượt Lý Viện Viện ngây ngẩn gật đầu.

“Hôm qua anh suy nghĩ suốt đêm, anh sợ mình không thể chăm sóc tốt cho em, nhưng vừa rồi anh đột nhiên phát hiện rằng, nếu giao em cho người khác chăm sóc, hình như anh càng không làm được. Vì chỉ nghĩ tới thôi nhưng cảm xúc trong lòng anh đã không còn là lo lắng nữa, mà biến thành tức giận.” Anh nắm tay cô, “Anh không thể nào thuyết phục mình giao em cho người khác.”

Khóe môi Lý Viện Viện cong lên, giây sau Yến Tư Thành đã quỳ xuống, hành lễ của Đại Đường, dập đầu xuống đất, âm thanh mạnh mẽ trầm thấp: “Xin Điện hạ thứ cho ti chức tội đại bất kính. Sau này e là...”

Còn chưa dứt lời, Lý Viện Viện đã khom người xuống trước người anh dìu anh lên, quàng tay ôm lấy đôi bờ vai anh, chu miệng hôn “chụt” lên môi anh. Sau đó ôm lấy cổ anh: “Muốn làm thế này lâu rồi.” Cô cọ đầu vào cổ anh, thì thầm: “Tư Thành, em yêu anh nhiều lắm.”

Yến Tư Thành ngây ra một lúc lâu mới dám đưa tay lên đặt trên vai Lý Viện Viện, nhẹ nhàng tiếp xúc rồi chậm chậm vòng lại, sau đó ôm chặt.

Không muốn buông tay nữa, sau khi ôm thế này thì anh không bao giờ muốn buông tay nữa.

Công chúa của anh đã thật sự trở thành Công chúa của anh rồi.

“Anh cũng yêu em.”

Có thích không? Có yêu không?

Đều có.

Có muốn nắm tay cùng nhau già đi không?

Cũng có.

Vậy thì yêu nhau thôi...

Thật ra sau khi Yến Tư Thành và Lý Viện Viện yêu nhau, cuộc sống của họ cơ bản cũng không thấy thay đổi gì, có điều lúc hai người bên nhau, Lý Viện Viện sẽ nắm tay Yến Tư Thành, Yến Tư Thành cũng mỉm cười cầm tay cô, lòng bàn tay mềm mại khiến anh không dám dùng sức bóp mạnh. Buổi tối lúc từ Thư viện hay sân vận động cùng về Ký túc xá, khi chia tay, Lý Viện Viện sẽ nhón chân hôn lên mặt Yến Tư Thành.

Lúc mới bắt đầu, hai người đều đỏ mặt im lặng một lúc mới chúc nhau ngủ ngon rồi quay đi.

Nhưng dần dần, mỗi tối Lý Viện Viện đều nhón chân hôn Yến Tư Thành, điều này dường như đã trở thành thói quen của họ.

Lúc chia tay sẽ hôn một cái, theo thúc đẩy của thời gian, quan hệ của hai người cũng dần dần được thúc đẩy, hơn một tháng qua, Lý Viện Viện đã thành công chuyển tiếp hôn từ má sang môi...

Hôm trường cho nghỉ lễ Lao động một tuần, cha Yến Tư Thành nói muốn đưa anh đi du lịch. Ba ngày không gặp đối phương, lúc chia tay với anh, môi Lý Viện Viện dờng trên môi Yến Tư Thành rất lâu. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, họ vẫn kín đáo đến mức chưa thể có thêm hành động khác.

Lý Viện Viện vốn cảm thấy ba ngày cũng không quá dài, nhưng sau khi Yến Tư Thành đi, cô mới phát hiện ngày tháng phải đếm bằng giây, buổi sáng thức dậy, nhắn một tin cho Yến Tư Thành, trưa ăn cơm chụp một tấm hình gửi cho Yến Tư Thành, chiều học ở Thư viện cũng cho Yến Tư Thành biết.

Còn phía Yến Tư Thành cũng gửi những phong cảnh mình nhìn thấy vào di động Lý Viện Viện, có điều khác với Lý Viện Viện, Yến Tư Thành sẽ nói rõ anh đang ở đâu, sau đó là một tấm hình, rất ít nói thêm gì khác.

Nhưng Lý Viện Viện không thấy buồn, vì cô biết Yến Tư Thành chính là người gợn gàng quả đoán như vậy.

Đến tối, Lý Viện Viện gửi một tin nhắn chúc ngủ ngon, lúc cô sắp thiếp đi, di động bỗng run lên, cô mở ra nhìn, Yến Tư Thành gửi tới hình mặt trăng và bầu trời sao: “Viện Viện, nhớ em lắm.”

Năm chữ, Lý Viện Viện cảm thấy trong lòng dâng trào hơi ấm, cô nằm trong chăn ôm ngực, vui vẻ đá chăn. Châu Tình gần giường cô phản đối: “Tối rồi mà còn tạo phản à!”

Lý Viện Viện không nén được kích động trong lòng, cô nhỏ giọng nói:
“Châu Tình, Tư Thành nói anh ấy nhớ mình.”

Châu Tình cố nhin, lễ Lao động không ai ở bên cô đã đủ bi thảm lắm rồi, đêm dài đằng đẵng đã đủ cô đơn lắm rồi, vậy mà người còn lại trong phòng trên mặt lại nở rộ hoa xuân thế này...

“Trăng sáng ngàn dặm gợi tương tư, Châu Tình, anh ấy thật sự rất nhớ mình.”

Một con búp bê vải ném về phía Lý Viện Viện: “Tình tứ quá sẽ chết sớm!”

Lý Viện Viện không đếm xỉa tới Châu tình, cô gọi lại cho bên kia chữ “muah”.

Thật hạnh phúc, Lý Viện Viện nghĩ, đời cô được Yến Tư Thành đối đãi như vậy thật sự quá hạnh phúc.

Lễ Lao động qua đi, Yến Tư Thành ngồi xe của cha về trường, vừa xuống xe liền thấy Lý Viện Viện đang chờ dưới Ký túc xá, Lý Viện Viện cười vẫy vẫy tay với anh. Ánh mắt Yến Tư Thành lay động, anh đeo ba lô đứng dậy xuống xe.

Qua cửa sổ xe, Yến Thành Quốc nhìn thấy Lý Viện Viện bên ngoài, thật sự khiến ông giật mình, cô gái này tuy hiện giờ vẫn còn rất mũm mĩm, nhưng đã ốm hơn lúc trước rất nhiều, gương mặt tròn trịa, khi nở nụ cười còn có lúm đồng tiền đáng yêu. Phát hiện ông nhìn mình, cô lễ phép cúi người với ông. Yến Thành Quốc gật đầu, thấy Yến Tư Thành đã đi tới bên cạnh Lý Viện Viện, ánh mắt Lý Viện Viện lập tức chuyển sang Yến Tư Thành.

Yến Thành Quốc cười lái xe đi.

Ôi tuổi trẻ!

“Tư Thành.” Lý Viện Viện vốn cảm thấy mình có đầy một bụng những lời muốn nói với Yến Tư Thành, nhưng thật sự chờ được Yến Tư Thành đứng trước mặt mình sau ba ngày chia xa, cô bỗng quên mất mình muốn nói với anh điều gì. Tựa như chỉ cần nhìn thấy anh là cô đã vô cùng thỏa mãn.

Cô thầm suy ngẫm rồi đưa tay lên, định ôm lấy Yến Tư Thành nhón chân hôn anh.

Nhưng bỗng nhiên cảm bị nâng nhẹ, lần này cô không nhón chân mà Yến Tư Thành cúi người xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Lý Viện Viện chờ người trợn mắt, trước đây đều là cô chủ động, còn hôm nay anh lại...

Có lẽ do bản tính của phái nam dẫn dắt, sau khi Yến Tư Thành chủ động hôn thì không có cách nào anh dừng lại được, anh mơn man môi Lý Viện Viện, đến khi cô không chịu nổi mê hoặc khẽ há miệng ra, anh bỗng to gan liếm cắn môi cô.

Nụ hôn mới mẻ, cảm giác lạ lẫm khiến hai người đều đỏ mặt, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Yến Tư Thành không kiên trì được nữa, anh buông cầm Lý Viện Viện ra. Nhìn thấy mắt Lý Viện Viện sáng lấp lánh, anh xoa đầu cô: “Lần sau tìm nơi nào không có người... rồi... tiếp tục...”

Chương 44: Áo bơi và Tập bơi

Sau lễ Lao động, lớp Bơi lội của trường cũng sắp bắt đầu.

Ngày đầu tiên học về an toàn Lý Viện Viện đã bắt đầu rầu rĩ. Cả đời cô vốn chưa hề xuống nước, cô còn chẳng nổi lên được chứ đừng nói đến bơi, lỡ như xuống hồ bơi đầu cô chìm xuống thì phải làm sao chứ?

Lý Viện Viện kể cho Yến Tư Thành nghe mối lo của mình, Yến Tư Thành thoáng trầm ngâm: “Thi bơi lội sẽ tính học phần, nhất định phải xuống nước, anh nghe các bạn nói mỗi tối sau khi tan lớp cuối cùng, hồ bơi của trường sẽ mở thêm ba tiếng, từ năm giờ bốn mươi đến tám giờ bốn mươi. Hay là sáu giờ bốn mươi hằng ngày chúng ta tới đây, học nhiều hơn người khác thêm hai tiếng, đến lúc thi nhất định sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Lý Viện Viện cảm thấy rất có lý nên gật đầu đồng ý.

Mỗi ngày đều đi tập bơi, chuyện đầu tiên là... mua đồ bơi.

Khi Yến Tư Thành nghe nói con trai chỉ mặc một chiếc quần bơi, để trần nửa thân trên, để lộ hai chân, anh sững sốt một hồi, sau đó thấy mọi người đều thản nhiên đón nhận, vậy là anh cũng thản nhiên đón nhận, cũng may con gái phải mặc áo bơi.

Yến Tư Thành từng thấy bikini trong tivi và trong máy tính, lúc đầu anh cũng hơi lo lắng, nhưng sau khi nghe nói áo bơi cho con gái bán bên ngoài trường học tương đối kín đáo, tâm lý anh cũng thư thái hơn, nhưng anh không ngờ, tương đối kín đáo mà các bạn nói lại là...

“Váy... ngắn quá...” Yến Tư Thành cầm chiếc áo bơi quan sát, sắc mặt nghiêm túc hỏi bà chủ: “Có loại dài hơn một chút không?”

Bà chủ buồn cười đáp: “Ồi dào, cậu trai ơi, giờ là thời đại nào rồi, váy bơi kiểu này là dài lắm rồi đó, dài nữa thì lực cản của nước sẽ rất lớn, không bơi nổi đâu, cậu để cô bé này mặc thử đi, mặc lên người sẽ thấy đẹp hơn.”

Yến Tư Thành cầm chiếc áo bơi bất động, tuy trang phục ở Đại Đường đích thực rất phóng khoáng, nhưng cũng không đến mức để trần tay chân trước mặt mọi người, anh ngẩng đầu nhìn Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện cười đón lấy chiếc áo trong tay Yến Tư Thành: “Mọi người đều mặc vậy mà, không sao đâu. Tư Thành, anh chờ em ở ngoài nhé, em đi thử áo xem sao.”

Cuối cùng Yến Tư Thành vẫn nghe theo Lý Viện Viện, anh ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế bên ngoài tiệm chờ đợi, bên trong thỉnh thoảng nghe Lý Viện Viện thảo luận với bà chủ: “Sợi dây cột trên cổ hơi chặt.”

“À, được, có thể tháo ra cột lại, chị cột giúp em nhé. Vòng ngực vòng eo em có vừa không?”

“Dạ, cũng được, ôi, cổ áo hình như hơi thấp...”

“Đâu có thấp, ngực em đẹp lắm, phải hở một chút mới đẹp.”

“Ồ...”

Yến Tư Thành nghe vậy khẽ siết chặt quyền, sao Công chúa lại thỏa hiệp chứ!

Đến khi bên trong không còn tiếng nói, ánh mắt Yến Tư Thành bất giác dịch chuyển về tấm rèm của phòng thử đồ, chẳng mấy chốc, rèm được mở ra, bà chủ đi ra trước: “Nào nào, mau nhìn chiếc áo bơi hồng này đi, tôn da biết bao nhiêu, em gái này trắng thật.”

Lý Viện Viện hơi mất tự nhiên bước ra, chiếc váy ngắn đến bắp đùi, hai cánh tay lộ ra, cổ đan chéo chữ V, áo bơi bó sát dán chặt vào da Lý Viện Viện. Bụng cô có thịt hơi nhô ra, nhưng không ảnh hưởng đến tổng thể, Yến Tư Thành vừa nhìn sang thì liền dừng ở ngực Lý Viện Viện theo bản năng của đàn ông...

Sau đó anh cảm thấy hốc mũi khô nóng.

Tiếp đó nghe bà chủ kinh ngạc la lên: “Ồi trời, máu kìa, để tôi lấy khăn giấy cho cậu!”

Yến Tư Thành sờ lên mũi, máu mũi nóng hổi chảy xuống miệng. Anh đưa tay định dùng mu bàn tay chùi đi, nhưng Lý Viện Viện bước tới bên cạnh kéo tay anh lại, cầm một tờ giấy vệ sinh trắng chùi máu mũi cho anh.

“Tư Thành ...” Lý Viện Viện khom người xuống, dờ khóc dờ cười nhìn anh, “Anh kém quá đi...”

Bà chủ phía sau cũng đang cười: “Cậu trai này ngây thơ quá nhỉ.”

Vậy là môi Lý Viện Viện cong thêm một chút, cô vứt khăn giấy dính ướm máu mũi Yến Tư Thành vào thùng rác rồi lấy một tờ khác nhét vào mũi anh lại, suốt cả quá trình cơ thể Yến Tư Thành đều cứng đờ không nhúc nhích.

Vì Lý Viện Viện đang khom người trước mặt anh, dường như chỉ cần anh cử động là có thể chạm vào cơ thể cô, ngay cả mắt anh cũng không dám dời đi, vì dường như chỉ cần dời đi là anh sẽ bất giác nhìn thấy cái... thoát ẩn thoát hiện...

“Khụ.” Máu từ mũi Yến Tư Thành tràn ra bị khăn giấy chặn lại, chảy ngược hết vào trong khiến anh bị sặc.

Lý Viện Viện vừa lấy khăn giấy lau cho anh vừa cười: “Tư Thành, sau này nếu anh chọc em giận thì em sẽ mặc áo bơi cho anh xem, đây gọi là giết

người không cần gươm đao, đúng không?”

Yến Tư Thành liếc nhìn nụ cười dịu dàng của cô, trầm giọng đáp: “Anh sẽ không chọc em giận đâu.”

Lý Viện Viện ngẩn ra, lòng như nắng xuân ấm áp rục chiếu muôn nơi, khiến muôn vàn đóa hoa nở rộ. Cô chùi vết máu bên môi Yến Tư Thành: “Nhưng mà xin lỗi nhé, cho dù anh không chọc em giận em cũng phải mặc áo bơi thôi. Em bảo đảm với anh, sau này chỉ cần anh chảy máu mũi thì em sẽ lau giúp anh.” Cô lại nói, “Sau này nếu anh chảy máu mũi thì em sẽ cầm máu giúp anh, nếu anh bị thương em sẽ trị thương cho anh, lúc anh đau em nhất định sẽ ở bên cạnh thôi cho anh.”

Giống như lời đang dỗ trẻ con, nhưng lại khiến Yến Tư Thành đang nghiêm túc cũng cong môi cười. Anh gật đầu: “Ừ.”

Cuối cùng vẫn mua chiếc áo bơi màu hồng này.

Kể từ lúc đó, Yến Tư Thành luôn giữ thái độ thù địch với lớp bơi lội bắt đầu vào tuần sau.

Anh mua cho Lý Viện Viện một chiếc khăn tắm thật lớn, dặn cô lúc học bơi phải mang theo, mang danh là học xong đi tắm dùng cho tiện, nhưng thực tế lại nói là, “Viện Viện, trước khi xuống nước em phải khoác khăn tắm đó nhé.”

Lý Viện Viện đương nhiên là tươi cười đồng ý.

Nhưng cho dù Yến Tư Thành không mong muốn, cuối cùng lớp bơi lội vẫn đến, nhìn những cặp đùi trắng tinh bày khắp mọi nơi, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện vốn hơi căng thẳng lập tức cũng trở nên thản nhiên.

Lý Viện Viện cười Yến Tư Thành: “Chúng ta chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng.”

Yến Tư Thành gật đầu: “Nếu mọi người đều như vậy thì không cần khó chịu nữa.” Anh quay đầu, cố ý không nhìn Lý Viện Viện, “Nhưng mà Viện Viện à, em... cũng đừng tháo khăn tắm ra nhé.”

Lý Viện Viện cười thầm: “Biết rồi, đi học thôi.”

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành không cùng khoa, cũng không chọn cùng thầy, nhưng giờ học lại giống nhau, nhưng một người ở phía Đông hồ bơi, một người ở phía Tây, mỗi thầy chia ra khu vực khác nhau để dạy cho sinh viên của mình.

Tiết học đầu tiên, nửa tiết đầu là các động tác trên bờ, nửa tiết sau mới xuống nước, nhưng cũng chỉ vịn vào thành hồ bơi, mọi người cùng luyện tập đập nước.

Khi xuống dưới nước, lúc mới bắt đầu Lý Viện Viện rất căng thẳng, nhưng dần dần cũng từ từ trở nên thoải mái, cô vô tình phát hiện lúc mình thoải mái sức nổi cũng khá lớn, không cần phí sức thân hình cũng nổi lên được.

Lý Viện Viện rất có năng khiếu về bơi lội, chỉ nửa tiết học thôi cô đã biết đập nước trước các bạn không biết bơi khác, có lẽ cũng phải cảm ơn Châu Tình luôn ở bên cạnh dạy cô.

Châu Tình tự xưng đã biết bơi mười chín năm, vừa mới sinh ra đã là mỹ nhân ngư rồi.

Tiếng còi tan lớp vừa vang lên, tất cả các bạn đều lên bờ, khi thầy nói xong thì mọi người giải tán. Lý Viện Viện vội vã đi tìm Yến Tư Thành, cô chạy trên nền gạch trơn ướt, Châu Tình hét theo phía sau: “Ê, nền ướt đó, chậm thôi.”

Cô nóng lòng nên phớt lờ, chạy đến chỗ Yến Tư Thành học, thấy Yến Tư Thành vừa trèo dưới hồ lên, những hạt nước lóng lánh trong suốt khiến cơ

bắp đều đặn trên người anh càng trở nên quyến rũ. Tóc cũng ướt đẫm, không những không rối mà còn có nét đẹp gợi cảm.

Cô bước lên phía trước, trải khăn tắm ra che vai Yến Tư Thành lại.

Yến Tư Thành thấy là cô, anh ngẩn ra: “Viện Viện?”

Lý Viện Viện chìa ngón trỏ chọc lên ngực anh, đỏ mặt nói: “Người đẹp thay cơm, nhưng chỉ mình em được ăn thôi.”

Yến Tư Thành bỗng có cảm giác dở khóc dở cười. Anh nhìn sang bên cạnh: “Viện Viện, anh chưa tan lớp đâu ...” Lý Viện Viện quay đầu nhìn, quả nhiên các bạn tập trung bên cạnh đang giương mắt nhìn hai người họ.

Vừa này tiếng còi tan lớp đã vang lên, nhưng thầy của Yến Tư Thành vẫn chưa cho nghỉ, anh vừa trèo dưới hồ lên, đang chuẩn bị đi tập hợp thì bị Lý Viện Viện chặn lại.

Mặt Lý Viện Viện bỗng đỏ tới tận mang tai, cả đời cô chưa bao giờ bối rối đến mức này.

Cô lẳng lặng kéo khăn tắm trên vai Yến Tư Thành xuống, trùm lên đầu mình rồi chui vào phòng thay đồ nữ.

Tiếng cười của các bạn sau lưng cơ hồ sắp đốt cháy lớp da trên lưng Lý Viện Viện.

Hôm nay Lý Viện Viện cùng Yến Tư Thành đi bộ từ hồ bơi về Ký túc xá, tuy không nói câu nào nhưng mặt cô vẫn chưa hết đỏ.

Yến Tư Thành cũng im lặng đi theo cô, mãi đến khi chia tay, Yến Tư Thành bỗng hai tay nâng mặt Lý Viện Viện lên, cúi người hôn lên môi cô: “Người đẹp thay cơm, chỉ có Viện Viện mới được ăn thôi.”

Lý Viện Viện chớp mắt nhìn anh, sau đó mím môi, nhón chân hôn “chụt” lên miệng Yến Tư Thành, anh cũng không chịu yếu thế, cúi người hôn cô.

Lý Viện Viện đỏ mặt mỉm cười, cô lại nhón chân, lần này cô cắn nhẹ lên miệng anh.

Yến Tư Thành không giận, anh cúi đầu dừng trên môi cô một lúc, sau đó hoàn thành nụ hôn cuồng nhiệt đầu tiên của họ.

Một nụ hôn thật sự...

Rất ngỡ ngàng, rất cẩn thận dè dặt, sợ phạm phải cấm kỵ, sợ khiến đối phương không vui, nhưng lại đẹp đến bất ngờ, khiến cả hai đều không nén được rung động...

Trước khi cảm xúc mất khống chế, Yến Tư Thành ép mình kết thúc nụ hôn say đắm này: “Viện Viện, ngủ ngon.”

Lý Viện Viện đỏ mặt gật đầu: “Ngủ ngon.”

Nhưng hai người không ai dời bước, không muốn chia xa, ở bên nhau mười mấy năm, nhưng chưa có giây phút nào như hiện giờ, một phút một giây cũng không muốn chia lìa. Có lẽ đây chính là tích tụ tình cảm chờ ngày bùng phát...

Thật hi vọng sau này họ có thể sống tràn ngập vui vẻ, vô âu vô lo như thế này.

Lý Viện Viện và Yến Tư Thành hẹn nhau mỗi chiều sẽ tới hồ bơi của trường tập luyện.

Khác với tưởng tượng lúc đầu của họ, chuyện bơi lội này Lý Viện Viện dạy Yến Tư Thành nhiều hơn. So với sự thoải mái tự nhiên của Lý Viện Viện lúc xuống nước, Yến Tư Thành rõ ràng căng thẳng hơn.

Yến Tư Thành rất hiếm khi sợ điều gì, Lý Viện Viện lấy làm lạ hỏi anh có phải sợ nước không, Yến Tư Thành thoáng im lặng rồi nói: “Lúc nhỏ khi chưa vào phủ Công chúa, anh từng bị rơi xuống nước suýt mất mạng.”

Có được đáp án này, Lý Viện Viện ngậy ra, cô im lặng xoa đầu Yến Tư Thành: “Em sẽ cứu anh.”

Trình độ của cô cũng chỉ như chột giữa đám người mù, làm sao cứu anh được.

Yến Tư Thành cười tươi đáp: “Ừm, anh biết rồi.”

Tập thêm một lúc nữa, Lý Viện Viện nhỏ giọng nói với Yến Tư Thành mình phải đi nhà vệ sinh, kêu Yến Tư Thành vịn vào thành hồ chờ cô, Yến Tư Thành gật đầu đồng ý.

Sau khi Lý Viện Viện rửa tay ra khỏi nhà vệ sinh, thấy dưới hồ hơi hơi ồn ào: “Có người bị chuột rút chân!”

“Thầy ơi! Cứu người!”

“Cậu ấy bị chuột rút chân rồi!”

Hướng đám người đang la hét chính là hướng của Yến Tư Thành! Lý Viện Viện hoảng hốt, nhất thời không màng gì cả, vội vàng chạy về phía đó, bước chân vừa dài vừa gấp gáp.

Bên này Yến Tư Thành vừa thấy một cô gái chân bị chuột rút được kéo lên bờ, lại nghe bên kia có tiếng hét: “Ồi trời, té chảy máu rồi!”

“Ở đây sao lại có viên gạch vậy!”

Yến Tư Thành ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy người bên kia đang dần dần tụ lại, không nhìn thấy gì cả. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác quái lạ, anh áp sát thành hồ chậm rãi di chuyển về bên kia, tách đoàn người ra nhìn

vào bên trong, áo bôi màu hồng, làn da trắng như ngọc, người đang nằm dưới đất chính là Lý Viện Viện.

Còn lúc này đầu cô đập trên một viên gạch nhô lên, sau gáy cô có máu chảy ra, khiến mặt nước vẫn vện loang lổ.

Chương 45: Hoán đổi và Quay về

Yến Tư Thành chờ ở bệnh viện suốt một đêm, trong thời gian đó cô phụ trách và rất nhiều bạn đến thăm, nhưng đến lúc này cũng đã lần lượt ra về, trên đầu Lý Viện Viện quần băng hết lớp này đến lớp khác, sắc mặt tái nhợt, ngực yếu ớt phập phồng, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Yến Tư Thành nhìn cô, lòng tự trách không nói nên lời.

Anh không bảo vệ cô cho tốt, lại để cô bị thương.

Bỗng nhiên mí mắt Lý Viện Viện khẽ động, Yến Tư Thành lập tức lấy lại tinh thần: “Viện Viện?” Anh gọi cô, thấy cuối cùng Lý Viện Viện cũng mở mắt, “Hiện giờ có chỗ nào khó chịu không? Đầu có choáng không, có muốn uống nước không?”

Ánh mắt Lý Viện Viện ngỡ ngàng dừng trên mặt Yến Tư Thành hồi lâu, sau đó vẻ mặt từ hoang mang trở nên kinh hãi, cuối cùng dần dần biến thành hoảng sợ: “Tôi quay về rồi...” Cô khàn giọng lầm bầm, ánh mắt hỗn loạn đờ đẫn, lúc thì nhìn đèn trên trần nhà, lúc thì nhìn bình dịch còn đang nhỏ giọt bên giường, lúc lại nhìn ra cửa sổ, nhìn đèn neon nhấp nháy bên ngoài.

“Tôi... tôi quay... tôi quay về rồi sao?” Cô ngồi bật dậy, đưa tay rút kim trên mu bàn tay mình ra, bước xuống giường để mặc cho máu chảy.

Yến Tư Thành phát giác được Lý Viện Viện khác thường, trong lòng bỗng miên man một nỗi sợ hãi, nhưng anh vẫn cố đè nén cảm xúc, ấn vai Lý Viện Viện lại: “Viện Viện... Viện Viện?”

Lý Viện Viện vùng vẫy một hồi, nhưng cô hiện giờ dù sao cũng không mạnh bằng Yến Tư Thành nên bị anh giữ lại, sau đó đôi mắt thất thần nhìn anh: “Anh là ai?”

Nghe thấy câu này, trái tim Yến Tư Thành đột nhiên rơi xuống vực thẳm, anh nhìn cô: “Anh là Yến Tư Thành.”

Lý Viện Viện như mất hết sức lực trong phút chốc, cô cong lưng ngồi trên giường: “Yến Tư Thành... Anh là Yến Tư Thành...” Cô che mặt, máu trên mu bàn tay chảy ngoằn ngoèo xuống tới khuỷu tay, “Tôi là Lý Viện Viện, Lý Viện Viện ở đây.”

Yến Tư Thành nhất thời không biết nên đáp thế nào.

Trong phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Yến Tư Thành trầm ngâm một lúc, sau khi cảm xúc Lý Viện Viện ổn định lại anh mới hỏi: “Cô quay lại đây, vậy Viện... Điện hạ trở về Đại Đường rồi sao?”

“Tôi không biết.” Giọng Lý Viện Viện hơi run, “Tôi không biết, tôi chỉ té một cú...” Cô khựng lại, ngẩng đầu lên tiếp xúc với ánh mắt Yến Tư Thành, “Cô ấy... cũng té ngã sao?”

Yến Tư Thành gật đầu.

Nghĩ kỹ lại, lần đầu tiên họ cùng tới thế giới của đối phương, vừa khéo Lý Viện Viện và Yến Tư Thành rơi xuống vách núi, còn Lý Viện Viện và Yến Tư Thành ở đây đều té ngã. Sau khi họ té ngã... bỗng dựng thiết lập quan hệ.

Lý Viện Viện sờ băng quấn trên đầu mình: “Tôi phải quay về.” Cô cựa quậy muốn xuống giường, “Tôi phải quay về, phu quân tôi ở đó, tôi phải quay về.”

Yến Tư Thành muốn kéo cô, nhưng lúc này không biết Lý Viện Viện lấy đâu ra sức lực, hất Yến Tư Thành ra chạy về phía cửa sổ.

Yến Tư Thành vội đứng dậy sai bước tới kéo cô lại, ở đây là phòng bệnh lâu năm, nhảy xuống nếu không quay về được thì người đó nhất định sẽ tàn

phế.

“Cô bình tĩnh đi.” Lúc này lòng Yến Tư Thành cũng rất rối, nhưng nghĩ tới hiện giờ Công chúa đang đưa mắt hoang mang ở một thế giới khác, lòng anh như bị dao cứa, đau đớn khiến anh duy trì chút lý trí cuối cùng, nhưng Lý Viện Viện lúc này lại vùng vẫy khiến anh không thể nào bình tâm suy nghĩ, “Cô bình tĩnh lại trước đã!”

Yến Tư Thành hét lên khiến Lý Viện Viện đỡ ra, vẻ mặt trở nên trống rỗng: “Tôi phải làm sao bình tĩnh đây...” Cô ôm mặt, rã rời tựa lên tường, “Tôi muốn quay về, tôi muốn về Đại Đường. Tôi đến thế nào thì nhất định cũng có thể ra đi thế ấy.”

“Nếu cô nhảy xuống nhưng không quay về Đại Đường thì sao?” Yến Tư Thành nói, “Chúng ta hoán đổi không gian thật sự có liên quan đến việc té ngã, nhưng mới đây không lâu, Viện... Điện hạ cũng té trên vách núi xuống, thậm chí té nặng đến mức cánh tay trật khớp, nhưng lúc đó cô không hề bị hoán đổi. Nhất định có nhân tố gì đó bên trong cản trở. Chúng ta phải tìm manh mối.”

Nghe thấy lời này của Yến Tư Thành, vẻ mặt trống rỗng của Lý Viện Viện dần dần mất đi: “Có ...” Cô nói, “Có hai lần, tôi ở Đại Đường nhìn thấy cảnh tượng ở đây. Hai lần đó... cũng vì té ngã.”

Ánh mắt Yến Tư Thành dừng trên người Lý Viện Viện: “Lúc nào?”

“Tôi không biết, hình như là rất lâu trước đây, là lúc tới Đại Đường chưa lâu, một lần nhìn thấy đường sá, một lần nhìn thấy sân khấu, sân khấu diễn kịch...”

Cô nói vậy Yến Tư Thành cũng nhớ ra, lúc trước khi Lý Viện Viện diễn Công chúa Đại Đường, vai bị đèn trên sân khấu rơi xuống đập vào, nếu là lúc đó đích thực trùng khớp với thời gian cô vừa nói.

Nếu Lý Viện Viện này có thể nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, vậy Công chúa nhất định cũng có thể nhìn thấy quang cảnh Đại Đường, nhưng Công chúa chưa bao giờ kể với anh những chuyện này.

Là vì... sợ anh lo lắng sao?

Yến Tư Thành siết chặt quyền, đè nén cảm xúc: “Nếu nói vậy, cho dù là lần đầu tiên hay hiện giờ, việc hoán đổi không gian đều xảy ra trong tình trạng hai người đồng thời té ngã. Nói cách khác, nếu vừa rồi cô nhảy xuống cửa sổ, còn Điện hạ ở Đại Đường không té ngã, vậy cô cũng không thể quay về.”

Công chúa của anh cũng không thể quay về.

Lý Viện Viện dựa vào tường, rã rời ngồi dưới đất: “Làm sao tôi biết được ở đó cô ấy có té ngã không.” Cô lẩm bẩm, “Cô ấy làm sao biết được, tôi ở đây ... Nếu cô ấy cũng tùy tiện nhảy xuống cửa sổ như tôi ban nãy...” Lý Viện Viện ôm mặt, nước mắt lăn dài nơi khóe mắt, “Tôi không quay về được nữa, tôi không quay về được nữa rồi...”

Yến Tư Thành nghe suy đoán của Lý Viện Viện, sắc mặt thoáng tái đi: “Cô ấy sẽ không làm vậy đâu, Công chúa rất cẩn thận, cô ấy sẽ không làm vậy đâu.” Lặp lại những hai lần, không biết anh đang muốn thuyết phục ai, “Nhất định còn khả năng khác.” Yến Tư Thành siết quyền, “Tôi thử xem.”

“Anh không làm được đâu.” Từ kẽ tay Lý Viện Viện truyền tới giọng nói rầu rĩ, “Cho dù anh thử thế nào cũng không quay lại Đại Đường được đâu.” Giọng cô ghen ngào, “Yến Tư Thành ở Đại Đường đã chết rồi.”

Yến Tư Thành sửng sốt, không dám tin nhìn Lý Viện Viện, “Nửa năm trước, tôi và anh ta không thoát được truy sát, anh ta bị thích khách giết chết, tôi lăn xuống vách núi, được một thợ săn cứu giúp, tôi đã lấy chàng.”

Lời lẽ không dài nhưng đã kể lại quãng thời gian đầy máu và nước mắt của cô, cô chưa bao giờ sống như vậy, chưa bao giờ chịu khổ như vậy, trước khi gặp người thợ săn, cô cũng chưa bao giờ yêu một người như vậy, chưa bao giờ làm vợ, hay không bao lâu nữa là làm mẹ, nhưng vào lúc này cô lại quay về...

Yến Tư Thành nghe vậy bèn im lặng, nửa năm trước, anh và Công chúa đang làm gì, chuẩn bị thi? Hàng ngày đến Thư viện đọc sách? Đây vốn là cuộc sống thuộc về người khác, nhưng người đó đã thay anh chết ở Đại Đường. Yến Tư Thành bỗng cảm thấy hiện giờ mình dùng cơ thể này để sống, tựa như một tên trộm xuyên thời gian, trộm tất cả mọi thứ vốn thuộc về người khác.

Nhưng hiện giờ anh không thể chết, anh phải nghĩ cách để biết hiện giờ Công chúa của anh có bình yên không, anh vẫn muốn chờ, có lẽ ngày nào đó ông trời lại bày trò ác ôn trả Công chúa của anh về lại cho anh.

Nhưng không có.

Yến Tư Thành chờ một tuần.

Công chúa của anh vẫn chưa quay về.

Nhưng Lý Viện Viện đã sụp đổ trước, lúc đi học cô đã nhảy từ lầu hai xuống, té vào bụi hoa, cô không bị thương nhưng lại khiến Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh sợ chết khiếp, cô phụ trách cũng tới Ký túc xá suốt một tuần để tìm hiểu tình hình, ngay cả người mẹ đã lâu không gọi điện cũng gọi điện an ủi cô, nhưng trạng thái tinh thần của Lý Viện Viện vẫn rất tệ.

Châu Tình gọi điện cho Yến Tư Thành hết lần này đến lần khác, kêu anh đi thăm Lý Viện Viện, họ đều rất khó hiểu: “Thời gian trước chẳng phải vẫn tốt đẹp sao, mấy ngày gần đây các cậu làm sao vậy, tôi nghe Lục Thành Vũ nói gần đây cậu cũng sống dở chết dở, các cậu cãi nhau à? Đòi chia tay à?”

Chẳng khoa học chút nào, nửa tháng trước vẫn còn ngọt ngào anh anh em em mà, chưa bao lâu lại ầm ỹ đòi sống đòi chết.”

Phải, đã bao lâu đâu...

Trương Tĩnh Ninh đưa Lý Viện Viện ra ngồi trên chiếc ghế trong vườn cây, Châu Tình dắt Yến Tư Thành tới, sau đó hai cô bạn thân đều biết điều rút lui.

Yến Tư Thành cũng ngồi lên ghế, anh nhìn Lý Viện Viện.

Vì để cơ thể này ốm lại, trước đây mỗi ngày Công chúa đều bớt ăn, vất vả luyện tập, cuối cùng cũng có thành quả, nhưng thành quả mấy tháng trước so với Lý Viện Viện của nửa tháng này thật chẳng đáng nhìn tới.

Cô đột nhiên gầy sọp đi, khuôn mặt vẫn xanh xao không khỏe mạnh, biết Yến Tư Thành ngồi bên cạnh mình, Lý Viện Viện chỉ khàn giọng lầm bầm: “Tôi không về được nữa. Tôi nghĩ đủ mọi cách rồi, nhưng tôi vẫn không về được, mỗi tối tôi đều nằm mơ thấy cô ấy, tôi nói với cô ấy, một hai ba chúng ta cùng nhảy, nhưng sau đó nghĩ lại, chỉ có một mình tôi thì biết phải làm sao.”

Yến Tư Thành im lặng không nói.

“Nếu sau này chúng ta vẫn như vậy thì phải làm sao, anh không gặp được cô ấy nữa, tôi cũng không gặp được phu quân tôi nữa.”

Yến Tư Thành vẫn im lặng. vì anh không biết phải an ủi Lý Viện Viện thế nào, hay đúng hơn là anh không biết an ủi mình thế nào. Mỗi ngày mỗi đêm anh đều đè nén nỗi sợ không tên. Cuối cùng anh chỉ để lại cho Lý Viện Viện một câu “Giữ gìn sức khỏe” rồi bỏ đi.

Thật ra hiện giờ Yến Tư Thành rất sợ gặp Lý Viện Viện, một cơ thể quen thuộc nhưng bên trong lại là một linh hồn xa lạ. Chỉ cần nhìn thấy gương

mặt đó anh sẽ nhớ tới Công chúa của anh.

Công chúa ở Đại Đường có khỏe không? Có làm những việc góc gềch gì không? Hiện giờ tâm trạng cô thế nào? Có hoang mang, tiêu tụy, lấy nước mắt rửa mặt như Lý Viện Viện ở đây không?

Mỗi lần nghĩ tới những điều này, Yến Tư Thành đều cảm thấy tim bị giáng một đòn thật mạnh, hết đòn này đến đòn khác đánh nát ruột gan anh.

Tối đó, Yến Tư Thành về Ký túc xá, ba người bạn cùng phòng xưa nay không giao tiếp với Yến Tư Thành khiêng về một thùng bia. Yến Tư Thành nhìn thoáng qua rồi bỗng nói: “Bán cho tôi được không?”

Ba người bạn cùng phòng trước nay không vừa mắt với Yến Tư Thành, một người lên tiếng mỉa mai: “Được, một chai hai mươi tệ.”

Yến Tư Thành không nói gì nữa, anh xách một chai bia, ấn nắp bia lên bàn, “bụp” một tiếng mở nắp ra. Anh ngửa đầu nốc vào, không nói thêm lời nào, uống hết chai này tới chai khác. Ánh mắt mấy người bạn cùng phòng từ khó hiểu chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng lộ ra vẻ khiếp đảm.

“Cậu ta uống như vậy không xảy ra chuyện gì đó chứ...”

“Đừng để cậu ta uống nữa thì hơn.”

Ba người hợp sức, một người bước tới giật bia của Yến Tư Thành, nào ngờ tay còn chưa chạm vào chai bia, mắt bỗng hoa lên, trong phút chốc đã bị đè xuống đất, vai bị ấn lên, cổ họng bị khóa lại, người đó không phát ra được âm thanh nào.

Hai người còn lại thấy vậy vội kéo Yến Tư Thành ra, nhưng Yến Tư Thành cứ như trúng tà, khóa chặt đối phương không buông, một bạn bên cạnh dẫm lên mặt Yến Tư Thành, nhưng không có hiệu quả, người phía sau cố gắng

lên, cầm chiếc ghế phía sau đập mạnh lên lưng Yến Tư Thành. Đầu Yến Tư Thành choáng váng, tay buông lỏng ra, các bạn vội kéo người kia đi.

Yến Tư Thành lão đảo quỳ dưới đất, anh biết người xung quanh đang nói với anh gì đó, cửa phòng cũng mở ra, bên ngoài có không ít người đang vây xem, ngay cả Lục Thành Vũ không chung phòng với anh cũng tới. Lục Thành Vũ dìu anh lên, vẻ mặt hơi hoảng hốt, dường như cậu ta đang hỏi anh: “Yến Tư Thành, mày làm gì vậy?”

Nhưng trong tai Yến Tư Thành không nghe thấy âm thanh gì cả, cảnh tượng trước mặt cũng ngày càng mơ hồ, dường như anh nhìn thấy hôm đó anh kém cỏi chảy máu mũi, Lý Viện Viện khom người vừa lau máu mũi cho anh vừa dỗ dành anh như dỗ trẻ con, “Sau này nếu anh chảy máu mũi thì em sẽ cầm máu giúp anh, nếu anh bị thương em sẽ trị thương cho anh, lúc anh đau em nhất định sẽ ở bên cạnh thôi cho anh.”

Viện Viện... Viện Viện, hình như anh bị thương rồi, nhưng em đang ở đâu?

Hôm sau Yến Tư Thành tỉnh dậy, đầu đau nhức như muốn vỡ tung, Lục Thành Vũ đem tới cho anh mấy chiếc bánh mì ăn sáng, vừa đi học vừa ăn, trên đường Lục Thành Vũ hỏi Yến Tư Thành: “Mày và Lý Viện Viện chia tay hay làm sao vậy? Cả hai đều đòi sống đòi chết, nếu đau khổ quá thì quay lại với nhau chẳng xong rồi sao, bọn mày thật là tự chuốc cái khổ.”

Yến Tư Thành không đáp.

Anh càng muốn mình và Lý Viện Viện ở bên nhau hơn ai hết, nhưng anh chẳng thể làm gì được, ngoài chờ đợi anh không còn cách nào khác.

Thời gian không vì đau khổ của Yến Tư Thành mà dừng lại, trường cho nghỉ hè, Yến Tư Thành về nhà, gặp “cha mẹ” ở nhà hàng ngày nên Yến Tư Thành không thể không lấy lại tinh thần. Anh muốn thay Yến Tư Thành kia hiểu thảo với cha mẹ cậu ta, vì đến bây giờ đây cũng là trách nhiệm thuộc về anh.

Kỳ nghỉ hè trôi qua, lại đến một năm học mới, các câu lạc bộ bận rộn tuyển sinh, sau lễ Quốc khánh, thời gian dường như quay lại lúc đầu anh mới đến đây. Lúc đó anh và Lý Viện Viện vẫn chưa biết gì, cảm thấy vô cùng lạ lẫm đối với tất cả mọi thứ của thế giới này, nhưng hiện giờ nhìn lại, những chuyện này đã trở nên rất quen thuộc.

Câu lạc bộ Kịch nói lại bắt đầu diễn vở mới, câu lạc bộ Taekwondo cũng tuyển được sinh viên mới bắt đầu huấn luyện...

Dường như trường học mãi mãi là như vậy, tháng Sáu tạm biệt, tháng Chín gặp lại, năm này qua năm nọ không hề thay đổi.

Đi trên con đường trong trường, thỉnh thoảng gặp người của câu lạc bộ Taekwondo trước đây, anh rất ít chào hỏi họ, dần dần ngay cả khi đi lướt qua nhau cũng không nhìn lấy một lần.

Châu Tình và Trương Tĩnh Ninh rất ít liên lạc với Yến Tư Thành, vì Lý Viện Viện đã không còn liên lạc với anh nữa.

Dường như trong thoáng chốc anh đã thật sự sống cuộc sống như Yến Tư Thành trước kia. Thời gian lau dần, có lúc thậm chí Yến Tư Thành cảm giác lúc đầu chỉ có mình anh đến thế giới này, từ đầu đến cuối chỉ có mỗi mình anh mà thôi.

Tháng Mười Một, lá trên cây trong trường đều sắp rụng hết, Yến Tư Thành bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi sắp đến.

Tối đó, Yến Tư Thành bỗng nhận được một cú điện thoại. Là Lý Viện Viện gọi đến, nhìn thấy hai chữ “Viện Viện” nhảy nhót trên di động, Yến Tư Thành hơi thảng thốt, trong giây phút ấy, anh tưởng rằng cuộc gọi này là của Công chúa của anh.

Chỉ cần anh bắt máy, bên kia sẽ có một giọng nói dịu dàng gọi anh: “Tư Thành, cùng ăn tối nhé.”

Hồi ức có lúc cứ như một con hổ dữ, ẩn náu trong một ngõ rẽ vô tình nào đó của cuộc sống, chưa chờ anh có phản ứng đã nhào tới phía trước nuốt chửng lấy anh.

Mãi đến khi tiếng chuông điện thoại ngừng lại, Yến Tư Thành cũng không có dũng khí bắt máy.

Nhưng chưa bao lâu, cuộc gọi thứ hai lại đến, Yến Tư Thành bắt máy, bên kia quả nhiên là giọng nói rõ ràng kiên định của “Lý Viện Viện”. “Tôi đang ở trên nóc tòa nhà khoa Vật lý.” Cô nói, “Tối nay là ngày tôi gặp phu quân mình ở bên kia, tôi thử lần cuối cùng, nếu vẫn không được... Yến Tư Thành, chúng ta cùng nhau bỏ cuộc thôi.”

Yến Tư Thành sửng sốt: “Ở đó là lâu ba ...”

“Không té nặng một chút thì tôi sợ ông trời không cho tôi quay lại.”

Điện thoại cúp máy, Yến Tư Thành thoáng im lặng rồi xoay bước đi thẳng về phía tòa nhà khoa Vật Lý.

Khi anh sắp đến nơi, xe cứu thương đã chạy tới đó, các bạn xung quanh đang xì xào thảo luận vừa rồi có người nhảy lầu. Yến Tư Thành nhìn xe cứu thương đi xa, anh cất bước đuổi theo, nhưng anh chạy có nhanh đến đâu cũng không bằng xe cứu thương, chẳng mấy chốc anh đã bị bỏ lại.

Lúc này bên cạnh bỗng có người đi xe đạp tới dừng lại bên cạnh anh: “Yến Tư Thành?”

Là Châu Tình.

Yến Tư Thành không nói một lời, cướp lấy xe đạp của cô: “Chút nữa tôi sẽ trả cho cậu.”

Không nghe Châu Tình hò hét phía sau rằng “Bà phải đi học” , anh đạp xe đi thẳng về phía trước, một mạch đuổi theo xe cứu thương tới bệnh viện. Anh bị bác sĩ chặn lại bên ngoài, Lý Viện Viện bị đẩy vào trong làm phẫu thuật, nghe nói bị té gãy chân.

Anh ở bên ngoài hành lang tái mặt đứng chờ, nhìn vào phòng phẫu thuật không chớp mắt.

Sau đó cô phụ trách cũng tới, không bao lâu, bác sĩ từ phòng phẫu thuật đi ra. Một lúc sau nữa, cuối cùng, Lý Viện Viện cũng được đẩy ra.

Cơ thể này càng ốm hơn trước, ốm đến mức chỉ còn da bọc xương, không ai ngờ rằng cơ thể này trước đây là một cô mập bị nghi là có thai. Cho dù biết bên trong không phải là Lý Viện Viện, nhưng Yến Tư Thành vẫn đau xót cho cơ thể này đến mức khóe môi run run.

Công chúa, Công chúa, Công chúa của anh ở Đại Đường có chịu khổ như vậy không, có đau đớn như vậy không?

Yến Tư Thành theo vào phòng bệnh, anh nghe cô phụ trách than thở với mấy thầy cô khác: “Em ấy thường như vậy đó, thật sự không thích hợp ở lại trường đi học nữa.”

“Mời cha mẹ đến đón về đi.”

“Haiz, đâu còn cha mẹ gì nữa, chỉ có người mẹ nhưng đã lấy chồng ở nước ngoài rồi, bình thường cũng rất ít gọi điện cho em ấy, làm gì có chuyện đón em ấy đi.”

Các thầy cô ở đến tối rồi cũng về hết.

Yến Tư Thành lặng lẽ chờ bên giường, cả buổi tối không chớp mắt, anh sợ mình ngủ rồi thì Lý Viện Viện không dễ gì mới quay về lại đi mất.

Mãi đến sáng hôm sau, mắt Lý Viện Viện bỗng động đậy.

Trông mắt Yến Tư Thành vì thức đêm nên đỏ bừng, nhưng anh vẫn chăm chăm quan sát mọi cử chỉ hành động của Lý Viện Viện, cô mở mắt, ánh mắt đảo đảo rồi dừng lại trên người anh, sau đó im lặng nhắm mắt.

Không thành công sao?

Thất bại rồi sao? Công chúa của anh vẫn ở lại Đại Đường, đời anh sẽ không còn được...

Bàn tay lạnh lẽo của anh bỗng bị một bàn tay lạnh lẽo khác phủ lên.

Ngực cô phập phồng, tựa như hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra một tiếng.

Tiếng thở dài này tựa như thổi vào tận tim anh...

“Tư Thành...”

Giọng cô khản đặc, nhưng khóe môi cong lên, trao cho anh một nụ cười ấm áp, “Em đói quá.”

Ngoại truyện Lý Viện Viện

Lý Viện Viện té gãy xchân, phải điều dưỡng trong bệnh viện một thời gian.

Lúc Châu Tình tới thăm Lý Viện Viện vừa khéo gặp Yến Tư Thành đang bưng cháo đi trên hành lang. Hai người chạm mặt nhau, khéo môi Châu Tình giật giật: “Cậu đừng có làm bộ mặt khiến người ta nổi da gà có được không vậy?” Dịu dàng đến mức... cứ như cả thế giới đều ngập tràn ánh nắng.

Trên môi Yến Tư Thành nở nụ cười: “Mời đi bên này.”

Anh kéo cửa ra để Châu Tình vào, Lý Viện Viện bên trong đang dựng chiếc bàn trên giường đặt máy tính xem phim, tinh thần rất tập trung, nghe thấy tiếng mở cửa, đầu quay lại nhưng mắt vẫn không rời màn hình. Mãi đến khi Yến Tư Thành nói: “Viện Viện, ăn thôi.”

Lúc này Lý Viện Viện mới nhìn Yến Tư Thành, nụ cười lập tức nở rộ trên môi: “Ừ.”

Cô phối hợp đóng máy tính, thu dọn chiếc bàn nhỏ để Yến Tư Thành đặt cháo lên trên.

Châu Tình không nhịn được nói: “Lý Viện Viện, sao cậu cũng đột nhiên làm bộ mặt khiến người ta nổi da gà vậy...”

Lý Viện Viện nghe vậy ngẩn ra, lúc này mới nhìn thấy Châu Tình đứng ở cửa, sóng mắt cô lay động: “Châu Tình... lâu rồi không gặp.”

Châu Tình nhú mày: “Cậu nói gì vậy, mới gặp hôm kia mà.” Cô bước vào, đặt bịch trái cây lên đầu giường Lý Viện Viện, “Chà, lạ thật, sao mình cảm thấy sau khi cậu gãy chân đột nhiên trở nên khác thường vậy.” Cô quan sát

Lý Viện Viện từ trên xuống dưới, sau đó quay đầu nhìn Yến Tư Thành, “Cuối cùng cũng làm lành rồi à?”

Hai người bị hỏi đều chỉ cười không nói.

Châu Tình tìm bên cạnh một chiếc ghế ngồi xuống: “Ôi dào, các cậu thật là, tại sao lại đòi sống đòi chết làm âm làm ĩ lâu như vậy chứ! Sớm làm lành chẳng phải xong rồi sao? Cứ phải gãy chân gãy tay mới chịu.”

Lý Viện Viện ăn mấy miếng cháo, thấy Châu tình vẫn định lâu bầu nói tiếp, cô cười hỏi: “Hôm nay đi học có bài tập gì không?”

Vừa nhắc tới bài tập, Châu Tình lập tức vứt hết các chuyện khác lại đằng sau: “Mình đang định nói với cậu chuyện này đó.” Cô lấy ra một tờ giấy, bên trên ghi lịch học tuần sau, “Mấy thứ này lên mạng là tìm được hết, thầy nói tuy cậu bị gãy chân nhưng vẫn phải nộp bài luận để tính điểm.”

Lý Viện Viện đón tờ giấy trong tay Châu Tình, nhìn thấy cách bố trí bài tập quen thuộc bên trên, lòng cô bỗng ngập tràn cảm động.

Cô đã thật sự quay lại thế giới này, thật sự quay lại bên cạnh Yến Tư Thành rồi.

Nhớ lại nửa năm vừa qua, lòng cô đầy ắp cảm xúc. Cô vẫn luôn tìm cách để quay lại, sau khi trao đổi với phu quân của “Lý Viện Viện” nhiều lần, cô cũng dần dần phát hiện ra bí quyết để cô xuyên không thành công. Nhưng cô cũng như Lý Viện Viện kia, không nhìn thấy đối phương, không hỏi được đối phương, không biết đối phương bên kia lúc nào sẽ té ngã.

Sau mấy lần thử đến vỡ đầu chảy máu, cơ thể Công chúa vốn yếu ớt nên ngã bệnh, không ra khỏi giường nổi.

Lý Viện Viện biết mình không thể thoải mái tùy ý phung phí sức khỏe như trước kia, nếu không trước khi quay về bên cạnh Yến Tư Thành thì cô đã

đẩy mình tới gặp Diêm vương trước.

Cô và phu quân của “Lý Viện Viện” lại bàn kĩ thêm một lần về tất cả những chi tiết trong cuộc sống của Lý Viện Viện và anh ta, về tính tình sở thích của Lý Viện Viện, cuối cùng xác định được thời gian. Qua lời người thợ săn, cô biết Lý Viện Viện hay nhắc đi nhắc lại với anh ta rằng: “Gặp được chàng vào buổi chiều mùa thu năm ngoái là may mắn lớn nhất trong đời thiếp.”

Vậy là cô xác định đại khái, vào buổi chiều họ gặp nhau lần đầu, cô nhảy trên bậc đá trước núi xuống, nhưng rốt cuộc cụ thể là thời điểm nào thì người thợ săn cũng không nhớ rõ, lúc đó người thợ săn căng thẳng hỏi cô: “Nếu thời gian không đúng thì sao? Nếu vẫn không quay lại được thì sao?”

Lý Viện Viện cũng không nắm chắc, nhưng nhìn vẻ mặt tha thiết của người thợ săn, cô bỗng không cách nào kìm nén được mà nghĩ đến Yến Tư Thành, ở thế giới đó anh lo lắng biết dường nào, nhất định là lòng nóng như lửa đốt, nhất định là đêm ngủ không yên.

“Sẽ quay về được mà.” Lý Viện Viện đành nói với anh ta như vậy, “Tôi nhất định phải về.”

Vì cô và “Lý Viện Viện” đều có người mình mong nhớ.

Cũng may ông trời nhân từ, cuối cùng cũng để họ mò mẫm đúng được một lần.

Lý Viện Viện từng mơ tưởng, chờ khi cô mở mắt, nếu có thể nhìn thấy Yến Tư Thành bên cạnh, cô nhất định sẽ mừng rỡ đến phát điên, thậm chí mừng đến chảy nước mắt. Nhưng không ngờ giây phút nhìn thấy Yến Tư Thành, tâm trạng cô lại bình yên đến vậy, tựa như cánh bồ công anh bay trên trời đã lâu, cuối cùng cũng đáp xuống nền đất.

Vô cùng yên lòng ...

Vì quá khứ đều đã qua đi, sau này có anh bên cạnh mới là chuyện quan trọng nhất.

Buổi chiều Châu Tình về đi học, Yến Tư Thành ở lại phòng bệnh với Lý Viện Viện, Lý Viện Viện coi phim, Yến Tư Thành nhìn cô. Chẳng được bao lâu, Lý Viện Viện tắt phim quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt nồng nàn của Yến Tư Thành khiến Lý Viện Viện cong khóe môi, cô không nói gì, chỉ kéo tay Yến Tư Thành nhẹ nhàng vuốt ve.

Cảm xúc chân thật, nhiệt độ cơ thể ấm áp. Có thể nhìn thấy anh, có thể chạm vào anh, đối với Lý Viện Viện hiện giờ thật chẳng khác gì hạnh phúc như ăn vụng được đào tiên trên trời.

Họ im lặng ngồi một lúc lâu, Lý Viện Viện mới lên tiếng: “Tư Thành, sao anh không nói gì với em hết vậy?”

Yến Tư Thành ngây ra một lúc: “Anh sợ anh lên tiếng... sẽ phát hiện đây chỉ là giấc mơ của anh thôi.”

Lòng Lý Viện Viện thắt lại, cô nào chẳng phải vậy, nửa năm qua, vô số lần nằm mơ, cô tưởng mình thật sự gặp được Yến Tư Thành, chuyện cô lo lắng nhất là thi tiếng Anh cuối kỳ phải làm sao, cô và Yến Tư Thành cùng đọc sách giải đề, hai người thỉnh thoảng còn dùng tiếng Anh tập luyện vài câu đối thoại đơn giản. Nhưng cuối cùng cơn mơ bừng tỉnh, chỉ để lại căn phòng quạnh hiu.

“Đã qua hết rồi.” Lý Viện Viện nắm tay Yến Tư Thành, nói cho anh biết và đồng thời cũng nói với bản thân: “Em quay lại rồi.”

Yến Tư Thành nắm bàn tay cô: “Ừ.”

Tất cả các môn thi của tháng Mười Hai kết thúc, không bất ngờ, Lý Viện Viện rớt hai môn, học kỳ sau phải thi lại. Lý Viện Viện không lo lắng lắm,

cô có cả kỳ nghỉ Đông để ôn tập kia mà.

Hơn nữa ngay cả chuyện xuyên không cô cũng làm được, những chuyện khác chắc không có gì cô không làm được đâu nhỉ.

Mùng một tháng Giêng, tết Nguyên đán, Lý Viện Viện về ở nhà cũ, Yến Tư Thành không yên tâm nên ở lại nhà cô.

Yến Tư Thành đang nấu ăn dưới bếp, Lý Viện Viện bên cạnh vo gạo rửa rau.

“Viện Viện...” Yến Tư Thành rất mất tự nhiên, “Giao cho anh hết đi.”

“Không sao, những chuyện này em làm quen rồi.”

Vừa dứt lời, Yến Tư Thành bèn sững sốt, Lý Viện Viện nhìn anh cười: “Tư Thành, ở bên kia Lý Viện Viện lấy một người thợ săn, người thợ săn thật thà lắm, đối xử với em rất tốt, nhưng không giàu có đến mức có thể thuê người hầu hạ em, bởi vậy tất cả việc nhà đều do em làm, hơn nữa em ăn ở nhà người ta, sao có thể không biết nương mà sống sung sướng được.” Lý Viện Viện vừa rửa rau vừa nói, “Thật ra em cảm thấy như vậy cũng tốt, vợ chồng với nhau thì chuyện của hai người phải do hai người làm, sao có thể đùn đẩy hết cho một người được. Tư Thành, em không phải là Công chúa, sau này cũng không làm Công chúa nữa, em là vợ anh, làm những chuyện này là đương nhiên rồi.”

Lúc Lý Viện Viện nói, Yến Tư Thành vẫn im lặng, mãi đến khi cô nói hết, Yến Tư Thành mới cử động, anh bỗng ôm Lý Viện Viện từ sau lưng.

“Viện Viện, em mãi mãi là Công chúa của anh.”

Chẳng liên quan gì tới những đạo lý cô nói, có điều anh đã nhận định như vậy rồi.

Lý Viện Viện cười nhẹ: “Ừ, em mãi mãi làm Công chúa của anh, có điều sẽ khác với lúc trước, em vẫn phải rửa rau. Sau này cũng có thể ăn cơm sớm một chút, gần đây em ngày càng dễ đói.”

Yến Tư Thành vẫn ôm Lý Viện Viện không buông tay: “Em ốm rồi đó.”

Ôm rất nhiều.

Lý Viện Viện gật đầu, sau đó bỗng nhớ ra điều gì, cô quay đầu nhìn Yến Tư Thành, nghiêm túc nói: “Lần này quay về Đại Đường, em suy nghĩ lại rồi, vẫn cảm thấy mập một chút thì đẹp hơn.”

Nghe kết luận này của cô, Yến Tư Thành ngậy ra.

Lý Viện Viện tiếp tục nói: “Đương nhiên cũng không thể mập quá mức, nhưng cái bụng này không có thịt làm sao được chứ! Phải mập lên, mặt phải mũm mĩm mới được, cũng phải mập lên. Ngực không có thịt càng không được! Cũng phải mập lên.”

Yến Tư Thành lập tức đỏ mặt.

Lý Viện Viện nhìn anh: “Da mặt anh còn mỏng quá.” Cô cười nhẹ, “Da mặt anh cũng phải dày lên.”

Yến Tư Thành cong môi cười nhẹ, anh cúi đầu đặt một nụ hôn thật sâu lên môi cô, sau đó áp sát bên khóe môi cô thì thầm khe khẽ: “Anh thì thôi khỏi, nhưng Công chúa muốn mập thì anh sẽ phụ trách cho ăn.”

Ngoại truyện Những câu chuyện ngọt ngào

Bắt trộm

Trên mạng xã hội đang lưu truyền chóng mặt một video clip. Lý Viện Viện không thường xuyên dùng Weibo, bởi vậy cô không biết, mãi đến khi Châu Tình hứng chí kéo cô lại xem Lý Viện Viện mới biết, nhờ vào clip này, Yến Tư Thành bỗng chốc trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trường.

Thật ra sự tình là thế này:

Rất lâu trước đây, khi Lý Viện Viện và Yến Tư Thành vừa đến thời hiện đại chưa bao lâu, họ vẫn còn ở trong căn phòng thuê kia, Yến Tư Thành vẫn còn ở trong đội Taekwondo, anh đến trường khác tham gia thi đấu, để Lý Viện Viện một mình đi học, ăn cơm, tan học về nhà. Hôm đó lúc Lý Viện Viện ra khỏi cổng trường đã bị giật túi, lúc cô đuổi theo tên cướp bị té ngã. Không đuổi kịp được tên cướp còn mình lại té thê thảm.

Lúc đó Lý Viện Viện cảm thấy mình xui xẻo, nhưng sau đó cũng không để chuyện này trong lòng, tuy có kể cho Yến Tư Thành biết, nhưng lúc đó Yến Tư Thành nghe rồi cũng không có phản ứng gì. Vậy là Lý Viện Viện hoàn toàn vứt chuyện này đi, cô tuyệt đối không ngờ rằng có một ngày cô nhớ lại chuyện này trên mạng, từ miệng một tên cướp.

Tên cướp trong video clip bầm một mắt, nhìn ống kính cúi đầu ủ rũ nói: “Hai năm trước tôi giật túi của bạn gái hấn ta, hấn ta liền để ý tới tôi...” Lý Viện Viện khẽ sững sốt. Châu Tình bên cạnh Lý Viện Viện bắt đầu cười khanh khách.

“Anh bị anh ta bắt mấy lần?” Người cầm micro trong clip hỏi.

“Bảy lần.” Tên cướp hình như chả hiểu gì, thở dài vò đầu, giọng nói vùng Đông Bắc nghe càng buồn cười hơn, “Hắn ta giống như là Gia Cát Lượng vậy, bảy lần bắt bảy lần tha Mạnh Hoạch, sao lần nào cũng theo bắt tôi hết... Năm ngoái còn đỡ, chỉ bị hắn ta bắt một lần, năm nay không biết hắn ta rảnh rồi hay sao ấy, chỉ riêng tuần trước thôi đã bắt tôi ba lần rồi!” Nói hết câu hắn còn dùng ba ngón tay ra hiệu, “Haiz, tôi chỉ là một tên cướp quèn thôi mà...”

Người phóng viên buồn cười hỏi: “Anh ta bắt anh nhưng không đưa anh đến Đồn cảnh sát à?”

“Không hề!” Tên cướp căm hận nhìn phóng viên, “Chỉ đánh một trận thôi! Bắt được thì tìm một chỗ không có ai đánh cho một trận!”

“Đánh có đau không?”

Tên cướp gật đầu: “Đau.”

“Mắt cũng do bị anh ta đánh hay sao?”

“Không phải...” Tên cướp nói, “Lúc tôi chạy tụt té ngã. Hắn ta chưa bao giờ đánh vào mặt tôi, cũng chưa bao giờ làm gân cốt tôi bị thương, chỉ đau ngoài da thịt thôi, thấy hắn ta đánh tôi cũng có nghề lắm, chắc có học võ...” Tên cướp đau khổ líu ríu gãi đầu, “Haiz, xui quá...”

Châu Tình bên cạnh Lý Viện Viện cười điên cuồng.

“Vậy anh tới Đồn cảnh sát đầu thú là vì anh ta à?”

“Phải đó! Tôi thật không thể làm ăn được nữa, đưa tay ra cũng thấy đau! Tôi không chịu nổi nữa, phải đầu thú thôi, sau khi ra ngoài tôi cũng không làm nghề này nữa đâu!”

Đoạn cuối là cảnh tên cướp than thở gãi đầu. Còn có phóng viên chuyên nghiệp nói: “Theo điều tra, người hành hiệp trượng nghĩa bắt cướp là sinh viên của đại học X gần đây, nhưng trước mắt chưa có chứng cứ chứng minh cụ thể là do ai làm, tên cướp cũng không dám ra mặt chỉ rõ người đánh mình rốt cuộc là ai. Ở đây chúng tôi xin nhấn mạnh rằng, thấy chuyện bất bình thì có thể ra tay trợ giúp, nhưng không thể sử dụng hành vi đánh người, nếu...”

Châu Tình không có hứng thú nghe phóng viên nói tiếp, kéo Lý Viện Viện nói: “Đó là Yến Tư Thành phải không, là Yến Tư Thành phải không, mọi người đều nói là cậu ta làm đó! Trước đây tên cướp đó giật đồ của cậu phải không? Mẹ ơi, thật oai quá đi.”

Lý Viện Viện im lặng một hồi, cô cảm thấy hình như Yến Tư Thành còn làm rất nhiều chuyện nhưng không cho cô biết.

Buổi tối Lý Viện Viện và Yến Tư Thành ăn cơm xong đi dạo trong sân trường cho tiêu thực, con đường nhỏ bên bờ hồ rất ít đèn nhưng lại có rất nhiều các đôi tình nhân. Lúc hai người đi ngang một chiếc ghế đôi, vừa khéo nghe thấy một đôi tình nhân ngồi trên ghế đang thì thầm bàn luận: “... Nếu em bị cướp, anh có nhớ giúp em rồi tìm tên cướp đó đánh hẳn trả thù không?”

Cậu con trai hừ mũi: “Ai rồi hơi quá vậy.”

Lý Viện Viện đi mấy bước bỗng nhiên bật cười.

Yến Tư Thành quay đầu nhìn cô, đèn đường trên bờ đối diện ánh lên những tia sáng lấp lánh, ánh sáng li ti rơi vào mắt Lý Viện Viện, khiến đôi người cô trở nên trong suốt như bảo thạch: “ Tư Thành.” Cô nắm tay anh, mười ngón nhẹ đan vào nhau, sau đó dựa đầu lên vai anh cọ cọ, “Cảm ơn anh đã làm những chuyện rồi hơi vì em.”

Yến Tư Thành nghe vậy ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng quay đầu đi, anh không nói gì khác, chỉ nắm chặt tay Lý Viện Viện hơn, ngón tay nhẹ vuốt ve mu bàn tay Lý Viện Viện, nhưng vuốt một lúc, lòng dần bớt ngượng, anh nắm tay Lý Viện Viện ngắm nhìn rồi thở dài: “Viện Viện, em vẫn còn ốm lắm.”

Lý Viện Viện sùng sốt: “Đâu có, bây giờ quần áo em mặc phải mua size L hết.” Lý Viện Viện buông Yến Tư thành ra, bóp bóp mặt mình, “Anh nhìn đi, không thể mập nữa đâu.”

Yến Tư Thành đưa tay vuốt má cô: “Còn có thể mập thêm được một chút nữa.” Anh nói, “Anh nuôi được mà.”

Lý Viện Viện chỉ nhìn anh, yên lặng mỉm cười.

Say rượu

Hôm liên hoan tốt nghiệp đại học, Yến Tư Thành trước nay vẫn luôn từ chối uống rượu bị mọi người nâng nặc chuốc say.

Thật ra không phải Yến Tư Thành bị chuốc say trong liên hoan tốt nghiệp của lớp mình, mà anh uống say khi cùng Lý Viện Viện tham gia liên hoan tốt nghiệp lớp cô. Nguyên nhân rất đơn giản, không ai chuốc rượu Yến Tư Thành, nhưng mọi người đều muốn chuốc rượu Lý Viện Viện. Lý Viện Viện uống mới hai ly, Yến Tư Thành đã sầm mặt, uống tới ly thứ ba, có nói gì Yến Tư Thành cũng không cho uống nữa.

Nhưng dù sao cũng đang trong không khí liên hoan tốt nghiệp, mọi người đều chơi vui vẻ, Yến Tư Thành cảm tới cảm lui cũng có hơi phá hoại không khí, Lý Viện Viện cảm thấy rất ngại. Thấy vẻ mặt Lý Viện Viện khó xử, Yến Tư Thành đương nhiên không hề do dự đứng ra nói “Tôi uống giùm cô ấy” suốt từ đầu đến cuối buổi liên hoan, lẽ đương nhiên là mọi người đều vui vẻ đồng ý.

Yến Tư Thành say.

Học kỳ sau của năm thứ tư, Yến Tư Thành thường tới công ty ba anh làm việc, nhưng cho dù mỗi ngày có về trễ đến đâu anh cũng quay lại trường. Có lúc vì quá trễ, Ký túc xá đã đóng cửa, anh phải ở một khách sạn nhỏ bên ngoài trường, sau nhiều lần như vậy, Yến Tư Thành và Lý Viện Viện cùng thương lượng rồi thuê một căn phòng ngoài trường.

Thật ra Lý Viện Viện không tán thành việc Yến Tư Thành mỗi ngày dậy sớm thức khuya chạy đi chạy lại giữa công ty và trường, dù sao anh cũng đi làm ở công ty, ở nhà tiện hơn rất nhiều, nhưng lần nào Lý Viện Viện nhắc tới chủ đề này với Yến Tư Thành, anh cũng ôm cô hôn cô, sau đó cô bị anh âm ờ cho qua.

Vì mỗi ngày anh đều muốn gặp cô.

Lý Viện Viện biết, những lúc Yến Tư Thành về quá trễ, cô đã ngủ mất rồi, nhưng anh vẫn rón rén tới bên giường nhìn cô, vuốt ve cô, chạm vào mũi hay miệng cô, chỉ khẽ khàng chạm vào chứ không làm gì khác, dường như chỉ có chạm vào mới cảm giác Lý Viện Viện là thật. Mỗi ngày đều đặn làm như một nghi thức, cứ như nếu có ngày anh không nhìn thấy cô, không thể chạm vào cô, cô sẽ bỗng dưng biến mất vậy.

Cho nên hiện giờ đã tốt nghiệp, tâm trạng Lý Viện Viện thoải mái nhiều hơn thương cảm, sau khi cầm bằng tốt nghiệp rồi sẽ không cần về trường nữa, cuối cùng Yến Tư Thành cũng không cần chạy tới chạy lui. Vì cô và Yến Tư Thành đã thương lượng từ lâu rồi ... tốt nghiệp xong sẽ kết hôn.

Khi Châu Tình biết được tin tức này lập tức kinh ngạc bịt miệng, hét lớn rằng quá nhanh, thật sự quá nhanh!

Nhanh lắm sao?

Lý Viện Viện không cảm thấy vậy.

Cô thấy thời gian vẫn trôi quá chậm, thời gian cô và Yến Tư Thành bên nhau đủ để vợ chồng người ta nuôi một đứa con từ lâu rồi.

Nhưng ngoài Yến Tư Thành, Lý Viện Viện còn lấy ai được nữa, ngoài Lý Viện Viện, Yến Tư Thành còn cưới ai được nữa đây? Nếu Nguyệt Lão cột một sợi chỉ đỏ trên ngón tay các đôi tình nhân, vậy thì nhất định Nguyệt Lão đã dùng cả cuộn dây để quấn chặt Yến Tư Thành và Lý Viện Viện vào nhau.

Cô không vùng ra được, cũng không muốn vùng ra.

Từ lâu họ đã trở thành định mệnh của đời nhau rồi.

Lý Viện Viện công Yến Tư Thành suốt dọc đường về căn phòng nhỏ, sau đó lau mặt lau tay giúp anh, cởi giày đẩy anh lên giường. Tiếp đó thu dọn căn phòng, tiễn hai bạn mình về, sau đó mới ngồi bên giường thở phào.

Thì ra chăm sóc người uống say là một chuyện vô cùng phiền phức, Lý Viện Viện bất giác nhớ lại rất lâu trước đây cô cũng uống say một lần, tuy không nhớ rõ lúc đó xảy ra chuyện gì, nhưng cô hầu như say đến mức mất hết thần trí, chắc Yến Tư Thành cũng vất vả lắm.

Lý Viện Viện sờ mặt Yến Tư Thành: “Tư Thành, hình như em nợ anh nhiều lắm.”

Bàn tay cô chột ấm nóng, Yến Tư Thành nắm bàn tay đang sờ mặt mình, anh mơ màng mở mắt, thoáng nhìn thấy Lý Viện Viện rồi lại mơ màng nhắm mắt: “Điện hạ...” Miệng anh mấp máy hai chữ anh đã gọi lâu nhất, hai chữ anh quen thuộc nhất.

Lý Viện Viện cười nhẹ: “Em đây.”

Anh tóm lấy tay cô cọ cọ: “Tay Điện hạ ... mềm quá ...”

Lý Viện Viện khẽ đỏ mặt, lúc tỉnh táo Tư Thành hầu như không bao giờ nói những lời có ý đùa cợt như vậy, nhưng còn chưa chờ mặt Lý Viện Viện hết đỏ, Yến Tư Thành lại nói: “Mềm giống như môi...”

Lần này mặt Lý Viện Viện đỏ bừng: “Tư Thành...” Sau khi cảm xúc xấu hổ dạt dào như sóng biển qua đi, lòng Lý Viện Viện dần dần trở dậy mùi vị ngọt ngào, ngón tay cô nhẹ chọc lên mặt Yến Tư Thành, lòng cũng có ý muốn trêu anh, “Môi em... mềm lắm sao?”

Yến Tư Thành nhắm mắt gật gật đầu, hốc mũi thổi ra hơi thở nóng hổi, giống như anh đang nhớ lại điều gì đó.

Lý Viện Viện khẽ cúi người, môi áp bên tai anh nhẹ giọng nói: “Vậy Tư Thành kể em nghe lần đầu tiên chạm vào môi em, trong lòng anh nghĩ gì?”

Lý Viện Viện trầm nghĩ, nếu cô nhớ không lầm, lần đầu tiên cô hôn Yến Tư Thành là lúc đón Tết trong căn nhà cũ, bên ngoài pháo nổ vang trời, cô còn đốt một chậu lửa trong phòng, giả say cường hôn Yến Tư Thành, còn khiến áo khoác Yến Tư Thành bị cháy.

Nghe thấy câu hỏi của Lý Viện Viện, Yến Tư Thành nhắm mắt một lúc không đáp, Lý Viện Viện ngẩng đầu nhìn anh, tưởng anh đã ngủ, nào ngờ cô lại thấy Yến Tư Thành mở mắt, sau khi uống say, tròng mắt anh đỏ bừng, nhưng đôi ngươi vẫn in hình gương mặt Lý Viện Viện rất rõ ràng: “Anh không thể để Công chúa chết.”

“Hả?”

“Lần đầu tiên chạm vào môi Điện hạ, anh nghĩ... không thể để Công chúa chết...”

Đây là ... đáp án gì vậy?

Trong lòng vốn ấp ủ trò đùa ngọt ngào, nhưng nghe đáp án nặng nề này, Lý Viện Viện bỗng không hiểu nổi.

“Bệnh của Điện hạ... Anh phải trị khỏi cho cô ấy...”

Lý Viện Viện suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhờ vào hiểu biết về Yến Tư Thành nhiều năm nay, cô hiểu ra khác biệt trong câu hỏi của mình và lời anh nói. Cô nghiêng đầu hỏi: “Em bệnh lúc nào mà anh phải trị giúp em?”

“Bệnh nặng, mớ m thuốc.”

Lý Viện Viện nhớ ra, lúc đó cô còn nhỏ, cỡ chừng mười tuổi, cô ngã bệnh nặng suýt chút nữa mất mạng, sau khi cô khỏi có người cho cô biết, là Yến

Tư Thành uy hiếp Ngự y nói sẽ chặt tay ông ta mới ép được Ngự y viết đơn thuốc, cũng là Yến Tư Thành liều chết đi bốc thuốc về sắc cho cô uống.

Lúc đó trong lòng cô cảm kích Yến Tư Thành, nhưng không biết thì ra Yến Tư Thành đã mớm thuốc cho cô.

Thì ra từ rất lâu về trước, Yến Tư Thành đã ...

Lý Viện Viện lại đỏ mặt, cô bóp mũi Yến Tư Thành: “Anh trông có vẻ thật thà nhưng thì ra lại giấu tâm tư rất kĩ ...”

Yến Tư Thành chỉ cọ cọ vào lòng bàn tay Lý Viện Viện.

Lý Viện Viện thầm biết những chuyện Yến Tư Thành giấu đi đều vì nghĩ cho cô. Cô lại tiếp tục hỏi: “VẬY lần thứ hai thì sao? Có cảm giác gì?”

Lần thứ hai phải là lần cô cưỡng hôn anh chứ nhỉ!

“Rất đau...”

Lý Viện Viện nghe thấy đáp án này lại sững sốt.

“Đau?” Cô nhớ mình đâu có cắn anh.

Ồ! Đúng rồi! Lần cô say rượu trước đó đã va vào miệng Yến Tư Thành, nhưng mà... tiếp xúc kiểu đó Lý Viện Viện chớp mắt là quên ngay, còn Yến Tư Thành vẫn ghi nhớ.

“Còn lần thứ ba thì sao?”

Nhắc đến lần này, Yến Tư Thành thở dài, giống như gương mặt nhìn con gái mình khôn lớn biết cách làm chuyện xấu, vô cùng bất lực: “Điện hạ biết trên người ta rồi.”

Lý Viện Viện mím môi cười, lần này coi như đoán đúng rồi. cô nhẹ giọng hỏi: “Trêu anh, anh không vui sao?”

Yến Tư Thành im lặng một lúc: “... Chỉ trêu mình anh thì được.”

Lý Viện Viện cười nhẹ, bỗng nhiên trong đầu bỗng nảy ra một ý, tiếp đó lại hỏi: “Vậy lần thứ tư thì sao?”

“Rất kinh ngạc, rất vui mừng.”

Lần thứ tư là lúc họ xác định yêu nhau, Lý Viện Viện chủ động hôn anh.

“Lần thứ năm thì sao?” Lý Viện Viện hỏi tiếp, thật ra ngoài mắt nụ hôn đầu mang ý nghĩa như cột mốc lịch sử, rất nhiều lần khác Lý Viện Viện đều không nhớ, nhưng cho dù cô hỏi tiếp đến lần thứ mười một, Yến Tư Thành vẫn nhớ rõ ràng thời gian địa điểm, cho dù chỉ là một cái chạm môi hứng chí lúc chia tay, anh cũng nhớ được.

Tiếp tục hỏi thêm mấy lần nữa Lý Viện Viện bèn im lặng.

Cô quyết định đổi chủ đề: “Tư Thành, có phải anh lén lấy sổ ghi lại mọi chuyện của chúng ta mỗi ngày như ghi nợ không, năm tay mấy lần này, hôn mấy lần này, sao anh nhớ rõ quá vậy?”

“Chuyện của Điện hạ, cho dù lớn hay nhỏ Tư Thành đều ghi nhớ trong lòng không dám quên.”

Tâm tư cả đời anh đều trao hết cho Công chúa của anh mất rồi.

Lý Viện Viện nghe vậy thoáng im lặng, cúi người hôn nhẹ lên trán anh: “Anh bảo em phải làm sao không yêu anh được đây?”

Đăng ký kết hôn

Trong tay Yến Tư Thành và Lý Viện Viện ngoài tấm bằng tốt nghiệp, còn có giấy đăng ký kết hôn.

Hôm Lý Viện Viện chụp ảnh kỷ yếu, các bạn cùng lớp cố ý kéo Yến Tư Thành tới, để anh và Lý Viện Viện đứng giữa, mọi người đứng trên bậc thềm trước Thư viện xếp thành hình trái tim khổng lồ, cho họ cầm bằng tốt nghiệp và giấy đăng ký kết hôn, chụp một tấm hình tốt nghiệp hạnh phúc nhất trong cuộc đời.

Rời khỏi trường đại học, có lẽ con đường họ phải cùng nắm tay nhau đi chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Ngoại truyện Cỗ tích

1

Lúc tốt nghiệp Lý Viện Viện và Yến Tư Thành đã đăng ký kết hôn, so với sinh viên bình thường, cuộc sống hôn nhân của họ bắt đầu quá sớm, nhưng đối với Lý Viện Viện và Yến Tư Thành, đăng ký hay không đều không ảnh hưởng đến họ. Hai người đã tự có cách sống của riêng mình.

Nhưng cũng như sinh viên bình thường, họ muốn sống tiếp trong thế giới này tất nhiên phải đi làm theo quy luật của xã hội, trước khi tốt nghiệp Yến Tư Thành đã tới công ty ba anh thực tập, sau khi tốt nghiệp tự nhiên cũng vào làm trong công ty của ba, tuy bắt đầu từ cấp bậc thấp nhất, nhưng so với các sinh viên khác mới vào xã hội thì đã may mắn hơn nhiều.

Lý Viện Viện lại không có người thân nương tựa, chỉ còn người mẹ đã có gia đình riêng đang sống ở nước ngoài.

Tuy Yến Tư Thành từng khéo léo tỏ ý với Lý Viện Viện rằng nếu cô muốn tới công ty ba anh làm việc, Yến Tư Thành hoàn toàn có năng lực sắp xếp cho cô một chức vụ, hơn nữa còn có thể nhờ người để mắt tới cô, giúp cô trong công việc.

Yến Tư Thành đã trải sẵn con đường tương lai cho cô, cũng như lúc trước, Yến Tư Thành yên trước ngựa sau bố trí chỗ ăn ở, sắp xếp hành trình cho cô. Nếu có thể thì Yến Tư Thành cũng muốn lót cả con đường đời cho cô.

Để Lý Viện Viện thoải mái hơn, cho dù muốn Yến Tư Thành phủ phục dưới đất, dùng thân xác anh mài mòn chông gai dưới đất cho cô anh cũng cam tâm tình nguyện.

Lý Viện Viện biết hết, nhưng cô không định đón nhận sự “quan tâm” này như lẽ đương nhiên.

Trong thời gian cầm Sơ yếu lý lịch đi tìm việc, Lý Viện Viện tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục Yến Tư Thành không cùng đi với mình. Cô nói: “Tư Thành, anh là điều quan trọng nhất trong đời em, nhưng ngoài điều quan trọng nhất, trong cuộc sống của em vẫn còn nhiều chuyện quan trọng khác, em phải tự mình đối diện với những chuyện này.”

“Bất kỳ chuyện gì anh cũng có thể cùng em đối diện.” Yến Tư Thành nắm tà áo Lý Viện Viện không buông, “Viện Viện, em không cần một mình đối diện với bất kỳ chuyện gì hết.”

Lý Viện Viện nói: “Anh tin em đi.”

Khi vấn đề đã được nâng lên tầm “tin tưởng”, Yến Tư Thành đương nhiên không còn lời nào khác, anh mấp máy môi, ngón tay túm chặt áo Lý Viện Viện rồi lại buông, buông rồi lại túm chặt, cuối cùng anh cũng buông tay.

Lý Viện Viện mỉm cười vỗ vai Yến Tư Thành: “Cố vũ cho em như chồng người ta kia kìa.”

Yến Tư Thành nhú mào: “Hội chợ việc làm rất đông đúc, Viện Viện, em phải chú ý an toàn... Bên ngoài trời nóng, em phải đem nhiều tiền để mua nước... Thôi gọi xe đi đi, khỏi phải dang nắng trên đường...”

Lý Viện Viện dở khóc dở cười được Yến Tư Thành tiễn ra cửa.

Đó là lần đầu tiên Lý Viện Viện đi tìm việc, sau đó cô biết tìm kế sinh nhai trong xã hội này không dễ dàng gì. Rất vất vả, còn vất vả hơn tham gia tế lễ của Hoàng gia lúc trước, nhưng trong lòng cô tràn đầy kỳ vọng về cuộc sống tương lai.

Lúc Lý Viện Viện về đến nhà, chân vừa mỏi vừa đau vì mang giày cao gót, suốt dọc đường cô vừa đi vừa khập khiễng. Cô rất hài lòng với các cuộc phỏng vấn hôm nay, thái độ thẳng thắn cởi mở khi giao tiếp với người phỏng vấn đã lấy được cho cô thêm nhiều điểm.

Vừa về đến đầu tiểu khu, Lý Viện Viện đã thấy Yến Tư Thành đứng như hòn vọng phu.

Nhìn thấy Lý Viện Viện, Yến Tư Thành lập tức tới đón.

Lý Viện Viện cười vầy vầy túi hồ sơ trong tay: “Em được tám thư mời phỏng vấn vòng hai.”

Tám thư mời phỏng vấn vòng hai... Vậy hôm nay cô phải phỏng vấn bao nhiêu lần...

Yến Tư Thành đè nén đau xót trong lòng, anh quay người khẽ khom xuống: “Viện Viện, anh công em về nhé.” Lý Viện Viện hơi sửng sốt, sau đó biết Yến Tư Thành xót lòng nên cô cũng không từ chối mà leo lên lưng anh: “Gần đây em lại mập lên rồi, nặng lắm đó.”

Yến Tư Thành nhẹ nhàng công Lý Viện Viện lên: “Không nặng.” Đối với anh, Lý Viện Viện hiện giờ vẫn không đủ nặng, vì anh bằng lòng gánh vác cả cuộc đời cô.

“Chúng ta về nhà thôi.”

“Ừ.”

Yến Tư Thành công Lý Viện Viện đi trên con đường hơi tối của tiểu khu, vì đêm khuya nên trên đường rất vắng, chỉ có hai người họ. Lý Viện Viện nằm trên lưng Yến Tư Thành kể cho anh nghe những người thú vị và những chuyện vui mình gặp lúc phỏng vấn.

Qua lời cô, đi tìm việc không phải là chuyện cực khổ chen chúc trong biển người nộp Sơ yếu lý lịch, mà giống như một cuộc dạo chơi hơn, tăng thêm những trải nghiệm tuyệt vời cho cuộc đời mình.

Tối đó Lý Viện Viện tắm rửa xong thì đi ngủ rất sớm, Yến Tư Thành biết cô mệt. Chờ khi Lý Viện Viện ngủ say, Yến Tư Thành khẽ kéo chăn ra, thấy đôi chân hơi sưng phồng của cô, anh nhẹ nhàng ấn ấn.

Lý Viện Viện giống như không hề cảm giác được gì, ngủ rất ngon.

Vậy là Yến Tư Thành ngồi bên giường cô, đặt chân cô lên chân mình nhẹ nhàng xoa bóp, không nói một lời, vô cùng tỉ mỉ.

Dường như mỗi lần ấn xuống là có thể hóa giải mệt nhọc của cô, cũng có thể hóa giải xót xa trong lòng anh.

Sau đó Lý Viện Viện phỏng vấn vòng hai, cô chọn công việc làm cô giáo Thư họa, dạy trẻ em học Thư pháp và Quốc họa, đây là sở trường của cô, tiếp xúc với trẻ em cũng là chuyện cô thích.

Công việc này đem đến cho cô cảm giác thỏa mãn và thành tựu khó tả, cô càng ngày càng dốc nhiều tâm sức vào công việc.

Yến Tư Thành thấy Lý Viện Viện làm việc rất vui vẻ nên cũng không nhắc tới chuyện kêu cô về công ty ba anh làm việc nữa. Cho dù mỗi phút mỗi giây Yến Tư Thành đều tha thiết muốn gặp Lý Viện Viện, như khổ nỗi ...

Cô lại thích.

Chỉ cần là chuyện Lý Viện Viện thích, Yến Tư Thành cảm thấy cho dù điều đó là gì anh cũng đều có thể nhượng bộ.

2

Yến Tư Thành vốn nghĩ chỉ cần Lý Viện Viện thích thì chuyện gì cũng được.

Nhưng anh không ngờ thử thách của cuộc sống nói đến là đến ngay.

Trong lớp Quốc họa của Lý Viện Viện có một đứa trẻ là con của một gia đình đơn chiếc, tên Lâm Thiên Kỳ, chữ nó đẹp nhất lớp, nhưng lại không thích chơi đùa với những đứa trẻ khác trong lớp.

Đứa trẻ như vậy khiến Lý Viện Viện không khỏi chăm sóc nó nhiều hơn. Lâu dần lâu dần, Lâm Thiên Kỳ cũng yêu thích cô giáo có gương mặt tròn trịa thích cười này.

Một lần sau khi tan lớp Thư pháp, phụ huynh tới đón con, Lý Viện Viện gặp ba của Lâm Thiên Kỳ, áo vest giày da, kính đen ánh vàng, vẻ ngoài lạnh nhạt thường thấy ở tầng lớp tinh anh trong xã hội. Lúc giao Lâm Thiên Kỳ cho ba nó, Lý Viện Viện cười nói: “Hôm nay Thiên Kỳ biểu hiện khá lắm, em ấy là học sinh giỏi nhất trong lớp.”

Người đàn ông nhìn con mình, sau đó khách sáo cười với Lý Viện Viện: “Cảm ơn.” Lúc này Lâm Thiên Kỳ lắc lắc tay ba mình: “Ba ơi, con muốn cô giáo Lý làm mẹ con.”

Câu này của nó rất nhỏ, nhưng các thầy cô ngang qua nghe thấy đều không nhìn được cười. Nhưng vẻ mặt Lý Viện Viện không hề ngượng ngùng, cô chỉ cười nói với Lâm Thiên Kỳ: “Nhưng cô không làm mẹ em được đâu.”

“Tại sao?” Lâm Thiên Kỳ hỏi, “Ba và mẹ đã ly hôn rồi, cô có thể làm mẹ mới của em mà.”

Nghe thấy câu này từ một đứa trẻ năm tuổi, Lý Viện Viện hơi sửng sốt, cô ngược lên nhìn ba Lâm Thiên Kỳ, nhưng lại thấy người đàn ông này cũng đang quan sát mình từ trên xuống dưới.

Chỉ tiếp xúc với ánh mắt của anh ta thôi, Lý Viện Viện đã hiểu ra, người đàn ông này thật sự đang suy nghĩ khả năng để cô làm người mẹ mới của con mình. Trong đầu óc tinh anh kia có lẽ đang suy nghĩ về nghề nghiệp, thu nhập của cô, còn có cả ích lợi mang đến cho cuộc sống hôn nhân tương lai mà mức độ yêu thích của đứa trẻ đối với cô mang lại.

Lý Viện Viện mỉm cười, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, sau lưng đã truyền tới một tiếng gọi trầm hơn bình thường một chút: “Viện Viện.”

Lý Viện Viện, là Yến Tư Thành tới đón cô tan ca.

“Chồng tôi tới rồi.”

Nghe thấy xưng hô này, người đàn ông tinh anh kia chợt hứng gật đầu: “Cô giáo Lý lập gia đình sớm quá nhỉ.”

Lý Viện Viện cười nói: “Tạm biệt anh Lâm, tạm biệt Thiên Kỳ.”

Đi đến bên cạnh Yến Tư Thành, Lý Viện Viện hỏi: “Sao anh đến sớm vậy?”

“Hôm nay công ty không có việc nên anh về sớm.” Ánh mắt Yến Tư Thành vẫn đề phòng nhìn hai cha con đã rời đi kia.

Lý Viện Viện thấy vậy bèn cười, xoay đầu Yến Tư Thành lại, mãi đến khi đôi mắt đen của anh ánh lên nét cười, Lý Viện Viện mới nói: “Tư Thành ghen à?”

Mặt Yến Tư Thành khẽ nóng lên, nhưng anh không phủ nhận: “Ừ, anh ghen.” Anh thoáng im lặng, “Viện Viện thích đứa trẻ đó à?”

“Thiên Kỳ rất thông minh, em rất thích nó.”

Yến Tư Thành lại im lặng, lần đầu tiên anh nói: “Nhưng anh lại không thích.”

Lý Viện Viện ngây người, tiếp đó cô bật cười, “Đâu cần phải ghen chứ.” Cô nói, “Anh là Yến Tư Thành của em mà.” Cô xấu xa vò vò gương mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết của Yến Tư Thành, “Anh là Yến Tư Thành quan trọng nhất của em.”

Bên cạnh có thầy cô ngang qua, thấy hành động của hai người đều che miệng cười thầm. Lý Viện Viện nói, “Anh xem, họ cũng thấy hạnh phúc cho chúng ta nữa kìa.”

Thật ra Lý Viện Viện biết, tình cảm giữa cô và Yến Tư Thành thật sự hiếm có đến mức nào.

Sau khi tốt nghiệp, Châu Tình thỉnh thoảng gọi cho Lý Viện Viện, cô nàng nói ở nhà sắp xếp cho cô nàng đi coi mắt. Cô nàng nói Lý Viện Viện thật sự rất hạnh phúc vì thời đại học đã tìm được người yêu mình và mình cũng yêu.

Cô ấy nói xã hội này quá phù phiếm, mọi người đều không thể nào tinh tâm để yêu đương nhau cả.

Mọi người đều cố gắng tìm một người để mình khỏi cô độc đến già, lời chót lưỡi đầu môi của mọi người là tìm một tình yêu lấy kết hôn làm mục đích, nhưng có mục đích thì còn là tình yêu nữa không? Đó chỉ là coi mắt, mọi người đều lấy điều kiện của mình so sánh với điều kiện của đối phương, giống như trò ghép thú, ghép hình giống nhau là thành công, hình khác nhau thì chỉ uổng phí thời gian. Sau đó thấy dòng thời gian hụt mất một đoạn lại vội vàng ôm trái tim ngày càng hoảng loạn tiếp tục đi tìm...

Cuối cùng, có người vì áp lực mà bằng lòng chấp vá, có người dựng lên bộ giáp kiên trì ý kiến của mình.

Còn những đôi yêu thương nhau thật sự quá ít.

Giống như cô và Yến Tư Thành thật sự quá ít,

Họ hết như một câu chuyện cổ tích.

Trên đường về nhà Lý Viện Viện kể hết cho Yến Tư Thành nghe, anh nghe xong chỉ lẳng lặng nắm tay cô: “Không phải cổ tích đâu, em vốn dĩ là Công

chúa mà.”

“Còn anh mãi mãi là kỹ sĩ của em, không ai có thể thay đổi được.” Lý Viện Viện cười nhẹ: “Vậy Tư Thành có còn ghen không?”

Yến Tư Thành thoáng im lặng: “Anh vẫn không thích thằng nhóc đó.”

- - - - -

Lời kết truyện

Xin dùng truyện này để kỷ niệm cuộc sống đại học đã trôi qua của tôi.

Kết thúc truyện này thật sự có rất nhiều cảm xúc, rất nhiều chuyện trong truyện đều là những chuyện A Cửu từng làm thời sinh viên học sinh, ví dụ như diễn kịch, tham gia câu lạc bộ Taekwondo, thi rớt gì đó nữa ... Khi viết truyện, trong lòng thật sự cảm thấy tràn đầy kỷ niệm.

Lúc mới đào hồ, tôi bị bọn bạn thân ném đá, nói lúc học đại học không viết truyện thanh xuân vườn trường, học xong rồi mới bắt đầu viết truyện này, nghĩ sao vậy?

Nghĩ sao à, chắc là vì những gì đang có trong tay đều không cảm thấy quý giá, chờ mất đi rồi mới hối hận thì đã muộn.

Bốn năm đại học của tôi đã thật sự kết thúc theo truyện này.

Thực tế, các bạn quanh tôi đã bắt đầu lục tục đi làm, còn tôi vẫn chọn nghề viết toàn thời gian,

Không phải tôi hoang mang mơ hồ về tương lai, có lúc tôi cũng nghi ngờ tôi thật sự có thể đi tiếp được không? Có thể đi tiếp được bao lâu?

Không biết nữa!

Nhưng tôi thích viết, thích gõ bàn phím mỗi ngày, thích đọc những bình luận có ích, thích nhỏ nhen ném đá những bình luận tiêu cực. Vậy nên A Cửu cảm thấy, thôi kệ bà nó, tóm lại cứ đi tiếp coi sao, đi được chừng nào thì hay chừng ấy, đi được bao lâu thì hay bấy lâu, đến khi thật sự không đi được nữa tôi sẽ đổi con đường khác, nhưng đời này tôi phải cố hết sức để làm chuyện tôi yêu thích đã.

Có câu “Phải luôn có ước mơ” , lẽ như thành hiện thực thì sao...

Cuối cùng, mượn lời của Đản Đản* để kết thúc truyện này: Không biết tương lai ra sao, nhưng phải cùng nhau cố gắng.

*Đản Đản: Tác giả Đạm Anh, bạn thân của Cửu Lộ Phi Hương.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ A Cửu đi đến lúc này.

A Cửu tiếp tục lăn lê đi gõ chữ đây~

Hết.